

Afetmek
özgürlüğe

ucabilmektedir

Aşkı Seçtim

MERAL KIR

müptela

1. BASI 10.000 ADET

Meral Kır

Aşk1 Seçtim

Pandora'nın Kutusu Açılıyor

Efsanelere inanmalı mıyız bilinmez ama dilden dile nesilden nesile dolaşırlarken hep kulağımızda küpe, dilimizde söz olurlar! Bizim efsanemiz eğer inanırsanız PANDORA'ya ait... Çünkü onun efsanesi hepimizin efsanesi...

Masal bu ya;tanrıların tanrısı Zeus, bilgelik ateşini Olimpos Dağı'ndan çalıp, insanlara götüren Prometheus'u cezalandırmak için kadını yaratmaya karar verir.

Baş tanrı Zeus ilk olarak, demirci tanrısı Hephaistos'a bir parça toprağı suyla karıştırarak bir kadın yapmasını söyler. Daha sonra ise bilgeliğin tanrıçası Athena, bu kadına el işlerini ve beceriyi öğretir. Sıra kadını kadın yapan özelliklere gelince, devreye Afrodit girer. Afrodit, bu kadının yüreğini arzularla doldurur, yüzüne zarafet serper, tutku, heyecan, güzellik, şehvet hepsini ona adeta yükler. Zeus'un kötü olarak nitelendirdiğı bu kadına şeytani duyguları, yalanı, düzenbazlığı ise haberci tanrı Hermes verir. Son olarak ise Zeus, dört rüzgârın esmesini emre-

der ve esen rüzgârla can bulan kadına PANDORA adını verir.

Zeus, perilerin süslediği PANDORA denilen bu kadını hiç bekletmeden Prometheus'a gönderir. O artık hem bir ödül hem de cezadır.

Prometheus görür görmez büyüüne kapıldığı PANDORA ile evlenmek için hiç vakit kaybetmeyince Zeus'un planı da böylece işlemeye başlamış olur.

Tanrıların ve insanların bir araya geldiği düğünde Zeus hediye olarak onlara bir kutu gönderir. Prometheus aynı zaman da bir kâhin olduğu için karısına kutuyu asla açmamasını söyler; bilir ki o kutu açılırsa hiçbir şey eskisi gibi olmaz.

Kocasına söz verse de merakın içini kemirdiği PANDORA dayanamaz ve çok geçmeden Prometheus'un sarayda olmadığı bir gün saklandığı yerde bulduğu kutuyu açar.

Açılan kutudan ölüm, açlık, öfke, kıskançlık ve yeryüzünde insanoğlunu acıya ve kedere boğacak aşk da dâhil tüm duygular dünyaya yayılır. Şaşırp kalan PANDORA son bir gayretle kutuyu kapatmak istemişse de artık çok geçtir.

İçindeki tüm duygu ve kötülüklerin dünyaya yayılmasını engelleyemeyen PANDORA kutuyu kapadığında içinde tek bir şey kalmıştır. İnsanoğlunu ayakta tutabilecek tek şey; UMUT kutunun içinde hapsolmuştur. Âdem babamız ve Havva anamızdan beri insanoğlu aşkı seçmiş, onun için savaşmış ve aşk için beklemiştir. Umut ise hep saklandığı kutuda kalmıştır.

Körebe oynamaktan nefret ediyorum ama körebe olmaktan daha çok nefret ediyorum.

Karanlığın içinden çıkıp gelecek canavarlara hiç inanmadım ama kötü şeylerin karanlıkta olduğunu erken zamanlarda öğrenmiştim. Buna rağmen beni savunmasız bırakan bu oyuna katılmayı kendi rızamla kabul ettim. Mızıkçıları kimse sevmez ama ben sevilmek istiyordum.

Anne demek zorunda olduğum bir kadın ve neredeyse yüzünü görmediğim bir babam vardı. Babam şoför olduğunu ve uzaklara gitmesi gerektiğini söyleyip duruyor ama bizim bir arabamız bile yoktu. Çocuk aklımla onun benden, huzurun uğramadığı evimizden kaçtığına inanıyordum. Ona kızmıyordum, benim de şansım olsaydı bir an bile arkama bakmaz kaçardım.

Arkadaşlarımın başları, aileleri tarafından sevgiyle okşanırken, benimkilerin bana her dokunuşlarının ardından bedenimin ve ruhumun aldığı yaralara engel olamayacak kadar güçsüzdüm.

Çift rakamlı yaşlara ulaşamadan büyümüştüm. Bir çocuk gibi sokaklarda oyun oynuyor, her türlü haylazlığı yapıyor olmama rağmen aslında hep bir sonraki adımımı düşünürdüm. Karşılığında alacağım ya da ödeyeceğim bedel ne olacak diye hesaplardım. İnsanların yüzlerinden özellikle benim için neler düşündüğünü anlamaya çabalardım ve çoğunda da tespitimde haklı çıkardım. Oysa gözlerim kapalıyken ne attığım adımı ne de etrafımdakilerin yüzünü görebiliyordum. Savunmasız kalmaktan, çocukluğumun altında ezilmekten ölesiye korksam da görevimi layıkıyla yerine getirmek için çabalarken ki tek amacım, takdir edilerek tüm oyunlara davet edilmeyi garantilemekti.

Sonuncu kişiyi de yakaladığımda, oyunun bittiğini

söyleyen arkadaşşıma teşekkür edip yaşadığım mutlulukla boynuna sarılma isteğimi aklımdan geçen düşünceler sayesinde bastırdım. Eve gitmek istediğimden emin değildim.

Yarın tekrar buluşacağımızı söylemeye gerek görmeden yollarımızı ayırırken onlar gibi gülümsemeye çalıştım.

Ne yaşarsam yaşayayım, yürürken başım hep dikti. Gururuma sıkı sıkıya bağılıyım. Küçük yaşma rağmen korkularımı ve sırtıma inen darbelerin bıraktığı izleri gizlemeyi öğrenmişim.

Eskimeye yüz tutmuş, evim diyemediğim yerin önüne geldiğimde bacası tüten çatıya daldı gözlerim. Dışarıdan bakıldığında mutlu bir ailenin huzurla yaşadığı sıcak bir yer gibi görünen bu evin kapısından içeriye girmek benim için cehenneme girmek gibiydi.

Eve varan patika yola yeni ulaşmıştım ki şiddetle açılan kapının yarattığı etki paniklememe sebep oldu. Sadece birkaç saniye süren tereddüdümün ardından bakışlarımı gözlerini bana dikmiş kadının yüzüne sabitledim. Onda ki değişikliği fark edecek kadar çok tanıyordum onu. Ve eğer onu tanımasam bana gülümsediğine inanacaktım. Hâlbuki ne beni kapıda karşılama ne de bana gülümseme alışkanlığı vardı.

“Nerede kaldın?” diye başladığı cümlesini, “Acele et misafirliğe gitmemiz lazım!” diye bitirdiğinde ağzım açık kaldı.

Onunla bir yere gitmek istediğimi de nereden çıkarıyordu? Üstelik bir adım dahi atamayacak kadar açtım!

Hiçbir şey söylemeden yanından geçmek istediysem de kararlı tutumu beni durdurdu.

Yeterli olacağını umarak, “Ben gelmek istemiyorum!” dedim. “Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum,” diye-

meyeceğim için en uygun açıklamanın bu olduğuna inandım.

“Hadi ama...Üzerine temiz bir şeyler giy de gidelim.”

“Çok açım ve uykum var.” diyerek ısrarımı sürdürmemin onun tepesini attırdığının farkındaydım. Daha fazla itiraz edemezdim.

“Gideceğimiz yerde seveceğin yemekler olduğuna eminim,” dedi, bana bir adım daha yaklaşıırken. “Hem söz, beğenmezsen eve döndüğümüzde ne yemek istersen sana onu yapacağım.”

Olduğum yere çivilenmiş gibiydim. Bana şefkatle ve yalvararak bakan gözlerine zaten kanmak üzereyken beni ikna etmeye çalışması ayrıca şaşırtıcıydı. Oysaki benim üzerimdeki yaptırımlarını kaba kuvvete başvurarak uygularken, şimdiki tavrı hayallerimi süsleyen anne görüntüsündeydi. Belki de ben yokken bir şey olmuştu ve sonunda gerçek bir aile gibi yaşamamız gerektiğine karar vermişti.

Bunun çok komik ve saçma olduğunu biliyordum ama ileride böyle düşünerek çocukluk ettiğimi zaten anlayacaktım. Olsun, on dakika da olsa önemsenmenin ve değer verilmenin tadına varmıştım.

Zayıflıktan kırılmaya yüz tutan vücudumu nihayet hareket ettirmeyi başarıp “Tamam,” dedim. Bir süre sonra bu kararımdan pişman olacaksam da hayatımın yönünü değiştirenin sadece bu beş harfli kelime olduğunu tüm yaşamım boyunca bilecektim.

Elimi yüzümü temizleyip üzerimi değiştirmek için insanüstü bir çaba harcadım. Güzel başlayan akşamı, sırf uyuşukluğum yüzünden berbat etmek istemiyordum. Babam yine bilmediğim bir yerlerdeydi ve adı anne olan, ama beni doğurmamış bu kadınla aynı evde yaşamak zorundaydım. Babam varken bile bana iyi davranma zahmetine girmeyen kadının bu akşamki hali gelecek için

bana umut veriyor, kıpır kıpır eden kalbim kabına sığmıyordu. Çocukluk işte!

Dışarıya çıktığımda, hazır halde beni bekleyen kadın gülümseyince mutluluktan sıırttım. Çocuktum daha; bir şekere, bir tatlı gülüşe kanacak kadar masumdum. Henüz kirlenmemiş duygularım ve kavuşacağıma inandığım hayallerim vardı.

Yaşadığım coşkuya rağmen elimi tutmasına izin vermeden yanında yürüdüm. Gideceğimiz yerin uzak olmadığından ve orada uslu olmam gerektiğinden bahsetti. Eğer bu gece söz dinleyen bir çocuk olursam her istediğimi yapacağına yemin etti.

Çok kolaydı. Birkaç saat onun isteklerini yerine getirmeyi başarırısam tüm tasalarımın kurtulacaktım. Sanırım, bunu yapabilirdim!

Dediği gibi fazla bir yol kat etmemize gerek kalmadan üç katlı bir apartmanı işaret ederek "Geldik," dedi. Bizim sadece iki mahalle aşağıımızda olan bu yerden daha önce hiç geçmemiştim. Sessiz, sakın ve tertemiz olan bu sokakta bizimkinin aksine tüm kapı ve perdeler sıkı sıkıya kapanmıştı ve yolda neredeyse ikimizden başka kimse yoktu.

Acıktığını ve artık yemek istediğini söylemeye çalışan midemde trampetler çalmaya başlamıştı. Ancak biraz daha onu duymazdan gelebilirdim. Misafir olacağımız evde bizi bekleyen masayı hayal ederken bu pek de zor olmadı.

Sessizce üçüncü kata çıktık. Kapının ziline basmadan önce beni süzen kadına başımla onay verdim. Uslu çocuk olacaktım. Zili çaldıktan kısa bir süre sonra kapı açıldı.

"Ooo nerde kaldınız?" diyen adamı görebilmek için hafifçe yerimde kıpırdandım. Uzun boylu, kel ve göbekli olan adamın yaşının babamdan da büyük olduğuna emindim.

Ben onu incelemeye koyulmuşken adam da beni sü-züyordu. Bu bakışları bilmiyor olmam gerekiyordu ama ben biliyordum. İçinde duygu barındırmayan, insanın içi-ni soğutan bakışlardı bunlar.

Korktuğumu belli etmemek için önce onun gözlerini çekmesini bekledim. Ancak kolumdan tutup ayakkabıla-rımı çıkarmamı söyleyen kadının ani iteklemesiyle duru-şumu bozmak zorunda kaldım.

Evden içeri girmek istemiyordum. Ama girmezsem başıma gelecekleri tahmin etmem zor değildi. Belki de sa-dece bebek gibi davranıyordum.

Ben daha ne yapmam gerektiğine karar veremedem ka-dın içeri girmişti bile. "Hadisene ne bekliyorsun?" derken o eski tanıdığım hali de geri gelmişti.

Ardına kadar açılan kapıdan, içeride ne olduğunu gör-meye çalıştım ama dar koridor görüş alanımı engelliyor-du.

Burnuma yemek kokusunun gelmesini ve beni ikna etmesini sağlamak için derin bir nefes aldığımda tek du-yumsayabildiğim, rakı olduğuna karar verdiğim keskin içki kokusuydu. Evde olduğu zamanlar içen babamdan dolayı çok iyi bildiğim bu kokuya şimdi başka şeyler ka-rışmıştı.

" Hadi be çocuk!" diye yeni bir girişimde bulunan ka-dının önünü kesen adam, "Ayakkabılarını çıkarmana yar-dımcı olayım mı?" diye sordu.

Panikten ağızımda büyüyen dilim konuşmama izin vermese de onun bana dokunmasını ve bu eve girmek is-temediğimi artık biliyordum.

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken içeriden "Yahu hadin be!" diye bağırان başka bir adamın sesinin gelme-siyle geri adım attım. Yalvaran gözlerimi çevirdiğim ka-dının bana yönelttiği bakışlarında gördüğüm kızgınlık, yanlış bir şey yaptığımı söylüyordu. Ancak asıl yanlışın

içeri girmek olduğunu biliyordum. Sadece çocuk olmanın verdiği zayıflıktan dolayı kararımı uygulayamıyor, kaçıp gidemiyordum.

“Korkma! İçeride seni bekleyen bir sürü oyuncak var!” diyen kel ve şişko adam bana aldırmadan yanıma geldi. Midemin bulanmasına açlığım mı yoksa adamın yüzüne yerleştirdiği sırtıma mı neden oldu bilmiyordum. Ama uzanıp saçlarımı okşamaya başlayan eli sırtıma doğru indiğinde daha fazla dayanamayacağımı anlamıştım. Dışarıda açlıktan ve soğuktan ölmeye razıyım.

Erken büyümüş olmam ilk defa işe yaramıştı. Beni bekleyen tehlikeye adım atmadan önce başıma gelecekleri sezmiştim. Keşke her çocuk gibi sıcak evimde karnım tok, yatağıma uzanmış olsaydım ama ben ta en baştan küçük çöpü çekmiş ve kaybetmiştim.

Mide bulantıma engel olmaya çalışırken gözyaşlarım engel tanımadı. Hıçkırığım boğazımı yakarken adamın sırtımda dolaşan elini sertçe itip koşturmayı başladım.

Aklımın yerinde olduğunu sanmıyorum. Eğer yerinde olsaydı o adamdan nasıl kurtulduğumu ya da o merdivenleri düşmeden nasıl indiğimi bilirdim.

Son hatırladığım karanlık ve ıssız sokaklarda koşturduğum ve koşarken kulağıma çarpan hıçkırıklarımın boğuk sesinin arasında kaderime yenilmeyeceğime dair kendime verdiğim sözlerdi.

Hayattan alacaklarım kısa zamanda çoğalmıştı ve ben hepsini tahsil edeceğime işte o zaman yemin etmiştim.

Aradan yıllar geçse de ben, ne bu yeminimi ne de bu geceyi unutacaktım.

Nefret

Nefret, aşktan hatta insanoğlunun fitratındaki tüm duygulardan daha güçlüdür. Seni asla terk etmeyen; ayakta kalmanı, güçlü durmanı ve başarmanı sağlayandır.

Sevmemek, nefretin ilk aşamasıdır. Ve aşkla ince bir çizgiyle ayrılmış öteki taraftır. "Senden nefret bile etmiyorum." Ne ağır bir cümledir bu, hem söyleyeni hem de söyleteni için...

Ama bilmelisiniz ki nefret, sadece sahibini yakar. Haklı olsanız bile sevmekten vazgeçmeyin.

YILLAR SONRA

Herhangi bir ses ya da biri değildi gecenin bir vakti onu uyandıran. Alışkanlıktan da öte, ruhunun ihtiyacını karşılamak için bedenin verdiği tepkiydi bu.

Tek bir itiraz belirtisi göstermeden sessizce yatağından kalkan Asya'nın, gece yarısını çoktan geçtiğini bilmesi için saate bakmasına gerek yoktu.

"Vay be!" diye düşünmeden edemedi. On saatin altındaki uykuyu kabul etmeyen bünyesine şimdilerde birkaç saatlik uyku yeterli geliyordu.

Çok kısa bir süre öncesine kadar hayatı; gezmek, uymak ve alışveriş yapmaktan ibaretken artık bambaşka bir boyuta geçmişti.

Gezmek; ev, iş ve park arasındaki yaklaşık beş kilometrelik alanla sınırlandırılır, alışveriş, çocukların ihtiyaçlarına göre belirlenir ve uyumak, ne zamana denk gelirse yaşanır hale gelmişti.

Peki, itirazı var mıydı? Kesinlikle *hayır!*

Olması gerektiğinin aksine yüzündeki hafif gülümseme ve belirgin memnuniyet ifadesiyle yatağından kalkan Asya, sakın adımlarla odasından çıktı. Sessizce ilerleyip kısa koridorun sonundaki yarı açık kapıdan içeriye süzüldü. Sevimli kaplumbağanın aydınlattığı oda onun için huzurun adresi, yataklarında arsızca uzanmış uyuyan ikizleri ise aşkın kendisiydi.

Yaren ve Yağız... Asya'nın üç gün önce, bir yaşına giren ikizleri!

Hiç beklemeden, önce Yağız'ın yanına giden genç anne bu çocuğun yorganla nasıl bir derdi olduğunu çözemiyor, yastığıyla olan husumetine ise bir anlam veremiyordu. Yatakta ters dönmüş oğlunu düzeltip üzerini örttükten sonra sevmelere doyamadığı Yağız'ın kokusunu içine çekip alnından öptü. İsmi aldığı Yağız Amcasına hiç benzemeyen bu küçük delikanlının kıpır kıpır ve mutlu halleri içini ısıtıyordu.

Oğlunun yanından ayrılıp iki adımla kızının yatağına ilerledi. Sırf Yağız'ın adıyla uyumlu olsun diye ona Yaren adını veren Asya, ileride bu kızıdan çok çekeceğini biliyordu. Tek derdi oje ve ruj olan bu minik kız gülmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. İkizinin tersine konuşma faslını çoktan geçen Yaren bol şikâyet, bitmeyen istekler ve bağırma aşamasına ulaşmış, hatta bu konuda kendince rekor bile kırmıştı.

Babası Doruk'un kopyası olan siyah saçlı, kara gözlü oğlunun aksine, Yaren'in tıpkı annesi gibi sapsarı saçları ve nazar boncuğunu andıran mavi gözleri vardı. Asya'ya göre bu oldukça adil bir paylaşım olmuştu.

Asya beş çocuklu zengin ve ünlü Sancaktar ailesinin sarışın, sosyetik kızıyken şimdi sadece Yağız ve Yaren'in bekâr annesiydi.

Doruk onu bırakıp eski sevgilisi Sabrina'nın peşinden Amerika'ya gittiğinde hamile olduğunu daha yeni öğrenmiş, adamın arkasından yıkılmamış, çocuklarını ona karşı koz olarak kullanmamıştı. İlk iş olarak şu anda İstanbul'un sayılı mekânlarından biri olan; bünyesinde güzellik salonu, butik ve kafe barından Cennet'i açmış, ardından da ailesinin yanından ayrılıp çocuklarıyla yaşadığı bu evi almıştı.

Nihayetinde, yirmi sekiz yıl boyunca başkalarının ha-

yatına müdahil olduktan sonra, kendine ait bir dünya kurmuştu. Artık kontrol ondaydı ve kontrol altında tuttuğu sadece kendi hayatıydı.

Kapıda bir kez daha dikilip çocuklarını seyreden genç kadın daha önce hiç bu kadar mutlu hissetmemişti. Hayatın, onu mutsuzluğa sürüklemeye çalıştığı zamanlarda ikizleri gelmiş ve onu kurtarmıştı. Çocukları tüm yaralarına merhem olmuş; onların sayesinde güçlenmiş, yenilenmiş ve ayağa kalkmıştı.

Aynı sakinlikle odasına dönüp yatağına uzanan Asya, kendine duyduğu özgüveninin arkasından ona göz kırpan korkuyu görebiliyordu.

Evet, başaramamaktan çok korkuyordu ama çocuklarının babası Doruk'a mağlup olmaktan çok daha fazla korkuyordu.

Maalesef ki Doruk'la pek de dostça ayrılmamışlardı. Asya'nın herkesten, kendinden bile gizlediği ruhsal sorunları vardı. İlişkilerinin dördüncü ayında Doruk onu çözdiğünde utanmaktan çok daha fazlasını yaşamıştı. İnkâr etmeyecekti, Doruk onunla ilgilenmişti. Önce sevgiyle ve nazikçe yardım alması gerektiğini söylemiş, ancak yumuşak tavrı işe yaramayınca adam sertleşmiş, dilinin ve isteklerinin ayarı kaçmıştı.

Ne yazık ki Doruk'un anlamadığı, eksikliklerinden dolayı kendini sevmekten uzun zaman önce vazgeçen Asya'nın olduğu gibi kabullenilmek istemesiydi. Onun kusurlarını gören ve onu düzeltmeye çalışan bir adama karşı anlayışlı olup boyun eğmek maalesef Asya'nın yapabileceği bir şey değildi. İsterdi. Ama yapamazdı.

"Kendini gizlemek için başkalarını kullanma," demişti ona Doruk, "Tüm bu sempatik tavırlarının ve yardımseverliğinin altında sevilmek istemen yatıyor ama yapma!

Bırak, bir kişi de eksik sevsin seni... Onun yerine sen sadece kendinle ilgilen ve kendini sev..."

Bu son konuşma aralarındaki köprünün yıkılma sebebi olmuştu. Utanmış, ezilmış, var olduğunu sandığı tüm değerlerini kaybetmiş olan Asya, bir kez daha zayıflığının kurbanı olmuş, sevdiği adamın iyi niyetli çabalarını geri püskürtmüştü. Doruk'un onu olduğu gibi kabullenemeyeceğini, Asya'nın karakterindeki boşlukları sürekli yüzüne vuracağını o an anlamıştı.

Aksini düşünmek elinde değildi, adam her haliyle başarı kokuyordu. Oysa Asya hiçliğin kıyılarında dolaşıp duruyordu. Hiçbir işe yaramayan, herhangi bir vasfı olmayan Asya; ezikliğini sevdiği adama karşı hırçınlaşarak örtmeye çalışmış, sonunda istemese de beklenen son gerçekteşerek Doruk'u kendinden uzaklaştırmıştı. Fakat Asya'ya göre tüm bu karmaşaya rağmen onları bitiren, Sabrina'nın Doruk'u araması olmuştu.

Kimsesiz Doruk'un sahip olduğu tek kişi, Asya'nın eniştesi olan Yağız'dı. Hayatları boyunca hiç ayrılmayan Doruk ve Yağız beraber Amerika'ya gitmiş hem çalışıp hem de eğitimlerini tamamlamışlardı. Sekiz yıldan fazla kaldıkları Amerika'da son üç sene Sabrina da onlarla birlikte aynı evi paylaşmıştı.

Fakat bir sabah hoşça kal dahi demeden çekip giden Sabrina, yıllar sonra tam da Asya'yla Doruk'un arasının en kötü olduğu zamanda aniden ortaya çıkmıştı.

Adamın virgül koyduğu, bir türlü geçmişin sayfaları arasına gömemediği ilişkisini sonuca bağlaması gerekiyordu. Kendine güveni olmayan Asya, bu yüzden ona kal dememişti ki zaten adam da uçak biletini tek yönlü almıştı.

Asya böylesinin en doğrusu olduğuna inandırmaya çalışmıştı kendini. O kadının yanında olsa daha mı mutlu

olurdu diye düşünmektense adamın gittiğine pişman olduğuna inanmak, işin kolay olanıydı.

Ne yazık ki Asya bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Çünkü Doruk, ondan hamileliğini gizleyen Asya'ya, "Sen benim babalık hakkımı elimden aldın!" diye çıkmış, "Seni asla affetmeyeceğim," şeklinde de konuşmasını sonlandırmıştı.

Doğru zamanı beklerken eli telefona bir türlü gidemeyen Asya, hamile olduğunu Doruk'a söyleyemeyince araya Yağız girmişti.

Baba olacağını ondan değil de Yağız'dan öğrendiğine mi yoksa her şey olup bittikten sonra doğuma dört ay kala öğrendiği için mi? Doruk'un hangisine daha çok kızdığını hâlâ bilmiyordu. Adamın yaşadığı şoku tahmin etmek hiç zor olmasa da bu denli bir tepki göstereceğini nedense Asya hiç düşünmemişti.

Doruk, yağmurlu bir ekim sabahında İstanbul'a geldiğinde Asya hiç tanımadığı bir adamla karşılaşmıştı. Mutlu ve gururluydu ama bir o kadar da perişan ve kızgındı.

Evlenmekten, beraber olmaktan ya da planlarından hiç bahsetmeyen adamın ilk sorduğu soru bebeklerin sağlık durumuydu. Sonrasındaysa gece karası gözlerinde parlayan nefreti, Doruk'un dilinde hayat bulmuştu. Sözleri ağırdı ama bu defa haklı olan taraf oydu.

Ocak ayında gerçekleşen doğumda da yanında olup elini tutmuş, gerçek bir aile portresi çizmişlerdi. Doruk'un korkulu gözlerle Asya'nın karnına bakarak "Çok büyük görünüyorsun," demesi onu hâlâ gülümsetebiliyordu. Ama uzanıp Asya'nın karnına hiç dokunmamıştı.

İstanbul'da on beş gün kalan adam tüm bu süre boyunca onu hiç yalnız bırakmamıştı. İkizleri beraber yıkamış, gazlarını almış ve düşen göbek bağlarının sevincini

yine beraber yaşamışlardı. Fakat kural değişmemiş, tüm görevlerini layıkıyla yerine getiren Doruk hiçbir açıklama yapmadan Asya'nın bir şeylerin değişeceğine olan inancını da yanına alıp yine gitmişti.

Asya, Doruk'un gidişinin kalbinde bıraktığı yakıcı duyguyla başa çıkmakta zorlansa da onunla yaşamaya alışmıştı. Zaman geçtikçe tüm hislerinin arasından sıyrılansa nefreti oldu. Her ne kadar ona kal dememiş olsa da gitmemesini umut ettiği adam, arkasına bakmadan gitmiş ve gittiği yerde kalmayı seçmişti. Oysa Asya günlerce Doruk'un geri gelip hata yaptığını, bahsi geçen sayfayı kapattığını ve onu olduğu gibi seveceğini söylemesini beklemişti. Geçen zamanla beraber Asya güçlenmiş, Doruk ise geri dönmeyerek yaptığı tercihi açıkça ortaya koymuştu. O nedenle, asla bağışlamayacağı adamın onu affedip affetmemesiyle çok da ilgilenmiyordu.

Çocuklar doğduğundan beri sık sık Türkiye'ye gelen Doruk ikizlerin doğum gününü atlamamış, yine gelmişti. Beş gündür burada olan adamla sabah kahvaltı yapacak, birkaç saatin sonunda da çocuklarının babasını yine o kadına gönderecekti.

Asya, sevdiği adamı hikâyesini tamamlaması için uzaklara göndermişti. Ancak sayfalara bölünmüş, asla toparlanamayacak kendi hikâyesiyle ne yapacaktı, onu bilmiyordu.

Hayatta herkesin yarım kalan bir hikâyesi vardı. Asya'nın payına düşen de bu oldu. Acıyla kavrulup onunla yaşamayı öğrenmek ve herkese, özellikle kendine karşı her şey yolundaymış gibi davranmak. Çünkü Allah yardımcısı olsun ki asla bağışlamayacağı adama hâlâ âşıktı.

Kot pantolon, kot etek, kot gömlek, siyah ve beyaz tişört... Duştan yeni çıkan Asya, başına doladığı havluyla önce ne giyeceğine karar vermek istemişti. Anlaşılan o ki işi çok da zor değildi. Yaren'in sahip oldukları, onunkinden fazlayken Asya'nın alternatifleri çift rakamlı sayılara yaklaşmıyordu bile...

Elinde tuttuğu pantolonu avuçları arasında buruşturan kadın, omuzları düşmüş halde yatağın ucuna çöktü. Anne olmak kendinden vazgeçmek değildi. Sadece, kendinden önce çocuklarını düşünmektir. Ama Asya neden vazgeçmiş gibi hissediyordu?

Karamsarlığa yenik düşmek üzere olan genç kadın "Anne, saçımı yapar mısın?" demeye çalışan Yaren'i görünce gülse mi ağlasa mı bilemedi. Kırmızı elbisesine uygun ayakkabı ve tokalarıyla prenseslere benzeyen Yaren hem çok şirin hem de sinir bozucuydu. Yine tüm dikkatleri üzerine çekip günün yıldızı o olacaktı.

Çok da büyük sayılmayan yatağının üzerine aldığı kızının arkasına geçip büyük bir zevkle Yaren'in saçlarını taramaya başladı. Her darbeye kendini buldu. Ne giydiğinin ya da ne olduğunun bir önemi artık kalmamıştı. Hayatındaki tek gerçek çocuklarıydı, onlardan geriye kalsanlarsa eksik ya da tam, hiç fark etmezdi.

Dar paça kot pantolonunun üzerine siyah tişört giyen Asya, uzun sarı saçlarını tek hareketle tepesinde topladı. O artık bu kadardı.

İki katlı, bahçeli, müstakil evinin üst katında kendinin ve çocuklarının odasının dışında bir banyo ve yardımcısı Gülşah'ın odası vardı. Alt kat ise büyükçe bir salon ve salona bağlı mutfaktan ibaretti. Arka taraftaki kapı, iç mimar ablası Serra'nın dokunuşları sayesinde gönlü ferahlatan bahçeye açılıyordu.

Ellerinden tuttuğu ikizleriyle mutfaka geçen kadın, Gülşah'ın mutfakta neşeyle çalıştığını görünce bir kere daha şükretti. Bir yıldan fazladır aynı evi paylaştığı genç kız onun eli ayağı olmuş, Asya'nın yetişemediği tüm işleri üzerine almıştı. Daha yirmi üç yaşındaydı. On sekiz yaşını doldurup kimsesizler yurdundan ayrılmak zorunda kalınca yerleştirildiği evde yaşamaya başlayan Gülşah, işletme bölümü mezunuydu. Kaldığı evde işler yolunda gitmeyince mesleğini yapmak yerine yatılı yardımcı olarak iş aradığında karşısına Asya ıkmıştı. Oldukça zayıf olan Gülşah'ın yurttan kalma alışkanlıkla kısacık saçları ve ürkek bakışlı kahverengi gözleri vardı. Güzel bir genç kız sayılmazdı, ilk bakışta dikkat çeken bir esmerliğe sahipti o kadar.

Gülşah'a sıvacık gülümsemesi eşliğinde "Günaydın," diyen Asya, işe çocukları masaya yerleştirmekle başladı. Sonra da yardım için Gülşah'ın yanına gidip önündeki birkaç saatin nasıl geçeceğini düşünmemeye çalıştı. nk düşünmenin yaşamaktan daha zor olduğunu herkes-ten iyi biliyordu.

Çok kısa süre sonra açlığa tahammülü olmayan Yağız mızızlanmaya başladığında, çalan kapıyla Asya'nın kalp atış hızı, damarlarında dolaşan kanın sıcaklığı anlaşılır derecede arttı. şüphe yoktu ki gelen Doruk'tu. Hep aynı şey! Bir tarafı nefretle yoğrulurken uslanmaz öteki tarafı aşk diye inliyordu.

"Ne yapayım?" bakışı atan Gülşah'a "Kapıyı açar mısın?" diye karşılık verip yavaşça içindeki havayı dışarı bıraktı.

"Babba!"

"Evet oğlum, baba geldi!"

Mutfak kapısında görünen Doruk'a bakmadan önce ondan neden nefret ettiğini hatırlattı kendine. Bu adam ki

arkasına bakmadan çekip gitmişti. Yeterliydi!

“Hey, bensiz yemek mi?” diye içeri dalan Doruk’a kızgın kalmak Asya için çok zordu. Kahretsin ki çok yakışıklıydı ve muhteşem bir gülüşü vardı. Gece karası gözlerindeki gizemi ise listeye hiç eklemiyordu. O başlı başına bir sebepti.

Adamın uzun kirpiklerinin altında gizlenmiş iri siyah gözleri, bazen insanı içine çekip yutacak derin bir kara göl, bazense karanlığın içinde insanı kendine çeken o ne-reye çıktığını bilmediği gizemli aydınlık oluveriyordu.

Çığlık atan ikizler; gemisini terk eden kaptanlar misali sandalyelerinden atlamış, daha mutfağın ortasına bile varmamış adamın üzerine saldırmıştı.

Uzun kollarıyla ikizlerini karşılayan Doruk, onları hiç zorlanmadan havalandırıp etrafında bir tur döndü.

Upuzun boyu ile çok tehlikeli görünen Doruk’a Amerika yaramıştı. Mavi kot pantolonunu delecekmiş gibi duran bacak kasları ve kollarındaki gücü simgeleyen şişkin kas kütlelerini fark etmemek mümkün değildi. Ancak Asya kendini zorlarsa kısa bir süre için fark etmemiş gibi davranabilirdi. En azından öyle olmasını umuyordu.

On dakikalık gürültünün ardından nihayet yerlerine oturmayı başarmışlardı. İki yanına aldığı çocuklarına hizmet eden Doruk, görüntüsünün aksine sanki dünyaya baba olmak için gelmişti. Almaması gerektiğini bildiği halde bu tabloyu seyretmekten keyif alan Asya, düşüncelerinin arasında kaybolup gitmişti.

“İşler nasıl? Sen nasılsın Asya?” Doruk’un ani sorusu Asya’nın kısa süreli bir şaşkınlık yaşamasına sebep oldu. Yağız’a doğru eğilmiş yüzünü ve bakışlarını saklayan adamın onunla konuştuğuna emin olamayan kadın çığlık atarsa rahatlayacağını biliyordu. Ancak hayır, yapmaya-

caktı. Her şey yolundaymış gibi davranmak bu noktada çok zor olsa da öyleymiş gibi davranacaktı.

Asya yudumladığı kahvesinin onu sakinleştirmesini beklerken sadece "Harika," dedi.

Doruk yeni bir soru için fazla beklemedi.

"Tanem, Cennet'in arka tarafında çocuklar için de bir bölüm açmak istediğinden bahsetti."

"Çalışmalara başladım. Umarım bir aksilik çıkmaz."

"Kısa zamanda çok iş başardın."

"Teşekkür ederim."

Nihayet bir terslik olduğunu fark eden Doruk başını kaldırıp "Bu ne şimdi?" diye sordu.

"Ne, ne? "

"Bu çocukça tavrın, ne?"

Asya yemeğe gönüllü olmadığı tabağını önünden kaldırıp takındığı sahte gülümsemesini genişletti.

"Neden demek istedin sanırım!"

"Ben ne demek istediğimi gayet iyi biliyorum."

"Bence sen fazla güven sorunu yaşıyorsun."

"Hah! Bunu bana güven kelimesinin anlamını bilmeyen sen mi söylüyorsun?"

"Güven denilen şeyin anlamını neden unuttum acaba?"

"Bak Asya, sohbet etmek istemiyorsan sadece söylemen yeterli!"

"Zaten sohbet etmiyor muyuz?"

Sakin ve kararlı tavrını bozmayan Asya, işi bu duruma getirenin kendisi olduğunu biliyordu. Ama elinde değildi. Doruk'a her baktığında, onun sesini her duyduğunda içinden çıkıveren öteki Asya'nın önüne geçemiyordu. Üstelik adamın sesinde onca öfke varken tavırlarındaki dinginliği koruması sinirlerini bozuyordu.

"Sen buna sohbet mi diyorsun? Bana daha çok tartışma

peşindeymişsin gibi geldi," diye çıkışan Doruk, Yaren'in elinde tutmaya çalıştığı kaşığı ağzına götürmesine yardım etti. Doruk'un kafasını çevirmesini fırsat bilen Asya ona dil çıkarırken gerektiği kadar hızlı olmayı başaramamış, hem Yağız'a hem de Doruk'a yakalanmıştı.

"Hadi ama Asya! Bunu hâlâ yapmaktan zevk alıyor olamazsın!" diyen genç adamın o biçimli dudaklarında seğiren gülümseme Asya'nın canına okudu. Sorun ona gülüyor olması değildi, Asya için sorun o gülüşün yakıcı etkisiydi. Yarım litrelik kezzabı kafasına dikmiş, akıp giden sıvının midesine varana kadar ortalığı kavurduğunu hissetmişti!

Beyni, kendine olan saygısını kurtarmak adına aslında dil çıkarmadığını, dudaklarını yaladığını söylemesini istiyordu ama durum ümitsizdi. Üstelik kezzabın etkisiyle midesi yanmaya devam ederken hiç şansı yoktu.

Muhatap olarak Gülşah'ı alan Asya, "Çocukları yedirmeye sen devam eder misin?" deyip Doruk'a döndü "Benimle bahçeye gelir misin lütfen!"

Hiç bozmadığı sahte tebessümüyle yerinden kalkan genç kadın daha mutfaktan çıkmadan Doruk'un onu takip ettiğini hissedebiliyordu. Attığı her adımla düşünmeden aldığı karardan pişman olmaya başlamıştı. Doruk'a ne söyleyecekti? "Sen tam bir baş belasıydın. Neden gittiğin yerde kalmıyor ve beni rahat bırakmıyorsun?" Bu, tam olarak hissettiklerinin karşılığıydı. Ancak akli başında olan tarafı, bunu söylemenin yanlış olduğunu neyse ki biliyordu. Bildiği bir başka şey ise; sakinliği sinirini bozan adamı az ama başarabilirse çok rahatsız etme telaşındaydı. Asya, kaldığı savaşın ortasında, aldığı yaraların onu öldürmemesi için uğraşırken Doruk'un barış ilan etmesine müsaade edemezdi.

Verandanın merdivenlerine varan kadın zaten toparlanmış saçlarını yeniden düzeltti. Havanın soğuk olmasına rağmen yaşadığı stresten dolayı ter bezleri gereğinden fazla çalışmaya başlamıştı. Bu hiç de iyiye işaret değildi.

“Seni dinliyorum, tabii eğer konuşmaya karar verdiysen!”

Doruk’un o tok sesi kulağına çalındığında kendine olan güveni geri gelmiş, içinde tutmayı başaramadığı hırçın Asya ondan önce davranmıştı.

“Biz arkadaş değiliz! Yok, hayır sen illa öyle davranmak istiyorsan serbestsin ama benden bekleme.” Tek seferde söylemiş ve rahatlamıştı. “Çocuklarımız için öyleymiş gibi davranmak zorundayız o kadar!”

Söyleyecekleri bitince kollarını bedenine dolayıp meraklı bakışlarla Doruk’un nasıl bir karşılık vereceğini bekledi.

Üşüdüğü belli olan genç adam Asya’nın sözlerinden etkilenmişe benzemiyordu. Hatta umursuyormuş gibi bile durmuyordu.

Yarım dakika süren kasvetli sessizliğin ardından birkaç adımla Asya’nın yanına ilerleyen Doruk’un sakin duruşunun aksine kömür karası gözlerinde parlayan alevler yakından bakınca görülebiliyordu. Asya amacına ulaşmıştı.

“Ben sadece çocuklarımın annesinin ne yaptığını merak ediyorum.”

“Benim ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez!” diye çıkışan Asya ayarlayamadığı ses tonuyla sorun yaşıyordu.

“Çocuklarımın annesi olman, merakımın seninle ilgili olduğu anlamına gelmiyor.”

“Yine aynı laf ebelikleri!”

“Asya, senin bana neden kızgın olduğunu bilmiyorum

ama bu Amerika'ya gittiğim içinse beni gönderenin sen olduğunu unutma!" diye çıkışan Doruk'un öfkeden dudakları seğirmeye başlamıştı. "Geçmiş geçmişte kaldı. O yüzden bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, ben sadece Yağız ve Yaren'in kiminle yaşadığını ve onlara ne kadar zaman ayırabildiğini merak ediyorum."

"Benim anneliğimi sorgulayamazsın!" Bağırmaya başlayan Asya'nın kendini sakın tutmaya çalışma çabaları buraya kadardı. Şu andan sonra öteki Asya'nın bildiğini okumasına izin verecekti. "Üstelik ben seni herhangi bir yere göndermedim. Sen aşığın için bizi terk ettin."

"Aşığın mı? Bu kelimeyi bulmak için hangi sözlüğe baktın?"

Onları ayıran boşluğu tek adımla kapatan Asya'nın yanakları kızarmıştı. "Seninle aynı fikirde olmaktan hoşlanmıyorum ama evet, haklısın. Bu konuyu konuşmayalım ve hayır, sana herhangi bir nedenden dolayı kızgın değilim."

"Çünkü bana kızgın olmak için herhangi bir sebebin yok." Kelimelerin üzerine basarak konuşan Doruk devam etti, "Aşığımın yanına giderken zaten biz diye bir şey kalmamış, ayrılmıştık."

"Aşığının yanına git diye ayrıldık!"

"Olayları çarpıtma Asya! Ayrıca, çocuklarımı benden gizleyen birinin bana kızmaya hiç hakkı yok."

Ahh! Bu konudaki hatasının farkında olan Asya'nın o zamanlar elinden başka bir şey gelmemişti. Her gün bir sonraki güne erteleyip Doruk'la konuşabilme cesaretinin gelmesini beklemişti. Fakat ne yazık ki beklediği o cesaret bir türlü ona uğramamıştı.

"Doğru zamanı kolluyordum," diyebilen Asya derin bir iç çekti.

“Ben sana doğru zamanı söyleyeyim; hamile olduğunı öğrendiğin an!”

“Sen beni terk etmiştin, söylemesi kolay değildi.”

“Bak yine aynı şey, ben seni terk etmedim.” diye çıkışan Doruk tırnaklarını kızın koluna geçirdi. “Sana o lanet olası doktora git yoksa ben giderim dedim, sen tek bir adım bile atmadın ama ben kaldım. Sana kendinle yüzleş yoksa giderim dedim, sen benden yüz çevirdin. Lanet olsun ki ben yine kaldım. Sana bizden vazgeçme yoksa giderim dedim, sen zaten benden çoktan vazgeçtiğini söyledin. Ben yine de bekledim ama sen gelmedin ben de gittim.” Adamın öfkesi elle tutulacak kadar belirgin hale gelmişti. Ağzından çıkan her kelimeyle sanki hiddetini kusuyordu. Ancak Asya tüm suçu üstlenmeyecekti. Daha önce konuşmaya fırsatı olmayan bu konu hazır açılmışken onun da söylemek istediği birkaç şey vardı.

Tek eliyle göğsünden ittiği adamdan kurtulan kadın “Sen onunla benim aramda seçim yaptın ve kazanan o oldu.” dedi haykırarak.

“Kendini mi beni mi ikna etmeye çalışıyorsun?”

“Hadi Doruk! Her kavgamızda aklına o gelecekti. *Aca-ba onunla daha mı çok mutlu olurdum*, diye düşünecektin. Onu asla unutamayacaktın ve ben bunu hep bilecektim. Çünkü ben senin gözünde hastalıklı birinden başka bir şey değildim.”

“Benim gözümünden nasıl görüldüğünü asla bilemezsin Asya. Ancak sana her baktığımda kalbimi hissedebilseydin az da olsa bir fikrin olurdu,” dedi Doruk tıslayarak.

“Senin için sırtında taşıdığın yükten ibarettim.”

“Benim için ne ifade ettiğine sen karar veremezsin! ”

“Öyle olmasaydı ilk fırsatta çekip gitmezdin.”

Bileğinden yakaladığı Asya'yı kendine çeviren Doruk, kızın canının acıyıp acımadığı ile ilgilenmiyordu.

"Bana geri gelmeni günlerce bekledim, yapman gereken tek şey gitme demekti."

"Senin de yapman gereken tek şey kalmaktı. Madem ille de gitmek zorundaydın ilkinde gitseydin ya da ikincisinde beni terk etseydin. Ama tesadüfe bak ki sen onun aradığı üçüncü kavgamızda gittin. Şimdi seni gönderen benmişim gibi tüm sorumluluğu bana yükleyip haklıymış gibi davranamazsın."

Doruk pes etmişti. Bazı şeyler, özellikle Asya hiç değişmemişti. Hâlâ kendine güvensiz, hâlâ at gözlükleriyle yaşamakta kararlıydı. Hâlâ ne istediğini bilmiyordu.

"Gittim ya da gönderdin ne fark eder? Ben, bizim için, senin için savaştım ama silahlarım hep geri tepti. Ne yaptıysam, seni ne ikna edebildim ne de yanında kalmama izin vermeni sağlayabildim," diyen Doruk tükenmişti. "Beni kendinden uzaklaştırıp ondan sonra da gittim diye beni suçlayamazsın. Benim de bir kalbim var unuttun mu?"

"Hah! Ben de senin bunu hangi pembe diziden duyduğunu merak ediyorum."

Asya'nın alaycılığını duymazdan gelen Doruk'un gözleri en karanlık geceden daha karaydı. "Sen benim aile olma şansımı elimden aldın Asya. Karşıma çıkan ilk mutlu olma fırsatımı enkaza çevirdin ve beni de o enkazın altına gömdün. Biz iyi bir aile olabilirdik, ben seni bir ömür sevebilirdim."

Tıpkı hastalıklar gibi aşk acısı da geceleri kendini daha çok belli ediyordu. Asya, her gece yatağına uzandığında Doruk'u hayal etmeden, içini sızlatan aşk acısının yangın yerine çevirdiği kalbini teselli etmeden gözlerini kapata-

mıyordu. Ama tıpkı şu an olduğu gibi gün ışıyınca gerçekler suratına tokat gibi çarpıyordu.

“Seni alkışlıyorum,” diyen Asya hayretler içinde ona bakan adamdan birkaç adım uzaklaşarak ellerini  ırttı. “Oscar  d l ne aday olabilecek bu harika gösterinin ardından senin için  z leceğimi, birkaç dokunaklı söz söyledin diye her şeyi geride bırakacağımı mı zannettin?”

Doruk eğer alnını kırıştırmasaydı Asya adamın onu duymadığını düşünecekti. Dudaklarını birkaç sefer açıp kapayan genç adam, tıpkı geldiği gibi ellerini cebine sokarken her an gidecekmiş gibi duruyordu.

Asya son noktayı kendinin koyduğuna inanmaya başlamıştı ancak Doruk henüz lafını bitirmemişti.

“Artık  ocuklarımdan uzak kalmak, onların büyümesini kaçırmak istemiyorum. Bu yüzden yakın tarihte İstanbul’a kesin dönüş yapacağım.” Son sözlerinin etkisini artırmak isteyen Doruk, kısa bir ara verip tekrar konuşmaya başladığında sesi oldukça g r çıkıyordu. “A acağım ortak velayet davası için kendine bir avukat bulsan iyi edersin.”

Adamın ne istediğini idrak etmekte zorlanan Asya’nın yanaklarından s z len gözyaşlarını az önce başlayan yağmur kamufle ediyordu. Çocukları için savaşmak zorunda kalacak ve onları kaybetme korkusuyla yaşayacak olması yağmura karışan gözyaşlarının sebebiydi. Ancak gizlediği, içine akıttığı yaşlar sonsuza kadar kaybettiğini düşündüğü adam içindi.

“Yaaa inanamıyorum yine mi kot giydin? Yılanlar bile yılda bir defa deri değiştiriyor. Sen iki yıldır aynı deriyle dolaşmaktan sıkılmadın mı?” diyerek dudak büken Sena, elinde tuttuğu çantayı Asya’nın yüzüne yaklaştırdı. “Neyse ki seni seven insanlar var.”

Bir yetmişin altındaki boyu, zayıf ama biçimli vücuduyla otuzuna merdiven dayamış bir kadından çok çocuk gibi görünen Sena, oldukça başarılı bir akademisyendi. Abartılı davranışlardan kaçan, az konuşmayı tercih eden Sena, nasıl iyi bir dost olunur iyi biliyordu.

Eğer kahverengi gözlerine dikkatle bakarsanız orada kümelenmiş, yılların ağırlığıyla yer edinmiş eleme görürsünüz. Çok küçük yaşta onu aile dostlarına bırakıp ülke ülke seyahat eden ebeveynleri, görünmez bir kaza sonucu yaşamlarını kaybettiğinde bile Sena, duygularını saklamayı ustaca başarmıştı.

Asya’nın ailesine ait dillere destan Sancaktar villasına komşu olan evin sahibi Filiz ve Tamer Amca’nın yanında büyüyen Sena, çocukluklarında nasılsa hâlâ aynıydı. Sena, Tanem, Yağmur ve Asya büyürken çok güzel zamanlar geçirmiş ancak büyümek hiçbirine yaramamıştı.

“Nedir o?”

“Yeni derin!”

Mavi gözlerini deviren Asya daracık odada olabildiğince kendini arkadaşından uzaklaştırıp aynanın önüne geçti.

“Yeni olan bir şeye ihtiyacım yok,” diyerek saçlarını taramaya başladı. Aslında kız kardeşi Tanem’in minik kızı Rüya’nın ilk doğum gününde güzel görünmek onun da

hakkıydı. Ama hâlâ bir yerlerde hayat belirtisi gösteren gururu Sena'ya karşı koymasına yardımcı oluyordu.

"Hadi ama Asya, sana çok yakışacak."

"Yeni bir şey istemiyorumun neresini anlamadın? Bir kere de hecelememi ister misin?" Elindeki çantayı yatağın üzerine fırlatan arkadaşı oldukça otoriter sesiyle, "Boşuna saçlarını tarama. Nasılsa tepende toplayacaksın," dedi ve sert sözlerine devam etti. "Yeryüzünde sevdiği adam tarafından terk edilen tek kişi senmişsin gibi davranmayı kesmenin zamanı bence çoktan geldi de geçti bile."

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" diyen Asya elindeki tarağı Sena'ya fırlattı. Amacı isabet ettirmek değildi. Öyle olsaydı tek kişiye bile küçük gelen bu odada kesinlikle hedefini vururdu. "Ben terk falan edilmedim."

"Bak kendinden kaçmam ve yaptıklarının altındaki gerçek nedeni göz ardı etmeni anlıyorum."

"Kes şunu! Derdim Doruk değil, benim hayatımda..."

İşaret parmağını Asya'ya doğru sallayan Sena, eğer arkadaşına nazik davranır ve alttan alırsa bu elbiseyi ona giydiremeyeceğini biliyordu. "Sakın bana çemkirmeye kalkışma ya da işinden ve çocuklarından bahsetme. Bir güzellik salonun var ve günün yarısında oradasın ama şu haline bak! En az kırk yaşında birinin cildine sahipsin, kıyafet diye giydiklerini saymıyorum bile. Fakat iyi yönünden bakalım, neyse ki saçların sarı da boyaya ihtiyaçları yok tabii ucundaki kırıkları saymazsak. Onların doğaya karışıp yok olmasını bekliyorsan sana kötü bir haberim var; insan saçı doğaya karşı çok dayanıklıdır, o yüzden kendiliğinden yok olmaları çok uzun sürer, büyük ihtimalle de ömrün vefa etmez."

Ağzı açık bakakalan Asya, onu azarlayan arkadaşının eli belindeki tavrından çok söylediklerine takılmıştı. Yani

gerçekten böyle mi görünüyordu? Ve herkes onun hakkında böyle mi düşünüyordu?

Aşk acısı falan çekmiyordu. Dokuz ay önce tanıştığı Avukat Metin'le güzel zamanlar geçiriyordu. Henüz ilişkilerinin bir adı yoktu ama Metin onu güzel ve çekici bulduğunu her fırsatta söylüyordu. Aşkın ise zamanla olacağına inanıyordu.

"Dilerim çocuklarım üniversiteye başladığında sen emekli olmuş olursun." demeyi başaran Asya yenilgiyi kabul ederek arkadaşının getirdiği elbiseye uzandı.

"Ben şimdi ikizlerin yanına iniyorum. Sen de sarışın bir afet olmadan yanımıza gelme," diyen Sena kapıya varmadan yeniden arkadaşına döndü. "Tabii ne kadar olabiliyorsan!"

Omuzunu silkeleyerek odadan çıkan arkadaşının arkasından bir süre daha bakmaya devam etti. Asya bu kızı çok seviyordu, ama yine de onu son söylediğine pişman edecekti.

Asya ile yaptığı konuşmanın ardından Yaren ve Yağız'ın yanına inen Sena nişanlısı Onur'u aradı. Yarım saat sonra onunla buluşacaktı. Ancak önce Asya'nın nasıl olduğunu görmek istiyordu. O zamana kadar da bu aralar yapmaktan en çok keyif aldığı şeyi yapacak ikizlerle zaman geçirecekti.

"Sen de ister misin?" diye soran Yaren, elinde tuttuğu kırmızı ojeyi minik parmaklarıyla açmaya çalışarak yanına geldi. Sena'nın yeni manikür yapılmış tırnaklarındaki pudra rengi oje anlaşılan Yaren'i pek memnun etmemişti.

Çabucak kararını veren Sena "Tabii ki isterim!" dediğinde minik kızın yüzündeki gülüş onu memnun etmişti.

Kıyafetinin el verdiği ölçüde yere oturan Sena, tam karşısına da Yaren'i yerleştirip ellerini ona teslim etti.

Gülşah'ın Yağız'la verdiği mücadeleyi dinlerken tamamen işine konsantre olmuş, Yaren'i izlemek tüm yorgunluk ve stresini almıştı.

Elleri kana bulanmış gibi duran Sena, çalan kapının sesiyle daldığı derinlerden yüzeye çıkmayı başardığında Onur'la sözleştiği saatte buluşmasının artık mümkün olmadığını gördü. Zaman denilen şey bu iki küçük yaramazın yanında su gibi akıp geçiyordu.

Kucağında Yağız'la kapıyı açmaya giden Gülşah'ın salona dağılmış oyuncaklara takılmadan yürümeye çalışması takdire şayandı. Bu performansla engelli koşuda kesinlikle ilk üçü zorlayacağını düşünen Sena hafifçe güldü. Onu güldüren yaptığı benzetmeden çok tırnaklarının düştüğü durumdu. Kesinlikle bir bidon asetona ihtiyacı olacaktı.

Gelenin kim olduğunu merak etmesine fırsatı olmadan " Kolay gelsin!" diyen Ahmet'in yaydığı tuhaf enerji ondan önce ulaşmıştı Sena'ya. Giydiği siyah kot ve gri gömleğiyle sade ama dikkat çekiciydi. Bu adam çok mu yakışıklıydı yoksa Sena mı onu öyle görmek istiyordu asla karar veremeyecekti. Maviye çalan puslu gözlerindeki afacan bakışı Ahmet'in değişmeyen belki de tek özelliği idi. Kumral saçları ve *baby face* denilen ama Sena'nın sevilesi diye adlandırdığı yüzü ile karşısına dikilen adam, *Eros da kimmiş* dedirtiyordu kendine.

"Dayıcığım!" Yaren, anında Sena'yı ve yapmakta olduğu işi bir kenara fırlatıp genç adama koştu. Bir kolunda tuttuğu Yağız'ı iyice sarmalayan Ahmet, öteki koluyla da Yaren'i kucakladı. Adam yeğenlerine âşık bir dayıydı. Bunu söylemesine gerek yoktu, her hareketi ile belli ediyordu.

Ahmet geldiğine göre onun da gitme vakti gelmişti. Ne zaman başladığını hatırlamayacak kadar uzun zamandır bu adama âşıktı. Ancak iki yıl önce bir karar al-

miş ve imkânsıza yakın bu platonik takıntısını kalbinin ve geçmişin derinliklerine hapsetmiş, yoluna Onur'la devam etme kararı almıştı. Aldığı bu karar son derece yerinde olmuş, ona pişmanlıktan çok huzur getirmiş olmasına rağmen Ahmet'e karşı değişmez duyguları onun tek sorunuydu.

Tırnaklarına bulaşan ıslak ojenin bir de giysilerini mahvetmemesi ama aynı zamanda genç adamın görmemesi için uğraş veren Sena hiçbirini beceremedi. Önce saks mavisi eteğinin ucunun kırmızıyla renklendiğini gördü, ardından sesindeki alay ve yüzündeki sağa kayık gülümsemeyle yanı başında biten Ahmet'in "Hayırdır, tavuk mu kestir?" diyen sesini duydu.

Sena bakışlarını anında yere dikti. Geçen yıllara rağmen bu adamın önünde bereket tanrısının karşısındaki bakire gibi titremekten neden kurtulamıyordu? Kendi de bilmiyordu.

Sena dili döndüğünce kısaca "Oje sürüyorduk!" dedi.

"Daha çok boyama yapıyormuşsunuz gibi geldi bana."

Ellerini arkasına saklayan genç kadın, "Yaren'i eğlendirmeye çalışıyordum," dedi bıkkınca. Bir kere rezil olmuştu, durumu düzeltmek için boşa çaba harcamaya gerek yoktu.

"Yoksa sen daha iyisini yapabilirsin!"

"Yani aslında..." diye başladığı cümlemin devamını getirmekte zorlanan Sena'nın yüz hatları gerildi. "Ben bu işlerden pek anlamıyorum ama kuaförüm yani Cennet'te, Asya'nın yeni aldığı eleman yani bugün iyi iş çıkarmıştı. Ben de uğraşabilirdim ama yani pratiğim yok, ellerim titriyor. Hem zaten önceden de Asya yapardı, yani pek benim..."

"Sena, lütfen bir daha *yani* deme."

"Anlamadım?"

Koltuğa serilen ve ikizleri dizine oturtan Ahmet'in küstah tavrına Sena saygı duyuyordu. Sonuçta ona yakışıyordu. Kısır döngü gibi Ahmet'in küstah tavrı ve Sena'nın yenik halleri onların vazgeçilmez ritüeliydi.

"Farkında değilsin belki ama *yaniyi* çok kullanıyorsun."

"Öyle mi?" dedi şaşkınlıkla Sena. "Farkında değilim."

"Ben de öyle dedim zaten."

"Ne dedin?"

"Farkında değilsin dedim."

Tamam, Sena pes ediyordu. Asya'nın harika görüneceğinden emindi. Üstelik Onur onu bekliyordu ve daha eve gidip eteğini değiştirmesi gerekiyordu.

Çocukların öpücük baskınına karşılık veren Ahmet'e dönmeden "Asya'ya acil çıkmam gerektiğini, Onur'la buluşup Tanem'e geçeceğimizi söyler misin?" dedi ve telaşla nereye attığını unuttuğu çantasını aramaya koyuldu.

"Bana düşmez ama nişanlıyla buluşmadan önce eteğini ve ellerini temizlemeni tavsiye ederim."

Bir saniye kadar olduğu yerde kalan Sena, "Evet, sana düşmez!" demeyi çok istediye de sessiz kaldı. Çünkü aynı saniye Ahmet'in eteğini de gördüğünü idrak etti. Daha fazla rezil olabilir miydi? Söz konusu Ahmet ise evet olabilirdi.

Sadece "Hıhı," diyerek koltuğun arkasındaki çantasını bulan kadın arkasına bakmadan evden çıktı. Arkasına baktığında Ahmet'in güldüğünü göreceğine emindi ancak bakabilme cesareti gösterseydi yanıldığını anlayacaktı.

Sena'nın getirdiği tam da Asya'nın rengi olan kırmızı, kısa, bol kesim elbise ona çok yakışmıştı. Omuzlarında serbest bıraktığı saçları ve rimelle renk verdiği mavi göz-

leriyle kendini güzel hissediyor, uzun boyu ve kurtulduğu doğum sonrası kilolarından sonra nihayet bir kadına benzediğine inanıyordu.

Yıllarca kız kardeşi olduğunu sandığı ama aslında teyzesinin kızı olduğunu yakın zamanda öğrendiği Tanem'in minik kızı Rüya'nın bir yaş doğum günü için fazla gösterişli olduğunu farkındaydı. Ama ele güne, özellikle Doruk'a iyi ve güçlü olduğunu bir kez de görüntüsüyle kanıtlamak için ihtiyacı olan her şeye an itibarıyla sahipti. Sena gibi Asya'nın aşk acısı çektiğini sananları utandırmak ilk hedefiydi. Doruk'u hayatından çıkarması mümkün değildi ancak rafa kaldırmayı başarmıştı.

"Hey! Harika görünüyorsun," diyerek onu karşılayan Tanem her zamanki gibi ışıldıyordu. Yaşadığı zorlu yılların ardından aşkı seçmiş, aşkı uğruna savaş vermiş ve kazanmıştı. Şimdi de tüm âşık ve mutlu kadınlar gibi ışıltı ışıltı Tanem.

Yağız'ın ailesine ait bu eski ev, Tanem'in dokunuşlarıyla cennetten bir köşeye dönmüştü. Şimdiyse günün anlam ve önemini belli eden balonlarla süslenmiş evde tam bir parti havası vardı.

Asya, kucagında daha fazla kalmak istemeyen Yağız'ı yere indirip elinden tuttuğu Yaren'i serbest bırakmasının ardından, iki afacanın poposuna attığı sevgi dolu şap-lakla onları palyaçonun yanına uğurladı. Tam arkasındaki Gülşah'ın elinden çantaları alan Asya, kız kardeşi Tanem'in peşine takılarak mutfığa geçti.

Beğeni dolu bakışlarla "Büyük ihtimalle bugün çok duyacaksın ama önce ben söylemek istiyorum, çok çarpıcı ve güzel görünüyorsun," dedi Tanem.

"Yok canım, her zamanki halim ama yine de teşekkür ederim."

"Biz şuna eski halin diyelim!"

"Tamam, öyle olsun ama sırf seni kırmak istemediğim için..."

"Ahmet seninle değil miydi?" diye soran Tanem, Asya'yı karşılamak için yarım bıraktığı kek dilimleme işine geri dönmüştü. Genç kadının üzerine daha fazla gitmek istemediği için de konuyu değiştirdi.

"Son anda telefonu çaldı. Biraz gecikirim deyip gitti."

"Kesin mankenlerinden birinin tırnağı kırılmıştır."

İki kardeş gülmeye başladığında Asya, hayatın tüm yarımrlara rağmen güzelliklerle dolu olduğunu biliyordu ve o güzelliklerin ilk sıralarında da Tanem vardı.

Mutfakta hummalı çalışmalarına gömülen iki kadın az iş, çok sohbetle zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Artık daha kalabalıklardı ve konuşacak daha çok şeyleri oluyordu.

Önceden sadece komşuları ve arkadaşları olan fakat sonra Tanem'in kardeşliğine terfi eden Yağmur ve eşi Burak geldiğinde grup neredeyse tamamlanmış, tüm hazırlıklar bitmişti.

Çocukların bağırması, erkeklerin sohbeti ve kadınların telaşıyla ev bayram yerine dönmüştü. Asya, Yağmur ve Tanem'le konunun çocuklar olduğu derin mevzu hakkında sohbet ediyor, bitmek bilmeyen hamilelik anılarını paylaşıyorlardı.

"Yeter lütfen ya! Gören de yeryüzünde bir tek sizin çocuğunuz var sanır." dedi. Sıkıldığını belli eden evin ablası Serra, ona yöneltilen ters bakışlara aldırmadan yüzünü ekşitti. "Neyse ben beylerin yanına geçiyorum. Eminim onlar daha eğlencelidir."

"Zaten senin bizim yanımızda durman hata, sen kadın muhabbetinden ne anlarsın ki?"

“Sen de kendini kadın sanıyorsun Yağmurcuğum ama önce o oğlunun ikizi içeride kalmış gibi duran göbeğinden kurtulman lazım.”

Ağzı açık kalan Yağmur, ani bir refleksle elini karnına götürerek “Ben hâlâ süt veriyorum, diyet yapamam,” diye ciyakladı. Kızların bastırmaya çalıştıkları kahkahasını fark edince daha da kızan Yağmur’un yanakları al al oldu. “Çok kötüsünüz!” demeyi başardığında gerçekten darılmıştı.

Küstah bakışlarıyla Serra’nın erkeklerin yanına geçmesi mevzuyu derinleştirmiş, konu hamilelik sonrasına dönmüştü. Herkesin anlatacak bir şeyi varken sessizliğini koruyan sadece Sena’ydı. Henüz hamilelik deneyimi yaşamamıştı ama sarkan ve şişen neresi olursa olsun asla şikâyet etmeyeceğini biliyordu.

Sohbetin içinde kaybolmuş gibi duran Asya, kızı Rüya’yı kucağında taşıyan ama öte taraftan yanındakilere laf yetiştirmeye çalışan Yağız’a, Doruk’un neden hâlâ gelmediğini sorma isteğini bastırmaya çalışıyordu. Bir an önce hazırladığı konuşmayı yapma telaşındaydı. Belirsizlik içinde yaşamak ya da beklemek çok da başarabildiği şeyler değildi.

Bu sabah, Amerika’ya dönmemek üzere Türkiye’ye gelen adamla velayet işini bir sonuca bağlamak istiyordu. Metin avukatı olarak ona öncelikle Doruk’la konuşmasını tavsiye etmiş, Asya da avukatına hak vermişti. Kendini de çocuklarını da mahkeme kapılarında süründürmek istemiyordu. Ve iyi niyetli yanı Doruk’un da aynı fikirde olacağını söylüyordu.

Onu rahat bırakmayan düşüncelerinden sıyrılan Asya, Yağız’ın yanına gitmeye ve onunla konuşmaya karar verdi. Verdiği kararı uygulamaya geçmeden sadece bir sa-

niye önce açılan bahçenin demir kapısının sesiyle tüm bakışlar o tarafa yöneldi. Ancak gelenin kim olduğunu bilmesi için Asya'nın bakmasına gerek yoktu. Yön değiştiren kan dolaşımı, gelenin Doruk olduğunu söylüyordu zaten.

Kısalttığı siyah saçları yüzünün güzelliğini gözler önüne sermiş, verdiği kiloların yardımıyla elmacık kemikleri ortaya çıkarak yüz ifadesini sertleştirmişti.

Doruk'tan gözlerini almakta zorlanan Asya neden sonra görüş alanına giren kırmızı saçlı kadını gördüğünde yolunda gitmeyen bir şeyin olduğunu fark etti. İncecik, kısa boylu, kısa saçlı, sivri burunlu kadın ürkek bakışlarla Doruk'un arkasına saklanmış; içeri girmek için cesaret topluyordu. Çok zayıftı, saç rengi çok garipti ama kadın lanet olsun ki çok güzeldi. Onun Sabrina olduğunu bilmesi için Asya'nın tanıştırmaya ihtiyacı yoktu.

"Canımın acımasına izin vermeyeceğim," diye iç geçiren Asya'nın kararlılığı Doruk'un adım atmakta tereddüt eden Sabrina'nın beline sarılmasıyla son buldu.

Kızgın demirlerin üzerinde yürüyormuş gibi canı acıdı. Bu sahnenin bir saniyesini bile görmeye tahammül edebileceğini zannetmiyordu. Koşar adımlarla içeri kaçarken ellerini karnına bastıran Asya kusma isteğini geri göndermeye çalışırken titriyor, düşünme gücü yok olup gidiyordu.

Bahçeden mutfağa, oradan da salona nasıl geçtiğini hatırlamayan Asya kolunu kaldırıp, iki koltuk arasındaki sehpanın üzerine yerleştirilmiş Tanem ve Yağız'ın düğün resmine vurmaya ramak kala kendine geldi. Derin bir nefes alıp yanındaki koltuğa çöktü. Ne olursa olsun her canı acıdığı anda ortalığı kırıp döken o eski Asya olmayı kaldıramazdı. Onun çocukları ve bir hayatı vardı. Kendini kaybetmek, her şeyini kaybetmek olurdu. Üstelik parçalara

ayırıldığı Doruk değilse birkaç eşyayı kırıp dökmek hiçbir işine yaramazdı.

Avuçlarının içine gömdüğü yüzünü saklarken kirpiklerinin ucunda bekleyen gözyaşlarını geri göndermeye çalıştı. Nefesini tutarak başını salladı. Tanıdığını sandığı Doruk aslında nasıl bir adamdı sorusu aklını kemiriyordu. Bu adamı tanı mıyordu ya da zaten hiç tanıyamamıştı.

O halde ne kadar kalmıştı, bir dakika mı bir saat mi bilmiyordu ama hâlâ sakinleşmemiş olan Asya duyduğu ayak sesleriyle başını kaldırdı. Gelen erkekti, sert adımlar içini titrettiğine ve kan dolaşımına yine bir haller olduğuna göre de kesinlikle Doruk'tu.

Kendini toparlamak için fırsatı olmadığını bilen Asya arkasına yaslanıp beklemeye koyuldu. Çok da beklemesine gerek kalmadan "Ne yapıyorsun burada?" diye soran Doruk karşısına dikildi.

"Seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

Doruk oldukça mahcup ama bir o kadar da hayatından memnun görünüyordu.

"Kaçışının benimle bir alakası var mı?"

"Of lütfen kendini bu kadar önemseyip durma."

"Bilmem, belki özlemiş ve boynuma sarılmamak için buraya kaçmış olabilirsin diye düşündüm."

"Ne?" diye haykıran Asya yine sakin kalmayı başaramamıştı. Zaten istese de Doruk'un ukalalığı ona müsaade etmiyordu. Oysa tepki göstermek yerine tüm olgunluğuyla sessiz kalmayı tercih ederdi ama etmeyecekti. "Nereye geldiğine bakmadan tekmeyi basarım. Bilirsin, bu işte iyiyimdir."

"Bilirim, tekme atma işinde ustasın ama beni bu kadar özlemişken bana kıyabileceğini hiç sanmıyorum," diyen

Doruk yine de her ihtimale karşın Asya ile aralarındaki mesafeyi açmak için bir adım geriledi. Daha önce hiç suçu yokken yaşadığı bu deneyimi tekrarlamak istemediğine emindi. Ve tecrübesine dayanarak Asya'nın diziyle attığı tekmenin çok can yaktığını söyleyebilirdi.

Adamın aklından ne geçtiğini merak etmeyen Asya, Doruk'un dudağının ucunu kıvıran o saçma gülüşe takılıp kaldı. Midesinde kümelenmiş kozaların içinden çıkarak kanat çırpmaya aşırı istekli kelebekleri geri getiren o çarpık gülüşe bakmamaya çalışırken "Ukalılığına hayran kaldım, seni takdir ediyorum ama lütfen beni rahat bırak," demeyi neyse ki başarabildi.

"Teşekkür ederim ama konuşmamız lazım. Sonra söz seni rahat bırakacağım."

Aslında Asya da bir konuşma hazırlamıştı ama şu an tek bir kelimesini bile hatırlamıyordu. "Aylardır yüzüme bakmayan sen mi benimle konuşmak istiyorsun?"

"Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

"Şimdi böyle saçmaladığına göre çok düşünememişsin demek ki! Git biraz daha düşün!"

"Benim için yeterliydi."

"Madem konuşmak için ısrar ediyorsun, önce aramalısın. Eğer müsaitsem ve canım istiyorsa uygun bir zamanda konuşuruz."

Arkasını dönüp pencereye yaklaşan Asya titreyen sesindeki heyecan ve kızgınlığın Doruk'a ulaşmamış olmasını diledi.

"Bak Asya..." Konuşmaya başlayan Doruk'un ne söylediğini duymayı bırakan Asya perdenin arka tarafındaki manzarada kaybolup gitti. Yemek masasına tünemiş aslında sığınmış gibi duran Sabrına, Yağız'a bir şeyler anlatıyor, çok sevdiği eniştesi de can kulağıyla onu dinliyor-

du. Yağız bunu nasıl yapardı? O kızla konuşarak Asya'ya ihanet ettiğinin farkında değil miydi?

Doruk onun düşüncelerini okumuş gibi "Onlar konuşacak bir şeyler mutlaka bulurlar," dedi Sabrina ve Yağız'ı kast ederek. "Sabahı bulan sohbetlerine çok şahit oldum."

Hangi ara yanına geldiğini anlamadığı Doruk'u iterek "O kadını buraya nasıl getirirsin?" diye sorduğunda kelimelerin ağzından çıkmasını engellemedi. Asya da bugün Metin'i buraya davet etmesini biliyordu ama etik olmayacağını düşünerek böyle bir girişimde bulunmamıştı. Şimdi anlıyordu ki düşünceli davranmaya çalışırken aptallık etmişti.

"Anlamadım!" diyen adam gerçekten anlamamış gibi görünüyordu.

"Sorum çok açık, neresini anlamadın acaba? O ka-dı-nı bu-ra-ya na-sıl ge-ti-rir-sin?"

"Asya! Beni neyle suçladığının farkında mısın?"

"Herhangi bir suçlamada bulunmuyorum!"

"Kızımdan farkı olmayan yeğenimin doğum gününe Sabrina ile gelmemin nesinin suç olduğunu bana izah et lütfen."

"Aile içinde kutlanan bir partide, hele ki senin çocuklarının olduğu bir ortamda onun ne işi var?"

Gözünü dikip güçlü bir ifadeyle Asya'ya bakan Doruk, "Sabrina'nın ne olduğunu sanıyorsun sen? Belki arkadaşım, belki nişanlım, belki de ileride eşim olacak kadının aile ortamında olmasında nasıl bir sakınca var?" diye sordu.

Atom bombasının Hiroşima'ya düştüğünde yarattığı etkiyi birkaç defa okumuştur. Ama okuduklarının aslında ne ifade ettiğini Asya ancak şimdi anlayabilmişti.

"Henüz nişanlanmadınız," diyebildiğine kendi de

şşırmıştı. Son zamanlarda kontrolünü kaybetmemekle övünen Asya kendini tamamen kaybetmişti.

"Bu tepkinin sebebini anlamıyorum."

"Tepki göstermiyorum."

"Hayır, gösteriyorsun! Yoksa sen beni kıskandın mı?"

Kıskanmak! Asya, odanın ortasına ilerleyip ellerini beline koydu. Sahte kahkahasının gerçekçi görünmesi için biraz uğraş verdikten sonra konuşmaya başladı.

"Şişmiş egonu patlak bir balon gibi söndüreceğim için üzgünüm ama kıskanacak olsaydım seni ona göndermedim."

"Yani beni gönderenin sen olduğunu kabul ediyorsun."

"Kes şunu Doruk!"

"Hadi ama Asya, beni gönderdiğine pişmansın ve şu anda beni deli gibi kıskanıyorsun, kabul et!"

"Merak ediyorum hiçbir yere sığmayan şu egonun bir sınırı var mı acaba?"

Ah hayır! Doruk yanına geliyordu, bu Asya'nın tüm direncini kırabilirdi. Oysa gösterdiği performansa kendisi bile kanmak üzereydi. Kaçmak bu defa Asya'yı daha da gülünç duruma düşürürdü ama bu adama yakın olmak, hele sevgilisi sadece on metre ötedeyken ona yenilmek istemiyordu. Acilen ne yapması gerektiğine karar vermeliydi ancak beyni düşünmek gibi en ulvi görevini yerine getirmeyi bırakmıştı.

"Bak, tamam özür dilerim; aşırı ve gereksiz bir tepki gösterdim! Oldu mu?" dedi Asya düştüğü durumdan kurtulmak adına.

"Nedense içimden buna inanmak gelmiyor."

"O da senin sorunun."

"Evlen benimle Asya!"

"Neee..." diyebilen Asya'nın gözleri yuvalarından fır-

layacak gibiydi. Yanlış duyma olasılığı yüzde kaçtı acaba? Matematiği oldum olası kötüydü, olasılık konusunun işlendiği dersi astığına ise neredeyse emindi. Bu yüzden hesaplamak gibi bir zahmete girmede ve tekrar sadece "Ne?" diyebilirdi.

"Evlen benimle Asya!" diye yineleyen Doruk gece kararı gözlerini Asya'ya dikmiş, neredeyse çok ciddi ve sorusundan emindi. "Karşılıklı yaptığımız tüm yanlışlara rağmen beni sevdiğini kabul et ve evlenelim. İki harika çocuğumuzla çok mutlu olacağımıza eminim."

Bu adam gerçekten ciddiydi. Derin bir nefes alan ve aldığı nefesi geri vermeyen Asya "Seninle evlenmek mi?" dedi ve iki metre ötesinde dikilen adamın yanına ilerledi. "Seninle görüşeceğim tek yer velayet davası için mahkeme salonu olacaktır ve bundan sonra olmasın ama bana söyleyeceğin bir şey olursa avukatımla temasa geç."

"Eğer evlenirsek böyle bir davaya gerek de kalmaz."

Doruk'tan sadece on santim kısa olan Asya göğüsleri ona değene kadar adama sokuldu. "Bu tekliften metresinin haberi var mı? Yoksa aynı evde mi yaşayacağız?" diye soran genç kadın büktüğü dizini tüm gücüyle Doruk'un en hassas yerine savurup adamı çektiği acıyla baş başa bırakarak hışımla odadan çıktı.

"Lanet olsun!" diye küfürler savuran Doruk'un canı çok yanmıştı. Asya'nın üzerine bu kadar gitmemesi, eğer giderse başına bunun geleceğini önceki deneyimlerinden bilmesi gerekiyordu.

Bedenini yere bırakan Doruk böyle bir teklife nasıl karar verdiğini, hadi karar verdi hangi düşünceyle bunu Asya'ya sorduğunu bilmiyordu. Evet, bazı kararlar almıştı ama bu kadarı onun için bile fazlaydı. En azından şimdilik...

Tanem'in bakışlarından onu takip etmesi gerektiğini anlayan Yağız, başını okşadığı kızını Serra'ya teslim ederek karısının peşine takıldı. Daha mutfağa adım atar atmaz Tanem, "O kadını evimde istemiyorum!" diye bağırdı. Yağız'ın daha en baştan konunun Sabrina olduğunu tahmin etmesi gerekiyordu.

"O dediğin benim arkadaşım, daha da önemlisi kardeşim dediğim adamın misafiri..."

"Bak hayatım, seni anlıyorum ama sen de beni anlamalısın!" diyen Tanem, cennet gözlerini süzerek tezgâha dayanmış Yağız'ın yanına ilişti. "Ben Asya'ya ihanet edemem, senin de etmeyeceğine eminim."

"Olayı dramatize etme lütfen!"

"Lütfen Yağız! O kadını evimde istemiyorum."

"Peki, ne yapacaksın? Kolundan tutup dışarı mı atacaksın, yoksa Doruk'a mı söyleyeceksin?"

Şaşırmış gibi yapan Tanem, "Ben hiçbir şey yapmayacağım, nasılsa sen bu sorunu halletmenin bir yolunu bulursun," dedi.

İyi bir cerrah olan Yağız, Tanem'in doktoruyken iki yıl önce cennet gözlüsüne kavuşmuş ve Sancaktarların şanına yakışır bir düğünle evlenmişlerdi. Sahip oldukları için her saniye şükreliyordu. Ama bazen, tıpkı şu anda olduğu gibi inatçı ve vazgeçmek nedir bilmeyen karısının boş yere kendini hırpalamasından nefret ediyordu.

"Ah sevgilim, seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama ben süpermen değilim ki her şeyi halledeyim."

Cevap vermekte gecikmeyen Tanem'in sabrının taşıdığı her halinden belliydi. "O kadın burada kalacaksa o zaman sen de kendine yatacak bir yer aramaya başlasan iyi edersin."

Aradan geçen onca zamana rağmen Tanem'e yakın olmak Yağız'ın düşünme ve karar verme yetisini elinden alıyordu. İşte tam bu nedenle karısından uzaklaştı.

"Sevgilim senin elinde oyuncak olmaktan bir ömür şikâyet etmeyeceğimi bilmeni isterim ama böyle bir konuda taraf tutacaksak her ne kadar Asya'yı çok sevsem ve şapşal arkadaşına kızsam da ben yine de Doruk'un tarafında olacağım. Çünkü onun, gidişinin Sabrina ile ilgili olmadığını söylemesi benim için yeterli... Kızdığım tek şey herkesin buna inanmak istememekteki ısrarı... Ha bu arada, senden ayrı yattığım tek yer mezarım olacaktır o yüzden beni boşuna tehdit etme..."

"Ben de Doruk'u çok seviyorum ve şapşal kardeşim Asya'ya kızıyorum ama yine de Asya'nın tarafında olmak zorundayım. Çünkü mağdur olan kesinlikle o... Ha bu arada, ben asla boşa tehdit savurmam!"

Tanem'in sinirlendiğini anlamak Yağız için çok kolaydı. Bunun için biricik karısının devirdiği gözleriyle yanına gelip onu omuzundan dürtmesine gerek yoktu.

Beline sarıldığı Tanem'i kendine çeken Yağız, "Sana bir önerim var," dedi yatıştırıcı sesiyle.

"Ten temasına geçtiğimize göre bu öneri kesin hoşuma gitmeyecek."

"Bence kardeşlerimiz arasında saf tutmak hem bize hem onlara zarar verir."

"Hayır Yağız, o kadını evimde istemiyorum," diyen Tanem taviz vermemekte kararlıydı. "Aslında bu yaptığından sonra Doruk'a da kızgınım, onu da görmek istediğimden pek emin değilim!"

"Yapma bir tanem! Bizim savaş baltalarımızı çıkarıp yangına körükle gitmek yerine onların yanında olmamız,

aralarında köprü oluşturmamız lazım. Bize her zaman-
kinden daha çok ihtiyaçları var. Bu yüzden yapılacak en
iyi ve tek şey onların yanında olmak. Aksi durumda her-
kes zarar görür.”

“Bu kadar mantıklı düşünmek seni yormuyor mu?”

“Ben sadece gördüğümü söylüyorum.”

“Ama Yağız!”

Karısını alnından öpen genç doktor, “Aması yok be-
beğim. Eğer ikisi arasındaki gerilimi hissettiysen geride
durmanın ve ihtiyaçları anında onlara omuz vermenin en
doğrusu olduğunu anlarsın zaten. Şu anda onların biz-
den bir şeyler yapmamızı ya da taraf tutmamızı istediğini
hiç sanmıyorum.”

Yağız konuşmasını bitirmiş karısının dudaklarını öp-
meye hazırlanıyordu ki “Yanıyorsunuz, Doktor Bey.”
diyen Doruk aniden mutfak kapısında belirdi. “Sizden
bir şey yapmanızı istiyorum.”

Doruk’un evin içinde olduğunu tamamen unutan karı
koca yakalanmış olmaktan dolayı son derece mahcuptu.

“Bak, beni yanlış anlamayı istemem.”

“Hayır Tanem üzülme, açıklama da yapmana gerek
yok çünkü çok haklısın.” diyen Doruk, kardeşim dediği
Yağız’a döndü. “Tüm hayatım boyunca kimsesizliğime
hiç üzülmedim çünkü sen herkesin yerine vardın. Hiç bir
zaman senden başka birine ihtiyaç duymadım.”

“Yumruğunu savurmadan önce açıklama yapmana
gerek yok ama rica ediyorum yüzüme gelmesin.”

Doruk, “Ona da sıra gelecek ama şimdi değil. Önce
sizden bir şey isteyeceğim,” derken kendine hedef olarak
Tanem’i seçmişti.

“Tabii ki, ne olursa!”

“Yağız Amerika’da iken hastane odasında yaptığımız
planı hatırlıyor musun?”

Tanem karşısındaki bu ıslak gözlü adamın sayesinde evrenden tek isteği olan Yağız'a kavuştuğunu aklından çıkarıp nasıl olmuş da ona sırtını dönmüştü?

Anında uysallaşan kadın tüm mahcupluğuyla "Tabii ki hatırlıyorum," dedi.

Doruk karşısına aldığı ikiliye, Asya'yla bu duruma nasıl geldiklerini anlatmaya başladı. Onun derdi haklıyı bulup haksızı cezalandırmak olmadığı için bugüne kadar susmuştu. Şimdi ise anlattıkça hem rahatladı hem de umutlandı.

* * *

Bir süre evden dışarı çıkmayan Doruk, parti alanına vardığında Asya'nın nerede olduğunu bilmesine rağmen o tarafa hiç bakmadan çok uzun süre yalnız bıraktığı Sabrina'nın yanına gitti. Onu bıraktığı sandalyeden bir milim bile kıpırdamamış olan kız, ürkek bakışlarıyla palyaçonun etrafında koşup duran çocukları izliyordu.

Sabrina, Doruk için hep özel olmuştu hep de öyle kalacaktı. Ama aşk... İşte o, uzun zaman önce karşılıklı olarak bitmişti. Artık ona baktığında kalbine bıçaklar saplanmıyor, midesi dengesini şaşırmıyor, nefesi boğazında kalıp düğümlenmiyordu.

"Haydi, seni otele bırakayım," diyen Doruk, elini uzattığı genç kadından hemen karşılık almıştı. Nezaketen bir hoşça kalla uğurlanan Sabrina durumu hiç önemsemedi. İsteddiği tek şey, istenmediğine emin olduğu bu evden gitmekti.

Sabrina'yı bırakıp döneceğini söyleyen Doruk, sözünde durarak bir saat sonra geri dönmüş, pasta için beklenen genç adam tam da mumlar yakılırken eve girmişti.

Verilen hediyeler, yenilen yemekler ve yapılan sohbetler o özlediği eski zamanlara götürmüştü onu. Sancaktar-

lar tüm karmaşa ve entrikalarına rağmen harika insanlardı. Onların arasında öyle bir bağ vardı ki araya ne girerse girsin bunu asla bozamazdı.

Gün geceye dönene kadar koşturmaya devam eden çocuklar nihayet uykuyla buluşmuştu. Sessizliği fırsat bilerek gece kahvelerini yudumlarlarken Doruk, uzun aradan sonra ilk defa Asya'ya baktı. Yardımcısı Gülşah'a "Çantaları hazırlar mısın?" diye ricada bulunurken nasıl da kendinden emindi.

"Sen kalıyor musun Doruk?" diye soran Yağız aslında alacağı cevabı biliyordu.

"Hayır, çocukları eve bırakıp otele döneceğim."

"Gerek yok biz gideriz."

"Uyuyan iki çocuğu hem kucağında taşıyıp hem de nasıl araba kullanacaksın."

"Seni ilgilendirmez!"

"Bence gayet de ilgilendirir."

Verdiği cevabın, sinirlenmek için hiçbir fırsatı kaçırmayan Asya'yı kızdırdığını görebilen Doruk, bundan gereksiz bir keyif alıyordu. Onların ilişkileri de böyle başlamıştı. O gün eğer yanlarında bir kaşık su olsaydı birbirlerini kolaylıkla o suda boğabilirlerdi.

Dudaklarını büzerek ayağa kalkan Asya bardağını lavaboya bıraktı. Sessiz kalıp sürtüşmeyi uzatmamayı seçtiği belliydi ama gözleri söyleyemediği kelimelerin ağırlığıyla öfkeden parlıyordu.

Asya'nın telefonu gecenin karanlığında acı acı çalar-ken Doruk, aldığı keyfi bir kenara bırakıp bu saatte araya-
nın kim olduğunu öğrenmek için dikkat kesildi.

Aynı paniği yaşayan Asya, masanın ucunda duran telefonu açmadan önce kimin aradığına baktı. Alnında belir-
ren tek çizgi arayanı tanımadığının işaretiydi.

Saçlarını arkaya doğru savurup kulağına götürdüğü telefonu sadece "Efendim," diyerek yanıtladı. Karşıdaki ses, konuşmaya devam ettikçe Asya'nın eli ve dudakları titremeye başladı. Kötü bir şey olduğunu anlamakta zorlanmayan Doruk ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanırken daha telefonu kapamamış olan kadın ona dönüp "Cennet'e hırsız girmiş" dedi. Ama gözleri daha da fazlasının olduğunu söylüyordu.

Arayan adam; Cennet, küçük çapta yangın ve hırsızlığı aynı cümle içinde kullandığında Asya çocukları Tanem'e emanet ederek Yağız ve Doruk'la evden nasıl çıktı bilmiyordu. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen yol boyunca aklından bin türlü senaryo geçse de kendini en kötüye hazırlamayı bir türlü başaramamıştı.

Onlar Cennet'e vardığında polis ve itfaiye çoktan gelmiş ve durumu kontrol altına almıştı. Alarm devreye girdiğinde sinyali alan en yakın karakol Cennet'ten sadece bir kilometre uzaklıktaydı. Oysa Asya yarım saatin sonunda ancak gelebilmişti.

Daha arabadan iner inmez sadece filmlerde görebileceğine inandığı sahnenin içinde buldu kendini. Polisin bariyerle kapadığı caddenin öteki tarafında ambulans ve itfaiyenin yanıp sönen ışığının aydınlattığı Cennet'i görene kadar da bunun kötü bir filmin sahnesi olduğuna neredeyse inanmıştı.

Nişantaşı'nın en işlek caddelerinden birinin üzerinde kurulu olan Cennet'in önünün gecenin bu saatinde bomboş olması gerekiyordu. Oysa şimdi orada senkronize şekilde koşturan en az elli kişi vardı.

Telaşlı ve hızlı adımlarla yanlarına gelen genç polisin yüzünde olanlar hakkında ipucu verecek herhangi bir ifade yoktu.

“Bu tarafa geçmeniz yasak efendim!”

“Orası bu bayana ait!” Doruk tüm yetke sesiyle araya girdiğinde genç polis, acemiliğinin vermiş olduğu tecrübesizlikle geriye doğru çekildi.

“Yangın söndürüldü, soğutma çalışmaları da bitmek üzere.”

“Nasıl olmuş?”

“Şu anda net bir şey söyleyemem, daha sonra mutlaka bilgilendirileceksiniz.”

“Hasar ne boyutta, yaralı var mı?”

Yeniden bir soru sorma girişiminde bulunan Yağız’ı susturan polis, “Detaylı bir bilgi için beklemenizi rica ediyorum,” dedi.

Yağız üslubunu korumayı başarsa da Doruk onun kadar sakin kalmakta zorlanıyordu.

“Bari daha ne kadar beklememiz gerektiğini söyleyin.”

“Bakın, sizi anlıyorum ancak can güvenliğiniz için burada kalmalısınız. Yine can güvenliğiniz açısından bir saatte önce içeri giremezsiniz.”

“Peki, ne olmuş nasıl olmuş hiç mi kimse bir şey bilmiyor?”

“Amirim muhakkak sizinle görüşecektir ancak biraz daha beklemenizi rica ediyorum.”

Ellerini ensesinde birleştiren Doruk aldığı cevaplardan çok da memnun kalmamıştı. Ama genç polisten bir şey öğrenemeyecekleri belliyken konuşmayı uzatmadı. Artık amirleri her kimse, umutları ona kalmıştı.

Ciden polisin ardından bacakları titreyen Asya’nın vardığı tek sonuç yarın Cennet’in açılmayacak olmasıydı. Hatta ondan sonraki günlerde de!

Yapılmayan açıklamalar ve göremediği Cennet onun daha çok endişelenmesine sebep oluyordu. Ancak şoka

giren ve kabullenme devresinde olan genç kadın herhangi bir tepki gösterecek durumda değildi. Asya'yı omuzlarından tutan ve kendine yaslayan Yağız'ın onu yönlendirmesine izin verdi ve beklemeye koyuldu.

Hiçbir şey yapmadan beklemek her geçen dakika daha zor bir hal almaya başlamıştı. Doruk, geniş alanda küçük adımlar atarken Asya ve Yağız oldukları yerden hiç kıınılamamış, uzaktan da olsa itfaiyenin çalışmasını seyretmeyi seçmişlerdi. Asya, gecenin tüm soğuşunu iliklerine kadar hissetse de Doruk'un tüm arabada oturma tekliflerini geri çevirmişti.

Bir saate yakın sürenin sonunda yüz metre ötesindeki Cennet'e tam olarak neler olduğunu göremiyor olsa da artık yükselmeyen dumanlardan ve eşyalarını toplamaya kuyulmuş adamlardan tehlikenin geçtiğini anlayabiliyordu.

Polisler de onunla aynı fikirde olmalı ki tam o esnada onlara doğru gelen adamı fark eden Asya sırtını dikleştirdi. Bir yanı hasarın ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanırken diğer yanı ise her şeyi olduğu gibi bırakması ve kaçıp uzaklaşması taraftarıydı.

"Çok geçmiş olsun, ben Komiser Saffet," diyerek konuşmaya başlayan kafasında tek tel saçı olmayan adama ufak baş hareketiyle karşılık verdiler. "Olabilecek en az hasarla yangın söndürüldü."

"Yangın nasıl başlamış hırsız mı girmiş? Ne olmuş?"

"Net bir şey söylemek imkânsız ama ilk izlenimimiz içeri giren hırsız tarafından özellikle çıkarıldığı yönünde."

"Hırsız neden yangın çıkarsın ki?" Titreyen sesiyle ancak bu kadarını sormayı başaran Asya anlamakta ve konuşmakta güçlük çekiyordu.

"İçerideki kasanın kapısı açık ve içi boş olduğu için bu kaniya vardık, eğer onu görmeseydik kundaklama dedik."

“Hayır, ben anlamıyorum, elektrik ya da gaz kaçağı olmaz mı? Böyle bir sonuca nasıl vardınız?”

Tüm ilgisini Doruk’a yönelten komiserin söylemek istediklerini dile getirmek için doğru kelimeleri aradığı belli oluyordu.

“Yangının başladığı yer bizi yeterince ikna etti. Fakat tabii ki kovuşturma bitmeden kesin bir yargıya varamayız. Zaten kundaklama ise sonuç hemen ortaya çıkar. Aslında güvenlik kamerası kayıtlarına ulaşmayı başarabilirsek işimiz çok daha kolaylaşır.”

“Asya, kayıtlara en hızlı nasıl ulaşabileceğimiz hakkındaki bilgin var mı?”

Başının üzerinde bir baş daha varmış gibi baktığı Doruk’a eğer çıkmıyorsa bu Asya’nın daha önemli sorunları olduğu içindi.

“İnternet üzerinden izleyebiliriz,” diyen genç kadın yeniden polise döndü.

“Harika, buyurun geçelim. Önce kasayı bir kontrol edin sonra da merkeze gidelim.”

Yağız’ın kolunda bir adım önündeki adamı takip eden Asya, üzerinde *olay yeri* yazan şeridi geçip ilerlediler.

Cennet’e yaklaştıkça görünmeye başlayan tabloya Asya’nın ilk tepkisi dudaklarından çıkan acı dolu inleme oldu. Simsiyah olmuş mekâna verdiği tepki ona göre az bile kalırdı.

Onlara refakatçilik eden adamın dikkatli olmaları konusunda uyarı yapmasına gerek yoktu. Giriş basamaklarına adım attıkları an ayaklarının altındaki sıcaklığı ve o sıcaklığın yol açtığı yıkımı hissedebiliyordu.

Önceden ıslıl ıslıl olan, Serra’nın çiçek bahçesini andırması için çok uğraştığı ön taraf ve üst kata çıkmayı sağlayan merdivenler şimdi simsiyahtı. Birçoğuna göre kısa zamanda en az hasarla söndürülen yangın, Asya’ya göre ortalığı yıkıp geçmişti.

Giriş kapısını gösteren adam, "Yangının buradan başladığını düşünüyoruz," dedi. "Hatta kapının kendisiyle!"

Adamın gösterdiği yere bakan Asya ve Yağız hiçbir şey anlamamış olsa da üzerinde durmadı. Nasılsa yakında öğrenme fırsatları olacaktı.

Cennet'te neler olduğuna bakmak yerine Asya'yı takip eden Doruk ise, onun nasıl olduğuyla daha çok ilgileniyordu. Her an yere yığılacakmış gibi duran kadını yakalayabilmek için tetikte bekliyordu.

Cennet'te butik diye bir bölümün kalmadığını gören Asya'nın omuzları içine derin nefes çekerken havaya kalktı. Boğazı acıyla yandı. Buna sebep olan hissettiği yıkım mı yoksa içeri sinen yoğun duman kokusu mu, onun için kestirmek zordu.

Portatif, dekor amaçlı kullanılan dolabın içine yerleştirilen çelik kasanın kapısı sonuna kadar açıktı ve içinde kalan tek şey boş çek karneleriydi.

"İki günlük kazancımız ve birkaç parça kıymetli takı vardı içinde."

"Tamam Asya Hanım, onları hemen rapor edelim. Paranın tam rakamını biliyor musunuz?"

Özge söylemişti. Cennet'i kapamadan önce onu aramış kasaya koyduğu paranın miktarını söylemişti, çünkü de ne kadardı biliyordu ama şu anda hatırlamıyordu. Ne kadar zorlarsa da boş aklı devre dışı kalmıştı.

"Ben tam bilmiyorum ama yardımcımı arar sorarım."

"Sevinirim, hasarın çoğu burada diğer yerler daha iyi durumda, oraya da bir göz atın da çıkalım."

Polis şefinin talimatıyla sağ taraftaki kafe bölümüne yöneldi. İstirapla dolup taşan damarları sanki kanı reddediyordu. Bu yüzden adım atmak için Asya'nın normalden iki kat fazla çaba sarf etmesi gerekti.

“Ah Tanrım, olamaz.” derken ağzından çıkan inlemeye engel olamayan Asya kafasını bir kez daha Yağız’ın boynuna gömdü. Tepedeki koskoca avize düştüğü yerde sağlam tek parça bırakmamıştı.

“Bence bu kadar yeter.” dedi Asya nihayet.

Güçlü olmak zorunda olduğunu bilse de dayanmak ve gördüklerine karşı ayakta durabilmek için zamana ihtiyacı vardı.

Cennet, Asya için çok önemliydi. İkizlerinden önce onu hayata bağlayan şey burasıydı. Maddi anlamda sıkıntı çekmediği yaşamında geri kalan tüm eksiklerini tamamlayan yerdi Cennet. Her parçasını kendi elleriyle üst üste koymuş, yoktan var etmişti bu taştan binayı. Tıpkı buranın da Asya’nın yeniden doğmasını sağladığı gibi!

Gün üzerlerine doğana kadar karakolda kalmış, sırasıyla komiser ve itfaiye şefinin açıklamalarını dinlemiş, kamera görüntülerini izlemiş ve nihayet oradan ayrılmayı başaraabilmişlerdi.

Asya’ya kalsa Cennet’e sıradan kamera sistemi kurardı ama müdahale etmediği ve iç mimar ablası Serra’ya bıraktığı için şimdi şükrediyordu. Oldukça teknolojik olan sistemde tüm görüntüler internet üzerinden şifre ile girilebilen bir sunucuya kayıt ediliyor ve istenildiği zaman izlenebiliyordu. Asya da tam olarak onu yapmış, polis merkezinde hiç beklemeden olay anının pek de işe yaramayan görüntülerini izlemişlerdi.

Polis ve itfaiyenin tahminleriyle izledikleri görüntüler birebir eşleşiyordu. Zanlı, şapkasıyla örttüğü yüzünü hiç kaldırmadan butik bölümüne geçti. Cennet kapanıp herkes gidene kadar uzun gece elbiselerinin arkasına gizlen-

di. Yeniden ortaya çıktığında yüzündeki kar maskesiyle daha rahat hareket etmeye başlayan zanlı ustalıklarla otuz saniyede açtığı kasayı boşalttı. Sonrasında ise dışarıya çıkmak için en etkili ama en tehlikeli yolu kullanarak giriş kapısını ateşe verdi. Sadece çelik ve kalın camdan oluşan kapıyı yakmak kırmaktan daha kolaydı.

Dumanlar yükselmeye başladığı anda alarm devreye girse de polis olay mahalline ulaşana kadar işini bilen hırsız kısa zamanda çok iş başarmış, ganimetleriyle birlikte kayıplara karışmıştı.

İtfaiye şefinin üzerinde durduğu en önemli konu; çeliğin taşıma gücünü kaybetmeden sadece esnetip ona yol açacak ısıyı nasıl sağlayacağını bilen hırsızın profesyonelliği ve o sıcaklığı elleyip kendine yol açacak ekipmanlara sahip olmasıydı. Tam burada Asya'nın şansı devreye girerek Cennet ayakta kalmıştı. Ekipler gelene kadar ancak harlanan ateş zamanında söndürülerek binanın yıkılması önlenmişti. Ancak Asya, kendini hiç de itfaiye şefinin söylediği gibi şanslı hissetmiyordu.

Böyle bir vaka ile ilk defa karşılaştıklarını söyleyen adamlar ne kadar şaşkınsa Asya da o kadar üzgündü.

Tanem'le Yağız'ın Üsküdar'daki evine doğru yola çıktıklarında Asya bir an önce ikizlerine sarılmak ve işe koyulmak istiyordu. Önce sigorta şirketini ardından ablası Serra'yı araması ve nakit durumunu öğrenmek için de muhasebecisi İzzet Bey'le temasa geçmesi gerekiyordu.

Asya, sorunları hakkında kesin bir yargıya varmış, kabullenme aşamasını geçmişti. Hırsızlık ve kundaklama herkesin başına gelebilirdi. Bu seferlik çürük elma onun başına düştü diye kendini paralamayacak, olabilecek en kısa zamanda toparlanmak için var gücüyle uğraşacaktı. Kendini bu şekilde telkin eden Asya biraz da olsa ferahlamıştı.

Yıllarca spor araba kullanan Yağız'ın Porsche'sinin başına gelenlerden sonra kendine seçtiği araç çok daha mütevazı ve çok daha genişti. Bir doktora ait olduğunu belli edecek kadar temiz arabasını park ettiğinde kendini dışarıya ilk atan Asya oldu.

Onu kapıda karşılayan Tanem'e sarılan genç kadın, "Bizim hırsız oldukça garip çıktı. Tünel kazarak içeri girse daha az şaşırırdım," diye kısaca durumu özetlerken daha az önce sahip olduğu ferahlığı çabuk kaybetmiş, kardeşini görür görmez dağılmıştı.

"Hasar ne kadar?"

"Kasayı boşaltmış, üç tarafın iki günlük hasılatı oradaydı.""İyi para kaldırdı yani."

Tanem'e hayretle bakan Asya, "Bu kelimeleri nereden öğreniyorsun bilmiyorum ama lütfen çocukların yanında böyle konuşma," dedi ve yapay bir gülümsemeyle ona karşılık verdi.

"Kızım, biz senin gibi sosyete mensup değiliz. Halk böyle konuşuyor."

Kardeşinin onun keyfini yerine getirmeye çalıştığını biliyordu ancak koluna giren Tanem'e teslim olurken gücü tükenme sınırındaydı ve ne kadar uğraşsa da ona ayak uyduramıyordu.

Çocukların hâlâ uyuyor olmasını fırsat bilerek önce ılık bir duş alıp rahat bir şeyler giydi. Oysa dün sabah evden çıkarken üzerindeki elbiseden çok memnundu. Fakat artık onu göresi yoktu.

Tanem'in hazırladığı kahvaltı masasında, içtiği kahvenin aklını toparlamasına yardımcı olmasını bekledi ancak işe yaradığı söylenemezdi.

Uyuması yönündeki tüm ısrarları geri çeviren Asya, çocuklarını alıp eve gitmek ve gerekli düzenlemeleri hızlıca yapmaktan başka bir şey istemiyordu.

Kimsenin konuşmaya cesaret edemediği ama herkesin aynı şeyi düşündüğü yemek masasının sessizliğini bölen, ağlayarak mutfağa gelen Rüya oldu. Hiç beklemeden yerinden kalkan Yağız, kızını kucaklayıp onu sakinleştirmeye çalıştı. Evde olduğu sürece Rüya'nın bakımını kimseye bırakmıyor, onunla ilgilenirken insanlığı kurtaran bir kahramanın görev bilinciyle hareket ediyordu. Kocasının ardından ayağa kalkan Tanem, "Ben şunlara bir bakayım," diyerek peşlerinden çıktığında evdeki ağır sessizlik de son bulmuş oldu.

Amaçlarının onu Doruk'la yalnız bırakmak olmadığına inanmak isteyen Asya, birkaç dakika o yokmuş gibi davranabileceğini düşünürken tezini anında çürüten adam, "Serra'yı aradın mı?" diye sordu.

"Henüz değil."

"Eksper istemek için sigorta şirketini aradın mı?"

"Henüz değil!"

Doruk'un sohbet etme çabasına daha fazla dayanamayan Asya, mutfağın ortasında elinde kahvesiyle kayıtsızca dikilen adamı kendi haline bırakarak yanından uzaklaştı. İsteddiği en son şey bu adamın ona acıyan gözlerle bakmasıydı.

Asya'nın uzaklaşmasını izleyen genç adam bunca zamana ve yaşanmış onca olumsuzluğa rağmen hâlâ bu kadına kayıtsız kalamayan erkekliğine kıızıyordu. O şehvet değil ailesini, hayallerini, çocuklarını en önemlisi Asya'yı geri istiyordu. Bunun için bekliyor, bunun için de tüm bu itilip kakılmalara müsaade ediyordu. Sahip olacaklarının değerinin farkında olduğu için, erkeklik gururu denilen şeyi dert etmiyor olsa da inadını bir türlü kıramadığı Asya'nın yapabileceklerinden çok korkuyordu.

Ya olmazsa... Ya gözlerine bakarken ölümü unuttuğu

kadın, doğru soruyu sormaz ve Doruk'u dinlemek gibi bir zahmete girmezse diye ödü patlıyordu. Tanem, "Ona diren ki onun direnci kırılsın," demişti. Ancak nasıl ve ne zamana kadar olduğunu söylememiştir. Doruk'a kalsa son nefesine kadar savaşırdı da ya onunla aynı fikirde olmayan Asya'nın inadıyla kol kola giren nefreti daha güçlü çıkarsa, o zaman ne yapacaktı?

Onu esir almaya hazırlanan düşüncelerinden tüm şirrinliği ile mutfak kapısından içeriye süzülen kızı Yaren sayesinde kurtulan Doruk bir süreliğine de olsa her şeyi geride bıraktı. Annesinin minik kopyası kızı! Bir gülüşü Doruk'a tanınan "hayat" isimli hediye'nin en değerli parçası! Doruk için yürek denilen şeyin bir tarafı oğlu Yağız öteki tarafı da kızı Yaren'di. Onları bir araya getiren güçse Asya'ydı.

Kucağına aldığı kızını havaya kaldıran genç baba mutluluk ne demek şimdi anlıyordu.

"Dikkat et çocuğu düşürecek!" diye haykıran Asya'yı görmezden gelen adam onunla konuşurken bile yüzüne bakmayan bu kadınla ne yapacaktı bilmiyordu ama asla vazgeçmeyeceğini bir kez daha anlamıştı.

Yaren'i yere indiren Doruk, "Gidelim mi?" diye sordu.

"Bizimle gelmene gerek yok!"

"Biliyorsun ki geleceğim, o yüzden bence bu gereksiz muhabbeti uzatma."

Tartışmaya mecali olmadığı belli olan Asya yeni bir itirazda bulunmadı. Kabullenilmiş çaresizlikle çocukları ve çantaları hazırlayan genç kadın Tanem'le vedalaştıktan sonra sessizce uslanmaz adamın peşine takılarak arabaya yöneldi.

Anahtarları uzattığı Doruk'un yanına oturmayı redde-

den Asya, Gülşah'a öne geçmesini söyleyip çocuklarıyla arkada oturdu.

Sessiz Gülşah, ismine yaraşır şekilde yol boyunca ikizlere müdahale etmenin dışında ağzını açmadı. İkizlerin kıpır kıpır hallerine gülümseyen Doruk yorgun olduğunu bildiği Asya'dan uzak durdu. Neyse ki mantıklı düşünen tarafı hâlâ hayattaydı.

Kıskançlık

Descartes, "Sahip olduklarını koruma isteğinden kaynaklanan bir tür korkudur," şeklinde tarif eder kıskançlığı. Ama bence, isteyip de sahip olamadıklarına duyduğun özlemdir kıskançlık.

Kimine göre davranış bozukluğu, ruhun hastalığıdır, kimine göre zafiyettir. Ama herkes bilir ki sevginin işareti ve en önemli özelliğidir.

Dozunu bilirse âşık, maşuka verilen kıymettir. Kıskançlığın olduğu yerde sevginin kokusunu alabilirsin ama aslında vuslata varmadan sevdiğini kaybetme korkusudur.

Çocukların gürültüsü eşliğinde nihayet yolculukları tamamlanmıştı. Asya'ya yaklaşmaya korkan Doruk onun gerçekten değiştiğine inanıyordu. Bırakıp gittiği Asya dün geceki olayla yıkılırken etrafındakileri de kendiyle beraber parçalara ayırırdı. Şimdiyse mağdur olmasına rağmen mağrurluğundan hiç ödün vermiyordu. Ancak gözünün etrafında yer etmiş morluklar ve sıkıntıyla gerilen dudakları yaşadıklarını ele veriyordu.

Asya'nın onu eve davet etmesini beklemiyordu, şansı varsa kuru bir güle güle veya yarım bir teşekkürle uğurlanırdı. Fakat Doruk'un bugünlerde şansa arası bozuktur. Azar işitmeden buradan ayrılabilirse kendini günün talihlisi ilan edecekti.

İkizlerin ardından eşyaları boşaltmak için bagaja yönelen Doruk'u durduran Asya'nın heyecandan titreyen sesindeki gariplik oldu. Bir süredir Asya'yla göz teması kurmamaya özen gösterip kendiyle iç hesaplaşma yaşarken belli ki etrafında gelişen olayları kaçırmıştı.

"Hoş geldin, beklemiyordum," diyen Asya mavi spor arabanın içinden çıkan uzun boylu sarışın adama doğru ilerliyordu.

Çantaları bagajdan çıkarma işini askıya alan Doruk, davetsiz gelen misafiri incelemeye koyuldu. İyi giyimli oldukça düzgün birine benzeyen bu adamla ilgili edindiği ilk izlenimini yumuşatarak dile getirmesi gerekirse hiç haz etmediğini söyleyebilirdi.

Gelenin Asya için özel biri olduğunu anlamak için faz-

la zeki olmasına gerek yoktu. Gözleri gören herkes bunu fark edebilirdi.

Tüm yorgunluğuna rağmen gülümsemek için kendini zorlayan kadın, geleni gördüğüne sevinmiş gibiydi ve karşısındakinin de bunu anlamasında hiçbir sakınca görmüyordu.

Bu sahneye daha fazla seyirci kalamayan Doruk, bagaj kapağını sertçe kapatarak dikkatlerin ona yönelmesini sağladığında istediği etkiyi yaratmıştı.

“Yanlış bir zaman da mı geldim?” diye soran adam önce Doruk’u ardından da çocukları bir araya toplamaya çalışan Gülşah’ı süzdü. “Doğum gününün nasıl geçtiğini merak ettim, belki bir de kahvaltıya yetişebilirim diye umut etmiştim.”

Adamın imasından nasıl bir sonuç çıkarması gerektiğini düşünen Doruk’u “Sizi tanıştırayım,” diyen Asya kurtardı. “Avukatım, aynı zamanda arkadaşım Metin Yıldırım; Yağız ve Yaren’in babası Doruk Akman.”

Bugün tarihe Doruk’un en kötü günlerinden biri olarak geçecekti. Yaren ve Yağız’ın babası olmaktan dolayı hissettiklerini tabii ki tartışmayacaktı. Ancak Asya’nın onun adının önüne sadece bu sıfatı koyarak iki adama da verdiği mesaj çok açıktı.

Olduğu yerden kıpırdamayan Doruk’u sarıp iyice sıkan kıskançlık çemberi canını acıtıyordu. Kendi elleriyle Metin denen avukatı zorla Asya’nın hayatına soktuğu için onu minik parçalara ayırıp öyle kemiren kıskançlıktan çok daha fazlasını hak ediyordu. Ancak Asya’ya kendine avukat bul derken onun bu cümlelerin neresini yanlış anladığını, onca kel ve bodur hatta bayan avukatın arasından gidip bunu nasıl bulduğunu merak ediyordu.

Öfkeden titreyen elini uzatmaya fırsat bulamadan ki böyle bir niyeti de aslında yoktu Gülşah’tan kurtulan Yaren öne çıkıp avukatın kucağına atladı.

"Mennun." diye bağırarak minik kım belli ki bu adama hayrandı. Hatta Doruk kımın ilk aşkını yaşadığını yemin ederilirdi. Lanet olsun. Hayatındaki en değerli iki kadını Metin denen avukatı horanmasına benzer kaptırmadıysa da bu sona çok yaklaşıyordu.

Yaren i kucagina alıp öpen avukat: "Mennun oldum." dedi utanmadan Doruk a gülümseyerek.

Oysa Doruk hiç mennun olmamıştı. Olmuş gibi de davranmıyacak.

Kaşlarını çarpıttı. Bu ses tonuyla "Keşke gelmeden arasaydınız. Bu sabah pek müsait olduğumuzu söylemez," derken adama hâlâ kafa amadıysa çocuklarının şiddete tanık olmasını istemediğindendi. Ancak Metin i kuyruğa kestirirse onu kimse elinden alamazdı. "Gülşah çocuklar çok acıkı. Sen onları alıp içeri gir lütfen. Ben de bundan önce almaya gidiyorum. Var mı istediğiniz özel bir şey?"

Konuşurken özellikle Asya'nın yüzüne bakmayan Doruk, kadının devrilen gözlerini görmek istemiyordu. Bu onu çileden çıkarı tutmaya çalıştığı kendine daha fazla hükmedemezdi.

Herhangi bir yorumda bulunmayan Asya, başıyla ondan talimat bekleyen Gülşah'a onay verdi. Çocuklarının bahası olması dolayısıyla bir adım önde olan Doruk u bu aşamada mahcup edemezdi.

"Gelmen beni çok mutlu etti ama gerçekten kötü bir geceydi."

Bir itiraz belirtisi göstermeyen Metin, "Özür dilerim emri vaki yapmamalıydım," dedi Yaren'i yere bırakırken. "Aramanı bekleyeceğim."

Hiç sorun yok imajı vermek isteyen avukat yeniden dişlerinin görünmesini sağlayacak kadar gülümsediğin-

de Doruk'un kara gözleri ateş saçarak onları takip etmeye başladı.

Neyse ki adam akıllı davranmış ve vedalaşırken Asya'nın kolunu hafifçe sıkmakla yetinmişti.

Kötünün iyisi dedikleri şey bu olmalıydı. Çünkü eğer yanlışlıkla yanaklarını öpme girişiminde bulunsaydı, Doruk da ona *öyle değil böyle öpülür* adlı ufak bir ders vermek zorunda kalacaktı.

Yerini terk etmek için Metin'in binip uzaklaşmasını bekleyen Doruk bekler gibi görünmemek için de zaten kilitli olduğunu bildiği kapıları giden arabanın sesini du-
yana kadar kontrol etti.

"Bana bunu neden yapıyorsun?" diye çıkışan Asya'nın sesi kulaklarında çınladığında o da genç kadına bağırma-
ya hazırlanıyordu.

"Asıl sen neden beni ciddiye alıp sözlerimi duymuyorsun?"

Doruk'un tıraş olmaya ve Asya gibi en az on iki saat uyumaya ihtiyacının olmasına rağmen, hâlâ bir kadını baştan çıkaracak kadar tehlikeli görünüyordu.

"Yapma, artık biz bittik," diyerek eve doğru yürümeye başlayan Asya'yı daha çabuk davranarak yakalayan Doruk, onu arabaya yasladı. Bacaklarını iyice açıp genç kadını araya hapsetti. Ona sadece çocuklarının babası değil istediği adamın da kendi olduğunu kanıtlayacaktı.

"Biz hâlâ varız," dedi ve dudakları, yüzünü ellerinin arasına aldığı Asya'nın dudaklarını kavradı. Büyük bir istahla öpmeye başladığı kadının, özlediği o tadını aldıkça artan şehveti dokunuşlarında hissediliyordu.

Teslim olmanın sınırına çok yaklaşan Asya son bir çabayla adamın alt dudağını tüm gücüyle ısırды ki gücünün de pek kaldığı söylenemezdi.

Hissettiği acıyla dudaklarını sadece biraz geri çeken Doruk, "Lanet olsun," diye küfrederek gözlerini kapalı tutan kadını yeniden ve daha derinden öpmeye başladı.

Çırpınıp kurtulmaya çalışan Asya'nın direncinin kırılıp ona karşılık vermesi çok uzun sürmedi. Göğsünden tutup itmeye çalıştığı adama uyguladığı baskıyı iyice azaltmış, Doruk'un arzu dolu dokunuş ve öpüşüne aynı açıklıkla cevap vermeye başlamıştı.

"Asya Abla," diye çığlık atan Gülşah'ın sesini duyduklarında ayrılan sadece dudakları olmuştu. İstek dolu vücutları yapışmış, arzuyla bakan gözleri şaşkınlıkla birbirine kenetlenmişti.

Gülşah bir cevap alamayınca yeniden "Asya Abla," diye haykırdığında ikisi de şiş ve kızarmış dudaklarına aldırmadan görüş alanına girerek kapının önünde iki çocukla dikilen genç kıza döndü. Ve o an, Gülşah'ın bakışlarını gördükleri o kısacık anda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladılar.

Yüz metrelik yolu insanüstü bir çabayla koşup genç kızın yanına vardıklarında ilk olarak açlıktan şikâyet eden çocukları kontrol ettiler. Asıl sorunun evde olduğunu söyleyen Gülşah'ın bakışlarını takip ederek vardıkları noktada gördükleri manzara ikisinin de nefesini kesti.

Kendini hemen toparlayıp "Gülşah, çocukları arabaya götür," diye talimat veren Doruk, Asya'yı geride bırakarak evin içine daldı.

Yaren ve Yağız'ın katkılarıyla genelde dağınık olan evde bu defa şiddetli bir fırtına kopmuş gibiydi. Bilinçli bir dağınıklıktan ziyade sanki birisi bir şeyler aramış, bulamayınca da hırsını eşyalardan çıkarmıştı. Olayın yarattığı etki daha girişten başlamış tüm salonu kasıp dağıtmıştı.

Çocukların can güvenliği nedeniyle evde fazla eşya olmadığını düşünen Doruk ortalığa saçılmış bunca parçanın nereden geldiğini merak ettiğinde, gözüne ilişen açılmış çekmeceler belli ki onun aradığı cevaptı.

Mutfağa ilerleyen genç adam oraya hiç girilmemiş olduğunu görünce üst kata çıkmak için merdivenlere yöneldi. O sırada minderleri yerinden kaldırmaya çalışan Asya'ya "Bence polis gelene kadar hiçbir şeye ellemeyelim," diye öneride bulundu. "Sen çocukların yanına git ben de polisi arayayım."

Doruk, Asya'nın daha fazlasını görmesini istemiyordu. Onun mavi gözlerine değen keder canını acıtıyordu.

"Ben iyiyim!"

"Yapma Asya, yukarısı da buranın aynısıdır, görmek işine yaramayacak."

"Hayır, görmek işime yarayacak. İki parça eşyam talan edildi diye kırılıp dökülmeyeceğimi kendime kanıtlamalıyım."

Merdivenlerin dibinde onu takip eden kadına sarılmak isteyen Doruk'tan geriye doğru bir adım atarak kurtulan Asya, iyi olduğuna ve adamın bir daha ona dokunamayacağına dair meydan okuyordu.

Doruk da üzerine gitmedi. Şu anda gereksiz inadiyla onu yormayacaktı. Oysa izin verse Asya'yı ele geçirmeye hazırlanan kederin kendisine geçmesini sağlardı.

Arkasını dönen Doruk hızlı adımlarla ilerleyerek daha üst kata ayak bastığı an öfke, zehir gibi damarlarına hücum etti. Koridor boyunca çocuklarının oyuncaklarıyla başlayan silsile Asya'nın iç çamaşırlarına varana kadar sürdü. Genç kadının odasının girişindeki renkli iç çamaşırlarını görünce diline gelen küfrü salıverdi. Sanki gözle görülmeyen bir tasma Doruk'u yukarıya doğru çekiyormuş gibi gerildi.

Kısa süre önce eşyalara ellenmemesi konusunda talimat veren adam kendiyle çelişerek, gelecek olan polisten kurtarmak istercesine onları toplayıp ait olduklarını düşündüğü çekmeceye tikiştirdi.

Artık yapacak da görececek de bir şey kalmamıştı. Ön cebinden çıkardığı telefonu eline aldı. Hiç bekletmeden daha birkaç saat önce kartını aldığı komiserin numarasını çevirdi. İkinci çalışında ona cevap veren komiser Saffet'e hiç uzatmadan durumu kısaca anlattı.

Tüm bu süre boyunca olduğu yere çakılı kalan Asya'nın olanlara hâlâ inanamıyormuş gibi bir hali vardı. Şefkat dolu ve destek olan bir hayat arkadaşının yapacağı şekilde elini yavaşça kadının sırtına koyan Doruk, "Hadi," diyerek onu yönlendirmeye çalıştı.

"Çocuklarımın odasını mahvetmişler."

"Kırılan hiçbir şey yok, sadece biraz dağınıklık var Asya, o da iki saatte toparlanır."

"Ben olsam buna biraz demezdim."

"Hadi çalınan bir şey var mı diye kontrol et de ıkalım artık!" dedi Doruk tatsız konuyu kapatmak için.

Evde değerli eşya barındırmayan Asya'nın birkaç tane takısı yerinde yoktu. Tıpkı Yaren'e dedesinin birinci yaş gününde aldığı bilekliğin de yerinde olmadığı gibi. Şiddetle gelen ağlama isteğini büyük bir çabayla geri gönderen kadın, kızına ne diyeceğini bilmiyordu. Yaren'in minicik hayatında en çok değer verdiği şeyin nereye kaybolduğunu ona açıklamak oldukça zor olacaktı.

Korkulu gözlerle bekleyen Gülşah'ın yanına vardıklarında onları açlığın tetiklediği huysuzluklarını sürdüren ikizler karşıladı. Sabah sabah yollarda perişan olan çocuklarına sarılan Asya, "Özür dilerim," dedi. "Anneniz zamanında iyi bir insan olsaydı bunlar başınıza gelmezdi."

“O da ne demek?”

Ona çıkışmak için hiç beklemeyen Doruk’u “Abla, ben senin kadar iyi birini tanımadım, kendine haksızlık etme,” diyen Gülşah takip etti.

Kolları arasına aldığı ikizlerini başlarından öperek serbest bırakan Asya, Doruk’a döndü. “İçerideki manzara sana tanıdık gelmiyor mu? Sanki biri bana *o iş böyle olur* demeye çalışmamış mı?”

Gülşah, Asya’nın ne demek istediğini anlamamıştı ancak Doruk her kelimenin ne ifade ettiğini çok iyi biliyordu. Geçmişte, Asya buna benzer olaylar yaşamıştı. Ancak o zaman genç kadın karşı taraftaydı ve ortalığı kırıp dökerken istediği tek şey umutsuzluklarından kurtulmaktı. Ölmek üzere olduğuna inandığı kardeşinin fotoğraflarını yırtmak veya onu terk ettiğine inandığı sevgilisinin değer verdiği eşyaları parçalamak gibi!

“Saçmalıyorsun Asya,” diyebilen genç adam aslında Asya’nın sözlerinde az da olsa doğruluk payı olduğunu biliyordu. Yine de bu fikrini onunla paylaşmak niyetinde değildi. “Siz ilerideki restorana gidin, çocukları yedirin ve orada iyi zaman geçirdiklerine emin olun, ben de polisleri bekleyeyim.”

“Sen de gel baba!”

“Neden evimize giremiyoruz?”

Tepkilerini ortaya koyan ikizleri sakinleştirme görevini Asya üstlendi. Onlara bir kez daha sıkıca sarılarak susmalarını sağlarken kendi de ihtiyacı olan gücü aldı.

Doruk’u başarısızlığına tanık etmek ve kendini onun yardımına muhtaç bırakmak istemeyen Asya’nın üzüntüsüne eklenen öfkesi de katlanarak artıyordu. Hâlbuki kurduğu hayaller hiç de böyle değildi. Başarılı, güçlü ve ne istediğini bilen biri olarak karşısına çıkacaktı. Oysa on

iki saatte dibe vurmuştu ve yine onu ayağa kaldırmaya çalışan kişi Doruk'tu.

"Hadi Gülşah, siz gidin."

"Asya Abla sen de gel, burada yapılacakları Doruk Bey halleder, polis gidince beraber gelir evimizi eski haline çeviririz."

"Evet, anne sen de gel!"

"Polis zaten sizinle konuşacaktır. O zamana kadar çocuklarla ilgilen, baksana perişan oldular."

İyi bir anne olan Asya'yı hayır diyemeyeceği yerden yakaladığını bilen Doruk, masum ve aç gözlerle bakan Yaren ve Yağız'ı öperek onları yolcu etti.

Üst üste yaşadığı olayların travması ve yorgunluk Asya'yı esir almış tepkilerinin önünü kesmişti. Akli orada kaldıysa da daha fazla itiraz edemediği belliydi.

Ellerini ensesinde birleştiren Doruk ise sahip çıkmakta geciktiği ailesini gönderdiğinde rahatladığını hissetti. Uykusuzluk ya da yorgunluk değil ama onların yanında güçlü ve dimdik durmaya çalışmak onu daha çok tüketiyordu.

Az da olsa kendine dinlenme fırsatı tanıyan Doruk kaldırıma oturdu. Uzun bacaklarını öne doğru uzatıp biçimli ve dolgun dudaklarını dişlerinin arasına alan adam Asya'nın sözlerini düşündü. Genç kadın haklı olabilir miydi? Eğer haklıysa bu saçmalıklar kimin marifetiydi? Asya'nın yaptıklarını ailesinden ve psikiyatristinden başka kim bilebilirdi? Doruk'a göre bunlar cevaplanması gereken ilk üç soruydu.

Sokağı dönen arabaları görene kadar kendini yemeye devam eden Doruk, yığıldığı basamaktan büyük bir çabayla ayağa kalkarken tüm kasları inledi.

Önünde duran aracın içinden ilk çıkan, komiser Saffet oldu.

Kısa bir tokalaşma, daha birkaç saat önce ayrılmış olan adamlar için yeterliydi.

Seremoniye gerek görmeyen Doruk hiç uzatmadan eve doğru yürümeye başladı. "Olanları görün sonra konuşuruz."

Hissettiklerinin aksine sakın adımlar atarak eve vardıklarında komiser Saffet'e aralık kapıdan içeri girmesini işaret etti.

Adam daha içeri adım attığı ilk an lafı dolandırmadan konuya girdi. "Asya hanımın sorun yaşadığı biri ya da birileri var mı?"

"Öyle biri olduğunu sanmıyorum," deyip susmayı seçen Doruk art arda yanlarından gelip geçen adamların işlerinin başına geçmesini seyretti. Yapacak bir şeyinin olmaması daha önce canını hiç bu kadar sıkıkmamıştı.

Olay yeri ekibi tek tek tüm parçaları inceleyip parmak izi alırken Doruk da ifade verdi. Asya'dan kayıp olduğunu öğrendiği eşyaların listesini sayarken unuttuğu bir şey olmaması için söylediklerini iki kez kontrol etti.

Aldığı nefeslerin amacı, çocuklarının dünyasına yapılan bu acımasız müdahale, iliklerine kadar donmasına sebep olmuş, beyni uyuşmuştu. Hareketleri otomatikçe alınmış kurulu saat gibiydi. Yeri gelince susuyor zamanı gelince de konuşuyordu.

Nihayet işinin bittiğine inandığında evdeki curcuna-dan kaçmak biraz da kafasını toparlamak için dışarı çıktıysa da amacına ulaşamadı. Ta en baştan, bugünün şanslı günü olmadığını neyse ki fark etmişti de yerine ulaşmayan amacından dolayı hayal kırıklığı yaşamadı.

Onu takip eden komiser Saffet, "Bunun her ne kadar

tesadüf olma ihtimali varsa da deneyimlerime dayanarak söylemeliyim ki ortada tesadüf diye bir şey yok," dedi. "Her şey oldukça planlı programlı ilerlemiş."

"Dün gece evde değildik ve bu ev çok nadir boş kalır."

"Her kimse gece evde olmadığınızdan ziyade karakolda olduğunuzu ve buraya gelemeyeceğinizi çok iyi biliyordu," diyerek Doruk'un sözlerini tamamlayan komiser devam etti. "Amacın, tam olarak ne olduğunu söyleyemem ama aynı gecede aynı kişinin hem iş yerine hem de evine giriliyorsa ben buna sadece tesadüf demem."

"Ama bu çok saçma! Asya'nın etrafında böyle adamlar olmaz."

"Asya Hanım her ne kadar mütevazı bir hayat yaşıyor gibi görünse de soyadı Sancaktar ve inanın bu kadar güçlü bir soyada sahip olan birinin her zaman için düşmanı vardır."

"Bakın anlamıyorsunuz!" İtiraz etmeye çalışan Doruk'un sözünü bir kez daha kesen tıknaz komiser bilmiş tavrını sürdürdü. "Soruşturma resmi olarak devam ediyor ve bunlar benim ilk izlenimlerim, yanılıyor da olabilirim ama ben bu manzaraları daha önce de gördüm, o yüzden size gönül rahatlığıyla yanılma payımın çok az olduğunun garantisini verebilirim."

"Yani siz şimdi bunların devam edeceğini mi söylüyorsunuz?"

"Bilmiyorum! Benim söylemek istediğim bugün olanlarla ilgili. Saldırgan, kapının önünden geçerken içeri girmeye karar vermemiş, belli ki araştırmış, takip etmiş, planlanmış ve harekete geçmiş."

"Bu zaten belli oluyor!"

"Evet, ama hem ev hem işle ilgili bu kadar uzun süre ve derinlemesine araştırma yapan yabancı biri mutlaka dikkat çekerdik." Diyen Saffet sözlerinden oldukça emin-

di. "Evin zayıf noktaları, işyerinin tüm kamera açıları, nasıl ve nereye saklanabileceği, kaçarken neyi ne kadar kullanması gerektiği ve en önemlisi o akşam nerede olacağını bir saatte öğrenmesi mümkün değil."

"Tanıdık birinin olma ihtimali yabancı olmasından çok daha yüksek, öyle mi?"

"Başta da söylediğim gibi, bu tamamen benim şahsi fikrim. Önümüzdeki günlerde kesin bir sonuca ulaşacağımızı umut ediyorum."

Burnunun ucunu ovalayan Doruk'un ne kadar düşünse de aklı almıyordu. Gücü neredeyse sıfırı tüketmişti fakat ayakta kalmaktan başka çaresi yoktu. Ancak ne ayakta kalmak ne de düşünmek hiçbir işe yaramıyordu. Tüm yollar çıkmaz bir sokakta kesişiyordu.

Bildiği tek şey komiserin haklı olduğuydu. Koca duvarı aşır bahçeye girerek güvenlik kilidi olan kapıyı ustaca açan birinin ya amacı farklıydı ya da hastalıklı beyniyle oyun oynadığını sanıyordu.

Aslında suçun büyüğü Asya'nındı. Soyadından vazgeçmek için yanıp tutuşan kadın kendini açık hedef haline getirmişti. Kolay ulaşılabilen zengin ve sosyetik kadın, bir hırsız için bulunmaz nimetti. Ancak, bu anlamsız küçük oyunların altında başka bir sebebin olma ihtimali göz ardı edilemezdi.

"Çok geçmiş olsun Doruk Bey, başınıza gelenler için üzgünüm." diyen komiser gitmek için ayağa kalktı.

Doruk komiserin üzgün olmadığını dilinde basmakalıp haline gelmiş olduğu için öyle söylediğini biliyordu ki üzgün olup olmaması da hiç önemli değildi.

Düzmece bir gülüşle uğurladığı adamın arkasından sıraya koyduğu yapılacakların ilkiyle işe başladı. Önce evin eski haline getirilmesi, ardından da Asya'nın ihmal ettiği

güvenlik önlemlerinin alınması gerekiyordu. Cennet'in her bir köşesinde kamera varken evdeki sadece bir tane ile sınırlıydı. O da çocukların videosunu çekmek için kullandıkları el tipi kameraydı.

Telefon konuşmalarını takiben, daha önce Yağız'la aynı evi paylaşıırken onlara annelik eden Fatma abla, beş kişilik temizlik ekibiyle tam da ortalık boşalıp sessizleştiğinde geldi. Kadını gördüğüne çok sevinen Doruk ona herhangi bir talimat vermedi. Sadece özlediği kadının kolları arasında birkaç saniye çocuk olmanın o doyumsuz tadına varmış ama kendini bırakmamıştı.

Günlerden Pazar ve sabahın erken saati olması Doruk'u durdurmamış, güvenlik işini de halletmek için profesyonel bir ekip çağırmıştı. Her kapı ve pencerenin iyice sağlamlaştırılmasını ama hepsinden önemlisi evin arka tarafını çevreleyen duvarın üzerine dikenli tel çekilmesini özellikle belirtmişti. Eğer çocukları bu evde yaşamaya devam edecekse gerekirse evin önüne kale inşa ederdi.

Son kez yapılan ve yapılacakları kontrol ettikten sonra Doruk, artık işinin kalmadığı evden nihayet ayrılmayı başardı.

Gün içerisinde Gülşah ve Asya'nın karakola gidip ifade vermesi gerektiğini aklının bir köşesine not eden Doruk, son olarak da Sabrina'yı aradı. Bugün onu yalnız bırakacağını söyleyen genç adam eğer bir şeye ihtiyacı olursa mutlaka aramasını sıkıca tembihledi. Onu anlayışla karşılayan Sabrina'ya minnettar kalan Doruk, Asya ve çocukların olduğu mekâna yürüyerek ulaştı. Aklına not ettiği ikinci şey de en kısa zamanda bir araba alması gerektiği idi.

Büyükten küçüğe herkese hitap eden restorana vardığında, nazar boncuğu kondurulmuş gözlerindeki endişeyle onu karşılayan Asya'ya her şeyin yolunda olduğunu söyleyen gülümsemesi ile karşılık veren Doruk, kendine sandalye çekip oturdu. Hiç bekletmeden kucağına konan Yağız yeni keşfettiği konuşma yetisinin hakkını vermek ister gibi hiç ara vermeden Yaren'i şikâyet ederken onu pür dikkat dinleyen Doruk bakışlarıyla da genç kadını takip ediyordu.

Sakin görünmeye, çocuklarına bir şey hissettirmemeye çalışsa da gerginliği ve üst üste yaşadığı olayların canını sıktığı belliydi. Keşke Doruk onun saçlarını okşayarak hayatının yeniden normale döneceğinin garantisini verebilseydi. Ve keşke, saatler önce yarım bıraktıkları, tadını hâlâ dudaklarında hissedebildiği öpüşüne devam edebilseydi.

Huysuzluğu tutan Yaren'i bir türlü sakinleştiremeyen Asya, kızını kucağına alıp dolaştırmaya başladığında nihayet gözlerini ondan ayıran Doruk eline geçen bu fırsatı kaçırmak istemedi.

Tüm bedeniyle döndüğü Gülşah'a "Bu yaşananlara sebep olacak birini tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır, Asya abla bu dünyada tanıdığım en iyi insan, ona bunu yapacak kimseyle tanışmadım."

Aksini duymayı beklemeyen adamın kaşları çatılmış bakışları sertleşmişti.

"Bu avukat Metin ne sıklıkla eve geliyor?"

Önüne diktiği bakışlarını ilk defa kaldıran Gülşah, "Özür dilerim ama bu soruya cevap veremem," diye kestirip attı.

Oysaki Doruk bir cevap almayı çok istiyordu. Hiç güven duymadığı adamın varlığı onu rahatsız ediyordu.

Birkaç kez kendini avukatın adını polise vermek üzereyken yakalamış ama neyse ki tam zamanında durmuştu.

Kucağındaki Yaren'le Asya'nın onları duyabilecek kadar yakına gelmesiyle başlamayan sohbet sona ermişti ki zaten bu konuşmadan bir şey çıkmayacağı belliydi.

"Yaren iyice huysuzlandı, artık kalkalım. Üstelik benim de önce eve sonra da Cennet'e gitmem lazım."

"Bence Tanem'e geri dönelim. Fatma abla ve ekibi iki saate kadar dağınıklığı toparlamış olur ancak güvenlik için yapılan işler kolay biteceğe benzemiyor."

"Tüm bunlara ne gerek var? Neden uzak kalmayı başaramıyorsun?"

"Neden mi? Çok basit! Çünkü o evde benim çocuklarım, bizim çocuklarımız yaşıyor."

"Onları ben de düşünürüm, senin zahmet etmene gerek yoktu!"

"Asya, hiçbir işe yaramayan biri olabilirim ama baba olmak için elimden geleni yapıyorum. Bu yüzden bana gerek yoktu deme!"

Doruk'un uyarısını gören ve hak veren genç kadın yine de ona olan öfkesini kusmak için önündeki bu şansı değerlendirecekti. Gülşah'a dönüp "Çocukların ellerini yıkar mısın?" dedi.

Bunun "Bizi yalnız bırakır mısın?" talimatı olduğunu anlayan Gülşah aceleyle kalkıp önce Yaren'i ardından babasının kucağından inmeyi reddeden Yağız'ı aldı.

Onlar yanlarından uzaklaşana kadar bekleyen Asya çocuklar gözden kaybolduğu an takındığı maskeden soyundu.

Doruk'un onu öpmesine ne kadar kızgınsa, her ne kadar haklı sebepleri de olsa buna izin verdiği için kendine duyduğu öfke çok daha fazlaydı.

Doruk'un gülüşü Asya'nın aklını da kendine saygısını da istila ediyordu. Ama Asya'yı mağlup eden, adamın gözlerine hâkim olan kararlılık ve geniş göğsüne dokunduğu anda hissettiği güçtü. Ah... Bir de dudaklarındaki ısrarın altında saklanan yumuşak sıcaklık vardı.

Fakat sebep her ne olursa olsun, büyük bir hata yapmasına neden olan bu adamı kolay kolay rahat bırakmayacaktı.

"Bak Doruk, her neyin peşindeysen vazgeç! Boşuna zorlama!"

Adının Asya'nın dudaklarının arasından dökülmesinden duyduğu büyük hazzın keyfini sürmeyi sonraya bıraktı. Şimdi ne yeri ne de zamanıydı.

"Şu işlerimizi halledelim, beni sonra azarlarsın. Yapılması gereken şeyler ve üzerinde düşünülmesi gereken çok fazla konu var! Bunlar basit bir hırsızlık olayı değil, iyice araştırılması gerekiyor, olduğu gibi bırakamayız."

"Sen olduğu gibi bırak, ben ilgilenirim!"

"Beni nasıl durduracaksın?"

Masaya yerleşen Asya elleriyle yüzünü kapatıp derin bir nefes aldı. Doruk'un yokluğu diş ağrısı gibi sürekli ve sancılıydı. Dokuz ay önce de o dişi çektimişti. Ama boşluğu hâlâ sızlıyordu. Ancak ona bu kadar yakinken sızı dayanılmaz bir ağrıya dönüşüyor ve Asya'nın ona karşı koyma direncini zayıflatıyordu.

"Bilmiyorum ama bir yolunu muhakkak bulurum." Masada birleştirdiği ellerinin üzerine eğilen Doruk, Asya ile aralarındaki asıl meselenin özüne döndü. "Sana, Sabrina için Amerika'ya gitmiyorum dediğimde söylediklerimin tek bir kelimesine inanmadın değil mi?"

"Hah! Sen inanıyorsun ya bu yeterli."

"Beni duymanı nasıl başaracağım bilmiyorum!"

"Bunu o kadını koluna takıp gelmeden önce düşüncektin!"

Doruk gözünü dikip güçlü bir ifadeyle uzun uzun Asya'ya baktı.

"Evet, ben öyle bir aşağılık adamım ki Sabrina'yı koluma takıp geldiğim gün sana evlenme teklifi ettim ve sadece birkaç saat önce seni tüm özlemimle öptüm."

"Eminim bu da senin oyunlarından biridir!" diyen Asya, sakinliğini korumak için yardım eden ilahi gücün desteğiyle sert sözlerine devam etti. "Ve beni öpmen özleminden değil, yenilgiyi kabul etmeyen egon yüzündendi."

"Hadi benimki egom yüzündendi diyelim, peki seninki ne içindi?"

Doruk'un sözleri her ne kadar alaycıysa da sesindeki gerçeklik çok net duyulabiliyordu.

Büyük bir hiddetle yerinden kalkan Asya, uzanıp çantasını aldı. "Sen, aşağılık herifin tekisin, beni bir süre yalnız bırak. İnan sensiz çok daha iyi olurum."

"Elimden geleni yaparım."

"Ellerini benden çek yeter!"

Çocuklara ait eşyaları toplamaya devam eden Asya öfkeyi ve utancı aynı anda yaşıyordu. Yanaklarından başlayan kızarıklık tüm vücuduna yayılmıştı.

"Ellerimi kullanmadan da seni..."

Dişlerinin arasından konuşan Asya "Sakın," diyerek adamın sözünü kesi. O lafın nereye gideceğini biliyordu. "Bir anlık şehvetle seninle aynı yatağa girsem dahi senden hep nefret edeceğim, bunu sakın aklından çıkarma!"

Doruk "Olur, çıkarmam ama sen de çıkarma," derken sesi de en az gözleri kadar yaralıydı.

Özlem

“öz” kökünden, yani insanın kendisinden türeyen özlemek bir şey veya kişinin eksikliğini hissetmektir. Ama aslında basit bir “eksiklik hissetme” durumunun çok ötesinde, çok daha derindir. Kimi zaman mutluluk verse de çoğunluklayakıcı ve kavurucu bir etkisi vardır.

Kalbinin tam içine hapsolmuş ağlayan bir çocuk gibidir özlem... O ağladıkça sen susarsın, o susmadıkça sen özlemle yanarsın.

Özlemiyorum dersin ama bir şarkı çalınırsa kulağına, filmin o sahnesine takılırsa gözün ve adı sende saklı parfümün kokusu değerse burnuna işte o zaman içindeki özlem adlı çocuğun çığlıklarını duyarsın.

Olayların üzerinden yirmi dört saat geçtikten sonra Asya'da baş gösteren kabulleniş ve etrafındaki insanlar işini kolaylaştırmıştı. Henüz evine gidememiş ama Tanem'in onun için hazırladığı yatakta uzun olmasa da kaliteli bir uyku çekmiş, güne zinde bir başlangıç yapmıştı. Birkaç saat Yaren ve Yağız'la zaman geçirdikten sonra onları Tanem'e emanet ederek elinde kahve termosuyla Cennet'in yolunu tutmuştu.

Polisin incelemesi, eksperin araştırması, enkazın kaldırılması derken Cennet'i ancak bir gün sonra teslim alabilmişti.

Sadece bir gün uzak kalabildiği Cennet'e gittiğinde onu bekleyen Özge'yle kucaklaşan Asya, bir dostla karşılaşmış olmaktan dolayı memnundu.

Özge'yi iki yıl önce işe alırken kendine yeni bir dost edindiğinin farkında değildi. Ancak geçen her günün ardından iş arkadaşlıkları dostluğa dönüşmüş, Özge aynı zamanda sırdaşı olmuştu. Kahverengi gözleri ve kestane rengi saçları ile ilk bakışta oldukça sıradan görünen bu kadın düzgün vücut hatları ve biçimli yüzü ile güzelden de öte çok çekiciydi. Dizinin altına inmeyen etek boyu ile gözler önüne serdiği bacakları, göreni kendine hayran bırakıyordu.

"Ortalık toparlanınca durum o kadar da kötü görünmüyor değil mi? Ne dersin?"

"Ya tabii," diye kaçamak cevap veren Asya'nın ıslak

zemine basarken içi sızladı. Böğüre böğüre ağlama işini sonraya bırakmakla hata yapıyordu. "Personel işi tamam mı?"

"Hiç merak etme, ikinci bir emre kadar hepsi izinli... Peki, senin sevgili ablacığın geliyor mu?"

"Birazdan gelirler ve onun da kesin talimatı var; Cennet yeniden kapısını müşterilere açana kadar burada kamp kuracaktık."

Özge'nin takma kirpik ve siyah kalemle ortaya çıkardığı gözleri durgunlaştı. "Ben geldiğimde Ahmet yeni gidiyordu. Ne polisi ne de eksperini boş bırakacağına benzemiyordu... Sahip olduğun aileden dolayı çok şanslısın. Boyle zamanlarda insanın yalnız olmadığını bilmesi kadar güzel bir şey yoktur eminim."

"Gerçekten şanslıyım ama bunu bana Serra geldikten iki saat sonra yine hatırlat olur mu?"

"O zaman Serra gelmeden gidip çay içelim ve kendimizi zor geçecek günlere hazırlayalım."

"Sen delirdin mi, bunca işin arasında oturup çay mı içeceğiz?"

Omuzuyla dürttüğü Asya'nın koluna giren Özge, çıkış kapısına doğru yöneldi. Eğer ona destek olmazsa her an yere yığılacakmış gibi duran patrondan bozma arkadaşının itirazına aldırmadı.

"Hayır, sadece çay içmeyeceğiz. Bu arada sen de bana Doruk'la konuşmanın nasıl geçtiğini anlatacaksın."

Gözlerini hayretle açan Asya, "Sana inanmıyorum," dedi. "İş yerim yandı, evime hırsız girdi, çocuklarım dışarıda kaldı, Doruk bana evlenme teklif etti ve sen çay içip dedikodu yapalım diyorsun; ne bulunmaz bir dostsun!"

Gözlerini devirme sırası kesinlikle Özge'ye geçmişti. "Doruk sana evlenme mi teklif etti? Ne cüretle?"

"Off Özge, harikası yani! Gidip neye takıldın?" der-

ken Asya'nın yüzünde anlaşılmaz bir tebessüm vardı. Ona bir de adamın onu öptüğünü söylese nasıl bir tepki gösterirdi acaba? Şahsen Asya, hâlâ inanamıyordu ama Doruk'un onu öpmesine mi, yoksa ona karşılık vermiş olduğuna mı inanamıyordu, onu pek kestiremiyordu.

"Kesinlikle çay içiyoruz ve sen bana tüm detayları anlatıyorsun!"

"Hayır efendim, hemen işe koyuluyoruz."

"Hiç merak etme dertlerin ve Cennet olduğu gibi seni bekliyor olacak."

"Hatırlatma için teşekkür ederim ama olmaz!"

"Bak ne derler bilirsin; hayatın gamı varsa çayın da demi var."

"Yani?"

"Yanisi şu; önündeki sorunları halledebilmek için biraz rahatlanan, güç ve enerji toplaman gerekiyor," dedi Özge iyice Cennet'ten uzaklaşırken. "Bunun için de dost sohbetinde içini ısıtan demli çaydan iyisini tanımam."

Kafasında uçuşan sorulardan ve içini kemiren endişelerden biraz uzaklaşmakta sakınca görmeyen Asya, sunulan teklife daha fazla itiraz etmeden teslim olmuştu.

"Ama ben kahveciyim, yani senin dediğin bana pek uymuyor!"

"Ah, senin için üzülüyorum fakat zararın neresinden dönersen kârdır."

Gezmek için pek müsait olmayan kılığına aldırmayan Asya, başına taktığı fuları çıkartıp çantasına koydu. Sonbahara uygun tünüğü ve taytını gezmek için değil çalışmak için seçmişti.

"Daha ne kadar yürüyeceğiz, Serra gelir de bizi bulamazsa ölümümüz acılı olur!"

Umursamaz tavrıyla omuzunu sallayan Özge, "Hiç bir şey yapamaz, sen depresyona girdin ve biz seni oradan çıkarmak için uğraşıyoruz," dedi.

“Ben depresyonda falan değilim,” demek için hamlede bulunan Asya vazgeçti. Değildi veya öyleydi ne önemi vardı ki? Sonuçta depresif olmak için tüm nedenlere sahipti.

“Ah geldik, hadi oturalım!”

Mekân, işlek ana cadde üzerinde telaşlı ve acelesi olan insanların kısa molası için kurulmuş, huzur bulmaktan ziyade hayata yetişmek için uğrayıp mola verdikleri bir yerdi.

“Seni kırmak istemem ama hayatım, burada gamlarımdan kurtulacağıma emin misin?” diyen Asya yanlarından akıp geçen trafiği işaret etti. “Bir şeylerden kurtulmak değil ama baş ağrısına sahip olacağımız kesin.”

Boş bulduğu daracık masaya iki sandalye çeken Özge yerine oturup ona da yer açtı.

“Hakikaten inanamıyorum. Bunca derdimin arasında sana uyup buralara geldiğime gerçekten inanamıyorum.”

“Sevgili patroniçem, biliyorum sende dert çok, bunu sürekli tekrarlamana gerek yok! Gel şöyle otur ve insanları seyret.” Arkasına yaslanan Özge bakışlarını cadde boyu ilerleyen insanlara çevirdi. “Yüzlerindeki izlerden dertlerini, gözlerindeki ıslaklıktan acılarını ve birçoğunun eğik boynundan sırtlarındaki yükün ağırlığını anlarsın. Yani bakmasını bilersen görür ve belki de haline şükredersin. Çünkü anlarsın ki yalnız değilsin, bir tek sen değilsin.”

Uğradığı şokla ağzı açık kalan Asya, onun için ayrılmış sandalyeye çöktü. Acıydı ama Özge doğru söylüyordu.

“Doruk beni öptüğünde ona karşı koymaya çalıştım ama sonra kendimi onu öperken buldum.” Asya’nın ani itirafı, Özge’yi hiç şaşırtmamıştı. “Ne var bunda, her kadının ve erkeğin başına gelebilir!”

“Sorun onu öpmem değil. Her şeyi unutup sadece o

öpücüğü düşünüyorum ve hep kendimi ellerim dudaklarımıdayken buluyorum. Evi, çocukları, işi, benden maaş bekleyen insanları ve bana bunları kimin, niçin yaptığını düşünmem lazım! Deli gibi nefret edip unutmaya çalıştığım adamın o salak öpücüğünü değil!" diye açıklayan Asya, yüksek sesle dile getirdiği düşüncelerinden rahatsız oldu.

"Bir şeyi kırk kere söylersen olurmuş ama sen Doruk'u unuttuğunu binlerce kere söylesen de bir işe yaramayacak.""Ne demek istiyorsun?"

"Sözlerinle kendini, bizleri ve Doruk'u ikna etmek için çabalıyorsan uğraşma, gözlerini gören herkes bunun doğru olmadığını anlıyor."

Derin bir iç çeken Asya, "Onu unutmadım ki zaten," dedi. "Unutmam da mümkün değil, onu deli gibi arzuluyorum. Bakışları beni süründürüyor gülüşü ise öldürüyor."

"Bu bir itiraf mı?"

"Hayır, bu gerçeğin bir kısmı, asıl olan ise benim hayal kırıklarım," diyen Asya sessizliğe sığındı.

Doruk hiç gitmez sanmış, ne olursa olsun kalır diye inanmıştı. Ama Doruk, aşkıyla yücelttiği, ayaklarını yerden kestiği Asya'ya önce değer katmış sonra da yere çalıp gitmişti. Madem gidecekti neden o zaman aşkın bir ömürlük olduğuna inandırmıştı onu. Madem bir gün gidecekti neden o zaman hiç gitmeyecekmiş gibi sevmişti.

Sevmek güven isterdi; gözü kapalı inanmak, sığındığın limanın adı aşk olsun isterdi. Bir ömür sürmesini, ilk rüzgârda yıkılmamasını dilerdi.

Aşk, iki bedende bir olmaktı.

Asya başını yaslayacağı omuzun Doruk'un olduğuna inanmış ama bahtına düşen cam kenarı olmuştu.

Nazım Hikmet, “Bilir misin ne kötüdür insanın bildiğini anlatamaması, kelimelerin hep yarım kalması. ‘Ben’ deyip susması, ‘Sen’ deyip ağlaması!” demiş ya, sanki Asya’yı düşünmüş de söylemiş.

Düşüncelerinin onu alıp götürmeye çalıştığı yerden korkan Asya, “Çay yok mu?” diye sorarak oradan kurtulmayı denedi.

“Hemen geliyor!”

Çayları almak için aceleyle yerinden kalkan Özge’nin kolay kolay geri dönmeyeceği siparişlerini vermek için sırada bekleyen insan kalabalığından belli olunca Asya da önüne döndü.

Gelip geçen, telaşlı, yorgun, telefonla konuşan, yanındaki yakınlara ve trafikte beklerken sıkılan insanları izlemeye koyuldu. Özge’nin tavsiyesine uyarak tek tek yüzlerine bakmaya, hayat hikâyelerini tahmin etmeye çalıştı.

Nasıl oldu bilmiyordu? Yön değiştiren kan dolaşımı, ritmi artan kalbi mi yönlendirmişti onu bilmiyordu ama Doruk’un yakınlarda olduğunu hisseden Asya telaşlanmıştı.

Bir elektrik devresini tamamlayan akım gibi gözleri gidip onu buldu. Mavi tişörtü ve siyah kot pantolonuyla şeytanın kayırdığı oğlu kadar tehlikeli, kazandığı ganimetlerinin başında bekleyen savaşçı kadar sakin ve azimli duruyordu.

Gördüğü adamın, üzerinde yarattığı etkiyle Asya oturduğu yerde diklendi.

Bunun kaderin işi olduğunu düşünmeye, Doruk’un yol kenarında dikilmiş neyi beklediğini merak etmeye fırsatı olmadan adamın yanına gelen kırmızı saçlı kadını gördü. Elindeki poşetleri tutması için adama uzatırken hararetle bir şeyler anlatıyordu.

Canının daha az yanmasını istiyorsa kalkıp gitmesi ya da gözlerini onlardan ayırması şarttı. Fakat ne gözlerini ayırdı ne de kalkıp gitti...

Çok da uzak olmayan geçmişlerinden gelen bir anının gözlerinin önünde belirmesine engel olamadı. Alışveriş merkezine zorla götürdüğü Doruk'un gülmekten ve mutluluktan Asya'nın ayağını yerden kestiği o güne.

Bayanlar için ayrılmış soyunma kabininin önünde beklemeyi reddedecek kadar maço, ona en güzelini bulacak kadar zevkli ve ellerini Asya'nın üzerinden çekmeyecek kadar aşk dolu adamla, şimdi sadece görevini yerine getirmeye çalışan Doruk arasındaki yedi fark kendini hemen belli ediyordu. Fakat Asya düşünmeyecek ve o yedi farkı bulmayacaktı. Çünkü biliyordu ki eğer öğrenirse Doruk'a karşı gelemezdi. Oysa Asya intikam peşindeydi. Onu bırakıp giden adamın, gittiği için pişman olmasını istiyordu. Dik durmak, Doruk'u reddetmek ve onun canını yakmak istiyordu. Döktüğü gözyaşlarının bedelini istiyordu.

Görmeye ve düşünmeye dayanamayacağına karar verene kadar bekleyen Asya, kendini yine parmak uçlarıyla dudaklarında onun tadını ararken buldu.

Bunun kendine eziyetten başka bir şey olmadığını biliyordu.

Yan yana yürümeye başlayan ikiliyi arkasında bırakarak hışımla yerinden kalktı. Koşarak oradan uzaklaşırken, kendinden uzaklaştırdığı adamın teselliği bir kez daha o kadında aramaya gitmiş olmasına inanamıyordu.

Şu an Cennet'te metrekare başına iki kişi düşüyordu.

Ahmet ve Serra ne kadar adamları varsa getirmiş her yeri baştan sona temizletmişlerdi.

Ahmet işçilerin başında durmuş, kızlar alışverişe çıkmış başta boya olmak üzere ilk etapta gerekli olacak ana maddeleri temin etmişlerdi. Asya, Cennet'in beş gün sonra yeniden kapılarını açacağını söyleyen Serra'ya güvenmeyi çok istiyor bunun için de elinden geleni yapıyordu.

Bedeni çok yorulmuştu. Parmağının ucunu kıpırdatacak halde olmayan Asya için işin sevindirici yanı, bu sabah gördüklerini ve yaptığı itirafları da düşünemeyecek kadar bitkin olmasıydı. Çünkü gerçekten Doruk'a olan kızgınlığının sebebini ve neden kendini aldatılmış gibi hissettiğini ilk defa yüksek sesle dillendirmişti. Çok sevildiğine inanıp, kandırılmak herkesi kendine mahcup ederdi.

Elbirliği ile Cennet'i eski haline döndürmek için canla başla uğraşırken Ahmet'in ev konusunda başka planları vardı ve bu planları emir kipi ile dile getirmekten hiç çekinmiyordu.

"Artık o evde kalamazsın!" diyen adam, Asya adına karar vermişti. "Annemle babam bir ay daha dönmez. Şimdilik orada kal, biz de bu arada onlara yakın bir yerde sana yeni ev ararız."

"Pardon Ahmet ama evime gitmek için senden izin alacağımı kim söyledi?"

Otuzunu yeni geçen Ahmet sinir bozucu şekilde hâlâ yirmili yaşlarının başındaymış gibi görünüyordu. Yuvarlak yüz hatları, sarı sarı bakan gözleriyle oldukça etkileyici ve sevimli görünen Ahmet sinirlendiğinde ürkütücü olabiliyordu.

Kıstığı gözleriyle Asya'ya dik dik bakan adam " Ben söylüyorum!" dedi. "Aynı gece hem evine hem de buraya

girilmesinin tesadüf olduğunu düşünüyorsan sevgili kardeşim, düşünme ayarlarında sorun var demektir.”

“Hayır, tabii ki tesadüf olduğuna inanmıyorum ama adamın sıkıldıkça eve ya da buraya gireceğine de inanmıyorum, o yüzden bu gece evime gideceğim.”

“Cesaretin takdire şayan ancak böyle bir şeyin olmasına izin veremem. Önce ne olduğunu ve kim olduğunu bulacağız.”

“Peki, hiç bulunamazsa?”

“O zaman sen de evine hiç gidemezsin. Belki de kaçığın tekidir ve yaptıklarını yine yapacaktır.”

“Paranoyalarını kendine sakla!”

“Üstelik evinde tek bir güvenlik önlemi bile yok,” diyen Serra da araya girmekte gecikmedi.

“O işi Doruk halletti.”

“Doruk mu? O adamın sürekli senin etrafında ne işi var?”

“Acaba çocuklarımın babası olduğu için sürekli etrafında olabilir mi Serracım?”

“Canım kardeşim, onu affedecek kadar gurursuz değildirsindir, değil mi?” konu nihayet Serra’nın ilgisini çekmişti. “Doruk’tan ve onun kafasına göre yaşamasından hiç hoşlanmıyorum.”

“Herkes senin gibi attığı her adımın açısını hesaplayıp teğetini bulmak zorunda değil.” Tepelerinde dikilen Ahmet’in en sevdiği işlerden biri de Serra’yla uğraşmaktı. Hayatı iş odaklı olan, bunca yılın ardından tek değişimi daha yeni yeni giymeye başladığı kot pantolon olan Serra sadece laf sokmak için konuşurdu. Sonda söylenecek sözü en başta söylemesini dobralık olarak kabul edersen de oldukça açık sözlü biriydi.

“İlkokul matematiğinle kurduğun cümle gözümü yaşırttı.”

“Senin bu tarz insancıl tepkiler verebilmen ne hoş!”

“Rica etsem ikiniz de bu gereksiz muhabbeti kesebilir misiniz?” diyen Asya yerinden kalkıp Ahmet’in karşısına dikildi. Tartışmaya hazır gibi duruyordu. “Doruk’un aldırıldığı önlemler benim için yeterli. Peşimde korumayla ve korkuyla yaşamak istemiyorum. O yüzden bu gece evimde kalacağım.”

Asya’nın lafını kesen elindeki tepsi ve üniforması haline gelen mini eteğiyle içeri giren Özge oldu. “Her kimse seni takip etmiş olmalı. Soyadın Sancaktar, önlemlerin de az olunca göze iyi bir yemmişsin gibi gelmiştir.”

“Aynen, cebini doldurmakla yetinmeyip üzerine biraz da eğlenmiş.”

“Bizi mi kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun? Sırf sen böyle düşündüğün için böyle mi olmuştur?” diyen Serra’yla yıldızı bir türlü barışmayan Özge yeniden söz aldı. “Bence Asya haklı!”

“Sana fikrini sorduğumuzu hatırlamıyorum!”

“Serra lütfen!”

Asya arkadaşına yapılan saldırıya kayıtsız kalamamıştı.

Gerilen ortamın havasını değiştirmeye çalışan Ahmet her zaman ki küstah tavrıyla “Ya Serra, küresel ısınma koskoca buzulları eritti ama sana hiç bir şey yapamadı,” dedi.

“Ayy şakacı kardeşim!”

“Bana bulaşma çünkü ben seninle aynı fikirdeyim.” Güzel yüzünü gözlüklerin arkasına saklayıp otoritesini korumaya çalışan Serra ağzını açmaya niyetlendiğinde “Yanlış bir zamanda mı geldim?” diyen Metin onu durdurdu.

Son bir dakikadır kapıda dikildiğini kimse fark etmemişti. Asya'nın onu aramasından çok mutlu olmuş, telefonu kapattığı an soluğu Cennet'te almıştı. Ancak anlaşılan zamanlaması yine çok yanlış bir ana denk gelmişti.

Asya onu gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Bundan daha iyisi olamazdı.

Sancaktar kardeşlerin birbirlerini sevme biçimi olan bu didişmeler bazen yorucu olabiliyordu. Ve eğer Metin gelmeseydi, ona göre oldukça gereksiz bu sürtüşme de tıpkı öncekiler gibi bir sonuca bağlanmayacaktı.

Aslında Metin'i buraya sabahki hayal kırıklığının üzerini örtmek için çağırmıştı ama adam çok daha ulvi bir göreve hizmet etmiş, onu kardeşlerinden kurtarmıştı.

Bakışlarıyla Cennet'e neler olduğunu inceleyen Metin öte yandan kollarıyla beline sarıldığı Asya'yı kendine yakın tutuyordu. İlişkilerinin henüz bir adı yoktu, tam olarak bir ilişkileri de var sayılmazdı ama aralarında çarpışan elektrik inkâr edilemeyecek kadar belirgindi. Asya şu an tamam dese Metin onunla olmaya hazırdı.

Avukatın elinin takılı kaldığı yere odaklanan Ahmet'in, kız kardeşlerinin aşk hayatıyla ilgilenmeyeceği ile ilgili kendine verdiği sözü hatırlaması zordu. Kaç yaşına gelirse gelsin ona ait şeylere dokunulmasından hoşlanmıyordu ve asla hoşlanmayacaktı.

Asya'nın adama bakışlarındaki sıcaklık olmasaydı duruma müdahale eder, kardeşinin belinde sarılı duran o eli ait olduğu yere koyardı. Ancak bugün uslu bir çocuk olacak ve yapabildiği kadar uzak duracaktı.

"Polis ne diyor peki?"

Metin'in sesiyle düşüncelerini gittiği yerden geri çeviren Ahmet, ona "Seni ilgilendirmez," diyemediği için ha-

yıflandı. Nedendir anlamıyordu ama bu adamdan tuhaf şekilde hiç hoşlanmıyor, ağzından çıkan her kelime diken olup Ahmet'e batıyordu.

"Şimdilik bir şey yok."

"Çok enteresan, yani sadece burası neyse de aynı gece eve de girilmiş olması..." Başka bir yorumda bulunmayan Metin daha fazla uzatmadı. Herkesin bildiğini dile getirip yeniden can sıkırmaya gerek görmedi. "Sen en son ne zaman yemek yedin?"

"Lütfen sen de yemekten bahsetme!"

"İyi de gördüğüm kadarıyla burada bugün için yapılacak fazla bir şey yok, oysa yarın ve sonraki günler yoğun ve yorucu olacaktır bu yüzden sağlığına dikkat etmeli ve önündeki zor günler için enerji toplamalısın."

"Nasıl oldu bilmiyorum ama Metin'le aynı fikirdeyim," diyen Ahmet avukattan hoşlanmadığını belli etmekten çekinmedi.

Kararsız kalan Asya itiraz etmek için ağzını açtığı anda vaz geçti. Kafasının içinde konser vermeye devam eden dev orkestra sesin yüksekliğini arttırmışken hırsına kurban olmayacaktı. İnatçı tutumu ters tepip yere yığıldığında işler daha da çekilmez hale girerdi. Üstelik kapıdan girmesini beklediği, hâlâ alışverişte olup olmadığını merak ettiği adama kayan aklını Asya'nın bir an önce toparlaması gerekiyordu.

"Beni önce Tanem'e sonra da eve bırakır mısınız?" diye sorduğu Metin, "Memnuniyetle," diyerek Asya'nın teklifini havada yakaladı.

Tatlı tatlı gülümsediği adamdan gözünü ayıran Asya, Serra'ya döndü. "Burası sana emanet..."

Serra'nın onaylayan, Ahmet'in delici bakışları eşliğinde

de yanında Metin'le oradan ayrılırken kimseyle uğraşacak durumda değildi.

“İstersen senin arabayla gidelim, benimkini daha sonra alırım.”

Çantasında bulduğu anahtarları genç avukata uzatan Asya, “Senin için sorun olmazsa sevinirim,” dedi hiç düşünmeden. Hayat her zaman kötü şeyler çıkarmıyordu insanın karşına, bazen de Metin gibi güzellikler sunabiliyordu.

* * *

Serra'nın verdiği beş günlük zaman bugün dolmuştu ama Cennet henüz açılacak duruma maalesef ki gelememişti. Bunun da tek suçlusu Asya'ydı. Her haliyle Cennet'in ilk günkü gibi olmasını istiyordu. Bu da daha fazla emek ve daha fazla zaman en önemlisi de çok daha yüklü maliyet demekti.

“İşlerin düşünmekle yürümediğini, düşünen adamdan yola çıkarak ispatlayabiliriz.”

“Neden herkes gibi sadece ‘Karadeniz’de gemilerin mi battı,’ diye sormuyorsun?”

“Ben herkesin yaptığı şeyleri yapmam!” diyen Özge abartılı hareketleriyle temiz sandalyelerden birini alıp Asya'nın yanına oturdu. “Eee ne yapıyorsun?”

“Çalışanların haftalıklarını ödemek için sıfırı tüketmiş bütçemin bana sürpriz yapıp bolca sıfırın yanında bir de dokuz koymasını bekliyorum.”

“Hiç de komik bir espri değildi.”

“Aslında anlasaydın komikti.”

“Tamam, bir ara anlamaya çalışır gülerim.”

“Peki, sen bu espriyi tarihin hangi tozlu sayfalarında buldun.”

Kırmızı rujuyla parlatılmış dudaklarını büzen Özge yüzündeki muzip ifadeyi silip "Asıl sen bunu neden yapıyorsun, kimse senden bir ödeme beklemiyor," dedi.

"Biliyorum ama olmaz."

"O zaman beni o listeden çıkar."

Karşılık olarak kollarını göğsünde birleştiren Asya arkasına yaslandı. "Teşekkür ederim ama o da olmaz."

"Olmayacak bir şey yok, bana vereceğin parayla arka odayı halledelim orada fazla hasar yok zaten. Böylelikle sende bu kenarda köşede çalışmaktan kurtulursun; ha tabii bu borç, işler yoluna girince iyi bir ikramiye ile gönlümü almana izin veririm."

"Kim kimin gönlünü alıyor," diyerek tüm ihtişamıyla içeri giren Doruk iki kadının da irkilmesine ve bakışların onun üzerine toplanmasına sebep oldu.

Özel bir yerden geldiğini belli eden ceketini işaret parmağıyla tutturarak sırtına savurduğunda Özge tüm dikkatini Asya'dan alıp ona yöneltti.

"Hoş geldiniz Doruk Bey!"

"Teşekkür ederim Özge Hanım ama benim gelişimin hoş olduğunu sadece siz düşünüyorsunuz sanırım."

Siyah mini eteğini çekiştiren Özge yerinden kalkarken ayağıyla Asya'yı dürttü. Anında ona gözlerini deviren kadına aynı tepkiyle karşılık verdi.

"Hanıma gerek yok sadece Özge diyebilirsiniz."

"Şeref duyarım o zaman sen de bana Doruk de, olur mu?"

Yüzündeki çarpık gülüşle Özge'nin yanına ilerleyen adam genç kadının elini, elinin arasına alıp yeryüzündeki en nadide çiçeği dokunur gibi tuttu. Sıcak ve yumuşak dudaklarıyla öptüğü eli bırakmak için de biraz bekledi.

"Lütfen gidip başka yerde oynasır mısınız?" diye ci-

yaklayan Asya önündeki evrakları toparlamaya koyuldu.

“Bizi kıskandı!”

Hışım la arkasını dönen Asya kıskançlık konusunu kapatma telaşıyla “Çocuklar evde, buraya kadar boşuna zahmet ettin,” dedi.

Hissettiklerini ele vermemek için beş gündür görmediği adamın yüzüne bakmamaya çalıştı. Bakarsa bir alış verişin neden bu kadar uzun sürdüğünü soracak olma ihtimalinden korkuyordu.

“Ben seni görmeye gelmiş tim ama Özge’yi de gördüğüm iyi oldu.”

Doruk’un onu süzen kadına attığı bakışı fark eden Asya’nın onları bir arada, tenleri birbirine karışmış, terden ıslanmış vücutlarını hayal etmesi baş ağrısını da beraberinde getirdi.

“Aklından ne geçirdin diye soracağım ama söylemeyeceğin bir şey olduğunu biliyorum. Ya beni öldürdüğünü ya da beni oldukça yakışksız bir durumda hayal ettiğine eminim.”

Doruk’a yakalanmış olmanın verdiği endişeyle dudaklarını ısırarak Asya, istediğinden daha yüksek sesle “ Çok işim var ikinizle de uğraşamayacağım,” dedi.

“Benden sonra böyle oldu. Bensizlik ona hiç iyi gelmedi.” Doruk, Özge’yle konuşuyor gibi görünse de karşısındaki sarı saçlı, mavi gözlü, ürkek bakışlı kadına doğru yürürken gözlerinden ve dudaklarından aşk damlıyordu. “Ne demişti Nedim: Nezaket, haddeden geçerek senin boyunu posunu oluşturmuş. Şarap, şişeden süzülerek yavaşındaki allığı oluşturmuş kadın; sen bana ‘aşk’ denilen o en uzun kelimeyi söyletip, beni ‘pişmanlık’ denilen o dönölmez yola soktun. Beni bu hale getiren de senin özlemin oldu!”

Eli ayağı buz kesmiş olan Asya, birkaç defa konuşmaya teşebbüs etse de tek kelime dahi edecek güç bulamadı. Onu alt eden adamın sözlerinden çok, sözlerinin gece karanası gözlerindeki yansımasıydı.

Konuşmak için yeni bir hamlede bulunmak isteyen Asya'yı öne atlayan Özge durdurdu. "Sen çok karanlık bir adamsın. Görünen ve içinde sakladığın adam çok farklı!"

"Clark Kent gibi mi yoksa Dexter gibi mi? Ha baştan söyleyeyim Spiderman olmayı çok isterim, o bizim kahramanımız," diyen Doruk, yerçekimine meydan okuyan kirpikleriyle Özge'ye göz kırıp gitmek için hareketlenen Asya'nın koluna yapıştı. "Dur lütfen! Amacım seni gülmüsetmekti, üzgünüm."

"Gülecek halde değilim, o yüzden müsaadenle!"

"Asya, artık konuşmamız lazım!"

"İşim var, birazdan çıkacağım; yok ille de konuşmamız gerekiyorsa sonra konuşuruz ama aramadan gelmezsen sevinirim."

Asya, Metin'in onu almaya geleceğini söylemesini isteyen sol tarafını duymazdan geldi. Evet, her ne kadar hak etmiş olduğunu düşünse de bu çok fazla belden aşağıya vurmak olurdu.

İnşa ettiğitüm duvarlar, adamın tek bir gülüşüyle enkaza dönerken onunla aynı ortamı uzun süre paylaşmaya niyeti olmayan Asya en iyi yaptığı şeyi, kaçmayı denedi.

"Peki, yine kaç... Nasılsa gittiği yerlerden tekrar geri dönecek olan sensin!"

"Tıpkı senin gibi mi?"

Sağ kaşını havaya kaldıran Doruk, "Tıpkı benim gibi," diyene kadar Asya çoktan uzaklaşmış üst katın merdivenlerine varmıştı.

Arkasına bakmadan güzellik salonuna çıkan Asya iş-

çilerin meraklı bakışları eşliğinde amaçsızca turlamaya başladı. Doruk'un kendine olan güvenine hayran olmakla birlikte deli oluyordu. Karabatak gibi gelip gidip adamın, aklını karıştırmasına izin verdiği içinse kendine daha çok deli oluyordu.

Ayakaltında dolaştığını ve işçilerinin işini engellediğini fark ettiğinde kullanılabilir durumdaki aynanın karşısına geçip hafif ve yerindeki makyajını kontrol etti. Metin, onu almak için akşamüzeri geleceğini söylediğinde adama tamam demişti ancak şimdi pişmandı. Tüm hücreleri Doruk diye inlerken onunla buluşması Metin'e haksızlıktı. Adam bu zor günlerde onu hiç yalnız bırakmamıştı. Her sabah onu evden alıp her akşam da eve geri götürmüş, Asya'nın kendini iyi hissetmesi için elinden geleni yapmıştı.

"Off," diye iç çeken Asya bunu nasıl başardığını, her defasında hayatını arapsaçına nasıl döndürdüğünü merak ediyordu.

Doruk'a karşı oluşturduğu kalkanlarının yavaş yavaş zayıfladığının ve Metin'i tutunacak son dal olarak kullandığının bilincindeydi.

Doruk'a ve aşka bir kez güvenmiş ağzının da payını almıştı. Artık her ikisi de isteyeninin olabilirdi, Asya onlardan vazgeçmişti. Tek sorun, bunu kendine sık sık hatırlatması gerekiyordu.

Bir görünüp kaybolan Doruk'un ne yapmaya çalıştığını bilmiyordu ve bilmemesinin onun için daha iyi olduğuna inanıyordu Asya. Ama bir fikri vardı. Çocuklarına ve çocuklarının annesine sahip olup bir aile kurmak istiyor olabilirdi. Nasılsa evlilik aşkı öldürürdü. O yüzden aşksız başlaması Doruk için sorun değildi.

Kapı önünde çalan korna sesiyle dalıp gittiği derinlerden zor da olsa kurtulmayı, su yüzüne çıkmayı başaran

kadın, ona rağmen çalışmalarını sürdüren işçilere kolay gelsin diyerek merdivenlere yöneldi.

Sokağa çıktığında yol kenarında, park halindeki aracın yolcu kapısını onun için açan Metin'e minnetle gülümse-
di. Asya sadece ondan beş santim uzun adamın yanakla-
rını dostluktan öteye geçmeyecek şekilde öptükten sonra
arabaya binmek için hamle yaptı. Daha arabadan içeriye
adım atamadan arkalarındaki aracın açılan kapısının se-
siyle duraksadı.

Gittiğini sandığı Doruk'un gözlerindeki yırtıcı bakış-
la karşılaştığında neden bilmiyordu ama gereksiz yere
utanmış ve bu defa onun yakınlarda olduğunun işaretini
vermeyen kan dolaşımını suçlu ilan etmişti.

Yarım dakikadan biraz fazla bir süre karşılıklı sustular.
O suskunluğun içinde kopmaya hazırlanan fırtınayı göre-
biliyordu. Zira Doruk, yanına gelmek için ilerlediğinde,
hareketleri pek de hoş olmayan şeylerin yaşanacağını işa-
ret ediyordu. Ürperen Asya kaçmak için hâlâ şansı olup
olmadığını hesaplarken boşuna ümitlendiğini anlamakta
gecikmedi.

"Seninle konuşmamız lazım!" diyen Doruk'a mümkün
olduğunca aldırmamaya çalıştı.

"Söyledim ya, lütfen daha sonra konuşalım," deme-
sinin yeterli olacağına inanan Asya, yanıldığını daha en
başından biliyordu.

"Şimdi Asya, lütfen!"

Yanında dikilmeye devam eden Metin'in en az karşı-
sındaki Doruk kadar gerildiği hissedebiliyordu.

"Çok yorgunum eve gidiyorum!" diye kısaca açıkla-
maya çalıştığı an koluna yapışan Doruk, canını yakmaya
başladı. Ama belli ki bu karşısındaki adam için hiç önemli
değildi, Asya'yı görmüyordu bile! Doruk onun omuzları

üzerinden direkt Metin'e bakarken seğiren çenesini sık-
mış burnundan nefes alıyordu.

Hemen arkasında kalan Metin ve önünde dikilip canı-
nı acıtan Doruk'un arasında ne yapacağını bilemez halde
çaresizce dikilmeye devam etti. Şu anda hiç olmadığı ka-
dar Özge'ye ve onun patavatsızlığına ihtiyacı vardı.

"Tamam, konuşalım," demek için ağzını açtığı anda ise
geç kalmıştı.

Her şey öyle hızlı gelişmişti ki "Müsaade eder misi-
niz?" diyen Metin'in yüzüne inen yumruğu görmeye
dahi fırsatı olmadı.

Geriye doğru sendeleyeyen genç avukat çabuk topar-
lanıp attığı yumruktan sonra parmaklarını ovuşturan
Doruk'un üzerine çullandı. Gelen tehlikeyi görememiş
olması onu gafil avlamış gözüne inen yumruğu engelle-
yememişti.

"Yeter, kesin şunu!"

Bağırmaya başlayan Asya'yı iki adam da duymamış,
ancak Cennetin içinde olan herkes anında kapıya dökül-
müştü. Saliselerle ölçülebilecek zaman diliminde olup bi-
ten olayların hızına ayak uyduramıyordu.

Tüm güçleriyle birbirlerine vurmaya devam eden iki
adamı ayırmak için aralarına girmeye cesaret eden Ah-
met olmuştu. Özge, Asya'yı kollarından tutarak birkaç
adım uzaklaştırabilmişti. Ancak kavgayı görüp arabasını
yolun ortasında bırakarak yanlarına koşan Ahmet'in işi
pek de kolay değildi.

Bir dakikadan daha fazla süren boğuşmanın sonu-
cunda etraftan gelenlerin yardımıyla nihayet birbirinden
uzaklaştırılan iki adamın da sakinleştirilmesi söz konusu
değildi.

“Seni bir daha görmek istemiyorum!” diye haykıran Doruk, önündeki Ahmet’i aşmaya çalıştı.

“Bunun için özel bir çaba sarf etmeyeceğim.” Karşılık vermekten çekinmeyen Metin’in, kaşından aşağıya süzülen kan, onu hiç rahatsız etmişe benzemiyordu.

Eğer Asya hıçkırıklarını durdurmayı başarabilirse ikisine özellikle Doruk’a söylemek istediği şeyler vardı. Ancak aklını toparlayıp kendine gelebilmesi için Özge’nin kolları arasına sığınmaya biraz daha ihtiyaç duydu.

“Bir daha Asya’nın etrafında dolanırsan seni doğduğuna pişman ederim!”

“Asya istediği sürece onun etrafında olacağım ve tabii beni istemesi için de elimden geleni yapacağım,” diye meydan okuyan Metin’i tutmak giderek zorlaşıyordu.

Aldığı cevaptan memnun olmayan Doruk yeni bir saldırıya geçti.

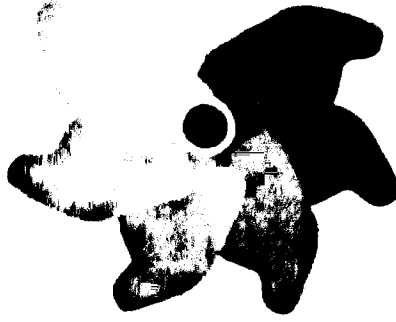
Gücünü toparlamaya çalışmaktan vaz geçen Asya, Doruk’a ulaşamayacağını biliyordu. Şansını Metin’den yana kullandı.

“Lütfen Metin!” derken sesindeki yalvarmaya engel olmadı. Çeyrek dakikanın sonunda kıyıda çekilen dalgalar misali genç avukatın sakinleştiğini ve Asya’nın çağrısına kulak verdiğini anlamıştı.

Geriye doğru adımlar atarak uzaklaşan Metin’i gören Doruk da bir nebze olsun durulmuş ve ona dil dökmeye devam eden Ahmet’in sesini işitmişti.

Sessizliğin dizginleri ele aldığı birkaç saniyenin sonunda Doruk’a bakma cesareti gösteren Asya’nın içi ürperdi. Adamın gece gözlerindeki karanlık bakışlarında parlayan pişmanlığı açıkça görebiliyordu. O pişmanlığın bugüne değil yakın geçmişleriyle ilgili olduğunu biliyordu. Ve bunu bilmek Asya’nın işini zorlaştırmaktan başka bir şeye yaramazdı.

Ne var ki gidenin bıraktığı güzel şeyler çabuk unutulur, geride kalanın aklında ve kalbinde hüküm sürense sadece acı veren anılar olur. İşte o zaman ne pişmanlık ne bir özür ne de verilen vaatler kırıp dökülenleri yeniden bir araya getirmek için yeterli olmaz.

Pişmanlık

Pişmanlığınla keşkeler yapışır diline, hüznler konar yüreğine ve sen geri dönüş yolunu ararsın. Eğer tüm kalbinle inanıp ihtiyacın olan dersi alırsan pişmanlığın, dersin olur!

Sözün esiri olmamak, ardından pişmanlık duymamak için bazen de susmak gerekir. Eğer susmayı başaramazsan sen hâlâ biz dersin ama ortada siz diye bir şey kalmamıştır. Elinde kalan sadece keşkelerin ve hep mutlu sonla biten hayallerin olur.

Pişmanlık böyle fena böyle yakıcı bir duygudur. O sende var oldukça, sen artık var olmazsın. İleriye bakamaz, geçmişin zifiri karanlık sayfalarını yeniden yazamazsın. Ama hiçbir silgi yoktur ki karaladığın hayatı silip sana tertemiz sayfalar açsın. Tek gücün, pişmanlıklarından aldığın dersi-
tir. Tabii eğer almasını bilersen.

Adanmış hayatlardaki pişmanlıklar veya yanlış tercihler, sevginin sonunu hiç tahmin edemediğimiz çizgisinin neresinde başlar neresinde biter bilemezsin. Ama sevdalar hep yürekte başlar ve yine yürekte biter.

"Ah! Sana ne oldu böyle?"

"Bu mu? Önemli bir şey değil! Sen beni asıl gençliğim-
de görecektin," diyen Doruk odanın kapısına yaslanıp
gözlerini kapadı. "O zamanlar ne yaralarım olurdu! Bun-
lar onların yanında sıyrık kalır."

Beş gün önce yarım saatlik alışverişlerinin ardından,
doğru düzgün görmediği Doruk kapısının önünde beli-
rince, Sabrina önce sevinmiş ama mutluluğu uzun sür-
memiştir.

Adamın gömleğinin önündeki kurumuş kan damla-
larına hayretle bakan Sabrina bildiği azıcık Türkçeyi de
unutmuş Doruk'a konuşmayacağına söz verdiği halde İn-
gilizce konuşmaya başlamıştı.

"Onlarla gurur duyduğuna inanamıyorum!"

"Onlar delikanlılığın şanıdır."

Sol gözü şişmiş, alt dudağı yarılmış ve üstü başı dağıl-
mış olan Doruk'u karşısında gördüğü anda korkudan ne
yapacağını şaşırarak Sabrina, adamın rahathğine inanami-
yordu.

"Hadi içeri gir de seni temizleyelim!"

Uslu bir çocuk gibi söz dinleyen genç adam ayaklarını
sürüyerek içeri girdi. Tek bir sızısı bile yoktu ama ağrıyan
kalbi vücudunu etkisi altına almış tüm gücünü eritmişti.

Doruk, Sabrina'nın onunla ilgilenmesini seyrederken
sessiz kalıp kendine acımayı seçti. Üsküdar'da küçük bir
mahallede büyüyen adam o yaşlarda sık sık sokak kayga-
larına karışırdı. Kız meselesi, yan baktın, bizim mahalle-

den geçtin ya da dostumun canını sıktın... Gerekçenin ne olduğu çok da önemli olmazdı.

Yağız'ın babası Hüseyin Amca her kavgalarından sonra onlara önce nasihat çeker, yaralarıyla sonra ilgilenir en son da ceza verirdi. Yan komşuları Mukaddes Teyze'nin kapısının önünü süpürmek zorunda kalmaları en kötüsüydü. Ama onun da etkisi aşağı mahallenin gençlerinin yan bakmasına kadar devam ederdi.

"Canın acıyor mu?" diye soran Sabrina işini bitirmiş ortalığı toplamaya koyulmuştu.

"Canım tahmin edemeyeceğim kadar çok yanıyor!"

Doruk'un imasını anlayan kadın yüzünü ekşitti. Ne yazık ki ecza dolabında aşk acısını dindirecek bir ilaç yoktu.

"Hadi seni yatıralım!"

Gözlerindeki karanlık daha da belirginleşen Doruk kendini sırt üstü yatağa bıraktı. "Ben hiç böyle hayal etmemiş, çok kolay olacağını zannetmiştim," derken konuşmaktan çok sayıklıyordu. "Her şeye rağmen, her şeyi ve herkesi sevdim. Hayatı sevdim, Yağız'ı sevdim, seni sevdim ve Asya'yı sevdim. Fakat bir yerlerde hata ediyordum olmalıyım. Çünkü sonunda kaybeden hep ben oluyor, ait olduğum yeri bir türlü bulamıyorum. Hep *olsun, su akar yolunu bulur* diyorum isyan etmiyorum ama anlaşılan benim su Asi Nehri gibi hep tersine akıyor."

Doruk'un yanına uzanan Sabrina, adamı dinlediğini belli etmek için uzanıp elini tuttu. Her tarafından güç yayılan Doruk, şu an bir çocuk kadar çaresizdi. O, pişmanlıklarından ya da geçmişinden sadece ders alırdı; onlara takılıp kalmaz, yaşadıklarının veyahut yaşayamadıklarının önüne engel koymasına müsaade etmezdi. Ama Asya bu adamı değiştirmiş, daha az gülen biri haline getirmişti.

"Of Sabrina ya, sanırım her şeyi berbat ettim. Aslında akıllı bir adamımdır ama tüm o saçmalıkları yaparken aklım neredeydi, çok merak ediyorum."

“Çünkü sen aynı zamanda da âşık bir adamsın!”

“Sorunumun cevabı bu mu? Âşık olmam mı yani?”

“İkisinin, yani aşkın ve aklın bir arada olduğu pek görülmemiştir. “

“Sence bu beni kurtarmak için yeterli olur mu?” Doruk’un ondan bir cevap beklediğini anlayan Sabrina, dudaklarını büzdü. Madem konuyu buralara kadar o getirmişti, adamın sorusuna da mantıklı ama umut vaat etmeyen bir cevap vermesi gerekiyordu.

“Eğer kozlarını iyi kullanırsan, neden olmasın?”

“Geri adım atıyorsun...” diyen Doruk’un sesi perişan haldeydi. “Bir hayalperestin düşlerini çalarsan ondan geriye ne kalır ki? Asya da benim düşlerimi çalmıştı. Yani sen gözümü açana kadar ben öyle sanmıştım. Oysa biz onunla birbirimizin gözünü oymuşuz. Ben ona *baba olma hakkımı elimden aldın*, diye çemkirirken onun da hayallerinin elinden gittiği hiç aklıma gelmedi.” Uzandığı yerde yan dönen Doruk, bir zamanlar âşık olduğu kadına baktı. “Neden zamanında bana hamile olduğunu söylemedi ki?”

“Söyleseydi ne yapardın?”

“Burada kalır ve onunla evlenirdim.”

“Bence tam da bu yüzden söylemedi,” diyen Sabrina da sağ omzunun üzerine dönüp acısı kitap gibi yüzünden okunan adama döndü. “Kadınlar ikiye ayrılır; çocuklarını silah olarak kullananlar ve seven kadınlar...”

“Sanırım Asya’nın ikicisi olduğunu söyleyeceksin!”

“Aynen, seven bir kadın için sadece çocuktan dolayı yapılan bir evlilik intihar etmek gibi bir şeydir, o yüzden uzak durur. Tabii bu esnada eski sevgilinin adı geçiyorsa o adamın hiç şansı yoktur. “

"Evet, senin adının ortalıkta dolaşması pek hoş olmadı."

Şakayla ama içinde az biraz gerçeikle Doruk'un omuzunu dürten Sabrina gözlerini devirdi.

"Bu kadar kibar olmanı hak etmiyorum."

"Hadi! Ne demek istediğimi anladın."

"Anladım, pişmansın."

"Hem de çok pişmanım. Çok fevri davrandım seni en baştan dinleyip Asya'yla zamanında konuşmalı, neler hissettiğini sormalıyım. Gerçi bir şey değişir miydi bilmiyorum çünkü konu her açıldığında, her konuşmak istediğimde Asya ya kaçıyor ya da bağırıyor."

"Çünkü seni aklamak ve affetmek istemiyor. O kendi yaşadıklarına bedel olarak senin de yanmanı istiyor."

"İyi de gördün! Sence benim de çok eğleniyormuş gibi bir halim var mıydı?" diyen Doruk bir kadın gibi ağlamak, hatta umudunun kalmadığı şu günlerde yeniden umutlanmak için falcıya bile razıydı. "İçin kararmış, üç vakte kadar bir yolun var ve bolca kısmetin ardından dileğin kabul olacak," diyen bir falcı için neler vermezdi.

"Evet, yoktu ama o bunu nereden bilecek?"

"Zaten boşuna konuşuyoruz. Ortaya çıkan o avukat bozuntusundan dolayı çok geç kalmış bile olabilirim."

Hayretle gözlerini açan Sabrina, "Ne avukatı? Velayet davasını mı açtın yoksa?" diye sordu.

"Tabii ki hayır! Ama Asya öyle bir davaya hazırlıklı olmak için hiç beklemeden avukat tutmuş ama o hergele sadece avukat olarak kalmamış."

Sabrina hiçbir şey anlamamıştı.

"Adamın Asya'ya bakışlarını gördüm, en kötüsü

Asya'nın onun yanında nasıl davrandığına şahit oldum."

"Nasıl davranıyormuş?"

"Bizim onunla arkadaşmışız gibi başlayan görüşmelerimiz de nasılsa öyle!"

Sabrina bu yaraların sebebini şimdi anlamıştı. Dayanamayıp, "Yani sen ergenler gibi avukatla kavga mı ettin?" diye cevabını bildiği soruyu sordu. "Tanrı kimseyi ergen yapmasın!"

"Âmin... Aslında öyle bir niyetim yoktu fakat adam ağzını açınca, hele Asya'nın saçlarına yanlışlıkla da olsa dokununca dayanamadım." Gözünde canlanan o anlar Doruk'u yeniden öfkeliendirmişti. "Ama itiraf ediyorum çok güçlüydü, onu tek seferde yere indiririm sanmıştım. Gittiği spor salonu aldığı parayı hak ediyor, adamı iyi çalıştırmışlar."

"Sana inanamıyorum!"

"İnanmak için kendini zorlama, yaptığımı ben de inanamıyorum.""Anladım. Peki, sence Asya o avukat yüzünden mi senin karşında daha dik ve ulaşılmaz duruyor?"

Derin bir iç çeken Doruk gitmek için yerinden doğrulurken gizlemeden asıl nedeni söyledi. "Doğum gününe seninle gitmek iyi bir fikir değildi."

"Onunla konuşmak için fırsatım olmadı, eğer olsaydı seninle sadece dost olduğumuza onu ikna edebilirdim," diyen Sabrina, yataktan kalkıp gitmek için yola koyulan adamı kapıya kadar takip etti. "Planımızı yaparken bizi dinlemeyeceğini hiç düşünmedik."

Asya'yı affetmiş olmanın verdiği mutlulukla sadece kendine odaklanmış olan Doruk o an öyle çok beklemişti ki istese de planını detaylarıyla düşünebilecek durumda değildi.

İki yıl önce Amerika'ya dönmek için uçağa bindiği son ana kadar gözü arkada Asya'nın gelmesini beklemişti. "Gitme," demesine gerek yoktu. Sadece gelmiş olsaydı bile o uçağa binmezdi.

Sonlarının, Asya'nın onu patlamış mısır ve öpücükle kandırıp zorla izlettirdiği *Bodyguard* filmindeki gibi olacağını sanmıştı. Ancak maalesef Doruk o filmde ki Kevin Costner kadar şanslı olmadığını uçağın kapılarının kapanıp havalanmak için pistin başına geçtiğinde anlamıştı.

En kötüsünün bu olduğuna, büyük bir aşk yaşadığı kadının onun gitmesine izin verdiğine hatta onu gönderdiğine inanırken Asya'nın hamile olduğunu öğrendiğinde yanıldığını anlamıştı.

İkizlerinden, Asya yüzünden ayrı kalmak zorunda bırakılmıştı, artık tek bildiği ve inandığı gerçek buydu. O yüzden dokuz ay önce Asya, Doruk'u Sabrina ile beraber olmakla ve eski sevgilisi için onu terk etmekle suçlandığında susmuştu. Öylesine kızgındı ki itiraz etme, gerçeği söyleme gereği duymamış Asya'yı inandığı şeyle baş başa bırakmıştı.

Ancak Sabrina, haklı sözleriyle Doruk'un aklının başına gelmesi için oldukça ikna edici bir konuşma yapmıştı.

"Karşınızdaki kadını tanımadan onları anlıyormuş gibi davranmayın," diye sert bir uyarıda bulunan Sabrina, gururu ve onuru olan her âşık kadının Asya gibi davranacağını özellikle söylemişti.

Bu konuşmanın sonunda yapılan plan çok basitti. Sabrina ile dost olduklarına ve hep öyle olacağına dair Doruk, Asya'yı ikna edecekti. Hem de herkesin gözü önünde. Sabrina da onu desteklemek, Asya'nın ve diğerlerinin yanlış anlamalarını ortadan kaldırmak için onun yanında olacaktı. Şimdi düşününce pek de mantıklı gelmeyen bu

plan zaten tutmamış Asya adama ağzını açtırmamıştı. Gerçi bu pek doğru değildi. Doruk ağzında bir şeyler gevelemişti.

“Siz Türkleri anlamıyorum!” diyen Sabrina başını sallayıp adamın koluna dokundu.

Kaşlarını yukarı kaldırıp *hayır* demeye çalışan Doruk’un canı yanınca yüzünü buruşturdu ancak önemsemedi. Son iki yıldır avukat bozuntusunun suratına indirdiği yumruk dışında verdiği tüm kararlardan pişmandı.

“Biz Türklerde eski sevgiliden dost, eski dosttan düşman, eski düşmandan da arkadaş olmaz!”

“Anladım, sizde eskiler bir işe yaramıyor!”

“Yani öyle de diyebiliriz.”

“E ben de eskiydim, o zaman beni neden götürdün?”

Derin bir iç çeken Doruk, “Yanlış bir karardı ancak o zaman doğruymuş gibi geldi,” dedi ve derin bir iç çekerek konuyu kapadı. “Biraz dinleneyim. Sonra sana boğazı gezdiririm.”

Kısacık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmaya çalışan Sabrina’nın da vermesi gereken bazı haberleri vardı. “Ben bir karar aldım. İngilizce öğretmenliği yapabilirim, bunun için kurslar var ama öncelikle benim iki ay boyunca bir kursa gidip diploma almam lazım.” “Emin misin?”

“Madem artık New York’a dönemiyorum ve burada yaşamak zorundayım o zaman yaşamak için bir yerlerden başlamam lazım.”

“Tamam, yarın sabah gideriz.”

“Teşekkür ederim! Her şeye rağmen her zaman yanımda olduğun için,” diyen Sabrina uzanıp Doruk’u öptüğünde duygusal anlamda zorlu bir süreçten geçen adam istem dışı rahatsız oldu.

Amerika’ya giderken Sabrina defterini kapadığına ve

onu görmek istemediğine emindi. Öğrenmek istediği tek şey Sabrina'nın neden aniden ortadan kaybolduğuydu. Öğrenmişti de! Bunun yanında Doruk tek hikâyesinin Asya olduğunu da öğrenmişti.

Ve henüz o hikâyenin ön sözü bile yazılmamıştı, öncekiler bir denemeydi sadece. Ve ömür 'ikinci defa' denilmeyecek kadar kısıyken o, tüm pişmanlıklarından aldığı dersle yarım kalan yaşanmamışlıklarını geri almaya kararlıydı.

İşi zordu ama imkânsız olmasına izin vermeyecekti. Dokuz ay önceki konuşmalarında Asya'nın nazar boncuğu gözlerinde ne gördüğünü iyi biliyordu. Asya perdelemeye çalışsa da aşktı o! Üstelik sadece seven kadın kışkırdığı kadının adını kullanmaz ve onun için "o kadın" derdi. Asya da öyle yapmış Sabrina'nın adının geçmesi gereken yerde "o kadın" deyip durmuştu.

Doruk uykuyla kavuşamadığı uzun gecelerin birinde bunu fark ettiğinde işinin imkânsız olmadığını anlamış ve gün yüzüne yeniden gülmüştü. Üstelik gözler yalan söylese de dudaklar söylemezdi. Asya'nın onu nasıl öptüğünü hâlâ hatırlıyordu.

Hayatın herkese eşit davranmadığını biliyordu. Bu yüzden köşesinde oturup ahlamak yerine Doruk, eşitliği kendi sağlayacaktı.

Hızlı adımlarla Cennet'e geri dönmeye çalışan Asya giydiği etek ve seçtiği ayakkabılarından dolayı pişmandı. Mali işlerini yürüten İzzet Bey'le görüşmeye giderken aklından ne geçiriyordu? Güzel görünürse adam ona iyi haberler verir diye düşünmüşse çok yanılmıştı. Çünkü İzzet Bey ağzını hep kara haber vermek için açmıştı. "Ödenecek

gelir stopajı çok yüksek Asya Hanım.” “Amortismandan çıkarılan eşyalarınız düşündüğümünden çok tuttu Asya Hanım.” “Kasada hiç nakit kalmadı, tüm ödemeleri durdurup önceliği kredilere vermeliyiz Asya Hanım.” “Sigorta şirketi ödemeyi geciktirirse yandık Asya Hanım.”

Yeni yetmeler gibi fotoğraflarla doldurduğu şık ofisinde geniş masasının arkasındaki devasa koltuğunda oturup ahkâm kesmesi kolaydı tabii.

Mehmet’e güvenemezdi. Asya mali işlerini onun emri altındaki bir adama veremezdi. Yoksa nereden geldiğini anlamadığı bir sürü parası olurdu. Bu yüzden İzzet Bey’i seçmişti.

Aslında onunla bir tesadüf sonucu tanışmıştı Asya. Yan komşusunun da mali işlerini yürüten İzzet Bey’le bir ziyareti sonucunda tanıştığında hiç düşünmeden işi ona vermişti.

Gerçi Mehmet yine uslu durmamış, adamı araştırmıştı ama neyse ki bir sorunla karşılaşmamış, abisinin de çenesi kapanmıştı. Fakat şimdi, “Kara haber vermekten başka bir işe yaramayan adama işi verirken bir kere daha düşünse miydim?” diye sorgulamadan edemiyordu.

Adamın ne suçu vardı? Kara olan Asya’nın çıkmaza sürüklenen işleriydi.

Serra 24 saat çalışacak şekilde üç ekip kurmuş ve Cennet’i altı günde teslim etmişti. Fakat orası matbaa değildi ki bir haftada para bassın, getirisi de götürüsü de belliydi. Ayrıca tamamlanmış kostümler yangında zarar gördüğü için iptal edilen siparişlerin kaporalarının geri verilmesi gerekiyordu. Kafe ve güzellik salonu ancak bu kadarını karşılayabilirdi ve sigorta hâlâ kırpa kırpa bir hal olduğu ödemeden geriye kalanı da göndermek için kağını hızıyla iş yapıyordu.

Düşünceleri arasında kaybolan Asya, Cennet'e vardığında hayatının bundan daha kötü olamayacağını söylerken çabuk karar verdiğini, Mehmet'in onu beklediğini öğrenince anlamıştı.

Rüya'nın doğum günü partisinden erken ayrılıp Almanya'ya giden Mehmet, on gün sonra geri dönmüştü. Ve onun gelir gelmez yanına koşacağını bilmesi gerekiyordu ama Mehmet'in tamamen aklından çıkmış olması Asya'nın suçu değildi.

Sarsılmaz otoritesinin üzerine laf söyletmeyen adamı hayatını değiştirmek istemediğine dair ikna etmek diğerlerine kabul ettirmekten çok daha zor olacaktı. Ne yazık ki Mehmet kusurlu bir kalbe sahipti, aşk denilen şeyi anlamıyor, yoğun ve yakıcı duygular hissetmiyorken sevdiklerine ve ailesine sapkınca bağlıydı.

Derin bir nefes alan Asya, kaçmak için geç kaldığını üstelik nereye giderse gitsin yakalanacağını bildiği için "Hazırım," diyerek arka tarafta ki küçük odaya geçti. Her şey yolunda imajı vermek için yüzünü maskelerken hiç zorlanmadı. Son günlerde bunu o kadar çok yapıyordu ki neredeyse kendi bile inanacaktı.

Yayıldığı koltuktan kalkmayan genç adam, "Nihayet gelebildin," diyerek onu karşıladığında Asya başının dertte olduğunu, uzunca bir nutuk dinleyeceğini anlamıştı.

"Gelmeden arasaydın seni bekleme zahmetinden kurtarırdım."

"Kelime anlamıyla kaçardın yani!"

Mehmet'in ona sarılıp öpmesine müsaade eden Asya bu faslı çok uzatmadı.

Sekiz metrekareden daha büyük olmayan odada bir masa üçer kişilik iki koltuk ve bir orta sehpa vardı. Burası,

Asya'nın çalışma odasından ziyade dostlarını ağırladığı küçük dünyasıydı.

"Kaçmamı gerektirecek bir durum olduğunu düşünmüyorum."

"Haklısın, zaten ben de sadece geçmiş olsun demek için geldim."

"Ne? Bu kadar mı?"

Asya itiraf etmeliydi ki çok şaşırmıştı. Oysa Sancaktar Holding'in büyük patronu Mehmet Sancaktar söylev vermeye, dediğini yaptırmaya bayılırdı.

"Ha bir de yapabileceğim bir şey var mı?" diye soran Mehmet arkasına yaslanıp onu izlemeye koyuldu. Otuz altı yaşındaki abisi her kadını baştan çıkarabilecek kadar çekiciydi ancak bunun farkında değilmiş gibi davranmayı tercih ediyordu. Sürekli takım elbiseyle dolaşan Mehmet'in o gün çalışıp çalışmadığı tıpkı şu anki gibi olmayan kravatından anlaşılabiliyordu.

"Sevgili abiciğim, beni şaşırtıyorsun! Bunlar yaşlılık belirtileri mi?"

"İnsanın sizin gibi kardeşleri olunca yaşlanmayıp ne yapsın?"

Evet, kendi ayağıyla eceline gitmişti Asya. Konuyu değiştirmek yerine tehlikeli sulara yüzünce Mehmet'in tuzacağına düşmesi pek de zor olmadı.

"Senin de işin zor, haklısın!"

Nihayet ayağa kalkan Mehmet bu defa uzun konuşmalar yapmak niyetinde değildi. "Bak, işine karışmak istemiyorum ama inadın yüzünden başının belaya girmesine ya da sıkıntı çekmene de göz yumamam."

"İnan bana, başım belada falan değil!"

Asya bunun çok büyük bir yalan olduğunu biliyordu.

Mehmet'in yüzüne baktığında onun da bildiğini anlamıştı.

"Buraya gelmeden önce polisin raporunu okudum."

"Aman ne iyi ettin..." dedi Asya ama cümlesinin devamını getiremedi. Mehmet pek de şaka kaldıracak gibi durmuyordu.

"İşini bilen yüzü kar maskeli hırsız ya da kundakçı uzun süre seni ve Cenneti takip etmiş. En uygun günü ve butiğin en تنها anını yakalayıp içeri girmiş ve uzun elbise askılarının arkasına saklanmış. Üzerinde yangına dayanıklı ceket varmış ve erkek olduğu sanılan şahıs tam donanımlıymış. Küçük şişelere konmuş yakıcı madde, ceplere tıktırılmış aletler... Her şey onun istediği gibi oluyor. Tüm planı tıkır tıkır işliyor. Adam tek bir hata bile yapmıyor. Kamera açılarını, sensörün ne zaman devreye gireceğini ve polisin ne zaman orada olacağını, hepsini biliyor."

"İyi de bunun benimle ilgisi yok ki! Yandaki binaya da girebilirdi."

"Ama senin başına geldi." Mehmet artık bağıırıyor onu anlamamakta ısrar eden kardeşini kendine getirmeye çalışıyordu. "Adam binayı ateşe verip dışarıya çıkabilecek kadar tehlikeli biri, haa o tehlikeli birinin aynı gece evine girmiş olabileceğini saymıyorum."

"Ne yapayım, Cennet'i kapatıp ıssız bir adaya mı yerleşeyim?"

"Hayır, yardım tekliflerimizi kabul et ve bir Sancaktar gibi yaşa!" "Edemem!" "Sana neden diye soracağım ama lütfen bana mantıklı bir açıklamada bulun!"

Mehmet'in tepesinde dikilmesinden rahatsız olan Asya ayağa kalktı. Mantıklı değil belki ama ikna edici olmak istiyorsa adamın gözlerinin içine bakması gerekiyordu.

“Hiçbir şeyi olmayan Asya olup istediklerini elde etmek için mücadele veren yine de yeteri kadarına ulaşmayan herhangi biri ama güçlü biri olmayı dilemekten hiç vazgeçmedim. O yüzden şimdi bana izin ver,” diyor Asya çenesini havaya dikti. “Ne dilediğimi ve neler yaşadığımı biliyorum.”

“*Güçlü Asya* olma kısmı tamam da mücadele kısmını biraz abarttın sanırım.”

Gülümsemesine engel olmadı. O kısmı biraz abarttığını kabul ediyordu.

“Ben böylesini düşünmemiştim tabii! Bu da demek oluyor ki insanın ne dilediğine dikkat etmesi لازمmış?”

“Bak bu konu hakkında biz de polis de ne düşünmüyoruz, nasıl bir sonuca varmamız gerektiğini bilmiyoruz. Garip yollara başvurularak gerçekleştirilen bir hırsızlık mı? Yoksa sapkın birinin işi mi?”

“Sana söz veriyorum abicik, sen tüm bu sorulara cevap bulana kadar çok dikkatli olacağım ama kaçıp gizlenmeyeceğim.”

Efkârla içini çeken Mehmet’in çakır gözleri gururla parladı. Daha az önce hışımla kalktığı koltuğa bu defa sakince oturdu.

Mehmet çok yorgundu. Koşturmayla geçen on gün boyunca aklı hep Asya’daydı. Onun yanında olamamaktan dolayı kendini kötü hissetmiş, ne uyuduğundan ne de yediğinden bir şey anlamıştı. Başka türlü elinden gelmiyordu. Kardeşlerinin ona ihtiyacı varken onların yanında olmaktan başkasını beceremiyordu. Ancak belli olmuştu ki bu defa kendi ayakları üzerinde durmaya kararlı Asya’nın yanında değil arkasında durması gerekiyordu. Aile dediğin şey buydu! Koşulsuz sevgi!

“Ahmet’in dediğine göre para kabul etmiyor ve evin-

de kalmak için ısrar ediyormuşsun, bu mesele için ne yapacağız?”

“İspiyoncu Ahmet’i dövelim.”

“Mutsuzken bile bu kadar kötü şaka yapmayı nasıl başarıyorsun?” diyen Mehmet istemese de yeniden gülmüştü. Bu pek sık yaptığı bir şey değildi.

“Şaka yapmıyordum mutsuz da hiç değilim. Evet, başım birazcık dertte, yaşadıklarım zor ama yaşadığımı hissediyorum. Güzel olan da bu, o yüzden bana bir şans daha ver!”

Kafasında hemen bir hesap yapmaya başlayan Mehmet’in mimikleri hareketlenmişti. Kardeşini kırmak için tamam der ama ya sonra geç kalırsa.

“Gözüm üzerinde olacak, artık bittiğine inandığımda seni dinlemeyeceğim.”

“İki çocuğum var. İnan bana, onları tehlikeye atacak bir şey yapmam,” dedi Asya ve yanına yerleştiği Mehmet’e sarıldı. “Bu arada peşime taktığınız korumalara söyle; görüş mesafeme girmesinler ve buraya gelip kalabalık yapmasınlar.”

Koruma kelimesini ilk defa duyuyormuş gibi yapan Mehmet, “Ne koruması?” diye sordu ama pek inandırıcı olamadı.

“Rol kesmeyi bırak! Sen beni ne kadar tanıyorsan ben de seni o kadar tanıyorum.”

İki kardeş gülüşmeye başladığında açılan kapının sesiyle o tarafa yöneldiler. Gelen her kim olursa olsun Mehmet’in yanındaki güvenli yerde oturmaya devam eden Asya pek de kalkmaya niyetli değildi.

“Küçük kardeş, ben de seni büyük kardeşten kurtarmaya gelmiştim,” diyerek girdiği kapıyı ardından kapatan Ahmet, her zamanki gibi formundaydı. “Kim kimi ikna etti?”

“Kadının fendi erkeği yendi!”

“Üzülme Mehmet, Sancaktar kadınları inat konusunda geçilemez!”

Mehmet’in aksine holdinge gittiği zamanlar bile kot giymekten vazgeçmeyen Ahmet, bu sefer bir değişiklik yapmış gabardin kumaş pantolonunun üzerine sergilemekten hoşlandığı baklavalarını bol gömleğinin altına gizlemişti.

“Hadi güvenliği bir şekilde hallettik, Serra’nın dediğine göre tüm alışverişi çek ya da kredi kartı ile yapmışsın, sigorta da paranın sadece üçte birini ödüyormuş, bununla ilgili iyi bir planın var mı?”

Mehmet sormasa rahat etmeyecekti. Bir yardımı dokunmasa da Asya’ya neyle karşı karşıya olduğuna hatırlatmakta fayda vardı.

“Serra’yı da dövelim!”

“Hâlâ komik değilsin.”

Mehmet’in sesindeki uyarıyı duyan Asya uzatmadı. “Bu ay için ayarlamaları yaptım önümüzdeki ay için de oturup dua ederim artık.”

Asya’nın açık sözlülüğünden etkilenen Mehmet, “En azından izin ver dua ederken sana yardım edelim,” dedi alayla.

“Ya da Doruk’tan yardım isteyebilirsin?”

Asya ve Mehmet aynı anda varlığını unuttukları Ahmet’e dönüp “Ne?” diye sorduğunda genç adamın keyfi yerine gelmişti. Soran ve merak eden gözlerle ona bakan ikiliyi biraz daha merakta bırakmak için yavaş hareketlerle ilerleyip karşılına geçip oturdu. Heyecanlı ve herkes adına özellikle ikizler adına umutluydu.

“Bugün Doruk’la bir toplantım vardı,” diye anlatmaya başladığında dayanamayan Asya “Bizim Doruk

mu?" diye sordu. "Sizin Doruk diye bahsettiğin Doruk Akman'sa evet çünkü ben bugün Yaren ve Yağız'ın babasıyla değil büyük bir işe imza atan Doruk Akman'la buluştum."

Gidip yatağına kavuşmak için acele eden Mehmet'in konu ilgisini çekmiş, uykuyla ilgili tüm hevesi kaçmıştı.

"Şu işi doğru düzgün anlatsana!"

Sağ bacağına sol bacağının üzerine koyup arkasına yaslanan Ahmet'in keyifli olduğu zamanlar nadir olur. Bugün kesinlikle o nadir anlardan birini yaşıyordu.

"Dün beni aradı. Ben ağzıma gelen küfrü zapt etmeye çalışıyordum ki onu tebrik ederim akıllı adammış hali mi hemen anlayıp rahat olmamı, dilediğim her şeyi söylemekte özgür olduğumu belirtti. Tabii ben buna da kızdım."

"Keyif aldığını biliyorum ama uzatma!" dedi araya giren Mehmet. Oldukça tehditkâr çıkan sesindeki uyarıyı duyan Ahmet, işin tatlı kısmını es geçip asıl konuya odaklandı.

"Neyse, önce malum Asya ve çocuklardan bahsettik ki bunun hakkında tabii ki konuşmayacağım."

"Sen eve alınan erkek köpeklerden bile kızları kıskanırsın, onunla böyle bir sohbete başlamadan önce içmiş miydin?"

Mehmet'in sorusunu duymamayı seçen Ahmet, öne doğru eğilerek ellerini açtığı dizlerinin arasında birleştirip Asya yöneldi.

"Doruk hakkında ne düşündüğüm benim sorum ama şunu söyleyeyim artık ona eskisi kadar kızmıyorum." "Senin fikrin sende kalsın," diyerek hırçınlaşan Asya'nın konunun devamını merak ettiği için yerinden kıpırdayamadığını görebilen Ahmet anlatmaya kaldığı yerden devam etti.

“Dünyanın en büyük faktoring firması United States Leasing International Inc. Türkiye’de şube açıyor muş ve bilin bakalım temsilcisi kim olacak?” diyen Ahmet iki elini birden havaya kaldırıp sorusunu kendi cevapladı. “Doruk Akman”

“Hadi be! Şaka yapıyorsun?”

Kafasını sağa sola döndüren Ahmet, “Hayır Mehmet yapmıyorum, adam bir yıldır bunun peşinde koşuyormuş,” dedi.

“Bunu nasıl başarmış?” diye soran Mehmet’e cevap Asya’dan geldi. “Sahibiyle yatmıştır.”

“O zaman onu iki kere tebrik ediyorum, seksen yaşındaki bir adamla yatmayı herkesin midesi kaldırmaz.”

Yüzünü buruşturan Asya ve takdir eden Mehmet’in bakışlarından oldukça memnun kalan Ahmet istediğini almıştı.

“Bankayla yaptığımız leasing anlaşmamızı görmüş ve onunla çalışmamız için oldukça iyi bir teklifle bana geldi.”

Ahmet konuşmasını kestiğinde odada ağır bir sessizlik oldu. Tebrik etmekten başka yapılacak bir yorum yoktu. Ahmet bizzat onu takdir ettiğini ve çalışabileceklerini söylemişti fakat anlaşılan karşısındakiler için bu o kadar da kolay değildi.

Aslında Ahmet, Doruk Amerika’ya gitme kararı alana kadar onunla iyi anlaşıyordu. Uzun saatler x-box’da maç yapıp sohbet edebildiği adamın oldukça keyifli ve iyi niyetli biri olduğunu düşünüyordu. Ve Ahmet onun hakkındaki fikirlerinde yanılmadığını bugün görmüştü.

Tıklatılan kapının sesi odada yankı bulana kadar sessizlik uzayıp gitmişti. Asya daha gir diyemeden içeriye önce Özge ardından da Sena daldı.

Düşünceleri arasında kaybolmuş Asya, boş boş onla-

ra bakarken akşamki randevusunu hatırlayamadıysa da Sena'nın gerdiği gözleri ona yardımcı olmuştu.

Acelesi varmış gibi duran Özge, "Böldük, kusura bakmayın ama Asya'ya ihtiyacımız var," diye hiç bekletmeden geliş sebeplerini söyledi.

"Hayırdır bir sorun mu var?"

"Yok, hayır Mehmet abi, Asya'nın akşama bir işi var da hazırlanması gerekiyor." Sena kendine inanamıyordu Ahmet'in yanında derdini takılmadan tek seferde söylemişti. Aynı şeyi *yanı* kullanmadan ikinci kere yapma cesareti gösterebilirse bugünü milat olarak kabul edecekti.

"Çocuklar yukarıda seni bekliyor," dedi Özge, kaşlarını havaya kaldırırken. Onu randevusunu hazırlamak için her şeyin hazır olduğu kuaför bölümündeki tek eksik Asya'ydı.

Özge'nin, Mehmet'in yanında hata yapmaktan çekindiği için oldukça temkinli davranmasının tek sebebi; adamın onun hakkında karar vermeye çalışıyormuş gibi duran bakışlarıydı.

"Bu kadar heyecanlanmanıza sebep olan ne?" "Ahmet Bey kısaca kadınsal bir durum desek?"

"Demeyelim Özge Hanım, daha açık konuşalım."

"Tamam, uzatma Ahmet, hadi biz çıkalım kızlar da işine baksın," diyen Mehmet çoktan ayaklanmıştı. Başka dünyalara dalmış Asya'yı elinden tutup kaldıran adamın, sabaha tüm detayları öğreneceği için merak etmesine gerek yoktu.

"Bunca sıkıntının arasında tek eksiğin bir randevu mu?"

"Belki bunca sıkıntısının arasında tek ihtiyacı olan bir randevudur."

Kaşlarını ortada birleştiren Ahmet'in alnında kırısk-

lıklar oluştu. Şaşkındı. Yok, bu hissettiğinin tam olarak karşılığı değildi. Sena ona cevap veriyordu. Hem de hiç takılmadan ve *yani* demeden. Bugün artık onun için mi-latti.

Kısacık şortu üzerine giydiği sıradan tişörtü ile bir ka-dın gibi duran Sena, bir günde büyümüşü sanki. Bu yeni Sena'yı Ahmet daha mı çok sevmişti yoksa eski Sena'yı şimdiden özlemiş miydi? Bu sorunun bir cevabı var mı-ydı bilmiyordu varsa bile aramayacaktı. Çünkü nedense varacağı yerden pek hoşlanmayacağını biliyordu.

Metin'in geldiğini haber veren kapı zili çaldığında Özge ve Sena yeni çıkmıştı. Aşağıya inmeden önce Asya, son bir kez daha aynaya baktı. Kızların hakkını verme-liydi. İyi iş çıkarmışlardı. Siyah üzeri kımızı payetlerle iş-lenmiş sade ama mini şık elbisesi sırtını tamamen açıkta bırakmıştı. Bu şekilde fazla davetkâr olduğunu söyleyen Asya'nın itirazını kabul eden kızlar çare olarak yeni ya-pılmış saçlarını sırtında serbest bıraktılar.

Kalbindeki sıkışmanın sebebi heyecan olmalıydı. Bir erkekle buluşmayalı, özel şeyler hissetmeyeli asırlar ol-muştu sanki. Nasıl davranması gerektiğini, elini nere ko-yacağını hâlâ unutmamış olmayı dileyerek alt katta onu bekleyen Metin'in yanına indi.

İlk randevularına gerekli özeni gösterdiği belli olan adam oldukça şık takımını siyah kravatla tamamlamıştı. Üzerinin kırıışmasını sorun etmediği belli olan Metin, Ya-ren ve Yağız'la birlikte yere oturmuş önlerindeki büyükçe kutuların paketini açmaya çalışıyordu.

Gözünün önüne gelen hayal onu rahatsız etmişti. Sa-rışın adamın yerinde esmer, kendinden emin ve çarpık

gölümsemesinin parlattığı gece gözleriyle Doruk oturuyordu.

Elini boşlukta sallayan Asya aniden beliriveren imgeyi bir anda sildi. Doruk'u düşünmeyi kendine yasaklamıştı. Çok canı yanmıştı ve o yaralar kabuk bağlayana kadar çok uğraşmıştı. Şimdi o kabukları eşeleyip kanatmaya gerek yoktu. Bir öpücük ya da adamın Amerika'da kalış sebeplerinden birinin iş olması hiç önemli değildi.

Farkındaydı, büyük laf ediyordu ama lafının arkasındaydı. Asla diyordu, gidişinin veyahut gelişinin altında hangi geçerli neden olursa olsun onu asla affetmeyecekti. Onca sancılar çektikten sonra hiçbir şey olmamış gibi yapamazdı. "Öleceğimi bilsem ve son çarem onun dudaklarında olsa istemem," Asya'nın son sözüydü.

Daha merdivenleri yarılamadan "Hey, neler oluyor burada?" diyerek kendini onu bekleyen adama gösterdi.

Metin'in, üzerinde sabitlenen bakışlarında oluşan ışık huzmeleri Asya'yı memnun etmişti.

"Eee nasıl olmuşum?"

Oturduğu yerden kalkan adam beğeni dolu bakışlarla baştan aşağıya onu süzdü. Yanına ulaştığı kadının uzun parmaklarını avucuna alıp öpen Metin, gözlerini Asya'nın mavi gözlerinden ayırmadı.

"Sen harika görünüyorsun da Asya nerede?"

Dolaylı yollardan aldığı iltifatla utanmıştı.

Yapabileceği en içten tebessümle Metin'e gülümseyerek "O kadar mı fena görünüyordum?" diye sordu.

"Şu anda o kadar güzel görünüyorsun ki daha önce yeryüzündeki en güzel kadın olduğunu düşünürken gördüğümün sadece bir yansıma olduğunu şimdi anlıyorum."

Asya'yı etkilemeyi kesinlikle başarmıştı.

Acemiliğini ve utancını gizlemeye çalışarak tüm dik-

katini elindeki kendinden büyük kutuyla yanlarına gelen Yaren'e yöneltti.

"Anne, bak Metin bana ne getirmiş?"

"Metin mi? Hâlâ mı? Bu da mı olacaktı, kızıyla bir erkek yüzünden karşı karşıya mı gelecektim?" diye düşünen Asya, Yaren'in elindekini görünce tek suçlunun avukat olduğuna hemen karar verdi. Bu adam bir kadının kalbine giden yolu kesinlikle biliyordu.

Makyaj ve oje seti, Barbie için özel tasarlanmış kıyafetler!.. Yaren daha mutlu edilemezdi.

Şaşkınlık ve beğeniyle "Bunlar harikaymış," dedi Asya.

Aynı ilgiden nasiplenmek isteyen Yağız da anında yanında bitip yeni arabasını göstermeye çalıştı. Ancak Asya'nın onu görmemesi mümkün değildi. Uzaktan kumandalı Lamborghini Aventador tam olarak küçük oğlunun hayallerinin karşılığıydı.

Yanında dikilen adama dönen Asya, "Bunları yapmana gerek yoktu," dedi.

"Gerek olmadığını biliyorum, tamamen almak istediğim için aldım."

"Yine de bunlar çok fazla!"

"Haddimi aştıysam özür dilerim ama bu iki afacanın mutluluktan parlayan gözlerini görmek beni mest ediyor."

Metin'in düşen enerjisiyle verdiği tepkiyi geri çeken Asya, "Bana hediye gelmediği için kıskanmış olabilirim," dedi en içten şekilde.

"Beni küçümsüyorsun. Önümüzdeki gecenin sürprizleri daha yeni başlıyor."

Yanaklarının kızardığını hisseden Asya, düştüğü durumdan kurtulmak için pencereye ilerledi. Hepsinin kapalı ve kilitli olduğuna, alarmin çalıştığına ikna olana ka-

dar kontrol etti. Gülşah'a gerekli tembihlerde bulunup ön ve arka tarafta duran korumalardan bahsetti. Son olarak da çocuklar uyuyana kadar uyumamasını söyledi ve ikizlerini öptü. Evdeki işinin bittiğine ikna olmak için son bir kez etrafına bakan kadın, kapının önünde onu bekleyen Metin'in koluna girdi.

Sena ve Özge, "Geçmiş gerçekten geçmişte bırakmak istiyorsan, ileriye doğru yeni ve yepyeni bir adım adım atmalısın," demişlerdi. Metin'i artık Doruk'a karşı kullanmaktan vazgeçmeye, ona gerçek bir şans tanımaya tam o anda karar vermişti.

Korkuyordu, çekinceleri vardı ama Metin'e ve kendine bir şans vermek, ileriye doğru o adımı atmak için evden çıktığında içindeki karamsar sesi duymamaya çalıştı.

Kusursuz bir gece geçireceklerinin sinyalini daha en başta veren Metin sürprizlerine daha arabaya biner binmez başlamıştı. Ön koltukta onu bekleyen kırmızı gülleri gördüğünde, genç adam Asya'ya kendinden emin gülüşüyle karşılık verdi.

Genç kadın da kuru bir teşekkürün haksızlık olacağına inanarak onu yanağından öperek ödüllendirmişti.

Boğazda yedikleri yemek hem doyurucuydu hem de Asya'nın uzun süredir kısıp kaldığı mendenen bir anlık da olsa kurtulmasına yardımcı olmuştu. Metin'in abartıdan uzak tavırları belki de avukat olmaktan dola-yı sahip olduğu hitabet becerisi Asya'yı kendine hayran bırakmıştı. Üstelik oldukça yakışıklı, parlak yüzlü bir adamdı. Fakat bir şeyler eksikti. Eksikliği onun Doruk olmamasıydı ama Asya bunu itirafa hazır değildi. Fakat ille de bir itirafa zorlanacak olsaydı onda Doruk'tan bir şeyler aradığını söylerdi.

Yemeğin sonunda Metin aynı ağırbaşlı tavırla "Şimdi ne yapmak istersin?" diye sorduğunda Asya hiç düşünmeden "Yürümek," demişti.

Bebek sahilinde yaptıkları uzunca bir yürüyüşün ardından tabanlarının isyanına kulak veren Asya oturmayı teklif edince bu gece kendini ona adanmış adam hiç düşünmeden kabul etmişti.

Güzel, ılık ve bol yıldızlı bir geceydi. Ancak Asya huzursuzdu. Yanında oturan adamdan ne kadar hoşlansa da aralarında mesafe bırakmış ışıkların dansını seyrediyor, Metin de onun üzerine gitmeyerek kibarlık ediyordu.

Oysa yanındaki Doruk olsaydı, Asya'yı güldürmenin yollarını, bulur kahkahaları gece de yankılanırdı. Ona dokunmadan duramayan adamın varlığını tüm hücrelerine kadar...

"Seni hiçbir şey için zorlamak istemiyorum Asya, sen istediğin sürece yanında olacağımı bil yeter," diye lafa başlayan Metin'in kahverengi gözleri kaygılıydı. "Ben sadece hayatımda ol istiyorum, mavi gözlerin pusulam, sarı saçların da ışığım olsun istiyorum."

Utanmaktan ziyade mahcup olan Asya, kafasını önüne eğdi. "Sana hiçbir şey için söz verecek durumda değilim ama seninle olmaktan hoşlanıyorum, sen beni sakinleştiriyorsun, senin yanında etrafımı garip bir huzur kaplıyor," dedi seçebildiği en uygun kelimelerle.

"Sanırım şimdilik bununla idare etmem gerekecek."

"Hiçbir şeyle idare etmek zorunda değilsin, ben sadece hissettiklerimi söyledim."

"Seni anlıyorum, çok yoğun ve yorucu bir ilişkiden yeni çıktın, üstelik gitti dediğin adam geri geldi."

Dehşetle Metin'e yüzünü dönen Asya, "Bunların aslin-

da Doruk'la bir ilgisi yok, onunla bir daha biz olamayacak şekilde bölündük," dedi. "Ben aslında agresif biriyim ama nasıl başarıyorsun bilmiyorum, senin yanında hiç olmadığım kadar mülayim birine dönüşüyorum ve ben bundan dolayı mutluyum. Oysa Doruk'u daha ilk gördüğüm andan itibaren onun yanında kendimi fitili çekilmiş el bombası gibi hissetmekten kurtulamıyorum."

Asya'nın benzetmesine her ikisi de gülümsemeyi başarınca gerilen ortam bir anda yumuşamıştı.

"Onca yaşanmışlıklara ve iki çocuğa rağmen biz hiç değişmedik," diyen Asya genç adamın hemen kaşının üzerindeki yarayı işaret ederek "Onu sen de tanıdın, pek sakın bir kişiliği yok," dedi ve anlatmaya devam etti. "Ama aslında ona hayranım, çok zor bir çocukluğu oldu. Tek başına ayakta kalmayı başarıp koca dünyaya kendini ispat etti. O kin tutan ümitsizliğe kapılıp isyan eden biri değildir; tam tersi sanki kadere inat gülmeyi ve güldürmeyi seviyor, ha bazen hayatı çok fazla tiye alıyor olmasına sinir olsam da onu anlıyorum, bu dünyanın yükü başka türlü çekilmiyor." "Hayranlığın sadece bu kadarla mı sınırlı?"

Kafasını evet anlamında sallayan Asya, sözlerinde çok ileri gittiğini fark etti fakat dürüst davranacaktı.

"Bu kadarla sınırlı kalması için uğraşıyorum. Sana onu unuttuğumu söyleyemem. Nefret, tutku, hayal kırıklığı hepsini aynı anda yaşıyorum."

Metin'in istediği cevap bu değildi. Ona bakmaktan vazgeçip tekrar önüne dönen Asya yine de sözlerinden dolayı pişmanlık duymadı.

"Senin ondan arınmanı beklerim Asya fakat korkuyorum; ya sonunda bana ondan vazgeçemeyeceğini söy-

lersen, ya istediğin huzur ve sakinlik değilse. Öyle bir durumda seni anlamaya çalışsam da onuma nasıl bakar, nasıl yürür giderim bilemiyorum.”

“Söylediğim gibi senin yanında olmaktan keyif alıyorum, bu dinginlik beni rahatlatıyor. Bu bir söz müdür bilmiyorum ama eğer sen ve ben bir olamayacaksak bu Doruk’tan dolayı değil, bizimle ilgili olacaktır.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Özge’nin dediğine göre benimki şeker hastasının çikolataya olan zaafı veya alkol tedavisi görmüş birinin alkolle özlem duyması gibi bir şeymiş.”

Asya’nın narin parmaklarını avuçları arasına alan Metin, kendini duyacaklarına hazırladı. En ufak bir umudun peşine takılıp uçmaya hazırdu.

“Kısaca avukat bey hâlâ uzak durma çabaları vermek teydim ama ne sağlığını tehlikeye atacak o çikolataya ne de geleceğini yıkacak o alkole el sürerim. Çünkü bazen vazgeçmek gerekir. Ben zor olam, aklımı kalbime hukmettirmeyi başardım.” Asya, son sözünün çok fazla umut vermek olduğunu anlayınca ciğerlerini nefessiz bırakırcasına hiç beklemeden yeni bir açıklamada bulundu.

“Ben bize bir şans vermek istiyorum fakat biraz daha zamana ihtiyacım var.” “Sorum sadece zamansa ne kadar istersen veririm. Ancak merak ettiğim başka bir şey de, o seninle savaşmaya hazırken şimdi senin için savaşıyor! Neden?”

İşte bu sorunun cevabını Asya da çok merak ediyordu. Öğrenmek için fırsatı vardı ama öğrenmek istemiyordu.

“Bilmiyorum, söylediğine göre düşünmüş. Ne düşünüyü bilmiyorum ki bizimkiler onu dinleyip ona hak veriyor. Üstelik benim de ona anlatması için bir şans vermem için başımın etini yivip duruyorlar.”

Sağ omzunu havalandıran Metin, “Neden?” diye sordu.

“Ben onu çocuklarımın babası olması sıfatının dışında hayatımda istemiyorum o yüzden bir açıklamaya ihtiyacım yok, duyacağım her hangi bir şey fikrimi değiştirmeyecek, sadece beni yoracak. Ben bu ilişkide o kadar çok yoruldum öyle çok nefessiz kaldım ki yeni depresyonlar istemiyorum.”

Asya için konuşması oldukça zor olan Doruk konusunu bu kadar açık şekilde dillendirmek yorucu olmuş, tüm gücünü tüketmişti. Yanındaki adama “Gidelim mi?” diye sorduğunda onun da kendinden farklı olmadığını gördü.

Saat gece yarısını geçerken Metin onu eve getirdiğinde, omuzlarındaki yüklerin birinden kurtulmuştu. Metin’le ne olacağını bilemediği ilişkisinde adama haksızlık yaptığını düşünmeden edemiyordu. Sözleriyle hüsrana yaratsa da adamın en azından doğruları duyduğunu düşünerek Asya’nın içi az da olsa rahatlamıştı.

Uzulca çantasından çıkardığı anahtarları kapı deliğine sokarken yüzündeki şapşal sırıtmaya engel olamıyordu. Bundan bir an önce kurtulması gerektiğini çözmüştü de nasıl yapacağı kısmında henüz ilerleyememişti. İlişkilerde en sevdiği zamanlar çiftlerin bu birbirini tanımaya çalıştıkları dönemlerdi. Ve Asya çok şanslıydı ki onun partneri bu devrenin hakkını veriyordu.

Çıt çıkmayan evde bir süre sessizliği dinleyip, huzuru hissederek kendiyle dertleşti. Ancak ürkek adımlarla mutfaktan çıkan Gülşah’ın gelişiyle kendine ayırdığı o kısacık an yarım kaldı.

“Asya abla hoş geldin.”

“Sen neden uyumadın, bir sorun mu var?” diye soran Asya parmaklarına işkence eden ayakkabılarından kurtuldu.

“Sorun yok abla yani en azından bence sorun yok ama sen ne düşünürsün bilmiyorum.”

Kaşlarını çatan Asya bu kızın kendinden emin olma-yan hallerinden hiç hoşlanmıyordu.

“Bu bir bilmece mi? ”

“Ya abla nasıl desem bilmiyorum, kızarsın diye korkuyorum!” diyerek Asya’nın yanına gelen Gülşah öne eğdiği başını kaldırdı.

“Sen kızacağım bir şey yapmazsın hadi yaptın diyelim söz acısız olacak.”

“Anlamadım?”

Gülşah’ın anlamadığı çok belliydi ama Asya da bir şey anlamamıştı. Ne olmuş olabileceğini düşünürken kurduğu senaryoların hiçbirisi akla yatkın gelmiyordu.

“Hadi Gülşah tek seferde söyle!”

“Abla, Doruk Bey burada!”

Gerçekten tek seferde söylemişti. Asya’nın senaryolarının hiç birinde Doruk yoktu, üstelik bu akla en yatkın olmayanıydı.

“Çocukların odasında, uzun süredir de ses gelmiyor, sanırım uyuyorlar.” Açıklamasını sürdüren Gülşah’ın sesi titriyordu. “Geceni bozmamak için seni aramadım ama gördüğünde şaşırma diye sana haber vermek için bekledim.”

Malum kavgadan sonra Doruk’u hiç görmemişti. Adam hayatından geldiği hızla çıkmıştı. Böyle bir geri dönüşse ancak onun yapabileceği bir şeydi.

“Tamam, Gülşah sorun yok.”

Çıkardığı ayakkabılarını eline alan Asya’nın hissettiği

bir sürü duygudan geriye kalan sadece meraklı. Doruk bir haftanın üzerine neden bu gece gelmişti?

Karmakarışık duygularla üst kata çıkan Asya, aslında Gülşah'ın onu beklemesine gerek olmadığını düşündü. Malum, Doruk yakınlarda olduğu zaman Asya'nın radarları hareketlenmeye başlıyordu, tıpkı şuan olduğu gibi.

Odaya girdiğinde gözüne ilk çarpan Yaren'in yatağının boş olmasıydı. Paniklemeye fırsatı kalmadan Yağız'ın yatağındaki kalabalığı fark etti. Sadece iki adım attı ve belki de dünya üzerindeki en güzel manzarayı gördü. Ortada yatan Doruk iki göğsüne yasladığı çocuklara sıkıca sarılmış halde kendini uykuya teslim etmişti. Huzurluydu ama kesinlikle keyifsizdi.

“Düşünme!” diye kendine talimat veren Asya, daha ikna edici olmak adına sesini yükseltti. “Hemen şimdi.” Üst üste derinler nefes aldı.

Çabucak odadan çıkmalı gördüklerini unutmalıydı? Manzaranın güzelliği zaten yeterince yaralayıcı iken bir de adamın nasıl görüldüğünü düşünmek öldürücü darbeydi.

Üzerine tam gelen kırışmış beyaz gömleği, yağ kabul etmeyen bel bölgesindeki iştah açıcı kas kütlelerini ortaya çıkarmıştı.

Olduğu yerde kalan Asya, gidemeyeceğini anlamıştı. Uyanan zihnini meşgul etmek adına uzanıp Yaren'i kendi yatağına taşımak için kucakladı.

Onu uyandıran neydi bilmiyordu. Belki sevdiği kadının değişmeyen o nergis kokusu belki de çok özlediği kadına duyduğu özlem. Asya'nın odaya ne zaman girdiğini hatırlamıyordu ama uyandığında başında dikilip onları seyrettiğini anlamıştı Doruk. Onu kaçırmamak için gözlerini açmamış olsa da bu oyunu daha fazla sürdürmedi.

Sırtını yataktan ayırıp hafifçe doğruldu. Yaren'i yatağına uzatıp üzerini örten kadının loş ışıktaki kızını öptüğünü gören Doruk o öpücükteki sonsuz sevgiyi hissedebiliyordu.

"Selam!"

"Ah uyandırdım mı?" diye soran Asya onu şaşırtmıştı. Oysa hafifçe irkilen kadının "Senin burada ne işin var?" diye sormasını bekliyordu.

"Evet, uyandırdın ama sorun değil, seni affediyorum."

"Gösterdiğin affetme büyüklüğünden dolayı çok teşekkür ederim."

Dudaklarını sağa doğru kaydıran Doruk, "Beni şaşırtıyorsun?" dedi kısık sesle.

"Ne zaman cırlayacağımı merak edip her an korkuyla yaşamayı sağlayarak üzerinde yeni bir işkence türü deniyorum."

"Bunu sevmedim!"

"Alışmaya başlasan iyi edersin!"

"Ama bu naiflik bizim için çok fazla."

"Birbirlerine fırlattıkları yastıkların arasında tanışan bir çiftten bahsediyorsak, evet haklısın! "

"Hey, yastığı sadece sen fırlattın, o da yetmedi beni dövmeye kalktın."

"Şimdi pişmanım ama yanlış anlama, o tokadı atmadığım için pişmanım. Gerçi sen de beni hem sözlerin hem de gözlerinle dövdün."

Yataktan kalmaya cesaret edemeyen Doruk, "Sadece gözdağı verdim," derken uyku sersemliğinden eser kalmamıştı.

"Evet, birlikteliğimiz başından sonuna aksiyon dolu bir film gibiydi."

"Ben, seni, bizi öyle seviyorum."

Doruk kelimeler ağzından çıktıktan sonra pişman

olsa da artık geri alamazdı. Yeniden sırtını dikleştiren Asya'nın gerildiğini görebiliyordu. Her şeyi berbat etmekte üzerine olmayan Doruk, kendini tebrik ederek yataktan kaldı. Oğlunu öpüp üzerini örttü ve kapı ağzında duran Asya'ya döndü. Kadının ona bir şey söylemeye çalıştığını fark edince yerinden kıpırdamadan bekledi.

"İstersen bu gece burada kalabilirsin, Gülşah sana aşağıda yatak yapsın."

"Asya," diye seslenerek arkasını dönmüş gitmeye hazırlanan genç kadını durdurdu. "Bunu yapma, bana saldır bağır çağır ama umursamıyormuş gibi davranma. Sen sormuyor, beni dinlemiyor, konuşmak istemiyorsun ama ben yine de neden gittiğimi söyleyeceğim."

"Boşuna çırpınma, ilgilenmiyorum!"

"Ben yine de söyleyeceğim ama sen istersen duyma!" diyen Doruk koridorda dimdik duran Asya'nın dibine kadar ilerledi. Eğer bu geceyi atlatmayı başarabilirse bir daha kolay kolay ölmeyeceğine emindi.

Asya'nın Metin'le buluşacağını ve bu buluşma için büyük hazırlıklar yapıldığını Ahmet'ten öğrendiğinden beri yaşamaktan çok yaşar gibi yapıyordu. Hiçbir yere sığmayıp onu süründüren düşüncelerinden kurtulamayınca buraya, çocuklarına sığınmaya gelmişti. İkizlerin yatıştırıcı etkisi bir süre sonra işe yaramış hatta öyle ki uyumayı bile başarmıştı.

Asya'nın bir başkası için giydiği elbise ve omuzunda şelale gibi akıttığı saçlarını gördüğünden beri ise kendini köşeye sıkışmış gibi hissediyordu.

Aslında yapmak istediği, önce duvarları yumruklayıp Asya'yı cezalandırmak sonra da gidip o adamı bulup bir daha başkasının kadınına bakmaması gerektiğini anlayana kadar dövmekti.

Fakat bunların öfkesini geçirmesine yardımcı olacağını bilse de zaten pek parlak olmayan durumunu iyice çıkmaza sokardı.

O, Asya'yı geri istiyordu. Elindeki son umuduna sarılacaktı.

"Kalmak için bir sebep arayıp bulamadığımda bunun gitmek için iyi bir neden olduğunu sanmıştım. Ama kalmak için bir nedenim olmasını ve onun da Asya olmasını çok istedim." Söyleyeceklerini bitiren Doruk'un sesi yaralıydı.

Avuçlarındaki küçük çantasının kulpunu çekiştiren Asya başını kaldırmadan "Yeni işin hayırlı olsun, başarılı olacağına eminim," dedi ve hiç ara vermeden konuşmaya devam etti. "Gördün mü bak, seni umursuyorum."

Onu duymazdan gelen Asya'nın mesajını almıştı. Asya'nın her hareketiyle omuzlarında dans edip savrulan saçlarına uzanıp dokunmamak için kendiyile verdiği savaşın ortasında "Böyle davranma Asya," dedi Doruk. Kendi gözlerindeki hü zün canını yakıyordu. "Ne yaparsan yap ne söylersen söyle bizim hikâyemiz, Doruk ve Asya sonsuza dek mutlu yaşadılar finaliyle son bulacak."

"Lütfen!"

Elini havaya kaldırıp Asya'yı susturan adam daha söyleyeceklerini bitirmemişti.

"Finale kadar bekleyeceğim ama senden tek bir şey istiyorum; benim için hissettiklerini, bana duyduğun arzu-yu o adam için hissetmeden onunla birlikte olma."

Asya'nın birkaç saniye şok yaşadığını görmüş sonrasında da neyin geleceğini kestirebilmişti. Fakat Doruk bunu bile bile söylemişti, onu mengene gibi sık an, nefesini yavaş yavaş kesen bu düşünceden kurtulamazsa hayatını sürdüremezdi.

Öfkeyle dişlerini sıkkan Asya, "Senin ağzınla kulağının arasındaki mesafede bir sorun olmalı yoksa ne söylediğini duyardın?" diye çıkıştı. Eğer çılgılık atmıyorsa sadece ikizleri uyandırmamak içindi.

"Her şeye, her sözüne katlanırım ama buna dayanamam. Kızgınlık ya da kafa karışıklığıyla böyle bir hata yapmanı istemiyorum. Buna gerçekten dayanamam."

Yavaşça bir adım atan Asya işaret parmağıyla adamın omuzunu dürttü. Gözleri öfke ve tehdit doluydu. "Ben, senin o hissetmekten korktuğun şeyi tam iki yıl boyunca yaşadım. O yüzden sana sadece beter ol diyebilirim hem de büyük bir zevkle ama demiyorum çünkü ne benim bir şey olduğunu biliyorum ve sen bile olsan bunu kimse-nin yaşamasını istemem."

Kız haklı, cevap vermek ona ve yaşadıklarına haksızlık olurdu. Ama Asya'nın giydiğı elbise, yanaklarındaki kızarıklık, nazar boncuğı gözlerindeki ışık hepsi birden onu delirtmişti. Hele o ilk gördüğü andan beri aklını başından alan savrulan saçlarına o adamın da baktığını bilmek... Bunların hepsini hak etmişti, pişman ve perişandı. Asya'dan gelecek her şey kabulüydü. Dayanamayacağı tek şey o adamın Asya'ya dokunmasıydı.

"Haklısın Asya," dedi genç kadının gözlerinin içine bakarak. "Özür dileyerek yaşadıklarını azımsamak istemiyorum. Bu yaşananları hor görmek olur fakat bize, bana, kendine zaman tanı çünkü inan ben de senin kadar acı çektim."

Kavga edemeyecek kadar sarsılmış olan Asya uzatmayarak Doruk'un söylediklerini yaşadığı duygusal travmaya verecek ve artık sadece susacaktı.

"Dediğim gibi burada kalabilirsin çocuklar uyanınca seni görmekten mutlu olurlar."

"O zaman izin ver ikizlerle uyuyayım."

Hiç bekletmeden "Tamam," diyen Asya, saçlarını savurarak arkasını dönüp odasına kaçtı. Bu eve taşındığından beri ilk kez kapısını kapatıp makyajını dahi çıkarmadan uyumayacağını bilse de yatağına uzandı.

Anne, baba ve çocuktan oluşan çekirdek ailenin sonuncu yani dördüncü üyesiyim. Aynı mahallede yaşadığımız insanlara kıyasla oldukça iyi bir yaşam sürüyoruz. Özel bir şirkette memur babam, ev hanımı annem ve down sendromlu olan bir abim var. Kimse dört dörtlük değildir.

Yaşadığım hayata isyan ederek nankörlük yapıyor olabilirim. Ancak abimin kusurunu kapamak için beni kullanıyor olduklarını bilmek ve onu gizleme çabaları beni çileden çıkarıyor.

Abimin hiçbir anlam ifade etmeyen konuşmasına katlanamıyorum. Çünkü ağzından çıkanlarının ne olduğunu anlamasam da gözlerinden bana yalvardığını, benden medet umduğunu okuyabiliyorum. Okuyunca ne mi yapıyorum? Çok uzun zamandır odasına girmiyorum. Annem onu yıkamak için hücrelerinden çıkardığı zamanlarda da kendimi dışarı atıyorum. Yaklaşık beş yıldır evden, sorgusuz sualsiz ve plansız çıkabildiğim tek zamanlar da o zaman oluyor.

Annem hiçbir şekilde bakımını ihmal etmediği abimle öyle çok zaman geçiriyordu ki ben onu neredeyse hiç göremiyorum. Beni tamamıyla babama devretmişti.

Ve ben, babam herkese kusurlu bir çocuğa sahip olmanın onların hatası olmadığını kanıtlayabilsin diye akıllı, çalışkan, beyefendi ve başarılı olmak zorundayım. "Bakın, bizim genlerimiz aslında böyle harika çocuklar meydana getiriyor, o nasıl oldu biz de anlamadık," diyebilsin diye!

Ama bilmiyorlar ki, ben yaşımın gerektirdiği gibi solumsuzca davranıp hatalar yapmak istiyorum. Oyun ve eğlenceden geri kalan zamanda ders çalışmak, eve para götürmek için okulumun bitmesini istiyorum. Her çocuk

gibi ailemle ortak bir şeyler paylaşmak istiyorum. Yeri gelsin gülüp eğlenelim yeri gelsin kavga edelim...

Hesapladığım sadece, mahalleden geçen o sarışın kızın bana bakma olasılığının ne olduğunu bulmak olsun istiyorum. Oysa ben olasılık sorularını çoktan geçmiş bir üst sınıfın dersi olan Permütasyon, Kombinasyon ve Binom gibi hayatımın hiçbir yerinde bana lazım olmayacağına emin olduğum konuları bitirmiştım. Harflere sayıymış gibi davranan insanlara deli oluyorum. X,Y,Z ve N ile nasıl bir dertleri var anlamıyorum.

Aslında anlamam da gerekmiyor, bana çalış öğren, kafanı dersten kaldırma diyorlar ben de öyle yapıyorum. Sonra hadi git, kendini geleceğe hazırla, okul paranı kendin kazan diyorlar ben de gidiyorum. Farkındayım tam bir ezik gibi davranıyorum. Fakat itiraz etmek için on sekizimi doldurmayı bekliyorum. Az kaldı, 1052 gün sonra özgürüm.

Ben aslında bir dâhiyim ama onlar benim biraz kaçık olduğumu düşünüyorlar. Haksız da sayılmazlar. Delilik ve dâhilik çok ince bir çizgiyle ayrılır ve benim öteki tarafa geçmem an meselesi. Ha bazen aynı şu anda olduğu gibi istemiyor değilim. Adım deli olur ve her istediğimi yaparım. *Akıllı olup dünyanın derdini çekeceğine, deli ol dünya senin derdini çeksın*, en sevdiğim sözlerden biridir.

Ancak yapamam! Gerçekleştirmek istediğim düşlerim var, henüz uygulamaya geçmese de önümdeki otuz yıllık planım hazır. Başlamak için işaret bekliyorum. Çok beklemeyeceğimi biliyorum. Dahi olduğum için değil, kafamın içindeki sese güvendiğim için bu kadar eminim. "Yakında," diyor. "Yakında gelecek ve her şey istediğimiz gibi olacak." O diyorsa inanın doğrudur. Daha şimdiye kadar yanıldığını hiç görmedim.

Bunlar hastalıklı düşünceler. Fakat hiç biri benim su-

çum değil. Acımasızca elimden alınmış, anıları bile bırakılmamış çocukluğumla ne yapmamı bekliyorlar ki? Mutsuzlukla örülmüş yılların üzerine konan hayatın temelleri bir çocuğun yanağından süzülen gözyaşı gibidir. Yaşlar daha yanağında kurumadan gülmeye başlar, hem de neye ağladığının tek bir anını bile hatırlamadan.

Ben kararlıyım, elimden tutan beni hayata bağlayan bir çocukluğum olmasa da o temeli olmayan binanın üzerine çökmesine izin vermeyeceğim.

Hava karanlık, yaşıtlarım oyunlarını oynayıp yataklarına çoktan girmişken ben hâlâ sokaklardayım. Yanlış anlamayın. Oyun oynamak ya da canım öyle istediği için değil, sırtıma yüklenen sorumlulukları yerine getirmek adına yollardayım.

On beş dakika sonra evde olmam lazım. Yoksa işiteceğim sözlerin yükü ağır oluyor. Cinnet geçirmenin eşiğine gelemem. Çünkü kendimi tutamamaktan korkuyorum. Uzun zamandır çizdiğim uysal çocuk profilini kaybetmek, başlamayan planlarımın sonu olur.

Adımlarımı iyice hızlandırdığımda beni durduran ne oldu bilmiyorum ya da onu nasıl fark ettiğimi. Yolun kenarına park etmiş iki aracın ortasına oturmuştu. Kafasını dizlerinin arasına sıkıştırmış küçük bedeniyle top halini almış o karartının yanına ilerlerken kafamın içindeki ses beklediğimin o olduğunu söylüyordu.

O ağlıyor mu gülüyor mu anlamıyordum. Ancak ben gülüyordum. Kahkaham içimde yankı bulurken planlarımın ilk adımını atmak için yanma ilerledim.

Geldiğimi fark edince başını kaldırdı. Onun gözleri korkuyla büyürken benimkilerde dans eden ışık huzmesi mutluluktandı. Kısacık ömrümde işte tam o anda nefes almaya başlamıştım.

Umut

Umut; kimine göre ümit... Hayal kurmak, kurduğun hayalin peşinden gitmek. Ummak, dilemek, istemek, vazgeçmemektir.

Hepsi yalan. Umut; yaşamak için bir neden, yarına ulaşmak için derman, nefes almak için de güç demektir.

Hayatın tüm çelmelerine rağmen ayakta kalmayı başara-bilmektir.

Hayat, "umut ettiğin" kadardır.

Umuda en güzel örnek; yeni günde gözlerini yeniden açmaktır.

Sabahın erken saatinde Yağız ve Yaren'in ıgıllıkları arasında gözünü açan Doruk için yeni bir gün hiç bu kadar güzel olmamıştı. Asya'yı uyandırmamak için onları sessiz olmaları konusunda uyaran genç baba, yatakta geçen keyifli dakikaların ardından Gülşah'ı da saf dışı bırakarak işe ikizlerin üzerini değıştirmekle başladı. Güzel başlayan günün tek bir saniyesini bile boşa harcamak sadece israf olurdu.

Uzun yıllar hatta tüm ömrü boyunca kendi ihtiyaçlarını kendi karşılayan biri olarak Doruk, tembel bir adamdı. Acıktığında mutfağı gitme fikrini düşününce dahi kendini tok hissedirdi. Ta ki bir başkası hazırlayana kadar! Önüne geleni asla affetmezdi.

Oysa şimdi ikizleriyle beraber dünyanın ona göre hem en zor hem de en zevkli işini yapıyor, Yağız ve Yaren'in ıgıllıkları eşliğinde kahvaltı masasını hazırlıyordu.

Son ekmekleri de kızartmaya başladığında ne yapacağına karar vermeye çalışan Asya'yı gördü.

Gözlerinin ve dolgun yanaklarının çekiciliğini ortaya çıkaran siyah penyesinin altına uzun ve düzgün bacaklarını saran daracık bir pantolon giymişti. Kadının tüm hatlarını ortaya çıkaran, ikinci bir deri gibi giyenin üzerine yapışan bu pantolonu icat edenle şöyle bir beş dakika baş başa kalmayı Doruk çok isterdi. Hayır amacı neydi, merak ediyordu. Üzerinden çıkarılması bu kadar zor bir şeyi üretirken ne düşünüyordu? Hem kadının üstünde

kalmasını sağlamayı hem de o kadına bakan erkeği çıldırtmayı planladı ise kesinlikle amacına ulaşmıştı.

"Günaydın!" diyerek acele etmeden yanlarına gelen kadının durgunluğunun neyi işaret ettiğini bilmiyordu. Fırtına öncesi sessizlik mi? Güzel geçecek bir günün habercisi mi?

"Günaydın anne!" demeye çalışan Yağız, hâlâ kelimeleri çıkarmakta zorlansa da konuşmak için gösterdiği çaba Asya'yı gülümsetti ve Doruk o gülüşün içinde kayboldu.

"Anne, baba yaptı," diye öne atılan Yaren, yere dökülmüş beyaz un kırıntılarını işaret etti. Ah, bu kız şikâyet etmeyi ne çok seviyordu.

"O zaman babanız temizleyecek."

Asya'nın masaya oturmasını dikkatle takip eden Doruk bakışlarını kadının az uyuduğunu ele veren mavi gözlerinden çekebildiğinde geç de olsa "Günaydın," demeyi başardı. Asya ona yarım bir gülüşle karşılık verdiğinde ise günün nispeten sakin geçeceği belli olmuş oldu.

Uzayan hazırlıklara el atan Gülşah'ın yardımlarıyla kısa süre sonra masaya oturmuşlardı. Çocukları sırayla yedirmeye özen gösteren Doruk'un bakışları sık sık tam karşısında oturan Asya'ya kayıyordu. Rastgele tepesinde topladığı saçları onun ruh halini yansıtıyor gibiydi. Ne kadar toparlanmaya çalışsa da, dağınık.

"İşine burnumu..."

"Yeni işin..."

İkisi de aynı anda konuşmaya başlamış ve yine ikisi aynı anda susmuştu.

"Lütfen sen söyle," diyen Doruk arkasına yaslandı.

"Yeni işin hayırlı olsun diyecektim. Dün Ahmet biraz bahsetti. Sen ne söyleyecektin?"

"Teşekkür ederim. Ben de işine burnumu sokmak is-

temem ama müşteri olmaya ne dersin diye soracaktım. Bu zor zamanlarda ipoteksiz destek verebiliriz sana."

"Teşekkürler, gerekirse söylerim."

Böyle bir cevap alacağını biliyor olmasına rağmen şansını denemek istemişti.

Bir süre kimse konuşmayınca oluşan tekinsiz sessizliği bozan elindeki bardakları masaya yerleştiren Doruk oldu. "Bak Asya, geçen günkü kavga için özür dilerim kendimi tutamadım."

"Kendini tutmak istemedin ama bir daha tekrarlanmayacaksa önemli değil."

"Hata bir tek sende değildi," demesini beklediği kadına dik dik bakan Doruk, diline kadar gelen kelimeleri yuttu. Asya'nın bu rehavet çökmüş soğuk ve durgun haline sinir oluyordu ama onu kışkırtmaya da cesaret edemiyordu.

Çatalları da yerleştirmeyi bitiren genç adam, ikizlerin arasına oturup dirseklerini masaya dayadı. "Biliyorsun değil mi, bu ben değilim ama böyle olmamı istiyorsan olurum," diyen Doruk'un gözleri Asya'nın yüzüne aşk yağıdırıyordu. "Sen de bu değilsin ama ben buna da razıyım."

Onca duygunun arasından Asya için sıyrılan hayal kırıklığı Doruk içinse umuttu.

"Alabileceğinle yetinmeye karar vermen çok hoş çünkü sen kabul etmemekte dirensen de ben senin üzerine sünger çektim."

"İstersen beton dök, dilersen yerin onlarca metre altına göm, ben bizi oradan çıkaracağım sen ise uğraştığınla kalacaksın."

Doruk'un kendine olan güvenini ele veren o çarpık gülümsemesi Asya'nın en büyük noktasıydı. Her gördü

günde ilk gördüğü günkü kadar etkileniyordu ancak bir gülüşe kanmamayı acı çekerek öğrenmişti.

Arkasına yaslanıp ellerini meşgul etmek için saçındaki tokayı çıkardı.

"Boşuna çabalıyorsun diyeceğim ama sözlerim bir işe yaramayacağından susuyorum."

Tıpkı Asya gibi arkasına yaslanan Doruk'un yüzünde çekici bir ciddiyet vardı.

"Arama motoruna -aşk adamı- diye yazarsan karşına ilk benim adım çıkar. Bu yüzden içinde aşk olan iddialarla ilgili bana en son söyleyeceğin şey, *boşuna* olmalı."

"Yaptığın bu iğrenç şakayı henüz ayılamamış olmana veriyorum."

"Şaka ve iğrenç mi? Alzheimer falan değilsen beni bu kadar çabuk unutmuş olman imkânsız! Seni doktora mı götürsek?"

Asya tutamadığı kahkahasını serbest bıraktı. Eliyle ağzını kapasa da çıkardığı gürültüye engel olamadı. "Hiç komik bir espri değildi!"

"Espri değildi de ondan!"

İki yanında oturan, meraklı gözlerle onu seyreden ikizlerin varlığı Doruk'un istediği cevabı vermesini engellemişti. Asya'nın az önce ona aç gözlerle baktığını görmüştü. Beyaz teninde alev alev yanan dudaklarına yapışsa karşılık almasının çok uzun sürmeyeceğini biliyordu. Ancak onu engelleyen Yaren ve Yağız'dan ziyade Asya'nın hayatında tutmak için ısrar ettiği avukat bozuntusuydu. Dün gece neler yaşadıklarını bilmiyordu ama sevdiği kadının yanlış bir şey yapmayacağına inanmak istese de onun hayatında başka bir adam olduğu düşüncesi elini bağlıyordu. Gözünün önüne gelen düşünceler Asya'ya dokunma isteğinin önüne geçiyordu. Yoksa bir

erkek olarak Doruk, çekiciliğine kapılıp gittiği o dudakların hakkını sonuna kadar verirdi.

Kendiyle çelişen Doruk, kalbiyle aklının tutuştuğu kavganın tam ortasında kalmıştı. Hangisine kulak verirse versin kaybeden yine o olacaktı.

Aklına üşüşen düşünceleri kovalamak isteyen Doruk'un imdadına çalan telefonu yetiştirdi.

Hiç bekletmeden açtığı telefonla ihtiyacı olan iyi haberleri alacağını varsayan adam rahatça konuşabilmek için uzun bacaklarıyla hızlı adımlar atarak bahçeye çıktı.

Hattın öteki ucundaki Ahmet, "Sana iyi haberlerim var ama konuşmaya başlamadan önce senden hâlâ pek haz etmediğimi bilmeni istiyorum," dedi.

"Sorun değil, ben de senin için farklı şeyler düşünmüyorum zaten."

"Bunları yeğenlerim için yaptığımı da aklından çıkar-
ma."

"Bu benimle işbirliği yapacağın anlamına mı geliyor?" diye soran Doruk'un keyfi yerine gelmişti.

Ahmet'in dün yaptıkları görüşmeye kadar onu boğmak için bir kaşık suya ihtiyacı yoktu. Ancak Ahmet, Asya'nın aksine onu dinlemiş ve tüm sözlerine inanmıştı. Başka türlüünün olması mümkün değildi, Sancaktarların hayta çocuğu ne kadar sert görünmeye çalışsa da duygularıyla hareket eden biriydi. Ancak zamanında sanal ortamda yaptıkları maçlarda yaşadığı mağlubiyetlerden dolayı Doruk'a hâlâ kızgın olabilirdi.

"İşbirliği çok çirkin bir söz, *yardım* demeni tercih ederim."

Doruk, Ahmet'in sesindeki heyecan tınısını duymuştu.

"Peki, *yardım* olsun.""Öncelikle dün akşam oldukça

dostane bir yemek yediler. Biraz dans edip sahilde yürüdüler."

Saatlerdir içinde tuttuğunu fark etmediği nefesi bırakan Doruk birkaç saniye gözlerini kapadı.

"Teşekkür ederim!"

"Senin yüzünden kendi kız kardeşimi takip ettirdiğime inanamıyorum!"

"Takip ettirmedin, peşindeki korumanın ağzını yokladın sadece."

"Yaptığım işi küçümseme."

"Kral sensin," dedi Doruk, Sancaktarların haylazı Ahmet'e. "Peki, Sabrina işini ne yaptın?"

"Bak, bana maaşlı hafiyenmiş gibi davranacaksan git kendine başka birini bul!"

Ahmet'in de keyfinin yerinde olduğuna emin olana kadar beklemeye karan veren Doruk, "Patron sensin," deyip sustu. Asya'yı geri istiyorsa Ahmet'le iyi geçinmek zorundaydı. Avukat şimdilik sorun teşkil etmiyordu, geriye Sabrina kalmıştı.

"Kendini nasıl bir belaya bulaştırdın bilmiyorum ama verdiğin isimleri araştıracağım çünkü..."

"Bunu yeğenlerin için yapıyorsun." Doruk dayanamamış yine araya girmişti.

"Bizim güvenlik şirketinden çok güvendiğim ve başabilecekğine inandığım birini en kısa zamanda New York'a göndereceğim ama masrafları sana fatura edeceğim."

"Ananem hep derdi zaten zenginler cimri olur diye."

"Tutumlu diyelim!"

"Tamam, tutumlu olsun."

"Güzel, bu konuda anlaşmamıza sevindim. Neyse kapamam lazım ama sormak istediğim birkaç şey var."

"Dinliyorum."

“Biz bu adamlar hakkında bilgi alıp ne yapacağız, yani istedikleri parayı versek bile Sabrina’nın peşini bırakmayacaklarsa niye arıyoruz onları?”

“Bilmiyorum, ama bulunca öğrenirmişiz gibime geliyor.”

“Planının ikinci aşamasını duruma göre yapacaksın!”

Ahmet’in daha fazlasını duymak istediği belliydi fakat Doruk daha fazla açıklama yapamazdı. Çünkü o da bilmiyordu.

“İçimi kurcalayan sorulara cevap arıyorum,” diyemedi, o da sadece “Aynen,” diyerek bu konuyu şimdilik kapadı.

“Peki, bana adamlar hakkında ve tabii Sabrina ve anesi hakkında bilgiler lazım. Bir başlayalım bakalım, sonra tekrar konuşuruz.”

Ahmet’in bu işi halletmek için bir çare bulacağını tahmin ediyordu. O yüzden ona gitmişti Doruk ve genç adam onu yanıltmamıştı.

Ayrıca Ahmet’in sevdiği huylarından biri de meraklı olmasına rağmen çok soru sormamasıydı. O genelde son-
da konuşurdu.

Telefonunu cebine sıkıştıran Doruk, geldiği hızla içeri geçti. Çocuklar yemeklerini çoktan bitirip salonun ortasında koşuşturmaya başlamıştı. Asya ortalıklarda yoktu, Gülşah ise kapıda biriyle konuşuyordu.

“Kim geldi?” diye soran Doruk’un neşesi yerindeydi ve bunu saklama gereği duymuyordu.

“Asya ablaya bir kutu gelmiş.”

Gülşah amaçsızca elindeki kutuya baktı. İki eliyle tutacak kadar büyük, birkaç gramı geçmeyecek kadar da hafifti.

“Asya nerede?” dedi Doruk merakla. “Sen mi teslim aldın?”

“Asya abla yukarıda, işe gitmek için hazırlanıyor bunu da kapıdaki arkadaşlar teslim almış.”

Gece karası gözleri kuşkuyla çatıldı. Belki hiçbir şeydi belki de çok önemliydi. “Tamam Gülşah, sen onu bana ver ben hallederim.”

Gülşah’la aynı ortamda bulunmaktan hoşlanmayan Doruk’un, kızın ondan bu kadar korkmasına sebep olacak ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

İtirazsız kutuyu uzatan genç kızın elinden paketi alırken gülümsemeyi ihmal etmedi. Bu kıza karşı hiç şansı yoktu ama denemekle bir şey kaybetmezdi.

Gülşah’ın ve elindeki kutunun az önce aldığı güzel haberin mutluluğuna gölge düşürmesine izin vermeyecekti.

Uzun ve güçlü bacaklarıyla merdivenleri atlayarak çıkan Doruk, Asya’nın odasına ulaştı. İçeri dalıp Asya’yı hazırlıksız yakalamak içindeki arsız çocuğun fikriydi. Ancak o ölçülü davranışlarda bulunan olgun tarafını dinledi. Elindeki kutuyu yere bırakırken “Sana bir kutu gelmiş,” diye seslendi.

“Tamam, teşekkürler oraya bırak lütfen.”

Asya’nın cevabından dişlerini sıkarak konuştuğu, sabrının taşma sınırına yaklaştığı belliydi. Elindeki paketi yere bırakan Doruk dünden beri üzerinde olan gömleğini olabildiğince düzelterip geniş sırtını duvara yasladı. Yüzünde engelleyemediği sırıtmayla Asya’yı beklemeye koyuldu. Ahmet’in sesi kulaklarında çınlıyordu: “*Oldukça dostane bir yemek yediler.*”

Yine yönünü değiştiren kan dolaşımı kapının öteki tarafında Doruk’un onu beklediğini söylüyordu Asya’ya. Bunun adının heyecan olduğunu biliyordu ama bilmiyor-muş gibi davranmak ilk tercihiydi.

İşe gitmek için tüm hazırlıkları tamamdı ama o yatağın üzerine çökerek biraz daha beklemeyi yeğledi. Sağduyusunu dinleyerek Doruk'a karşı kayıtsız davranmak için elinden geleni yapıyordu ama ne yazık ki gücü tükenmek üzereydi. Bir erkeğe gülmenin bu kadar yakışması onu böyle karşı koyulmaz derecede çekici yapması çok büyük haksızlıktı. Adamın derinlerinde kaybolup gittiği gözleri çoğu zaman Asya'yı korkutuyordu. Fakat gülüşü; hafifçe, dolgun dudaklarını sağa kaydırarak oluşturduğu o görüntü, o tüm dünyaya meydan okuyacak kadar güçlü nefretini alt ediyor, kalbini sızlatıyordu.

Off! Oysa daha on iki saat önce intikam yok, düşünmek ve çemkirmek de yok diye kendine söz vermiş, Doruk'a saldırmak için hazır da bekleyen Asya'yı derinlere gömmüştü. Metin'le yeni bir başlangıç yapabilmek için geçmiş, nefreti, acıları ve aşkı unutmaması gerekiyordu. Fakat keşke bunları yapmaya karar verirken bir de kullanma kılavuzu edinseydi.

Daha fazla saklanamayacağını anlayan Asya, nihayet çıkmaya karar verdi. "Henüz kendi evinde köşeye sıkışacak kadar bitmedin," diye kendini azarladı. Başını kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve aldığı derin nefesin ardından kapı tokmağına uzanıp çevirdi.

Hayır! Doruk tam karşısındaydı. Adam eğdiği başıyla alttan alttan bakıyor ve gülümsüyordu. Kötü şansı dönmedi, dönmeyecekti.

"Paketi bizzat teslim etmene gerek yoktu," dedi soğukkanlılıkla. "Reklam broşürüdür."

Doruk yerinden tek santim bile kıpırdamadı. "Bence acele karar verme, oldukça ilginç bir şeye benziyor."

Asya hemen ayacağının dibinde duran kutuyu görene kadar Doruk'la aynı fikirde değildi. Oldukça büyük du-

ran kutunun görüntüsünde sorun yoktu ama onun eve gelmiş olması oldukça garipti. Asya ev adresini asla kimseyle paylaşmazdı. Uzanıp kutuyu almak için eğildiğinde ikinci ve en önemli gariplikle karşılaştı. Boyutuna göre oldukça hafifti.

Asya, kayıtsız görünmek için verdiği soylu çabasına daha fazla sürdüremedi. "Kim getirmiş?"

"Bilmiyoruz ama üzerinde gönderenin ismi var."

Doruk yerdeki kutuyu Asya'nın görmesi için iyice kaldırdı. İlk birkaç saniye gördüğü ismin ona bir şeyler çağrıştırmasını beklerken hatırlaması pek de zor olmadı. Yüzündeki hayret dolu ifadeyle öylece kalakaldı.

Oldukça meraklanan Doruk, "Tanımıyor musun?" diye sorarken aslında genç kadının tanımaktan daha fazla bilgiye sahip olduğunu biliyordu.

Asya ne yapacağını bilmez halde kocaman açılmış nazar boncuğu gözlerini Doruk'a çevirip dar koridorun izin verdiği ölçüde geri çekildi.

"Bu imkânsız!"

Asya'nın yalnızca kendi bildiği nedenlerden dolayı gösterdiği reaksiyon Doruk'un canını sıkıyordu.

"Hadi ama bana bir şey söyle; açalım mı yoksa direkt polise mi gidelim?"

"Hayır, açalım."

"Neye göre buna karar verdin?"

İşin içine polis karışırsa Mehmet ve tüm ailesi karışacaktı. Fakat bunu Doruk'la paylaşamazdı.

"İçinde bomba olmadığı belli, polise ne diyeceğiz?" diye bahane ürettiğinde adamı ikna edebildiğine emindi.

"Peki, gönderen kim?"

İşte Asya bu konuda bir şey yapamazdı. Yıllar önce öl-

müş dadısı Emine Çakır'ın ona paket göndermesi çok da olağan karşılanacak bir durum değildi.

Balkona çıkma teklifinde bulunan Asya, bu bilgiyi sonra kullanacaktı. Kargonun içinde çıkan her neyse ona göre bir karar verecekti.

Doruk'un onu takip etmesini işaret ederek az önce çıktığı odasına yeniden girdi. Adamın onun yatak odasında olması fikri oldukça ilginçti ama şu anda bu konu hakkında kafa patlatamayacak kadar duyuları başka yöne, tam da adamın elinde tuttuğu garip kutuya kaymıştı.

Küçük balkonda yan yana durmak neredeyse imkânsızdı. Asya'nın ona temas ettiği noktada oluşan sis-mik faaliyetler Doruk'un aklını başından alıyordu. Oysa şu anda hiç olmadığı kadar düşünme, anlama, kavrama ve uygulamaya geçmek için aklına ihtiyacı vardı. Asya'yı tehlikeden, kendini de Asya'dan korumak için ona ötede durması konusunda ikazda bulundu.

Aldığı ikazı itirazsız kabul ederek bir adım gerileyen Asya da "Dikkatli ol!" diye gereksiz bir uyarıda buldu.

Kargonun kimden geldiğini söylememeyi seçen Asya, yanlış karar vermemiş olmayı diledi. Doruk'a bir şey olursa kendini asla affedemezdi. Ancak geç kalmıştı. Adam paketi çoktan yırtmış, oldukça yavaş ve nazik hareketlerle bantla çevrelenmiş alelade koliyi açmaya başlamıştı.

Bir dakikayı bulmayan sürenin sonunda paket tamamen açılmıştı. Meraklı gözlerle içinde ne olduğunu görmeye çalışan ikili, kutunun bembeyaz pamuklarla dolu olduğunu görünce sersemledi.

"Sanırım bu paket boş," dedi Doruk.

"Emin misin? Acayip bir koku var!"

Burnuna Asya'nın nergis kokusundan başka koku gelmeyen Doruk yüzünü iyice kutuya doğru eğip derin

bir nefes çekti. Pis ama tanıdık kokuyu alan adam elini pamukların arasına daldırmadan hemen önce Asya'ya onu durdurdu.

“ Eldiven falan mı taksaydın? Hem sana zarar gelmesin hem de parmak izi almak gerekirse sorun olmasın.”

Doruk bunu en başta akıl etmeliydi. İçinde ne olduğunu bilmediği ve onu ürküten kutuya bu denli tecavüz etmeden önce kesinlikle önlem almalıydı. Hadi izlediği filmler bir işe yaramamıştı, Yağız'ın önceki tecrübelerinden de mi ders almamıştı?

Tek dizinin üzerine oturan Doruk kafasını kaldırarak “Sevgilim bunu şimdi teklif etmen ne büyük bir incelik,” dedi.

“Bana sevgilim deme!”

“Tamam aşkım.”

“Sadece Asya! Duydun mu beni?”

“Hiç sırası değil bebeğim!” diyen Doruk'un canı oyun oynamak için fazla sıkkın da olsa Asya'nın her zaman için önceliği vardı.

Adamın gerginliği incelen dudaklarından belliyken Asya da üzerine gitmedi.

“Biraz bekle,” diyerek ayağa kalkan genç kadın saniyelerle ölçülebilecek bir zamanda içeri girip elinde ince saç fırçasıyla geri geldi. “Bunu al!”

Yere çömelmiş vaziyette ki Doruk, ona uzatılan fırçayı aldı ve hiç bekletmeden kutunun içine daldırdı. Daha beş santim ilerleyemeden hissettiği sert cisimle çenesi seğirmeye başladı. Aradığı şeyi kesinlikle bulmuştu. Biraz daha kurcalamaya devam ederek pamukları sağa sola itip kendine çizdiği yolun sonunda aradığı şeyi meydana çıkardı.

Eğer Asya kıpırdayamaz duruma gelmeseydi çılgılık

atar, korkuyla oradan kaçıp uzaklaşmıştı. Oysa gördüğü iğrenç manzaranın katkısıyla karmaşık fizyolojik değişimler gösteren bedeni, üzerinde yaptırımında bulunamıyordu. Hâkimiyetini kaybetmiş Asya, korkunun tüm belirtilerini göstermeye başlamıştı. Çarpıntı, ağız kuruması, bulantı, terleme, titreme, sıcak basması...

"Lanet olsun, bu da ne böyle?" diye çıkışan Doruk elindeki fırçayı yere fırlattı. Nasıl bir manyak zavallı ve zararsız bir kuşu pamuklara gömmeden önce ağzını ve kanatlarını koli bandıyla çevirip bir başkasına kargolardı ki?

Elleriyle ağzını kapatan Asya'nın içinde kalan çığlığı boğazını bıçak gibi keserken konuşması, Doruk'a bir cevap vermesi mümkün değildi. Yapabildiği tek şey kocaman açılmış gözleriyle adamı seyretmektir.

"Bir dahakine sakın geç kalma!" diye konuşmaya devam eden Doruk'un ne demek istediğini anlamaktan çok uzaktaydı ancak adamın artık nefes almayan kuşun üzerindeki yazıyı okuduğunu görebiliyordu.

Neler olduğunu anlamak için bir şeyler duymaya ihtiyacı olan Doruk, kafasını kaldırdığında Asya'nın donuk gözleriyle karşılaştı.

"Asya, kendini bırakmanın sırası değil, lütfen toparlanmaya çalış." Telkinde bulunan adam sözlerinin havada asılı kaldığını anlayınca kutuyu olduğu gibi bırakıp ayağa kalktı. Bu defa Asya'yı omuzlarından tutup sertçe sarstı. "Lütfen benimle kal ve bu Emine Çakır kim söyle! Neye bir daha sakın geç kalma diye uyarıyor seni?"

Asya nasıl oldu bilmiyordu ama Doruk'un dokunuşu etrafını sarmalayan buzdan duvarı eritmiş, o da zor da olsa bakıp görmeyi, algılayıp düşünmeyi başarmıştı.

"Emine Çakır bizim dadımız gibi bir şeydi. Sürekli

bakıcıların değişmesine rağmen o, Mehmet'in doğumundan ben on sekiz yaşına gelene kadar bizim evde yaşadığını" diyen Asya, onu omuzlarından tutmaya devam eden adamın kollarına tutunurken tüm gücüyle parmaklarını Doruk'un tenine batırdığının farkında değildi.

"Sana niye böyle bir şey göndersin?"

Asya, Doruk'u tutuşunu daha da sertleştirdi. "Bu ondan olamaz! Çünkü Emine Teyze dokuz yıl önce öldü."

Doruk'un şaşkınlığının hemen sonrasında yüzünde beliren korkusu Asya'ya ulaşmıştı. Çok değil sadece birkaç saniye sonra ikisi aynı anda hemen yanlarında duran koliyi ve onun yanındaki cansız güvercin yavrusunu unutarak koşmaya başladı. "SAKIN GEÇ KALMA"

Attıkları her adım ömürlerinden akıp geçen on yıla bedeldi. Her ikisi de kaybetmek korkusunun ne olduğunu, sevmek denilen kelimenin ne ifade ettiğini ikizlerini salonun ortasında yere saçılmış oyuncaklarıyla oynarken bulunca anladı.

Son anda kendine hâkim olmayı başarabilen Doruk sıkıntıyla bir elini saçlarının arasından geçirirken ötekini beline yerleştirerek nefes alışlarını düzene koymaya çalıştı.

Asya onun kadar dirayetli olmayı başaramamıştı. Yere serilip her bir yanına aldığı Yaren ve Yağız'ı göğsüne bastırdı. Canını yakan gözyaşlarını geri göndermeye çalışırken "Lütfen Allah'ım, onlara bir şey olmasına izin verme!" dedi yalvararak.

"Hadi Asya, çocukları korkutuyorsun!"

Kafasını hızla sallayan Asya, "Tamam," demesine rağmen kolları arasındaki Yaren kıpırdanıp kurtulmak isteyene kadar duruşunu bozmadı.

Çocuklar oyunlarına dönse de yerde büküğü dizleri-

nin üzerine oturmaya devam eden Asya, ona elini uzatan Doruk'un yardım teklifini kabul edip ayağa kalktı.

Çakmak çakmak bakan gözleriyle aradığı Gülşah koltunun altına sıkıştırdığı çamaşır sepetiyle salona girerken Doruk ondan önce konuşmaya başladı.

"Bir daha çocukları bir saniye bile yalnız bırakmıyorsun! Duydun mu beni?"

"Doruk Bey! Ben..."

"Açıklama istemiyorum, ne yapman gerektiğini söylüyorum."

Dudakları kilitlenmiş Gülşah'ın aklı karışmıştı.

"Tamam Doruk, gitme kızın üzerine ama sen de lütfen onları her ne olursa olsun yalnız bırakma."

Eli ayağı ayrı titreyen Asya kendini biraz daha iyi hissedince konuşmaya başlayarak Doruk'un içinde biriktirdiği öfkesini hiçbir suçu olmayan Gülşah'a yöneltmesine izin vermemişti.

Bir süre boyunca dikilmeye devam ederken aralarında oluşan kasvetli ortamı "Şimdi ne yapacağız?" diye sorma cesareti gösteren Asya bozdu.

"Ne mi yapacağız? Polisi arayacağız ama önce koliyi teslim alanı bulmam lazım."

"Buna inanamıyorum, neden ben ya kime ne yaptım?" dedi perişan haldeki Asya. "Biz bulmaya çalışsak, ne bileyim güvenlik önlemlerini arttırsak da polise haber vermesek."

"Saçmalamam yaşadıklarına veriyorum. Ne demek biz çözelim, bu öyle basit bir şey mi?"

Çöktüğü koltukta elleriyle yüzünü kapatan Asya, tüm sırtını arkaya bıraktı. Dünyanın onun haricinde dönmesine isyan ediyordu. Kabul, onun samanlığı hiçbir zaman seyran olmadı ama bu çok ağırdı; bu defa ilk defa olmak

kaydıyla sarıldığı umutları, asla tehlikeye atamayacak çocukları vardı

“Düzene koymak için uğraştığım hayatım paramparça oluyor ve işin kötüsü ben tek bir parçasını bile yakalayamıyorum.”

“Harikasın Asya, tam güçlü olman gereken yerde otur isyan et! İyi iş!”

Doruk’tan da onun bu polyannacılığından da tiksiniyordu. Bir insan her şekilde hayata güven duymayı, ondan umudunu kesmemeyi nasıl başarırdı?

“Yine ben mi suçlu oldum?” diye çıkışmaya başlamıştı ki yanına gelip oturan Doruk uzanıp elini tuttu. Adam bitkin görünüyordu. Kısacık saçları her zamankinin aksine dağılmış, göz etrafları çökmüştü.

“Her şey düzelecek, sen sadece güçlü kalmaya zorla kendini, bunun için de bana çemkirmek sana yardımcı olacaksa ben buradayım.”

“Asya Abla, telefonun çalıyor.”

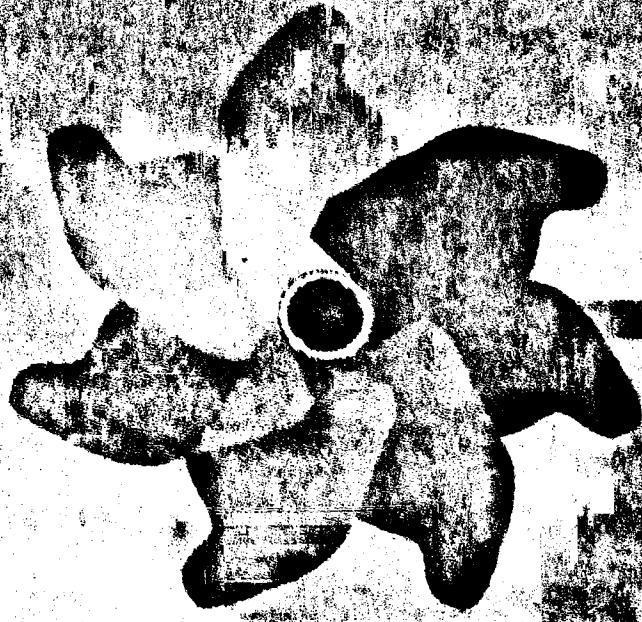
Kısacık duygusal anları Gülşah’ın araya girmesiyle bozulduğunda kendini toparlayan Asya, arayanın kim olduğuna bakarken genç adam kıstığı gözlerini Gülşah’a dikti.

“Tanımıyorsan açma!”

“Yok, Metin.” diye cevap veren Asya yerinden kalkıp odanın ucuna ilerlerdi.

“Gereksiz herif!”

Ona ters ters bakan Asya’ya aldırmadan yeniden “Gereksiz herif!” diyerek sözünün arkasında olduğunu belli etti.

Korku

Her şeyi sorarız da kendimize neden en büyük korkumuzun ne olduğunu sormayız?

Sevmek, kaybetmek, yaşamak ve ölmekten mi, yoksa hepsinden ya da hiçbirinden mi? Ya da en çok bu sorunun cevabını duymaktan mı korkarız?

Gerçekten olumsuz bir duygu mudur korku, yoksa sadece sahip olduklarımızı kaybetmemek için verdiğimiz bir tepki midir?

Bence sürekli bizimle olan tek duygudur. Caddeyi aşarken, pencereden bakarken... Aslında hep korkarak yaşıyoruz.

Ve en çok sevdiğimizi kaybetmekten korkarız. Bazen de korkmayız, kendimizi ona feda ederiz.

Hiç bekletmeden polisi ve Ahmet'i arayan Doruk'un sakinleşmesi çok zor olmuştu. Adam kopmaya hazır tel kadar gergindi. Polis gelene kadar Asya'yı önce o sorgulamış, aklına takılan ne varsa her şeye cevap aramıştı. Ancak Asya'da ondan çok daha fazla şey bilmiyordu. Kim, niçin ona bu eziyetleri yapsın zerre kadar fikri yoktu.

Herkesin gelmesiyle dolan evde Asya kendini hem güvende hem de kapana kısılmış hissetmişti. Artık ne olayların ne de hayatının kontrolünün onda olmadığını ise işte o an anlamıştı.

Evde bir saatten az kalan Komiser Saffet, Mehmet ve Doruk üçlüsü, uzun süre kendi aralarında fısıldaştıktan sonra evden yine beraber ayrılmışlardı.

Onların ardından tuhaf bir sakinliğe bürünen Asya, kocaman bir karadeliğin içine çekildiğini hissedebiliyordu. Ancak bunu durdurmak için elinden bir şey gelmiyordu.

Cızırdayan telsizler, yüzü beyaz maskeli adamlar ve sürekli konuşan polislerin işi hiç bitmeyecek sanmıştı ama neyse ki yarım saat önce gün akşama yaklaşırken arkalarında tek bir iz bırakmadan gitmişlerdi.

Asya'nın en yakın zamanda psikoloğundan yeni bir randevu alması gerekiyordu. Fakat bu sefer iyileşmek amacıyla değil, her şeyi kırıp dökmek, birilerini parçalamak için izin alacaktı. Eğer yaşadığı son on günü anlatırsa doktorunun ona "Haklısınız Asya Hanım, artık kendinizi kontrol etmek için uğraşmayın," diyeceğine emindi. De-

mezse de bu onun sorunu olurdu, Asya'nın değil.

Hayallerimden fazlası dediği hayatı kısa zamanda kâbusa dönüşmüştü. Çıldırmaq için bundan daha büyük bir sebep olamazdı.

Onu bekleyen günleri düşündükçe umutları eksiliyordu. Güçlü olma çabaları da umudunun peşine takılıp giderken geri kalan sadece korku oluyordu.

Mehmet ve onun daimi muhalifi Ahmet bu defa birlik olmuş, evinden taşınması için ona aşırı baskı yapmıştı. Emir kipiyle konuşmaya bayılan Mehmet, "Etrafındaki herkesi özellikle Cennet'te çalışanları aklayana kadar insanlardan uzak duracaksın!" diye talimat vermişti. Ne yazık ki bu defa ona boyun eğmek zorundaydı. Hayatına devam edebilmek için öncelikle çocuklarını garanti altına alması gerekiyordu. Bunun için de tek güvенеbileceği insan, Tanem'di. Ne olursa olsun Sancaktarların kalesine gidip çocuklarının o altın kafeste yaşamasına izin vermeyecekti.

Gülşah'tan hoşlanmayan Doruk da araya girmek için beklememişti. "Çocuklara bakması için Fatma ablayı çağıracağım. Gülşah bırak onları korumayı yardım istemek için bağıramaz bile, hadi oldu da bağırırdı ondan çıkan sesi yine ondan başkası duymuyor." Dediğinde Asya itiraz etmek istemiş fakat sonra vazgeçmişti. Adam haklıydı. İkizler onu çok seviyordu ama sıra korumaya gelince sevgi yetersiz kalıyordu. Tanem'in evi de herkesi içine alacak kadar büyük değildi. Bu nedenle Fatma abla ve Gülşah arasında bir tercih yapması gerekiyordu ve tercihi zaten kendini belli ediyordu.

Yarın, kurmak için çok uğraştığı düzenini bozacaktı. Ama bugün biraz daha evinde kalacak, göç etmek için hazırlıklar yapacaktı.

Yaklaşık üç saattir eylülün yakmayan ama insanın içini ısıtan güneşinin altında Yaren ve Yağız'la birlikte oyun oynuyor, ona hayat ışığı olan bu iki melek sayesinde ayakta durabiliyordu. Ancak saatler geçtikçe burada tıkılıp kalmış olma hissi yakasına yapışmış, boğazını sıkıyordu.

"Puff, oynatmaya az kaldı doktorum nerede?" diye başladığı şarkıdaki benzetme onun acıyla gülümsemesine neden oldu.

"Kendi kendine konuşanlara ne derler biliyor musun?"

"Cevap veriyorum, deli!"

"Anlaşıldı, o zaman direkt sorayım; nasılsın?"

"Nasıl olduğumu tam olarak açıklayacak bir kelime var ama çocuklar olduğu için söyleyemiyorum fakat sen tahmin edebilirsin, üç harfli," diyen Asya, çenesiyle bahçede her şeyden habersiz koşturan ikizleri işaret etti.

Sena elinde dumanı tüten kahvelerden birini Asya'ya uzatarak tam karşısına geçip oturdu. Bu kız ne zaman nerede olacağını çok iyi biliyordu. Sadece iki dakikayla Asya'nın çizginin öteki tarafına geçmesini engellemişti.

"Bence bu akşam burada kalmamalısın, hatta çoktan gitmemiz gerekiyordu." Elindeki bardağı boğmaya çalıştığı adamın boynuymuş gibi tutan Asya, çıkmak için hiç vakit kaybetmedi. "Ruh halimin evle bir ilgisi yok ki!"

"Değişiklik sana iyi gelir, üstelik burada kalmak yaşadığın kötü hatırayı gözünde canlı tutmaktan başka bir işe yaramaz."

"Sena'ya katılıyorum," diye yanlarına gelen Ahmet, kardeşinin yanına oturup bakışlarını ona sabitledi. "Hatta bence çok uzun süreli bir tatile çık."

Gözlerini deviren Asya, bu fikri hiç beğenmediğini açıkça belli etti. Ona cevap bile vermeyecekti.

Sıcacık fincanı ağzına götüren Asya, tek bir yudum

bile alamadı. Gözünün önündeki o zavallı kuşun görüntüsü ve çocukları için duyduğu korku geçmedikçe belli ki midesi bir şey kabul edemeyecekti.

“Neyse siz gözlerinizi çocuklardan ayırmayın, ben bir duş alacağım.” Çıglık atan tüm kaslarını zorlayan Asya ayağa kalkıp hem biraz rahatlamamanın hem de bu muhabbetten kurtulmanın çaresine bakacaktı.

Sürüdüğü ayaklarının onu taşıyamayacağından endişe eden genç kadın henüz odasına çıkmaya cesaret edemiyordu. Belki de Sena haklıydı evde kalmaya devam ederek hata yapıyordu. Bunu tekrar gözden geçirecekti.

Gülşah’ı bulup ondan temiz çamaşır getirmesini rica ederse şimdilik odasına girmesine gerek kalmayacaktı. Bulabildiği tek çözüm şimdilik buydu.

Mutfak ve çamaşır odasında bulamadığı Gülşah’ı aramak için ürkek adımlarla üst kata çıktı. Asya, genç kızın odasının önüne gelip kapıyı çalmaya hazırlandığında durakladı.

Gülşah’ın sesi daha önce hiç duymadığı şekilde endişeli, kızgın ve gariptir ki yüksek çıkıyordu. Bu, duraksaması için yeterli bir sebepti ancak yaptığıнын kurallara uygun olmadığını biliyordu. Ne var ki merakı üstün gelmiş, iyice kapıya yaklaşmıştı.

“Zorla gidemem ya... O kadarını ben de biliyorum... Eee ne yapacağım...”

Kesik kesik konuşan kızın sesi artık tamamen kesilmişti. Duymak için biraz daha yaklaşan Asya aniden açılan kapının hareketiyle olduğu yerden geriye doğru sıçradı. Yakalanmış olmanın verdiği eziklikten çok duyduklarını neye yorması gerektiğinin telaşıyla yanakları kızardı.

“Bir şey mi isteyecektin Asya abla,” diye soran

Gülşah'ın yüzündeki ifadeden ise hiçbir şey okunmuyordu.

Yüksek sesle boğazını temizleyen genç kadın, "Sesini duyunca merak ettim; bir sorun mu var?" dedi.

"Yok abla, ben sadece Doruk Bey'in söylediklerini duydum."

"Ah," diye inleyen Asya, biraz rahatlamış ama kıza karşı bir o kadar da mahcup olmuştu.

"Sorun değil, zaten bence haklı. Yurttan bir arkadaşımı aradım bir süre onunla kalıp kalamayacağımı sordum."

"Ne cevap aldın peki?"

"Bolca nasihat! " diyen Gülşah'ın alt dudağı titremeye başlamıştı. "Ona yaşananları anlatamadım tabii, o da beni suçladı. Elime geçen bir fırsatı daha tükettiğimden gem vurup durdu. Sanırım biz doğmakla suç işlediğimiz için tüm hayatımız boyunca başımıza gelenler hep bizim hatamız olmak zorunda."

Önündeki ürkek bakışlı kızı kollarının arasına alan Asya, onu düşürdüğü zor durum için üzgündü. Kendi dertleriyle o kadar meşguldü ki ona ne olacağını düşünmemişti.

"Bak, eğer senin için sorun olmazsa burada kalmaya devam edebilirsin hem böylelikle biz eve döndüğümüzde hayatımıza kaldığımız yerden devam ederiz." "Çok iyisin abla ama bu sen bile olsan kimseden karşılıksız bir şey kabul edemem."

Kızı bırakıp dizlerini büken Asya onunla göz hizasına geldi. Yanlış üstüne yanlış yapmaya devam ediyordu.

"Peki, karşılığında evime iyi bak ve biz eve dönene kadar Cennet'in kuaför bölümünde çalış, orada bir çırağa ihtiyacımız var."

Nihayet yüzü aydınlanan Gülşah ona sunulan teklifi çok da düşünmedi. "Abla sen çok iyi birisin," derken sesi heyecandan titriyordu.

"Bu, kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

Cevap olarak kafasını sallayan Gülşah ona sevgiyle gülümseyen kadının boynuna sarıldı.

Gülşah'la yaşadıkları garip olayın ardından iyi bir şey yapmış olmanın verdiği huzurla umduğundan daha uzun süre ılık suyun altında kaldı.

Küvetle vedalaşmayı başardığında ise kendini daha iyi hissediyordu. En azından artık tüm kasları imdat diye bağırıyordu.

Bir değişiklik yapmaya karar veren Asya ince vücut hatlarını gözler önüne seren mavi diz boyu bir elbise giymiş, sarı saçlarını serbest bırakıp dolgun yanaklarını renklendirecek hafif bir makyaj yapmıştı. Böylelikle bir nebze de olsa ruh halini örtebilmeyi başarmıştı.

Evin içindeki sessizlik canını sıkmaya başlayana kadar çocuk odasında hazırlıklarını sürdüren Asya, hareketlerini hızlandırdı. Kendini ürktüğü için değil, Metin aşağıda onu beklediği için acele ettiğine inandırmak istiyordu ama nafile bir çaba içerisindeydi.

Etrafına bakınmamaya özellikle dikkat ederek seri adımlarla evin içinde dolaşan genç kadın, araladığı bahçe kapısından dışarı çıktı. Gözüne ilk çarpan Ahmet'in minik hayranı Yaren'le sohbet eden Metin'e diktiği tehdit dolu bakışları oldu. Adam avına saldırmak için hazırda bekleyen sırtlan kadar tehlikeli görünüyordu.

Ona çok da aldırmadığı belli olan Metin'in her zaman dik duran omuzları yine kuralı bozmuyor, minik kızla

sohbet ederken bile kontrolü elinde tutuyordu.

“Hoş geldin,” diyerek hedefine kilitlenen genç kadın Metin’in yanına ilerlerlerken adamın gözlerindeki hayranlık gururunu okşadı.

Asya’yı Metin’le baş başa bırakmak, en azından onları Ahmet’in bakışlarının yoğun etkisinden kurtarmak zorunda olduğuna inanan Sena, tam karşısında oturan buz kalıbına döndü. Boğazındaki gıcığı temizleyerek sesinin ona ihanet etmemesini dileyip “Ahmet, mutfakta bana yardım eder misin?” diye kibarca sormayı başardı.

“Ne? Sence benim daha önce mutfağa girmiş gibi bir halim var mı? Gülşah’tan yardım iste, o daha çok işine yarar.”

Ahmet olayı duyup eve ilk geldiğinde kapıda bekleyen güvenlik elemanlarını hatırı sayılır derecede haşladıktan sonra geri kalan tüm hışmını polislerden almıştı. Asya ve yeğenlerinin iyi olduğunu görüp rahatlayan adam, şimdi de Sena’nın sinirlerini bozacak kadar iyi durumdaydı.

“Yanımda dur yeter, bir şey yapmana gerek yok.”

“Eğer korkuyorsan gerek yok, her yer koruma kaynıyor.”

“Ahmet lütfen!” “Üzgünüm ama rahatımı bozmak istemiyorum.”

Aldığı yanıttan hoşnut olmayan Sena, dudaklarını büzüp derin bir nefes verdi. Az sonra yapacağı şeye kendi de inanamıyordu ama arkadaşı için bunu da yapacaktı.

Kollarını ve bacaklarını açarak koltukta yayılan Ahmet’in tam önüne geçen Sena, “Eğer o havalı popunu kaldırıp hemen peşimden gelmezsen bir daha rahat rahat oturabileceğini hiç sanmıyorum ve inan bana seni elimden o korumalar bile kurtaramaz.”

Ahmet tam tabiriyle şaşıp kalmıştı. Ağzını birkaç defa gözlerini ise birçok defa açıp kapayan adam, yine de ne

yapıp ne düşünmesi gerektiğine karar veremedi.

O yumuşak huylu kız boyuna posuna aldırmadan onu tehdit mi etmişti? Üstelik sözlerini destekleyen bakışları, ağzından dokülenlerin palavra olmadığını teyit ederken!

Fakat popo demişti? Evet ya! Hem de havalı!

Bunu Ahmet'e söyleyen bir erkek olsaydı, kesin kavga sebebiydi.

Kısa ama oldukça etkili ilk şoku atlatan Ahmet, kalıp Sena'nın neler yapabileceğini görmek istese de riske girmedi. Ayrıca kızın kendini zorlayan çabasına haksızlık etmek istemiyordu.

Sersemlemiş halde yerinden kalkıp uslu çocuklar gibi Sena'yı takip eden Ahmet, "Popo dedi ya!.." diye tekrarlar larken gülmemek için kendini zor tuttu.

Gidenlerin arkasından bakan Metin'in kahverengi gözlerinde gerçek bir merak vardı. "Sena, Onur'la nişanlı değil mi?"

"Evet."

"E peki bunların arasındaki ne?"

"Biz onların arasındaki şeyi oluruna bıraktık."

"Bu, Onur'a haksızlık değil mi?"

"Pek sayılmaz. Çünkü Onur'la Sena çok uzun yıllardır arkadaştı. Kısa süre önce ilişkileri farklı bir boyuta geçti. Fakat onun öncesinde Onur bizimkinin sırdaşıydı. Yani gerisini sen tahmin et."

"Peki, siz neden Onur'u sevmiyorsunuz?"

"Bizim hakkımızda bilmen gereken ilk şey; biz bizim kabileye dâhil olmaya çalışanları başta pek sevmeyiz."

"Sizin kabile mi?"

İkizlerin yanından ayrılıp koltuğa geçen Metin, konuyu kesinlikle merak ediyordu.

"Biz büyürken kalabalıktık, bu yüzden pek kimseye

ihtiyaç duymadık ama büyüdüğümüzde işler değişti, yeni insanlarla tanıştık ve bizim o yeni insanlara alışmamız zaman aldı ve hâlâ almaya devam ediyor.”

Durumu anladığını belirtircesine ince kaşlarını havaya kaldıran Metin fikrini söylemekte sakınca görmedi. “Ancak Yağız, bu alışmakta zorlandığınız insanlardan değil sanırım.”

“Yağız farklı, o yarışa bir sıfır önde başladı.”

“İyiymiş, demek oluyor ki benim işim zor belki de imkânsız çünkü ben bir sıfır geriden başlıyorum.”

Bugün ilk defa gülmeyi başaran Asya, “Senin adına üzgünüm ama sanırım öyle,” dedi.

“Tüyo ya da yardım alabiliyor muyuz?”

Gülümsemesi iyice artan Asya adama minnettardı.

“Kafamı dağıtmayı başarabildin, teşekkür ederim.”

“Teşekküre gerek yok, can sıkıcı konuların hep olduğu yerde kalmak gibi kötü bir özelliği var, o yüzden onlar beklerken senin biraz uzaklaşman iyi olur diye düşündüm.”

“Çok korkuyorum Metin, kendim için değil çocuklarım için. Bir an gözümün önünden kaybolsalar deli olurum. Ya onlara bir şey yaparsa!”

“Şşş,” diyerek Asya’ya sokulan Metin, “Kendine bunu yapma! Kim iki masum çocuktan ne istesin?”

Genç adamın onu teselli etmeye çalışan sözlerinden Asya hoşlanmamıştı. “Zavallı kuşun da bir suçu yoktu. Onun bizim gibi düşündüğünü hiç sanmıyorum, söz konusu ikizlerse bu riski alamam.”

“Haklısın, özür dilerim. Ne yapacaksın?”

“İki defa evime ulaşmayı başardıktan sonra ikizleri burada bırakıp işe gidemem. İşe gitmesem de olmaz. Bu kâbusun ne zaman biteceğini bilmiyoruz.”

“Taşınacak mısın?”

“Şimdilik hayır ama bir süre için burada kalmayacağız. İkizleri çok güvendiğim birine emanet etmeden içim rahat etmez.”

“Bu günler geçecek, buna inanmaktan vazgeçme yeter!”

Metin, Asya'nın mavi gözlerini ele geçiren hüznü en derinden hissedebiliyordu. Aşk böyle bir şeydi; yüreğinde taşıdığın kalbin acısını onunla beraber yaşayıp onunla beraber kederlenip yine onunla birlikte gülmekti.

Doruk'la beraber polis merkezine giden Mehmet, kendini kötü bir dejavunun içindeymiş gibi hissetti. Mütemadiyen iki yılda bir karakol kapılarını aşındırıp kendine komiser dostlar ediniyordu. Gerçi bu defa durum biraz farklıydı. Bu defa, sırtında onu altına alıp ezecek bir sır taşımıyordu. Fakat şimdi de ortada endişelenmesi gereken çok daha fazla kişi vardı.

Yaren ve Yağız'a gerektiği kadar zaman ayıramıyor olabilirdi ama bu onları sevmediği anlamına gelmiyor, tam tersi onlar için deli oluyordu. Sadece çocuk nasıl sevilir, onu bilmiyordu. İkizleri kucağına aldığı anda ortaya çıkacak fotoğrafta gülünç görünmekten korksa da onların saçının bir teline zarar gelecek olması fikriyle dehşete kapılıyordu.

Polisin kargo firmasından aldığı kamera görüntülerini izlerken Mehmet önündeki ekrana odaklanmaya çalıştı. Yaşadığı gerginlik uzun yüzü ve köşeli çenesindeki her noktada belli oluyordu.

Önünden akıp geçen görüntüler onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Yıllar önce çekilmiş siyah beyaz filmin sahnelerini çözmeye çalışmak çok daha kolay olurdu.

Neyse ki sorunun sadece onda olmaması sevindiriciydi. Yanında dikilen Doruk da ondan pek farklı değildi.

“Kargo teslim fişindeki saate göre birazdan içeriye girmesi gerek.”

Saffet daha sözünü yeni bitirmişti ki genç bilgi işlem sorumlusu onu doğruladı.

“İşte aradığımız adam bu!”

Ekrana iyice yaklaşan Doruk ve Mehmet siyah beyaz kalitesiz görüntüye dikkatli baktığında aradıkları şeyi görmüşlerdi. Öfke hızla Mehmet’in damarlarında dolaşmaya başlarken Doruk, kucığında koli başında şapkası ile içeri giren adama dişlerini sıkarak bakıyordu.

Hemen yanlarında duran komiser Saffet parmağıyla işaret ederek “Bu o,” dedi, “Yangını çıkaran adam.”

İkili hayretle açılmış gözlerini ekrandan ayırıp komisere döndü.

“Tavırlarında, gizlenmek için butiğe geçen adamlar aynı ahestelik var, aynı biçimde takılmış şapka, kesinlikle aynı adam.” Saffet kendinden emindi, sözlerinde tek bir boşluk bırakmadan tezini doğrulamakta kararlıydı. Klavye başındaki adı Can olan genç komiser yardımcısına döndü. “Yangın görüntülerini de bul ve iki resmi yan yana koy!”

Doruk, “Eğer bu doğruysa başımız çok büyük bir dertte demektir,” diye düşünürken Mehmet ona dönüp “Kesinlikle!” dediğinde aklından geçenleri yüksek sesle söylediğini fark etti.

“Ne kadar haklı olduğumu biraz sonra öğreniriz ve o zaman başımızdaki derdin büyüklüğüne karar veririz.”

Komiserin yönlendirmesiyle sessizliğe bürünen iki adam için beklemek hiç kolay değildi. Birbirlerine bakıyor ama tek kelime konuşmaya cesaret edemiyorlardı.

Can'ın parmakları ışık hızına meydan okurcasına çalışırken bu esnada ona hızlı ol diye çıkışamazlardı.

On dakika dolmadan Can'ın "Hazır!" diye çınlayan sesiyle yeniden ekrana kilitlendiler. Hiç şüphe yoktu ki ikisi de aynı kişiydi. İşte şimdi korkmak ve endişelenmek için çok geçerli sebepleri vardı.

"Adam kesinlikle buraya da daha önce gelip incelemiş Etrafına hiç bakmadan nereye gitmesi gerektiğini biliyor."

"Cennet'te de aynı şeyi yapmıştı ama bu defa çalışanlara sorabiliriz. Onlar muhakkak bu adama ait bir şeyler hatırlıyordur."

"Aynen Mehmet Bey! Elimizde onu gören birileri var fakat çalışanların bizimle işbirliği yapacağını sanmıyorum. Baksanıza, yüzünü şapkasının altına gizleyen adam her tarafından 'ben şüpheliyim' diye bağılıyor. Ancak onlara sorduğumuzda şüphe uyandıracak kimseyle karşılaşmadıklarını söylemişlerdi." "Nasıl yani? İşlem yapan şu çocuk onu hatırlamıyor mu? Böyle birini nasıl hatırlamazlar?"

"Resmin çıktısını alıp bir de öyle şansımızı deneyeceğim ama çok ümitli değilim."

Doruk ve Mehmet kısa süreli bakışmanın ardından sessiz kaldı. İkisi de ne yapmaları gerektiğini biliyordu.

"Peki, bir gelişme olursa bize haber verin lütfen," diyen Mehmet'in yaptığı hesaba göre polis prosedürü halledip çıkana kadar onlar çoktan oraya varmış olurlardı.

Aceleyle yanlarından uzaklaşırken Saffet'in şaşkın bakışlarını enselerinde hissetseler de yollarından dönmediler.

Dikkat çekmemek için iki araba çıktıkları yola Mehmet'in BMW sini uygun bir yere bırakıp Doruk'un ki ile devam ettiler.

Yolculukları boyunca susmayı seçen ikili, şu an için konuşulacakların hep aynı mevzu olduğuna inanıp tüm sözlerini dönüş yoluna sakladılar.

On beş dakikalık yolculuklarının ardından istedikleri yere ulaşmışlardı. *Bu adamın hiç korkusu yok*, diye düşündü Doruk, başka bir semte gitme gereği bile duymamıştı, diplerine kadar gelmiş, eve en yakın şubeden gönderim yapmıştı.

Gelişi güzel park ettikleri araçtan inip adımlarını hızlandıran ikili hedefe kitlenmişti.

Burun delikleri genişleyen Doruk, öfkesini kontrol altına tutamamaktan kaygılanıyordu. Gereksiz saldırganlık işleri daha da berbat hale getirmekten başka işe yaramazdı. Ancak karşısındaki onu anlamamakta ısrar ederse kendini nereye kadar tutabilirdi, söz veremezdi.

Kapatmaya hazırlanan çalışanlar şiddetle açılan kapıdan giren iki adama hayretle ve kuşkuyla baktılar. Herkes işini bırakmış, gerginlikleri yüzlerinden okunan ikiliye odaklanmıştı. Girişte dikilen adamların çatmak için içlerinden hangi kötü talihliyi seçeceğini merak ediyorlardı. Polis merkezinde gördüğü görüntülerde ona koliyi uzatan adama gülümseyen onlu yaşlarının sonundaki zayıf delikanlıyı ilk görüşte tanıyan Doruk, elini kaldırıp "Sen!" diye haykırdığında geri sıçrayan genç çocuğun gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi büyüdü.

Gösteriyi izleyen arkadaşlarının ondan kaçırdığı gözlerine şahit olunca tek başına kaldığını anlayıp çaresizce geriye doğru bir adım daha attı.

Yanında dikilen Mehmet'e bana bırak bakışı atan Doruk ondan uzaklaşmaya çalışan delikanlıya yavaşça yaklaşıırken "Sorularımı yanıtsız bırakırsan veya tek bir yalanını yakalarsam ortada sen diye bir şey kalmaz," dedi.

“Ben bir şey yapmadım efendim, inanın!”

“Adın ne senin?”

“Yusuf efendim!”

“Bak Yusuf, ne yapıp yapmadığına sonra karar vereceğim. İki gün önce saat beşi on geçe oldukça büyük ama hafif kutuyu Emine Çakır adıyla sana teslim ederken gülümsediğin adama dair her şeyi istiyorum.”

“Efen... efendim be... ben polise her şeyi anlattım, hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Bana bak, sana yalan yok dedim. Öyle bir tip kolay kolay unutulmaz. Mesela eğer bana bir daha yalan söylersen ömrün boyunca beni unutamayacaksın.”

Katkısız hakaret ve tehditlerine devam eden Doruk son olarak cebinden çıkardığı dolgun dolar destesini çocuğun önüne bıraktı.

“Az sonra polis gelecek, gördüğün ne varsa yüzündeki sivilceleri, elindeki kılları en ince detayına kadar anlatacaksın.”

Doruk’un gittikçe artan hiddetinin gelip yüzüne yerleşmesinden hemen sonra yatışmasını sağlayan çocuğun titreyen bacakları ve kocaman açılmış gözleriyle önüne konan parayı seyretmesiydi.

“Beni anladığını görüyorum, doğru mu?”

Başını hızla sallayan Yusuf karşısındaki adamla mücadele etmek için gerekli güce sahip değildi, daha fazla direnemezdi.

Belaya bulaşmak istemediği için söylediği yalanın tek sebebi, polisle karşı karşıya gelmemektir. O adamı hatırlıyordu. Aslında adamı değil paketini hatırlıyordu. Kaldırırken zorlanacağını düşünürken yaşadığı yanılgı ve şaşkınlığı nasıl unutabilirdi? Fakat polis sorduğunda sessiz kaldı çünkü bu işe ihtiyacı vardı. Günlerce verilecek ifade

ve mahkemelerde yapacağı şahitlik için işten izin alması artık bir işinin olmayacağı anlamına geliyordu. Eğer kendini düşünmek suçsa, evet suçluydu.

Fakat şimdi ona doğrultulmuş silah kadar etkili kara gözler ve önüne konmuş bir yıllık maaşından fazla para varken başının dertte olup olmadığından hiç emin değildi.

Ne yapması gerektiğine karar vermek için fazla beklemeden "Efendim, yüzü hep eğikti ayrıca şapkasının önü oldukça uzundu, o yüzden pek bir şey göremedim. Sadece sizin gibi olduğunu söyleyebilirim efendim."

"Ne demek bizim gibi?"

"İyi görünümlü, yani belli ki ensesi kalındı," diyen Yusuf yaptığını anlamakta gecikmedi. "Kendine iyi bakmıştı hani bol parası olduğu belliydi."

"Mutlaka gözüne çarpan bir şey olmuştur.

"Olsa inanın söyledim."

Mehmet'in kolunu dürtmesiyle Doruk polisin birazdan geleceğini ve artık durması gerektiğini anlamıştı. Az önce cebinden çıkardığı parayı alıp geri koydu. "Bunu hak etmek için çalışmalısın, bu yüzden de ne yapman gerektiğini biliyorsun.""Evet efendim ama inanın söyleyebileceğim fazla bir şey yok."

"İyi düşün!"

Başını öne eğen Yusuf hatıralarını tekrar gözden geçirdi. Adama hiç dikkat etmemişti. Yüzüne bakmayan, onu görmezden gelen insanlara alışmıştı. Adamın kendini gizlemesinden dolayı onun ünlü biri olduğunu düşünmüştü, düşünmez olaydı. Ama kutuyu hatırlıyordu.

Yusuf birden "Buldum efendim!" diye çığlık attı.

Doruk boğukluğu ona da ürkütücü gelen bir sesle "Neyi buldun?" diye sordu.

"Yüzünü görmedim ama elleri tertemizdi fakat tam

şurasında," elini uzatan Yusuf işaret parmağı ile başparmağı arasındaki geniş açığı göstererek devam etti. "Kahverengi silik bir iz vardı."

Mehmet ve Doruk'un bakışları ortada buluştuğunda kapının önüne gelen polis aracının ani fren sesi duyuldu. İkisi de tepki gösteremeyecek kadar afallamıştı. O izin kime ait olduğunu ikisi de biliyordu.

İçeri dalan Saffet, adamların halini fark etmeden onları burada görmenin verdiği şaşkınlıkla adımlarını yavaşlattı.

"Sizin buraya gelmek için apar topar çıktığınızı nasıl da akıl edemedim."

"Biz de çıkıyorduk."

"Lütfen Mehmet Bey, siz böyle yaparsanız işimizi engellersiniz."

"Peki, kusura bakmayın," diyen Mehmet kendinden çıkan sesi tanıyamadı.

Doruk'la aynı anda hareket ederek arkalarını döndüklerinde Saffet donup kalmış çalışanlara seslendi. "Ben söyleyene kadar mesainiz devam ediyor çocuklar."

Komiser ve çalışanları geride bırakıp dışarı çıktılar. Duyulmayacaklarına emin olana kadar yürüdükten sonra ilk konuşan Doruk oldu.

"Sence bunun doğru olma olasılığı ne kadar?"

Hiç düşünmeden cevap veren Mehmet, "İhtimal dâhilinde bile değil!" dedi. "Bence her kimse bizimle dalga geçiyor ve şu an bir yerlerden bakıp aklımızı karıştırdığı için gülüyor."

"Yani bence de Burak'ın olması mümkün değil! Tüm bu deli saçmalıklarını yapmak için hiçbir nedeni yok."

"Burak'tan bahsediyoruz! O bizim evden birisi."

"Fakat insanın aklını kurcalıyor; Asya'nın nerede ol-

Jağunu, Emine Çakır'ın kim olduğunu ve Cennet'i çok iyi bilen biri. Ayrıca kargo fişine düştüğü notu gördün sabah saat 10'a kadar teslim edilmelidir yazıyordu. Asya o saatten önce evden dışarı çıkmıyor. Hadi hepsini geçtim, Mehmet ben o evin halini gördüm, amacı altın falan almak değildi. Asya'nın dediği gibi öyle değil böyle yapılır der gibiydi. Yani biliyordu."

"Haklısın, bunları bilecek kadar yakınımızda olan biri ama Burak değil. O Asya'nın, diğerlerinin dostu; o çocuk gözümün önünde büyüdü, ailesiyle yıllardır süre gelen hem iş hem de arkadaşlık ilişkimiz var üstelik Yağmur'la evli ve çok mutlu. Yani bunları yapmak için bir sebebi yok."

"Belki de sebep aramamalıyız."

"Burak kaçığın teki değil!"

"Öyleyse bu deli, Burak'ı da biliyor. Bu da demek herkesi ve her şeyi biliyor."

"Üstelik Burak olsa o izi saklardı, en iyi ihtimalle eldiven takardı. Oysa çocuk çok net onu görmüş çünkü adam görmesini istemiş. Hadi onu da geçtim, polisin parmak izini alacağını bile bile çıplak elle kutuya dokunmazdı."

"Tabi ya! Buraya gelip Yusuf'u mutlaka konuşturacağımızı biliyordu! Parmak izi bırakmakta da hiç sakınca görmüyor çünkü yakalanmayacağına o kadar emin ki!"

"Elinin üzerine bir deri daha işleyip parmak izlerini değiştirdiğini öğrenirsem hiç şaşırمام."

"O izlerin Burak'a ait çıkması da beni şaşırtmaz. Artık onun yapabilecekleri beni gerçekten korkutuyor."

"Acaba kim olabileceği ile ilgili beyin jimnastiği yaparken daha mı geniş düşünmeliyiz," diyen Mehmet'in sesi kaygılıydı. "Belki de bana, Ahmet'e hatta Serra'ya takık biridir ya da ne bileyim delinin tekidir ve gözüne Asya'yı kestirmiştir."

“Kesinlikle bizimle oyun oynuyor. Yani Burak’ı tüm kalbimizle akladık tamam da ben yine de onunla konuşmak istiyorum. Ama biliyorum ki bu konuşmanın sonu hiç iyi bitmeyecek.”

“Evet, ben de her ne kadar Burak olmadığına emin olsam da senin yanında olacağım çünkü yüzde bir de olsa şüphe taşıyorum. Bu da büyüyecek ailede bölünmelere ve kavgalara sebep olacak.”

“Belki de amacı dikkatimizi dağıtmaktır, ya da bizi birbirimize düşürmek.”

Sebepten ne olursa olsun pis bir oyunun içindeydiler ve adam onlarla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Onlar da aksi için hiçbir şey yapamıyordu.

Etrafına bakınıp duran Doruk’un sakinleşmek için birkaç araba parçalaması işini görmezdi. Üstelik etraftaki polis sayısı, sivillerden fazlayken sakin kalması gerekiyordu. Ailesini bu durumda yalnız bırakamazdı.

Saffet’in çıkmasını beklerken sinirlerine hâkim olabilmek için üç adım ileri, dört adım geri volta atıyor; aklını toplamanın yollarını arıyordu. Elllerinde hiçbir şey olmadığı için kafaları daha çok karışmış, adamın istediği olmuştu.

“Beklemekle hata yapıyoruz, bence ne olursa olsun Burak’ı arayalım ve durumu anlatalım. Onun da gerekli önlemleri alması lazım,” diye düşünceleriyle arasına giren Mehmet’e bakmak için yarım daire dönen Doruk’un gece karası gözleri, on metre ilerideki beyaz arabaya takıldı. Yalnızca on saniyenin sonunda “Adamımızı nasıl bulacağımızı biliyorum galiba,” dediğinde uzun zamandır yüzüne uğramayan çarpık gülüşü geri gelmişti.

Hayal Kırıklığı

Hayal kırıklığı cam olur kalbine batar, onarılması zor yaralar açar.

Vazgeçmekle inanmak arasında sıkışıp kalmışken ne tarafa gideceğini bilememektir hayal kırıklığı.

Geçmez sanır, her şey bitti dersin. *Bir daha mı, asla* diye tövbeler eder; dünyanın ne kadar karanlık, insanların acımasız, aşkın yalan olduğuna inandığın o günlerde yalnızlık istersin. Ama en büyük düşmanın hayal kırıklığıdır, bilemezsin. Acınla dalga geçer, seni kendine tutsak eder.

Oysa hayal kırıklığı yitip giderek düşlerinin külleri arasından doğacak yeni hayaller vaat eder sana. Duyarsan sesini, inanırsan yüreğinde besleyip büyüttüğün aşka, işte o zaman anlarsın dünyanın aydınlık, aşkın tek gerçek olduğunu, insanların ne de güzel sevdiğini...

“Saffet Bey, bence şansımızı denemeliyiz! Eğer bu araba iki gün önce de buradaysa mutlaka kameraya yakalanmıştır.”

Doruk’un ne kadar haklı olabileceğini hesaplayan komiser, sıkıntıyla çenesini sıvazladı. Zaten erken yaşta kaybettiği saçlarının başına ne geldiyse her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmekten gelmişti. Genelde ani kararlar verip uygulamaya geçen biri değildi ama bu defa işler farklıydı. Amacının ne olduğunu anlamadığı birini bulmaya çalışıyordu, hem de işin içinde Sancaktar soyadı vardı. Baba Osman Sancaktar dünyanın öbür ucundan yetişmiş, üstlerini harekete geçirmişken onun da başında veliaht Mehmet Sancaktar havan dövüyordu.

“Tamam, araç sahibini bulalım,” dedi Saffet ve yanındaki üniformalı polise döndü. “Soruşturun bakalım kimmiş neyin nesiymiş.”

“Emredersiniz efendim!”

Yanlarından telaşla ayrılan polis memurunun gidişi Doruk’un yüzünü güldürdü. Bulundukları yer işlek bir cadde ya da bol dükkânlı bir sokak değildi. Daha çok gelir düzeyi yüksek ailelerin yaşam alanıydı. Birbirine bitişik binalardan oluşan bu sokakta yürürken çok da dikkat etmeye gerek yoktu. Bir kameraya yakalanmanız an meselesi değildi. Ama bir arabanın arkasına takılan kamera, sizi her an her yerde yakalayabilirdi.

Teknolojiye meraklı olan Doruk, bu kameraları araştırmıştı. Pek kimsenin haberinin olmadığı bu küçük alet,

aracın istenilen her yerine takılabiliyordu. Park halinde olsun olmasın, gece veya gündüz fark etmeksizin şarj bitene kadar kayıt etme özelliği vardı.

İç iğine sığmayan Doruk, yerinde kıpırdanıp duruyordu. Yanlış iz üzerinde de olabilirdi ama elinde ufak da olsa bir umut olması onu heyecanlandırmaya yetiyordu. Yanında dikilen Mehmet'in de gelecek haberi en az onun kadar sabırsızlıkla beklediği aşikârdı.

"Komiserim, bu gencin söylediğine göre yan binadaki mühendislik firmasının sahibinin arabasıymış."

Doruk önce polis memurunun gösterdiği gence ardından yan binaya baktı.

Yedi katlı apartmanın ikinci katındaki küçük tabelayı gördüğünde Doruk'un ümitleri artmıştı.

Tüm yetkisiyle titreyen gence dönen Saffet, "Araba sürekli burada mı duruyor?" diye sordu.

"Hayır efendim, genelde akşamüzeri gelir ama biz çıkarken burada olur. Aslında tam bilmiyorum, belki de bazen gitmiş de olabilir."

Çocuğun stresten kafasının karıştığı belliydi.

"Tamam, sizler evinize gidebilirsiniz."

Saffet daha sözünü bitirmeden çocuk çoktan uzaklaşmıştı. Etrafında ondan talimat bekleyen adamlara döndü " Hadi bakalım gidiyoruz."

Kırk dakika süren uzun bekleyişin ardından nihayet görüntüler hazırды. Mühendislik firmasının sahibi, dün ve önceki gün arabasını aynı yere park etmişti. Fakat polisin bununla neden ilgilendiğini anlamamıştı, üstelik karşısındakilerin trafik polisi olmadığı da gün gibi ortadaydı. Lafı fazla uzatmadan soru da sormadan istenileni yerine getirmiş ve kamerayı onlara teslim etmişti. Şaşkın-

di ama başını polisle belaya sokmak istemevecek kadar bilinçliydi.

İstenilen saatin görüntüleri ekranda akmaya başladığında yüreği ağzında bekleyen Doruk, arabaya doğru yürüyen adamın üç saniyelik görüntüsünü gördüğünde yumruk yaptığı ellerini sıktı.

“Şeretsiz herif,” diye mırıldandığında adamın yüzünün görünen üçte ikisini hafızasına kazıdı ve onu ıssız bir sokakta karşısına çıkarması için Allah’a yalvardı.

İki eliyle kucağında taşıdığı kutuyla adam, emin adımlarla yürüyordu. Keyfi belli ki yerindeydi. Uzun boylu geniş çeneli bu adam kimdi bilmiyordu ama kesinlikle Burak değildi. Burak olduğundan zaten şüphe etmemiştir ama *ucuba mı* deyip duran iç sesi artık susmuş ve Doruk da Mehmet de rahatlamıştı. İçine çekilmeye çalışıldıkları oyundan son anda kıl payı kurtulmuşlardı.

Saat neredeyse gece yarısını geçerken otele dönen Doruk, yürümüyor daha çok sürünüyordu. Onu ayakta tutansa süslü ama soğuk odasındaki yatağa kendini bırakma arzusuuydu.

Üzerinde hâlâ dünden kalma kıyafetler vardı ve kırk sekiz saattir düş almamıştı. Kafasının içi öyle çok doluydu ki uyumak ve uzaklaşmaktan başka bir şey düşünemeyen Doruk, suyun altına girerek zihnini açma riskini göze almayacaktı. Üstündeki tüm eşyalardan kurtulup yorganın altına girecek ve Tanem’in evine taşman Asya’nın yüzündeki hayal kırıklığını ve şapkasının altına kendini gizleyen adamın iğrenç gülüşünü düşünmemeye çalışacaktı.

Son bir gayretle asansörden inen adam, yarı yarıya kapalı olan gözüne ilişen şeyin ilk bakışta ne olduğunu an-

lamadı. Sadece bir adım daha attığında kapısının önünde sırtını duvara yaslamış ayaklarını dar koridora uzatmış Sabrina'yı net bir şekilde gördü.

Dilinden dökülen küfrün muhatabı tamamen kendisiydi. Kızı peşine takip gelmiş ama doğru düzgün yüzüne bile bakmamıştı. Ona söz verdiği boğazda yemeği bile ancak şimdi hatırlayan Doruk, ince geceliği ile kapısına sığınmış ufak tefek kadını kucaklamadan elindeki kartı yuvasına yerleştirdi.

Taşımakta hiç zorlanmadığı kadını yatağa yatırıp üzerine ince bir battaniye ile örttü. Kendini tokatlamamak için çenesindeki birkaç günlük sakalını sıvazlayan Doruk'un yatağı ile ilgili düşlediği tüm hayaller uçup gitmişti ki kendine dert ettiği şey o değildi. Sabrina'ya yaptığı haksızlıktı. İki gündür onu arayıp duran kadına "Acil değilse seni sonra arayayım," deyip telefonunu kapatmış ama asla geri dönmemişti.

"Bir şeyi de doğru yap be adam!" diye kendine çıkışan Doruk banyoya gitmek için olduğu yerden kıpırdanmaya başlamadan kadının avuçları arasından yatağa düşen anahtarların çıkardığı hafif anlık sesi duydu.

Fark etmemeye çalışsa da bir kere görmüştü. merakına yenik düşen adam Sabrina'nın üzerinden eğilip anahtarları aldı. Ne olduklarını ya da ne işe yaradıklarını biliyordu ama Sabrina'da ne arıyorlardı, işte o merak ettiği kısımdı.

Uzun süre bekleyip kendini yemesine gerek kalmadan uykunun verdiği sersemlikle "Yeni evimin!" diyen Sabrina ona yardımcı oldu.

Doruk hayatındaki kadınların yaşam hızına kesinlikle ayak uyduramıyordu.

“Yeni evinin mi?”

“Üzülme senin için de bir oda var!”

Kenara kayan Sabrina, oturması için Doruk’a yer açtığında hiç itiraz etmedi. Kırısan alnı, kısılan gözleri hâlâ anlamadığını işaret ediyordu.

“Neden ve ne zaman?”

Omuzlarını kaldırıp indiren Sabrına, “Çünkü sana daha fazla yük olmak istemiyorum,” dedi.

“Bana yük olduğuna nasıl karar verdin? Beni görmüyorsun bile!”

“Bak, senin tüm masrafların şirketin tarafından benimkilerse senin tarafından karşılanıyor. Üstelik bu otelin pek de ucuz olduğunu zannetmiyorum.”

Elini havaya kaldıran Doruk, onu susturup tüm bedeniyle Sabrına’ya döndü.

“Asıl sen bak, bu tür hesaplar yapacak olsaydım seni buraya getirmezdim. Ayrıca ben on sene önceki o adam da değilim. Tamam, seninle zor yıllar geçirdik üç beş dolar için uzun yollar yürümek zorunda kaldık ve birlikte yaptığımız tatillerde bunun yarısı eden otellerde bile kalamadık ama...”

“Evet, maddi olarak zorlandığımız dönemlerdi ki ben çok mutluydum, belki de yaşadığım en güzel yıllardı,” diyen Sabrina üzerindeki battaniyeden kurtulup Doruk’un tam karşısına geçip oturdu. “Paranın senin için hiç önemli olmadığını biliyorum! Nasıl oluyor bilmiyorum ama bir veriyorsun sana on olarak geri geliyor. Ancak şimdi senin iki tane çocuğun var, beni daha ne kadar sırtında taşıyabilirsin ki?”

“Gideceği yere kadar!”

Acıyla tebessüm eden Sabrına, “Biliyorum, sen gözde

izeci çocuksun!" dedi, "Her şeyi doğru yapan, kızların iş-tahını kabartıp erkeklerin gıpta ile baktığı ve verdiği söz-leri tutan harika çocuksun..."

"Sabrina..."

"Asya çok şanslı, yakışıklı ve zengin iyi çocuğu o kaptı ama ben geceleri markette çalışıp gündüzleri okula giden o adamlarla çok mutluydum. Tanıdığım en çekici ve etkile-yici pompacıydı."

Geçmişî saygıyla anan Sabrina, ufacık kollarını Doruk'un boynuna dolayıp bir süre sessiz kaldı.

Fazla bekletmeden kadına karşılık veren Doruk, bu kucaklaşmanın ne çeşit bir veda olduğunu bilmiyordu. Belki altı sene önce bir sabah ansızın giden Sabrina'dan alacaklı olduğu veda, belki de eski sevgiliden dost olmayı başaramayan kadının *hoşça kalı...* "Eğer ben, seninle an-nem arasında seçim yapmak zorunda kalmasaydım şim-di burada olmak yerine Central Park'ta çocuklarımız ve köpeğimizle koşturuyor olurduk."

Sabrina'nın geçmişten bugüne gelen hayali, Doruk'u sıkıntıya düşürmüştü. Kollarını usulca genç kadından ayırıp geriye çekildi. Hülyalara dalıp geleceği planladık-ları o günler çok uzakta kalmıştı.

" Bu konuyu aramızda hallettiğimizi sanıyordum," dedi Doruk bıkkınca. "Ama şunu bil ki annenin dolandır-dığı adamlardan kaçmak yerine benden yardım istesey-din, herkes için daha farklı olurdu. "

"Biliyorum, üstelik kaçmak bir işe yaramadı. Verdiğim karardan dolayı hâlâ kaçıyorum ve sanırım ölene kadar da kaçacağım."

"Dur bakalım, o işin bir çaresine bakacağız."

"Neyse, işte böyle!" diyen Sabrina'nın sesine değen

mahzunluk sadece bir saniye sürdü. "Yeni evimi görmelisin; tam iki odası var, kocaman bir mutfak ve bir banyo ama dur asıl bombayı söylüyorum eşyalı, üstelik saç kurutma makinesi bile var!"

Çocuksu heyecanıyla ellerini birbirine çarpan Sabrina, yeni evini anlatıp dururken karşısındaki adamın bakışlarından gelip geçen şüpheyi göremedi.

"Bu kadar kısa zamanda nasıl hallettin? Keşke benden yardım isteseydin."

"Ahh, aslında senin sayende, yani bana öğrettiğin Türkçe sayesinde. Ev pek senin yaşayabileceğin bir yer değil ama benim için ideal, yine de ne zaman istersen gelip bende kalabilirsin. Kirası da uygun, kursum biter bitmez işim de hazır üstelik alacağım maaş bir harika"

"Senin adına çok sevindim, hiç bilmediğin bir ülkede bu kadar kısa zamanda işlerini halletmen büyük şans. Ne diyelim, şansın hep yanında olsun!"

"Ah teşekkür ederim!" diye ufak bir çığlık atan Sabrina, kendini yeniden yatağa bıraktı. Yeniden uyuyacakmış gibi bir hali vardı ama Doruk'un uykuya duyduğu tüm açlık kaçmıştı.

Banyoya girmeye karar veren adam, sessizliğe bürünen Sabrina'ya odasına geçmesini söylemek istediye de kelimeler dilinin ucundan geri döndü. Aklından neler geçiyor olursa olsun ona bu kadar kaba davranamazdı.

"Ben banyoya gireceğim," dedi çare olarak. "Sabah toplantım var ama öğleden sonra seninle buluşur yeni evine bakarız. Bu arada yenilenecek eşyalar varsa da onların listesini çıkarırız, tabii benden ev hediyesi olarak."

"Gerçekten mi, çok sevinirim."

"Hatta sana ayarlanan iş benim aklıma yatmazsa bizim

şirkette sana uygun bir iş buluruz. İngilizce bilen ki senin ana dilin oluyor birine her zaman ihtiyaç vardır.”

Doruk’un onunla ilgilenmesine çok sevinen Sabrina, adamın sözlerinin altındaki imayı da çok iyi anlamıştı. Gitmesi gerekiyordu ama adamdan çaldığı her saniye onun için çok değerliydi.

Hemen yatağın karşısındaki aynadan yan profilini gördüğü Doruk’u özlemle seyreden Sabrina, ona dokunmayı aslında Doruk’un ona dokunmasını çok özlemişti.

Adamın ona değdiği her noktada yanan ateşlerin verdiği o hissi hatırlıyordu. Ölmek gibi, yeniden doğmak gibiydi. Kulağına adını haykırdığı gecelerde yaşadığı doyum bir daha, başka adamların koynunda bulamazdı, bulamadı da zaten.

“Benden haberler bu kadar, artık odama geçeyim,” diyen Sabrina, Doruk’un ona *kal* demesini istiyorduysa da böyle bir şeyin olmayacağını biliyordu.

Saat on birde katılması gereken personel toplantısı için yarım saat önceden gelen Doruk’un aklı hâlâ dün gecede-ydi. Sabrina’nın giderkenki bakışlarını hiç beğenmemişti. Dilinden dökülen sözlerle gözlerinin söyledikleri bambaşkaydı.

Doruk bir yerde Sabrina ile ilgili hata yapmıştı ama nerede? Kısa süre önce *yaşadığım sürece yanında olacağım* derken şimdi neden öyle hissetmiyor, aklına üşüşen kuş-kulara neden kulak veriyordu?

Çıkardığı ceketini koltuğun üzerine bırakan Doruk, sadece siyah ve grinin kullanıldığı odada yerden tavana kadar cam olan pencereye ilerledi.

Bugün muhakkak buluşacağı Sabrina’yı ve ona ait dü-

şünceleri bir kenara bırakması gerekiyordu, en azından şimdilik. Fakat en kısa sürede bu konuya tekrar dönecekti.

İki aydır hazırlıkları süren şirket açılışı, iki gün önce yapılmıştı. Onun için tahsis edilen odanın tamamlanmış halini gördüğünde, kendi bile plazanın yirmi beşinci katındaki yedi tepe manzaralı bu odanın ona ait olduğuna inanamadı. Aslında inanmalıydı. Oraya çıkabilmek için çok fedakârlık yapmış ve çok çalışmıştı. Ama itiraf etmeliydi ki sahip olduğu iş hayallerinin de kat be kat üstündeydi.

Sokaklarında yitip gitmekten korktuğu İstanbul'a en yukardan bakıyor olmasına rağmen ne yazık ki mutlu değildi. Umutları vardı ancak mutluluğu yarım ve buruktu. *Kazandım, seni yendim hayat* diyemiyordu.

Yirmi dört saat görmese özlediği ikizleri ve düşlerini süsleyen kadın, onun yanında olmadığı sürece de hep yarım ve buruk kalacaktı.

Ellerini iyi bir terziden çıkmış özel dikim pantolonunun cebine sokup kafasını cama yasladı. İki yıldır köpekler gibi çalışmış, kapılarda beklemiş, gözleri kanlanana kadar raporlar hazırlamıştı. Ama bunların hiç birini lüks içinde yaşamak, kendini tatmin etmek için yapmamıştı. Hayatı boyunca ihtiyacı olandan daha fazlasını hiç istememiş ve hiçbir şey için ödün vermemişti. Fakat şimdi her şeyi ikizleri ve Asya için yapmıştı.

Asya...Ona, gururuna köle olmayacak kadar çok âşıktı.

İstisnasız her gece, omuzlarında dans eden saçlarına dokunduğunu hayal etmişti. Ve her hayalinin sonunda o ipek sarısı, rüzgâra meydan okuyan saçların yokluğu ilmik olup boğazında düğümlenirken geceler boyunca nefes almadan yaşamaya çalışmıştı.

Şimdi ona bu kadar yakinken uzak durmak hiç kolay olmuyordu. Fakat bu gece Asya ile aralarındaki tüm belirsizlikleri ortadan kaldıracaktı. Ya sonsuza kadar mutlu yaşayacaklardı ya da sonsuza kadar yaşayıp, hayal kırıklıkları arasında kendilerine yeni doğrular bulacaklardı. Başka da bir seçenekleri zaten yoktu!

“Doruk Bey, toplantı odası hazır!”

Asistanının sesini takip ederek kucağına düştüğü hüzünden ayrılan Doruk, “Teşekkürler Semra Hanım,” diyerek her zamanki kendinden emin duruşuna geri döndü.

Yeni çalışma arkadaşlarıyla tanışmak için acele etmedi. Ağır hareketlerle ceketini yeniden üzerine geçirdi. Geniş, siyah cam masasının kenarında personel bilgilerini içeren dosyayı aldı. Kalbinin heyecanlı atışlarını normale döndürmek için kendine zaman tanıyan Doruk Akman, kaldırdığı oval çenesi ile kararlılığını ortaya koyuyordu. Bugüne kadar hiç kimsenin onun içinde kopan fırtınaların yarattığı yıkımı görmesine müsaade etmemişti bundan sonra da etmeyecekti.

Çalan telefonu kapatmak için elini uzatmak istiyor ama bir türlü başaramıyordu. Kolunun üzerindeki ağırlık hareket etmesini engelliyordu. Alnından boncuk boncuk terler boşalana kadar uğraştıysa da başaramadı. Sanki kolu ona ait değildi. Kaldırmak istiyor ama ne yaptıysa olmuyordu.

Neyse ki telefon sustu, diye rahatlamaya fırsatı olmadan yeniden çalmaya başladı. Ne garip bir rüyaydı bu! Ne anlatmaya çalışıyordu ona? Sabah olduğunda rüya tabirle-

rine bakmak için neyi kullanacaktı? Ya da bu sadece karabasan olabilir miydi?

Üçüncü defa susup yeniden çalmaya başlayan telefonla kaldıramadığı kolunu rahat bırakıp gözlerini açmayı deneyen Asya, nihayet bir rüyanın içinde olmadığını anladı. Telefon gerçekten çalıyor ve yaramaz oğlu kolunun üzerinde yatıyordu. Böylelikle neden hareket edemediğinin sebebi de anlaşılmış oldu.

Yavaştan telaşa kapılan Asya, daha doğmamış günün sabahında kimin ne için aradığını anlamak için acele etti. Açıkta kalan elinin yardımıyla minik Yağız'ın kafasını kaldırıp yastığa yerleştirerek şifonyerin üzerindeki telefona uzandı. Parmaklarındaki uyuşukluk hâlâ devam ediyordu.

Ekranda yanıp sönen Doruk'un adını görünce paniklemişti. Fazla bekletmeden açtığı telefonda *alo* demeye fırsat bulamadan Doruk canlı sesiyle "Amma da uykucusun," diyerek karşıladı onu.

"Umarım bu saatte beni aramanın mantıklı bir açıklaması vardır." "Tabii ki var, seni sahile götüreceğim, sıkı bir koşunun ardından..."

"Ne yani, beni bunun için mi aradın?" diyen Asya, yanıldığına aslında rüya görmeye devam ettiğine karar verdi. "Daha hava karanlıkken hem de..."

"Bu lafımı kesme huyundan nefret ediyorum."

Pes ediyordu, eğer bu bir rüya değilse o zaman kesinlikle kâbustur. Ve her şekilde gerçek olmasından daha mantıklıydı.

"Doruk, her ne söyleyeceksen ilgilenmiyorum. Şimdi telefonu kapatıyorum ve uykuma geri dönüyorum," dedi Asya ama sözlerinin aksine yatakta oturmayı seçti.

“Eğer telefonu kapatırsan oraya gelirim.”

“Herkesi uyandırmaya cesaret edemezsin.”

Adamın keyif dolu kahkahasını duymak sinirine dokundu. Sabahın bir körü bu kadar dinç ve ayık olmayı nasıl başarıyordu bilmiyordu ama Asya’nın sesi bir kadınınkinden çok bariton gibi çıkıyordu. Üstelik gözkapaklarının üstüne oturan ayının da yardımıyla gözleri sürekli kapanıp duruyordu.

“Kimseyi uyandırmayacağıma eminim. O evin anahtarı bende var ve senin hangi odada olduğunu biliyorum, bilmem anlatabildim mi?”

“Anlatabildin ama hâlâ sözümün arkasındayım. Ne senle bir yere gelirim ne de sen buraya gelmeye cesaret edebilirsin.”

“Beni kışkırtıyorsun,” diyen adamın bir şeyler yaptığını anlayan Asya, birbirine değen demir sesini duyduğunda ne yapmaya çalıştığını anlamıştı.

“Neredesin sen?”

“Kapıda!”

“Baş belası!”

“Ben de seni seviyorum!”

İstemese de gülümseyen Asya, nihayet gitmeye karar veren aylardan kurtulmuş gözlerini açmıştı.

Geçen gece çocuklar ve Fatma ablayla geldikleri Üsküdar da bir süre Tanem’in misafiri olacaklardı. Bu ikinci gecesiydi uyumak için oldukça çaba sarf etmişken şimdi Doruk’un katkılarıyla tüm uğraşı çöp olmuş, geç kavuştuğu uykuyla erken vedalaşmıştı.

Doruk’un kararlı ısrarcılığı Asya’nın direncini kırmıştı. “Ne planlıyorsun?”

“Yaşadığımızı hissedeceğiz.”

“Nasıl olacak o?”

“Yorulacak, yenilenecek, kalbimiz atacak, heyecanlanacak, büyülenecek ve en son keyif alacağız.”

“Kulağa çok yorucu geliyor.”

“Üsküdar sahilinde tüm kemiklerimiz sızlayana kadar koşu, ardından tüylerimizi diken diken eden sahil rüzgârına karşı gün doğumunu seyretmek sonra bizi kendimize getirecek kahvaltı ve en son kayalıklarda ayaklarımızı denize sokarak yeni gün için güç toplamak. Tüm plan bu!” “İstemem, ben o sahilde kısa süre önce sabahlamıştım ve inan bana tüm iliklerime kadar yaşadığımı hissetmiştim.”

Üzerinden iki yıl geçmesine rağmen o günleri hâlâ dün gibi hatırlayan Asya, hatırlamakla kalmayıp o an hissettiklerini her zerresine kadar tekrar tekrar yaşıyordu.

“Bir de böylesini dene ve yıkılmadığını, yenilmediğini kanıtla,” diye ısrarını sürdüren Doruk’un enerjisi düşmüştü. Asya, onun devrilen gözlerini, stresle incelen dudaklarını kafasında canlandırabiliyordu.

“Gelemem, çocukları odada tek başlarına bırakamam.”

“Sen hazırlanmaya başla, ben Fatma ablayı arayıp oraya gönderiyorum.”

“Bilmiyorum.”

“Hadi Asya, yatağın sana ait tarafı soğumadan abla gelir.”

Sol omuzundaki meleği deli gibi gitmesini istiyordu ama sağ tarafındaki akıllı başındaki meleği bu adama kanmaması için diretiyordu. Fakat onları boşuna savaştırıyordu az önce adam şaka da olsa *seni seviyorum* derken kararını vermişti.

“Peki, ama bir şartım var.”

“Kabul!”

“Önce dinle.”

“Ona da kabul!”

Boştaki avucunu alnına bastıran Asya, istemese de güldü. Sert olmak için neden zorluyordu ki? Karşısındaki Doruk’ken hiç şansı olmadığını bilmiyor muydu?

Doruk’un nefes alışlarından heyecanla onu beklediği belliydi. Asya da konuşmak için acele etmedi.

Önce biraz durdu sonra “Geçmişten ya da gelecekte bahsetmek yok,” dedi ve açıklamaya devam etti. “Yeni tanışmış iki arkadaş gibi davranacağız, bizim bir geçmişimiz yokmuş gibi.”

Sessiz kalma sırası Doruk’a gelmişti. Onun karar vermeye çalışmadığını biliyordu. Belli ki Asya’nın şartı canını sıkmış biraz da yaralamıştı. Utanç duyulan ya da yok sayılmak istenen hatıraların içinde olan herkesin canı biraz sıkılırdı. Fakat Asya o günlerden utanmıyordu, sadece ait olduğu yerde kalmalarını istiyor ve gerçekten keyif dolu birkaç saat geçirecekse tetikte beklememesi gerekiyordu.

“Hımm en sevdiğim, *iki yabancı* fantezisi. Bekliyorum, hadi gel!”

Doruk konuşmaya devam ederken telefonu kapatan Asya verdiği karardan daha şimdiden pişman olmuştu.

Hemen yanında yatan Yağız ve Yaren’i uyandırmamak için sessizce kalktı. Onlarla aynı yatakta uyumak işkence çeşitlerinden sadece biriydi.

Henüz yerleştirmedeği bavuldan işini görecektir bir şort ve tişört aldı. Koşuya uygun ayakkabısı yoktu ama Taneminkini ödünç alabilirdi.

Sadece ay ışığının aydınlattığı odadaki gün hâlâ doğ-

mamıştı. Giyinmeye çalıştı, üzerindikilerin ters olmadığını kontrol edip saçlarını tek dalga halinde tepesinde topladı.

Artık hazır olduğuna inandığı anda Fatma abla yavaşça kapıyı tıklattı. Bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı. Kapıyı açıp kadının içeri girmesi için yana çekilen Asya, utançtan kızardığını hissedebiliyordu. Beyaz tenli olmanın yan etkilerinden biri de buydu.

Uykulu sesiyle sadece “İyi geceler,” deyip yatağa geçen Fatma ablaya duyduğu minnetle kaçarcasına odadan çıkan Asya’nın onu bekleyen saatlerin nasıl geçeceği ile ilgili kuşkuları ve aynı derecede yüksek beklentileri vardı.

Gecenin ayazı içine işleyen Doruk’un donup kalmamak için yerinde zıplaması ayak bileklerindeki ağrıyı saymazsa pek işine yaramamıştı.

Asya’nın, düşündüğünden daha kolay ikna olmasını pek hayra yormuyordu ancak aklına kötü şeyler getirip keyfinin kaçmasına izin vermeyecek, negatif düşünüp olumsuzluğu çağırmayacaktı.

Asya’nın dediği gibi yakın ve uzak geçmişlerini yok sayıp felekten alacağı olan günü tahsil edecek, gerisine de sonra bakacaktı.

Üşüyen ellerini cebine sokan Doruk, nefesi kesilmiş halde aralık kapıdan içeriye süzülen Asya’yı gördü.

Özenilmemiş hali ile doğal ve bir erkeğin iştahı kabartacak kadar güzel görünüyordu. Tek süsü yüzündeki yarım gülüşüydü ama Doruk için yeterliydi.

“Gecenin bu saati sizin gibi küçük ve alımlı bayanlar için çok tehlikelidir,” diyerek yaklaştığı Asya’nın saçlarını öpen Doruk, “Sizi korumama izin verin lütfen,” dedi.

Kesinlikle böyle bir karşılama beklemeyen Asya, düşünmeden adamın oyununa katıldı.

"Bir yetmiş üç boyundaki kadınlar alımlı olmaz ve onlara kimse yılmaz hele küçük hanım asla demez!"

"Ama benim için tüm kadınlar alımlıdır ve alımlı olan tüm kadınlara yılmazım."

"Ah evet, sanırım namınızı duymuştum." diyen Asya, şaka da olsa bundan hiç hoşlanmamıştı. "Kene olduğunuzdan bahsedildiğini kesinlikle hatırlıyorum. Bu arada sen günaydın dedin de ben mi duymadım?"

Bir anda ne olduğunu anlayamayan Doruk, Asya'nın ne düşünmüş olabileceğini önemsemedi. Her şey ya da hiçbir şey olabilirdi.

Ona aldırmadan çekip giden kadının arkasından "Huysuz!" diye mırıldanırken yerinden kıpırdamadı. Sert adımlarla yürümeye devam eden Asya'nın kalçalarını seyre dalmışken kurduğu hayal için kendini suçlamıyordu. Öyle davetkâr ve güzellerdi ki Doruk'un aklını başından alıp başka yerlere götüren onlar oldu.

"Ne dediğini duydum ama sana cevap vermeyeceğim. E hadi, ne bekliyorsun?"

"Huysuzsun işte!"

Sadece iki adımla Asya'nın yanına varan Doruk, mutlulukla parlayan gözleriyle kadına aşkla baktı.

"Beni kızdırmama izin vermeyeceğim. Araba nerede?"

"Ne arabası? Spor yapacağız. Sahile kadar yarışalım!"

Asya kısacık bir an şaşkınlıkla ona baktı. Sonra ifadesi sertleşti.

"Lütfen şaka yaptığını söyle."

Olduğu yerde koşmaya başlayan Doruk, "Şaka yapamayacak kadar çok ciddiym hanımefendi," diyerek beli-

ni öne doğru kırdı. Asya'ya geçmesini işaret edip abartılı şekilde kolunu uzattı. "Eğer bir saniye daha dikilmeye devam edersen seni öpeceğim, sonra uyarmadı deme."

Sadece yarım dakika meydan okur gibi dikilmeye devam eden Asya, ona doğru hamlede bulunan Doruk'un parmak uçları tenine değdiği anda koşmaya başladı.

Kaçmasına izin veren Doruk, onu takip etmeden önce kısa bir an önündeki karanlık yolda parlayan kadını seyrederken içini çekti. Ve her kaybettiğinde yeniden yakalamak için çaba gösterdiği Asya'nın arkasından nihayet koşmaya başladı.

Gün kızılığını yakalamış, eylül sabahlarının serin çisesi saçlarına yağmıştı. Yorgunluk Asya'nın yanaklarındaki ve burnunun ucundaki kızarıklıktan belli oluyordu. Oysa Doruk, kadın yüzü görmemiş yeni yetme gibi Asya'ya saldırmamak için koşarken tüm gücünün tükenmesi için dua ediyordu.

Kollarını ince beline dolayıp onu kendine yaslamak ve nefessiz kalana kadar dudaklarını öperek Asya'ya duyduğu tüm açlığı bastırmak istiyordu. Gözünün önüne gelen imgeyle anında ereksiyon olan adam, iki yıldır hiçbir kadınla birlikte olmamıştı. Önüne fırsat gelmediği için değil, Asya'dan başkasını istemediği için. Onun pürüzsüz teni, her dönüşuyla alev alan vücudu olmadıkça da başka biriyle olabileceğini hiç sanmıyordu.

Ellerini dizlerine dayayan Asya, "Tamam, benden bu kadar!" dedi.

Beş kilometrenin sonunda Asya'nın nefes alışları hızlanmış bacaklarındaki derman tükenmişken Doruk, sahile temiz hava almaya çıkmış kadar rahat görünüyordu.

"Hadi mızıkçı, güneşin yüzünü göstermesine az kaldı, o zamana kadar uca gitmek zorundayız."

Bakışlarını sahil yoluna çeviren Asya, önlerindeki kat etmeleri gereken yola baktı. İki kilometre boyunca dümdüz olan yolun onun gözüne dik bir yokuşmuş gibi görünmesi genç kadının işini daha da zorlaştırdı.

"Hayır, ben hiçbir yere gelmiyorum," diyen Asya kendini yere bıraktı. Zemin taş ve soğuktu ama onun için bulutların üzerinde olmakla eşdeğerdi.

"Formdan düşmüşsün!"

"Ben bu bedenden iki çocuk çıkardım, hem de aynı anda... Senin başına gelse nasıl olurdu merak ediyorum."

"Sana yakışmıştı, bende pek iyi duracağını sanmıyorum," dedi Doruk ve terden yer yer ıslanmış tişörtünü çıkardı.

İşte Asya'nın da nefesi tam o anda kesildi. Oksijeni yeniden ciğerleri ile buluşturabilmek için ondan beklenmeyecek bir refleksle, bakışlarını gündoğumu ışığının altında alev almış gibi duran adamın göğüslerinden çekip simsiyah gözlerine kenetledi. Esmer tenindeki her bir hücreden haykıran güç ve ihtişam onu çağırırken bakıp direnmesi imkânsızdı. Adamın en zararsız en masum yerinin gözleri olduğunu düşündüğünde de yanılmıştı. Orada da öbekleşmiş şehveti görebiliyordu.

Kendini köşeye sıkışmış gibi hisseden Asya, bunu hak etmişti. Bu adamdan nefret etse de onun cinsel gücüne hayır diyemediğini bilip ondan kaçması gerekirken o tutmuş şehvetin en yoğun olduğu bu saatte onunla buluşmuştu.

Kendine hâkim olmaya çalışan Asya, daha ne oldu-

ğunu anlamadan Doruk onu kucakladı. Yerden temasını kaybedip havalandığında irkilen genç kadın hemen başını kaldırdı. Onu savunmasız bırakan adama karşı başını dikleştirmeye çalışsa da Doruk tarafından kapana kısılmış gibiydi.

“Ne yaptığını sanıyorsun, beni hemen yere indir!” diye bağırarak Asya, titreyen sesinin onu yarı yolda bırakmamasına teşekkür etti.

“Atarlanma hemen, yorulduğum diye sızlanmıyor muydun?”

“Atarlanmak mı? Sen nasıl konuşuyorsun?”

“Burası benim çöplüğüm, istediğim gibi konuşurum!”

Doruk’un kollarından kurtulmaya çalışan Asya, yaşadığı panik sayesinde tavan yapan adrenali adamı zorluyordu.

“İstediğin gibi konuş ama beni hemen yere indir! Ayrıca beni kucaklamak için soyunmana gerek yoktu.”

Asya’yı yere indirmeyen ve indirecekmiş gibi de görünmeyen Doruk, önce temposunu düşürdü sonra da durdu.

Durgunca yolunda ilerleyen denizi arkasında bırakarak, arabaların seyrek de olsa geçmeye başladığı caddeyi kucağında Asya ile aşan adam kendine eziyet ediyordu. Biriktirdiği tüm özlemler içinde çırpınıp dururken hiçbir şey yapmadan yolunda ilerlemek günahlarının bedeli gibiydi.

“Kibarlık yapmak istemiştin, terden ıslanmış tişörtümle yakınlık kurmaktan memnun kalmayacağımı düşündüm.”

Cevap olarak adamın omuzunu ısırarak Asya, “Beni hemen yere indir!” diye çığlık attığı esnada yanlarından

geçen araba onlara korna çaldı. "Senin yüzünden rezil olduk."

"Kıpırdanmaya devam edersen irademe daha fazla hükmedemem. O yüzden uslu dur yoksa rezil olmak neymiş sana hemen gösteririm."

Mavi gözleri hoşnutsuzlukla kararan Asya, sessizliğini, çılgınlıkla bozarken dahi yeniden kıpırdamaya cesaret edemedi. Doruk böyle bir şey yapmazdı ama kucağında olduğu adamın yaşadıklarını fark etmek onu sarsmıştı.

Doruk ise alaycı konuşmasının Asya'yı nasıl gücendirip kızdırdığını görmekten sapkınca bir zevk almıştı.

Son bir kilometrelik yol boyunca kucağında sessizce duran Asya'yı nihayet yere bırakan Doruk, "Buranın kahvaltısı hem doyurucu hem de lezzetlidir," dedi ancak omuzlarından kavradığı kadını serbest bırakmadı. Bir daha kolay kolay dokunamayacağını biliyorken elindeki şansı çabuk tüketmek niyetinde değildi.

Kısmen şaşırdığı kısmen de tahrik olduğu için dudakları hafifçe aralanan Asya, en son ne zaman serbest bıraktığını hatırlamadığı nefesini Doruk'un boynuna doğru üfledi. İrkilen adamın esintiyle nutkunun tutulmasını fırsat bilip yakaladığı boşluktan faydalanarak Doruk'un elinden kurtuldu.

"Bir daha o ellerin bana dokunursa parmaklarını tek tek kırarım."

Asya'nın uzaklaşmasına imkân tanımayan Doruk, onu bluzundan yakalayıp kızgın suratıyla burun buruna gelecek şekilde Asya'yı kendine çekti.

"Bunu nasıl yapacaksın çok merak ediyorum çünkü ellerimi üzerinden çekebileceğimi hiç sanmıyorum."

Ruhunu okuyormuş gibi dikkatle Doruk'a bakan Asya,

kara kış kadar soğuk bir sesle "Her şeyi berbat etmekte üzerine yok değil mi?" diye sordu.

Aldığı uyarının etkisiyle geri çekilen Doruk, "Haklısın," dedi. "Yeni tanışmış insanlar birbirine böyle davranmaz."

"Ve yeni tanışmış insanlar ortalıkta çıplak gezmez! Şimdi lütfen üzerini giy!"

"Aslında, şimdi sıkıyorsa gel de giydir demek vardı ama yeni tanışan arkadaşlar birbirine böyle şeyler de söylemez."

"Ahh," diye çemkiren Asya, sağ ayağını tıpkı huysuzluğu tutan Yaren gibi yere vurup uzaklaştı.

Hâlâ yanan sokak ışıklarının altında saçlarını savurarak yürüyen Asya'yı yakalamayı ve büyüyen göz bebeklerinin sebebi olan arzularını bastırmayı çok istese de Doruk, sadece elindeki tişörtü giymekle yetindi.

Sıcak bir gülüş ve uykulu gözlerle onu karşılayan genç garsonun gösterdiği yere oturdular. Esen rüzgârla savrulan yapraklar Doruk'un sürekli değişen duyuları gibiydi. Oradan oraya savrulurken kendine verdiği sözleri sürekli olarak unutuyordu. Bugün çocuk gibi davranmak ve didişmekten uzak durup gerçek bir konuşma yapacaklardı. Yapmak zorundaydılar. Temiz ama salaş mekânda garson, önce sıcacık çaylarını getirdi. Ardından yavaş yavaş masayı donattı. Kurt kadar acıkan Doruk, eline aldığı sıcak ekmeye önce tereyağı ardından bal sürüp Asya'ya uzattı.

Hiç tereddüt etmeden ekmeği alan genç kadının da en az onun kadar acıktığı belliydi.

Onlar gibi koşuya çıkanların ve işlerine gitmeye çalışanların sayısı çoğaldıkça güneşte kızılığından soyunmuş gün aydınlığına kavuşmuştu.

Olabildiğince sakın ve uslu durmaya çalışsalar da ikisi arasındaki çekim buna pek izin vermiyordu. Asya, kanı-na karışan hormonlarının gösterdiği etkiyi gizlemek için daha da hırçınlaşırken Doruk alaycılığını arttırdı.

Barut ve ateşin canlı tanığıydılar... Dokunan kaybedecekti.

Mideleri isyan edene kadar yemeye devam eden ikili nihayet son çaylarını da içip kalktıklarında Doruk'un planları bitmemiştir.

Aralarında boşluk bırakarak yürümek karşılıklı oturmaktan nispeten daha iyiydi. En azından konuşabiliyorlardı.

Yol boyunca kendileri hariç her şeyden konuşan ikili en çok da son zamanlarda yaşananlardan, Asya'nın başına gelenlerden bahsettiler. Kim ne istiyordu, amacı neydi? En önemlisi de Asya'nın attığı her adımdan kimin bu kadar haberi olabilirdi?

Cennet'in sigorta poliçesindeki boşluğu bilecek kadar yakınında biri.

Fakat bir o kadar da uzak biri. Çünkü etrafında sayılı insan olan Asya'nın dost diye bildikleri hep ailesiydi.

Hararetle yaşananlara sebep ve kişi arayan Doruk, kendini kaptırmış anlatmaya devam ederken öfke onu esir almıştı. Hâlbuki Asya çoktan konudan uzaklaşmış, başka bir boyuta geçmişti.

Kız kulesinin önünden geçerken durgunlaşan Asya, boğazındaki duygusal düğümü temizlemek ve gözlerine değen yaşları geri göndermek için duraksadı. Buradaki hatıraları çok sinir bozucuydu.

"Ne oldu?" diye soran Doruk ondaki değişikliği geç de olsa fark etmişti.

Omuzunu *yok bir şey* dercesine sallayan Asya, yürümeye devam etti.

Doruk bir şeyler olduğunu biliyordu ama üzerine gitmedi. Saat çoktan sekizi geçmişken zamanı azalıyordu.

“Hadi gel, ileride kayalıklarda oturalım.”

Sahilin bitişinde görünmeye başlayan küçük balıkçı teknelerinin birçoğu avdan yeni dönmüş, sahipleri tarafından terk edilmişti. Güzel olduğu kadar hüznü bir tablo oluşturmuşlardı.

Asya’ya elini uzatan Doruk, hiç beklemeden karşılık almıştı. Düşmeden inmeye çalıştıkları kayalıklardan kendini korumak için bunun bir refleks olduğunu biliyor olması Doruk’un sevincini baltalamadı. Sebebi her ne olursa olsun Asya’nın eli olması gereken yerde, Doruk’un avuçlarındaydı.

Denize ulaştıklarında son kayanın üzerine oturup ayakkabılarını çıkardı. Aynı şeyi Asya’nın da yapmasını söyledi.

“Su soğuk mu?”

“Hem de çok!”

Dudaklarını bükse de ona denileni yaptı. Önce oturup sonra ayakkabılarını çıkartarak Doruk’a uzattı. Daha parmak ucu suya yeni değmişti ki geri sıçradı.

“Ahh soğuk değil, bildiğin buz bu!”

“Birazdan alışırsın.”

“Hasta olacağız.”

“Ben sana bakarım.”

“Sen kendine bak yeter!” diyen Asya’nın dizleri genç adamın bakışlarının yoğunluğu altında titreyince çare olarak kafasını çevirdi.

“Geldiğin için teşekkür ederim.”

“Yanlış hatırlamıyorsam bana başka bir şans bırakmadın ama pişman değilim, ben de teşekkür ederim.” Asya bu saatten sonra kendini gizlemeye gerek görmedi. “Biraz uzaklaşmak ve farklı bir şeyler yapmak iyi geldi.”

“Ve sanırım kendi rekorumuzu kırdık.”

Topladığı saçlarının arasından özgürlüğünü ilan ederek yüzüne değen birkaç teli kulaklarının arkasına yerleştiren Asya, “Bir saattir didişmiyoruz?” dedi.

“Buradan sonra nereye gidelim?”

“Şaka mısın? Yapacak işlerim var, üstelik bence bu kadar kaçamak fazla bile! Hem senin işin yok mu?”

Elini suya sokan Doruk, parmaklarının ucundaki suları Asya’nın yüzüne silkeledi. Çocukken de bunu yapmayı çok severdi ve fark etti ki hâlâ seviyordu.

“Benim tek işim seni sevmek ve ben senin de tek işinin beni sevmek olmasını istiyorum.”

“Yine başlamasak...”

“Asya, artık gerçekten konuşmamız lazım.”

“Bence konuşacak bir şey yok!” diye kestirip atan Asya’nın ağzı yanmaya hazır çıra gibi kurudu.

“Hayır, var; sen benimsin, siz benim ailemsiniz. Bu aramızda yaşanan saçmalıklar son bulsun istiyorum.” “Yine başladın!”

Elleriyle yüzünü kapatan Doruk kısa bir süre öyle bekledikten sonra yüzünü tekrar gösterdiğinde perişan haldeydi.

“Tüm hatalarımdan dolayı özür dilerim, ha bir özürle geçer mi bilmiyorum ama şu an için elimden başka bir şey gelmiyor. Ama Asya, dayanamıyorum! Ne sana dokunamamaya ne o adamla görüşmene ne de başka bir yerde kalmana. Bizim bir evimiz olmalı sen ve çocuklar

Tanem'de değil benimle, orada yaşamalısınız."

"Bak Metin'le..."

"Burada küfür edilmesini hoş karşılamazlar," diye araya giren Doruk, o adamın adını duymaya dayanamadı.

"O zaman şöyle söyleyeyim, biz o şansı kaçırdık!"

"Hayır, hiçbir şey kaçırmadık. Sadece sen beni duymak istemiyorsun."

"Bazı sonları geciktirmek yalnızca zaman kaybı, o yüzden boşuna uğraşıyorsun, ne yaparsan yap biz seninle finalimizi iki yıl önce yaşadık hatta benimki tam da burada yaşandı."

Soğuktan ve acıdan titreyen Asya daha fazla uzatmak istemiyordu ama kalkıp da gidemiyordu.

"İnadın nereye kadar bilmiyorum ama ben de vazgeçmeyeceğim."

"Anla artık Doruk, senin yürüyeceğin yolda ben yokum. Evet, senin karşında ne kadar dik durmaya çalışsam da hâlâ sana karşı zayıfım. Bir dokunuşunla, bir öpüşünle eriyorum ama bunlar sadece nefsimin şımarıklığı," diye çıkışan Asya'nın suratındaki gülümseme ve gözlerindeki parlama fazlasıyla yanıltıcıydı. "Ben huzur istiyorum, unutmak istiyorum ama sen bana izin vermiyor tam tersi beni kaosa sürüklüyorsun. Ben yanımda, adını küfür saydığın o adam olsun istiyorum ama sen beni öyle bir duruma düşürüyorsun ki sanki ikinize birden mavi boncuk dağıtıyorum. Bu yüzden yapma, uzak dur benden."

Asya'nın dilinden dökülen zehirli sözler korkunç şekilde acı çeken Doruk'un damarlarındaki kanı dondurdu.

"Aşk çok güçlüdür, sahibini kendine mahkûm eder ama ben cezamı çektim ve ondan vazgeçtim. İnan, ne sevmesi ne de vazgeçmesi kolaydı. Ama sonunda yüreğim

susmayı öğrendi. Hem de ılık ılıa denilen o suskunlukla.”

“Asya boyundan büyük laflar ediyorsun!”

“Ben her hcreme kadar şrken sensizlikte cayır cayır yanarak kle döndüm. Şimdi de o küllerin arasından yeniden doğmak için abalıyorum. Yeniden yaşamak ve yeniden sevmek için... Evet, sözlerim boyumdan büyük ama inan yaşadıklarım çok daha acımasızdı. O yüzden isteklerim boyumdan büyük olsa da istemekten vazgemeyeceğimi bil.”

Gece karası gözlerindeki tüm ışık snen Doruk’un elinde kalan sadece hayal kırıklığı oldu. Gzn dikip güçlü bir ifade ile uzun uzun baktı. Asya’nın ısrarlı direnişi bu defa onu alt etmişti.

Eğer tüm benliği Doruk’u terk etmeseydi kendini ya boğazın sularına bırakırdı ya da gözünü kırpmadan gidip o adamı öldürürdü. Ama o sadece Asya’nın bahsettiği suskunlukta ılık ılıa bağırdı.

Usulca yerinden kalkıp ayakkabılarını giyen kadını özlemle seyrederken ona *kal, gitme* diyemeyecek oluşu diline ağır gelince gözlerini kapadı. Gidişine seyirci olmak istemiyordu.

Anlaşılan o ki, Doruk ne kadar çok istese de sevmeyi sevmeyi başaramayacaktı. Yıllardır uğraşmıştı ama hâlâ ilk günkü yerdeydi.

Tepeye tırmanan Asya’yı görmüyorsa bile hissedebiliyordu. Hızla uzaklaşmaya çalışan kadını çalan telefonu durdurdu.

Gözlerini açmamakta direnen Doruk, kayalardan kurtulup düzlüğe ulaşana kadar bekleyen Asya’nın konuşmasını duymak isteyip istemediğine daha karar vereme-

den kadının havayı bölüp ona ulaşan paniğini hissetti.

Süratle ayağa kalkan Doruk, kocaman ve panikle açılan gözleriyle "Tanem, Yaren'i bulamıyormuş," diye inleyen Asya'yla karşılaştı. Giymek için zaman kaybedemeyeceği ayakkabılarını eline alıp üç uzun adımla Asya'nın yanına ulaştı.

Taksi bulmak için caddeye çıktığında kalbi duracak kadar hızlı atıyordu. Aşk acısıyla ölünmediğini ama evlat acısının başka bir şeye benzemediğini biliyordu.

Geçmişin üzerine bir çizgi çekmek, yeni bir hayata başlamak istiyorum ama ne kadarını becerebilirim bilmiyorum. Hayatımın bu noktasında, bana çizilen kaderin ezberini bozmak için aldığım kararlar korkuyorum. Geride bıraktığım onca acı, onca hayal kırıklıkları, onca gözyaşı varken onları yok sayıp önüme bakabilecek miyim, unutup yoluma devam edebilecek miyim bilmiyorum.

Filmlerde gördüğüm kendilerine yepyeni bir sayfa açabilen insanlara hep imrenmişimdir. *Denemek bana ne kaybettirir ki* diyerek çıktığım yolculukta biliyordum ki elimdeki bir dolu hayalden ve cebimdeki birkaç kuruş paradan başka bir şeyim yok. Bir de uyuyan annemin kolundan çekip çıkardığım altın bilezikler vardı. Onları çalmadığıma inanıyorum, onlar zaten benimdi. Benim sırtımdan, benim bedenimden, benim gençliğimden çalınmıştı.

En uzak kente giden trene sadece gidiş bileti aldım. Elimde küçük bavulum, yanımda azığım ve yolculuğumda bana eşlik edecek kitabımı aldım. İstediklerinin peşinden gitmesini bilen birinin hikâyesini okumanın bana biraz cesaret vereceğini düşündüm.

Küçük bir hazırlıktan sonra bomboş kalbimle, tükenmiş ruhumla gelen trene ilk ben bindim. Vedalaşacak hiç kimsem, tek bir anım bile yoktu. Zaten ben olanlardan kaçmak için burada değil miydim? Neden ağlıyordum anlamıyorum; isyanım kime?

Ağır aksak yerimi bulup oturdum. Omuzlarım çökmüş halde gözlerimi dışarıya çevirdim. Sonra vazgeçtim, mutlu olan birilerini görmek istediğimi hiç sanmıyordum. Kitabımı açıp okumaya koyuldum. O; beni korur,

kollar, akıl sağlığımın benimle kalmasına yardımcı oldu. Üstelik yıllardır tek dostum tek huzurum sahip olduğum birkaç kitaptı.

Fakat bu sefer öyle olmadı, aynı satırı üçüncü kez okuduğumda sayfaları kapadım... Bekledim... Dua edip hayal kurdum...

Dört kişilik kompartımanın kapısı açıldığında az önce yanıma bıraktığım kitabı yeni açmıştım. Sohbet etmek, gülümsemek, çaresizliğimin yüzümden okunmasını istemiyorum. Okur gibi yaptım.

Görmedim ama gelenin bir erkek hem de tek başına olduğunu anlayınca oturduğum yerde kıpırdanıp sırtımı koltuğa dayadım. Titreyen ellerimi kitabın yardımıyla gizlemeye çalıştım ve başkalarının daha gelmesi için dua etmeye başladım. Ancak tren düdüğünü çalıp paslı raylarda yavaş yavaş yol almaya başladığında dualarımın bir kez daha kabul olmayacağını anladım. Her defasında bunu neden yapıyordum neden kendimden vaz geçmiyordum ki? Bir umuttur tutturmuştum. Olmuyordu işte, sesimi kimse duymuyordu.

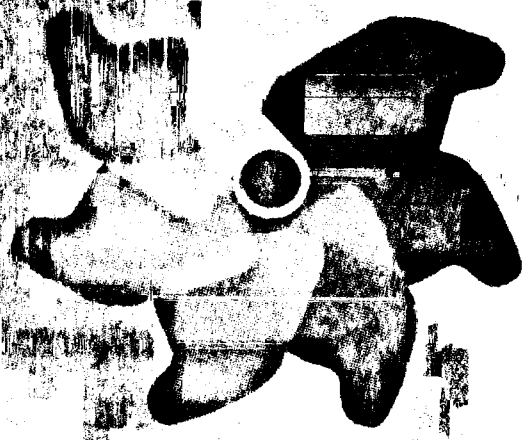
Ne kadar süre geçti bilmiyorum çünkü benim için her saniye koca bir ömre eş değerdı. Hâlâ yüzünü görmediğim adamın bakışlarının üzerimde kilitlendiğini hissediyordum. Suratına bakıp *Neden bakıyorsun? Ne istiyorsun?* diye haykırmak istiyordum ama çelimsiz vücudum tir tir titrerken çıkmayacağına inandığım sesimin etkili olmayacağını biliyordum. Bugüne kadar hiç işe yaramamıştı.

Güm güm atan kalbimin sesi kulaklarımda çınlarken adamın "Neden korkuyorsun?" dediğini zorla da olsa duymayı başardım.

"Önümüzde hayat... Her gün bir başka uykuya yatıp bir başka rüya göreceğiz. Hâlbuki zaman, ağır ağır bizim-

le beraber akan nehir, bir göle varıyordu. Bu gölde artık biz akıyor, dalgalanıyorduk,” demiş ya Sait Faik Abasıyanık bir kitabında, işte benim de hayatım buydu. Son nefesime kadar her gün bir rüyaya dalacaktım. Ben ne kadar yüzmeye çalışsam da dalgalar beni nereye götürürse oraya gidecek ve boğuştuğum dalgalardan kurtulup yeni bir rüyaya dalacaktım.

Tipki şu anda olduğu gibi; aldığım nafile kararlar buraya kadardı. Yazgım meğer bana yeni bir yol çizmişti. Nereden mi biliyordum; karşımdaki adamın dudaklarındaki tebessüm sandığım o kıvrımdan!

Keder

Keder, derin üzüntü. Kendini ona teslim edersen, tüm yaşam sevincinin katili.

Yaşadığımız hayatın süresi kaderle keder arası kadardır. Kederinle yaşar, kaderinle ölürsün. Ama kaderini kederine teslim edersen, cezanı yaşayıp hayatta kalmak olur.

"Hayat, çatlak bardaktaki suya benzer. İçsen de tükenir içmesen de. Bu yüzden hayattan tat almaya bak. Çünkü yaşasan da bitecek yaşamasan da..." Ne güzel demiş Neyzen Tevfik. O ince sızı seni yakıp kavururken nasıl tat alıp güleceksin işte onu söylememiş, söyleyememiş.

Oturup ağlasan, isyan edip yakarsan da boş! Hayat denilen mucizenin tek seferlik olduğunu hatırlat kalbine ve sen her şeye rağmen gülmeyi seç...

Duyu organları tamamen devre dışı kalmış, Asya için tüm dünya dümdüz olmuştu. Yaklaşık iki saattir evin etrafı, yakın ve uzak ne kadar park varsa aranmış ama Yaren'e ait hiç bir şey bulunamamıştı. Aniden ortadan kaybolan altın saçlı kızından geriye kalan tek şey bahçe merdivenlerindeki gül işlemeli pembe hırkası olmuştu.

Evet, elinde olmayan şeyler için üzmekten uzun zaman önce vazgeçmişti Asya ama bu öyle bir şey değildi. Bu ölmektir; bu bin parçaya bölünmek, yüreğine çöken tarifsiz acının seni yok etmesini beklemek gibi bir şeydi.

Bembeyaz döşenmiş salonda kendini kara bir kutunun içine hapsedilmiş gibi hissediyordu. Nefes alamıyor, gözleri karanlıktan başka bir şey görmüyordu.

Oturuyor, kalkıyor, yürüyor, duyuyor ama yaşamıyordu.

"Bunu nasıl yaparım, onu gözümün önünden nasıl ayırırım?" diye kendini suçlamaktan bir an bile vazgeçmeyen Tanem'i avutamıyordu.

Erkenden uyanan Rüya ve Yaren ikilisiyle baş edebileceğini söyleyip Fatma Abla'yı yatağına geri göndermişti Tanem. Bir yaşındaki kızı Rüya ve iki yaşındaki yeğeni Yaren evin içinde sessizce oynarken iki aylık hamile Tanem, sabah bulantısından kurtulmak için banyoya girdiğinde saatin 7.50 olduğuna emindi. İçeride en fazla on dakika kaldığını ve hiç ses duymadığını iddia ediyordu.

Geri döndüğünde, Rüya mutfakta bebeğini yedirmekle meşgulken Yaren ortalarda yoktu. Mutfağı bahçeye

bağlayan kapının açık olduğunu gördüğünde hiç telaşlanmadı. Kapalı ortamlarda durmaktan hoşlanmayan minik kızı bahçede bulacağını düşünüp dışarı çıktı. Ancak tüm seslenmelerine ve aramalarına rağmen bir cevap alamamıştı.

Henüz konuşmaya başlamamış olan Rüya'nın ise söyleyebildiği tek şey *ditti* oldu. Tanem bunun *gitti* olduğunu biliyordu. Kucağına aldığı Rüya ile dışarı çıkmış, sadece yüz metre kare olan bahçeyi yeniden aramıştı. Yaren'e zorla giydirdiği hırkadan başka bir şey bulamadığında ise dalga dalga yayılan panik tüm benliğini kaplamıştı.

Mandalı hâlâ kapalı, yarım insan boyundaki sokak kapısını açıp dışarı çıktığında evi gözetmekle görevli iki adamı buldu. Siyah arabanın içinde ellerinde çay termosuyla oturan adamlar onu görür görmez arabadan çıktı. Kadının yüzünü gören herkes ortada çok büyük bir sorunun olduğunu zaten anlardı.

Siyah pantolon ve siyah kazak giymiş her iki adam da belli ki eylül serinliğinden kendilerini korumak istemişlerdi.

Eve hiç kimsenin girmediği gibi kimsenin de hele küçük bir çocuğun çıkmadığını söylediklerinde Tanem artık panikten daha fazlasını hissetmeye başlamıştı.

Hâlâ çalışmaya devam eden aklının sayesinde kendilerinin bitişik yan evi gözüne kestirdi. Apartmanların arasında kalmış üç müstakil ev yan yanaydı ve birbirinden aradaki bahçe duvarı sayesinde ayrılıyordu.

Saatin kaç olduğuna aldırmaksızın kucağındaki Rüya'yla evin zilini çalmış kapının açılması için de biraz beklemek zorunda kalmıştı. Altmış yaşın tüm belirtilerini gösteren Havva Hanım, uyku sersemi Tanem'in sözlerin-

den pek bir şey anlamasa da peşinde iki adamla beraber içeri girmesine izin vermişti.

Beş dakikanın sonunda kısmen boş olan bahçede ne Yaren'den ne de başka birinden iz bulamayınca orayı terk etmişlerdi.

Hemen Yağız'ı uyandıran Tanem, ağlamaya başladığı o andan itibaren gözyaşları hâlâ durmamıştı.

Elleri arasında tuttuğu minik hırkayla zamanı durdurmuş, bomboş bakmaya devam eden Asya'ya söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Onun çok kıymetli emanetine sahip çıkamamış ilk göz ağrısı Yaren'i gerektiği gibi koruyamamıştı.

"Kızım, senin ne suçun var? Evin içinde başına bir şey geleceğini nereden bilecektin?" diye onu teselli etmeye çalışan Fatma abla sözlerinin bir işe yaramayacağını bilse de kendini konuşmak zorunda hissetmişti.

"Tanemcim, şu anda nasıl olduğunu değil nerede olduğunu bulmamız gerekiyor, o yüzden kendini hırpalamaktan vazgeç."

Sevgili eşinin yaşadığı derin üzüntü ve pişmanlığı görebilen Yağız da perişandı.

"Kendini boşuna hırpalama Tanem, tüm suç benim," diyen Asya dimdik durduğu salonun ortasında nihayet hayat belirtisi göstermişti. "Gereksiz gurur ve inadım yüzünden kızımın başına bir şey gelirse yaşamam. Bunu kaldıracak kadar güçlü değilim ben!"

"Saçmalama Asya..."

"Buraya gelmek yerine villaya gitseydim kızım şimdi yanımda olurdu."

Ayakta durmakta zorlanan Asya, rüzgâra direnen kuru dal gibi olduğu yerde sallanınca onu yakalayan Yağız oldu.

“Bilemezdik!”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Bence biliyorduk. O yüzden buradayım, öyle değil mi?”

“Önlem almak istemiştik!”

“Çünkü olma ihtimalinin fazla olduğunu biliyorduk ama biz Sancaktarız değil mi? İki korumayla her şeyi hallederiz. Bizim başımıza kötü bir şey gelmez gelse de paramızla çözeriz. Kimse bizimle uğraşmaya cesaret edemez!” Asya’nın sesi yükselmiş saatlerdir tutmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarından akmaya başlamıştı. “*Of puf* dedik ama hafife aldık niye çünkü biz Sancaktarız.”

“Kes şunu artık.”

Kucağında oğluyla içeri giren Doruk üç günlük sakalı ve öfke dolu gözleriyle çok tehlikeli görünüyordu. Yorgun ve perişanlığıyla ağır ağır yürüyordu. “Suçluyu buldun hadi bakalım, ne işine yarayacak? Yaren’i geri getirecek mi? Evet on gündür yaşananlar bizi telaşlandırdı ama gerektiği kadar korkutmadı. Fakat bilemezdik, bilemezdin.”

“Bana ahkâm kesme, tamam mı?” “Tamam!” diyen Doruk kucağına sinmiş oğlunun başına, içinde sevgi ve hüznün barındıran bir öpücük kondurdu. “Ağla, kendini suçla ve perişan et sonra da hasta ol ve içindeki zehir seni yavaş yavaş öldürsün çünkü seni bekleyen ve senin için üzülen bir oğlun ve senin onu bulmanı bekleyen bir kızın yok!” Doruk’un ağır sözlerine ilk tepki Tanem’den geldi. “İleri gidiyorsun!”

“İleri mi gidiyorum? Siz her şey bitmiş gibi davranırken sorun olan benim sözlerim mi?”

Acıydı ama gerçek buydu! Gözlerindeki tüm maviliği sönmüş, ayakta duracak gücü kalmamış Asya’yı kendine getirmek için elinden başka bir şey gelmiyordu.

Doruk bir babaydı. Hisleriyle hareket edemezdi. O yıkılamazdı. Eğer yıkılacaksa da şimdi zamanı değildi. Belki Yaren'i, minik kızını ait olduğu yere, evine kavuşturduktan sonra... Şimdi dimdik ayakta diye, gerçek ama ağır sözler sarf ediyor diye ayıplanabilirdi.

"Bence aramaya devam etmeliyiz! Yani kim evin içinden küçük bir çocuğu nasıl kaçırabilir ki?"

"İyi de Yağız, mutfak kapısı tamam ama Yaren'in bahçe kapısını açması mümkün değil," diyen Doruk dışarı baktı. "Belki saklambaç için girdiği bir yatağın altında uyuyakalmıştır."

Söylediğine kendi de inanmayan genç babanın aklına başka bir şey gelmemiştir.

"Haklısın, bunu nasıl düşünemedik?" diye öne atlayan Asya ona yöneltilen şaşkın bakışlar eşliğinde salondan çıktı. "Yarenim, neredesin kızım? Tamam, oyunu kazandın ödül senin."

Kardeşinin peşine takılan Tanem devirdiği gözlerini Doruk'a dikip "Bunun doğru olmadığını biliyorsun," dedi.

"Polis gelene kadar ihtiyacı olan umudu verdim ona!"

"Aman ne iyi ettin."

Tanem'in tavrının sebebinin kardeşini korumak olduğunu bildiği için Doruk ona aldırmadı. Fakat aynı umursamazlığı Asya'nın evden yükselen çığlıkları için gösteremedi.

Gözünün önüne gelen bir yansıma vardı ki o damarlarında öfke olup hayat buluyordu. Elindeki kutu, yüzünde pis bir sırtışıla yürüyen o adamın kızına dokunmuş olabileceğinin düşüncesi bile sırtından soğuk terlerin boşalmasına sebep oluyordu. Daha birkaç saat önce Asya ona iyi bir ders verirken hayatının bundan daha kötü olamayaca-

ğına karar vermek için acele etmişti. Oysa şimdi hayat denilen şey, Doruk'a yapabileceği en kötü sürprizi yapmıştı.

"Burada böyle oturarak zaman kaybediyoruz, polisin gelmesini bekleyerek elimize ne geçecek?"

"Güzel söylüyorsun da Fatma Abla, bakılacak ne kadar yer varsa hepsini dolaştık bundan sonrası için ne yapabiliriz?"

"Mutlaka yapılacak bir şeyler vardır!"

Böylece dikilip kızının yokluğunu oğluya kapatmaya çalışmak Doruk'un sinirlerini bozmaya başlamıştı. Bir türlü gelmeyen polis de tuzu biberi olmuştu, hoş gelse de ne değışecek onu da bilmiyordu.

Kolları arasından bir saniye bile bırakmaya cesaret edemediği oğluya beraber sandalyeye çöken Doruk, kullaklarının uğultusundan başka ses duymuyordu artık.

"Fatma Abla, sen çocuklarla ilgilen lütfen, acıkmışlardır."

Yağız'ın yönlendirmesiyle yerinden kalkan kadın, önce Doruk'un sıkı sıkı sarıldığı korkulu gözlerle ona bakan çocuğu almak için hamle yaptı. Beklerken geçmeyen süreyle didişen adam, her ne kadar elindeki tek huzuru vermek istemese de herhangi bir itirazda bulunmadı.

"Polis geldi, hadi toparlan artık. Yaren'e bir şey olmasına izin vermeyeceğiz, merak etme!"

Yağız'a gözlerini diken Doruk, "İyiyim ben," diye en olmayacak yalanı söyleyip gelmekte geciken polisi azarlamak için hızlı adımlarla kapıya yöneldi.

"Nerede kaldınız Saffet Bey!"

Doruk'un sert çıkışını duymazdan gelmek istediye de genç babanın perişanlığını fark eden Saffet, sahte bir tebessümle ona döndü.

"Aramanızdan sadece kırk beş dakika sonra geldik, ayrıca kayıp vakası için en yakın karakola başvurmanız

gerekiyordu ama durumun hassasiyetini bildiğimiz ve önceki olaylarla bağlantılı olabileceği için biz geldik. Bunun için de bir sürü evrak imzalatmam gerekti.”

Doruk durumun hassasiyetinin Sancaktar soyadı olduğunu anlamıştı fakat o soyadı kızım koruyamamıştı, üstelik Yaren bir Sancaktar değil Akman’dı ve hep öyle kalacaktı. Ancak böyle bir tartışmaya girmedim. Tabii şimdilik.

Bu vaka, emekliliğine bir yıl kalmış olan komiser Saffet’in görev süreci boyunca baktığı en karmaşık dosyaydı. Nereden başlayacağını, kimden şüpheleneceğini kestiremiyordu. Elindeki tek delil bir fotoğraftı, onda da adamın yüzünün sadece üçte ikisi vardı.

Hafiften göbeklenmeye başlamış tıknaz komiser, Doruk ve Yağız’dan öğrendiklerini peşindeki çeşitli yaşlardaki üç kişilik ekibe aktarıp durumdan bahsetti. Evin içinde aniden kaybolan Yaren için ellerindeki tek ipucu bahçeye açılan mutfak kapısı ve minik kızın hırkasıydı.

“Sanırım biz bu adamı fazla hafife aldık,” diye fikrini belirten Saffet’i Doruk susturdu. “Sanırım öyle yaptık ama şimdi geçmişini sorgulamak yerine kızımı aramanız gerekmiyor mu?”

Cevap vermemek için dişlerini sıkan komiser, bu küstahlığı Doruk’un acısının taze olmasına verdi.

“Merak etmeyin, elimizden geleni yapacağız. Arkadaşlar geniş çapta bir araştırmaya başladı ama ben küçük Rüya’yı görebilir miyim?”

Yağız evin içine karınca gibi yayılan adamları süzerken Saffet’in ricasıyla tüm ilgisini ona yöneltti. “Rüya’nın konuşma yetisi henüz gelişmedi,” dedi. “Ama işinize yarayacaksa sizi onunla tanıştırayım.”

“Bir yaşında demiştiniz, değil mi?”

“Evet.”

“Onun ifadesini alamayız ama eğer izin verirseniz bir uzman eşliğinde onunla konuşmak isterim. Belki bize yardımcı olabilecek bir bilgiye ulaşırız.”

“Tabii ki, ne gerekiyorsa!”

Elindeki telsizi cızırdatarak açan Saffet, iki adamı baş başa bırakıp yanlarından uzaklaşarak bahçeye çıktı.

Teselli verecek söz bulamayan Yağız’ın sessizliğine, Asya’nın evin içinde yankılanan ağıtlarına daha fazla dayanamayan Doruk da kendini komiserin peşinden dışarı attı.

Ellerini cebine sokan Doruk, her zamanki emniyetli duruşuna geçti. Kenarda bekleyip Saffet’in adamlarına talimat vermesini, etrafa dağılmış beyaz önlüklü olay yeri inceleme ekibinin titiz çalışmasını seyretti.

Bu dinginlik onun için çok fazlaydı ama buz tutan içi onun tüm duyularını kapatmıştı.

“Korumaların hiçbir şey görmemiş olmasından nasıl bir anlam çıkarmamız lazım?”

Saffet’in daha yanlarına gelmek için hamle yapmadan sorduğu soruya Doruk kayıtsız kalamadı.

Kaşlarını çatarak “Bunu bize mi soruyorsunuz?” dedi. Bu bir soru değil, ikazdı.

İkinci kere Doruk tarafından terslenen komiser, çıkışmak için niyetlendiğinde yan taraftaki yer yer boyası dökülmüş, kahverengiye çalan evi işaret eden Yağız, “Komşularla da görüştük, onlar da bir ses duymamışlar, biz de sokaklara dağılarak aradık ama bir şey bulamadık,” diyerek oluşmak üzere olan sürtüşmenin önüne geçti. Doruk çatmak için yer arıyordu ve anlaşılan gözüne komiseri kestirmişti.

“Başka kaçıp saklanabileceği yer yok mu?”

Saffet’in olgunluk gösterip konuyu değiştirmek için

ona ayak uydurmasına minnettar olan Yağız, "Arka taraf var ama oradaki duvarın yüksekliği üç metreden fazla, küçük bir çocukla merdivensiz aşılması imkânsız," dedi.

Yağız'ın gösterdiği tarafa yönelen komiser, rengârenk çiçeklerin ekili olduğu alana yürüdü. Çok büyük bir bahçe değildi ancak peyzajı oldukça düzgün ve özenerek yapılmıştı. Dar patikaları Arnavut kaldırımı taşlarla döşenmiş ve tertemizdi. Toprak zeminde ayak izleri vardı ancak duvara merdiven yaslandığına dair herhangi bir işaret yoktu.

Önünde uzanan duvara gözleriyle tartarcasına bakan komiser, Yağız'a hak verdi. Küçük bir çocukla buranın tırmanılması imkânsızdı. Hadi tırmanacak gücü ve cesareti vardı diyelim, ancak onu yavaşlatacak küçük kızla görünmemesi ve çocuğu zapt etmesi mümkün değildi.

Hiçbir açıklama yapmadan yeniden ön tarafa ilerleyen adamların önüne kesen Asya oldu. Gözleri ağlamaktan kapanmış, kuruyan gözyaşları yanaklarında iz bırakmıştı. Çok çaresiz görünen kadının yüreğindeki onulmaz yara hem onu hem de görenin içini dağlıyordu.

"Lütfen kızımı bulun!" diye yakaran kadın komiserin yanına koştu. "Karnı acıkmıştır açlığa dayanamaz o, üstelik... Üstelik yumurtaya alerjisi var, bilmez de yedirirlerse her yanı kızarıp kabarır. O tıpkı bana benziyor, beyaz tenlidir o... İzler kalıyor, sonra, Yarenim süsüne düşkündür onlardan rahatsız oluyor..."

Bilinçsizce yalvarmaya devam eden Asya'yı omuzlarından tutup kendine yaslayan Tanem'i sertçe iten acılı anne, "Üstelik pijamalarıyla sokağa çıkmaz o! Mutsuz olur, çok üzülür hem çenesi de durmaz..," diye korku dolu ifadeyle kendince durumu izah etmeye çalışıyordu.

Doruk, kalbi böyle parçalara ayrılmışken hâlâ nasıl atı-

yordu anlamıyordu, Asya'nın çaresiz yakarışı, Yaren'in bir bilinmezde içinde olması... Omuzları çöken adam arkasını döndü. Tanem'in işe yaramayan sözlerini Asya duymuyor ve Doruk aksi için hiçbir şey yapamıyorken bu tabloyu görmeye dayanamıyordu.

Diline değen tuzun tadını alana kadar ağladığını fark etmeyen Doruk, Yağız'ın koluna dokunmasıyla yüzünü kaçırdı. Ağlamak... Ayıp değildi belki ama şimdi zamanı değildi. Kederinin kaderi olmasına izin veremezdi... Şimdi yenilemez ve vazgeçemezdi...

"Yağız, lütfen Asya'ya iyi gelecek bir şeyler verir misin?" diye ricada bulunan Doruk, doktor arkadaşının onu uyutmasını ve mümkünse her şey düzelene kadar öyle kalmasını istiyordu.

Asya'nın acı dolu bakışlarına kayıtsız kalmaya çalışan Doruk, ciğerlerindeki nefesin tükendiğini hissetse de tepki göstermemeye çalıştı. İki büküm olmuş kadın yeniden içeri girerken o da önce yüzünü temizleyip sonra komiserre döndü.

"Tüm ihtimaller kaçırılmış olması yönünde ama biz yine de bir yerlerde saklanmış olabileceğini düşünüp araştırma yapsak mı?"

"Merak etmeyin, arama-kurtarma ekibini çağırdım. Paralel olarak çevrede geniş çapta bir araştırma yapılacaktır."

Bu boş bir umuttu ancak yapacak hiçbir şey olmamasından daha iyiydi.

Ne var ki daha yerinden bir adım bile kıpırdayamadan evin içinden koşarak yanlarına gelen üniformalı polis yüzündeki ifadeyle Doruk'un tüm umutları yerle bir oldu.

"Komiserim sanırım görmeniz gereken bir şey var!"

diye durumu arz eden adamın daha söyleyecekleri bitmeden ikisi de eve girmişti.

Tam arkasında yürüdüğü Saffet'i takip ederken adamların ne bulduğu hakkında tahmin yapmamaya çalıştı. "Tanrım lütfen!" diye yalvarırken yüksek sesle konuştuğunu bile fark etmemişti. Bazı zamanlarda insanın elinden dua etmekten başka bir şey gelmiyordu. İşte Doruk tam da öyle bir zamandaydı. Dermanı kesilen bacaklarını zorlamaya çalışarak dilinde bildiği tüm dualarla komiserin peşine takılmıştı.

Üst kata çıkan merdivenin tam altında eskiden kömürlük olarak kullanılan ama daha sonra Tanem ve Yağız'ın atıl eşyaları yığıldıkları küçük ve karanlık odaya girdiler.

Hiç penceresi olmayan beş metrekarelik odaya girmek için altı basamaklı demir merdivenden inmek gerekiyordu. İndiler. Etrafı ürkek bakışlarla gözden geçiren Doruk, aradığını görmemiş olmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes verdi. Yaren'in hâlâ hayatta olma ihtimali, kaçırılmış olmasının üzüntüsünü bir anlığına da olsa bastırmıştı.

"Adamımız buradaymış!" diyen Saffet'in sesinde buna inanmadığını belirten garip bir tını vardı. "Siz onu dışarıda ararken o burada, burnunuzun dibindeymiş; nasıl bir cesarettir bu!"

Yere atılmış gofret poşetleri ve hâlâ sıcaklığını koruyan siyah pis battaniye en önemli delilleri değildi. Girişin hemen karşısındaki duvara yapıştırılmış a4 boyutundaki kâğıda büyük harflerle "YİNE GEÇ KALDIN" yazan adam ardında imzasını bırakmıştı.

"Allah kahretsin!" diye kükreyen Doruk, sıktığı elini duvara indirse de öfkesi geçmemişti. Parmaklarındaki sızlama yanma kâr kalmıştı.

Saffet komiser, "Sakin olun Doruk Bey, hadi dışarı çı-

kalım da arkadaşlar işlerini rahat yapsın,” dedi ve ondan emir bekleyen yardımcısına döndü. “Bu arada, Asya hanıma ait tüm telefonların dinlenmesi için ne gerekiyorsa yapın ve küçük kızın resmini tüm birimlere dağıtın, bir de uzman birini çağırın; hiç zarar verilmemiş bu kapıyı her istediğinde nasıl açıp kapatıyormuş öğrenelim.”

Talimatlarını peşi sıra dizen Saffet’in önünde yürüyen Doruk, aniden durdu ve parmağını komisere doğru salladı. “Sadece Yaren’in değil o aşağılık herifin de tüm resimlerini dağıtın. Onu elime bir geçirirsem... O zaman onu siz bile alamazsınız.”

“Doruk bey, bizde resminin olduğunu bilmiyor ve bilmemesi şu an için lehimize, basına sızmasını göze alamam.” Başıyla onu onayladığını işaret eden adama bu defa da “Aramaya çıktığınızda evi boş mu bıraktınız?” diye sordu Saffet.

Ne yapacağını bilmez haldeki Doruk ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Biz birkaç saat yoktuk, Yaren’i aramak için çıktık ama Fatma abla ve çocuklar evdeydi.”

“Sanırım onlara görünmeden dışarı çıkmayı başardı, ama nasıl?”

“Ve o şerefsiz ne zamandan beri aşağıda bekledi, eve ne ara girdi? Aklım almıyor çıldıracağım ya!”

“Uzun süre aşağıda uygun zamanı beklemiş olmalı,” diye fikrini söyleyen komiser telefonuyla birilerine ulaşmaya çalışıyordu. “Kapıları açması sorun değil, o bundan daha zor olan yerleri açtı, asıl soru yanında iki yaşında bir çocukla kimsenin dikkatini çekmeden nasıl gitti?”

Doruk düşünmek istemiyordu ama aklına hep kötü şeyler geliyordu. Yaren’e zarar vermiş olabilir miydi? Onun akıllı kızı tanımadığı bir adamla gitmeyecek kadar cadıydı. Belki... Belki sadece bayılmıştı.

"Konuya komşuya soralım dikkatlerini çeken biri oldu mu?"

"Hiç merak etmeyin Doruk Bey; yeni ekipler yolda, soruşturma derinleşti. Ama dua edelim de Asya hanımın telefonları takibe alındıktan sonra arasın."

"Arayacak mı dersiniz?"

Küçük gözlerini iyice kısıp Saffet dilinin ucundakini söylemekte sıkıntı çekiyordu.

"Sanırım tüm bunlar fidye için yapıldı."

Fidye lafını duyduğu andan itibaren yerinde duramayan Doruk'u dizginleyecek hiçbir şey yoktu. Kelimeler tüm anlamını yitirmiş yaşamak için ihtiyacı olan tüm gayelerini kaybetmişti. Fidye için kaçırılanların başına neler geldiğini bilen Doruk, kendini evden dışarı atmakla yetinmeyip uzun adımlarla yola çıktı. Hiçbir amacı olmadan ısıtmayan güneşin altında yürürken hiçbir sonuca varmayan düşüncelerini elinin tersiyle itti.

Yaren... Saçları altına bulanmış kızı..."Ahhhhh," diye avaz avaz bağırarak Doruk tüm bedenini yere bıraktı. Üzerinden asırlar geçmiş gibi olan sabahın kalma şortunun açıkta bıraktığı dizlerine batan taşların açtığı yaraları hissetmiyordu bile.

Sokakta oyun oynayan çocukların ürkek bakışları ya da onu tanıyan tanımayan kadınların ayıplayan laflarına aldırmadan yeniden inleyen adam, "Yaren!" diye haykırdı.

Kendini kaybeden Doruk tükenene kadar, kederini yene kadar bekledi. Fakat bu öyle derin ve acımasız bir kayıptı ki ne kendi ne de kederi bitiyordu.

"Rahatladıysan dönelim artık," diye sesini duyduğu Yağız'ın ne zamandır başında dikildiğini bilmiyordu.

Ona bir cevap vermek istedi, ancak ilk denemesinde sesi çıkmayan Doruk ikinci kere de konuşmayı ancak başara bildi. "Rahatlamak mı? Kızım yokken mi?"

"Üzgünüm, emanetlerine sahip çıkamadım."

Yağız'ın uzattığı elini tuttu. Bildiği, güvendiği tek eli!

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"*Olmalıydı* deyip kendimi ve kaderimi suçlamalıyım ama bir dostum bana savaşımadan yenilmemeyi, kader deyip geçmemeyi öğretti."

Yağız haklıydı ve bunlar Doruk'un sözleriydi. Ama o zamanlar dünya daha parlak, geleceğine inandığı günler daha pembeydi. Şimdi hiç de öyle hissetmiyordu.

Geri döndüğünde kapının önünde bekleyen polis sayısı artmıştı. Telaşlı konuşmalar kulaklarında uğuldarken kimseye aldırmadı. Dönüp bakmadı bile. Üst kata yönelen Doruk, İstanbul'a geldiği zamanlarda kaldığı odaya yöneldi. Usulca açtığı kapıyı aynı sessizlikle ardından kapattı.

Dizlerini karnına çekip avuçlarında tuttuğu minik hırkayı burnuna dayamış Asya, boş gözlerle perdeleri sıkı sıkıya kapalı pencereye bakıyordu. Hiç çekinmeden yatağa yaklaşan Doruk arkasına geçtiği kadının yanına uzanıp ona sarıldı.

Tepki vermeyen Asya'ya iyice sokulup yüzünü saçlarına gömdü. Gece karası gözlerini yumarken aklından geçen son şey uyandığında her şeyin aynı kalacak olmasıydı.

Kâbuslarla bezeli uykusundan uyanan Doruk'un tüm vücudu ve benliği isyan ediyordu. Günler ve haftalar boyunca koynuna sığınmış Asya ile kıpırdamadan yatabilir-

di, tabii eğer baba olmasaydı ve kızı da yanında olsaydı.

Asya'yı uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça kolunu çekip ondan uzaklaştı.

Sadece bir dakika hiç kıpırdamadan acısı tüm yüzüne oturmuş genç kadını seyretti. Sabahtan bu yana geçen on saatte yüzünde derin çizgiler oluşmuştu. Her çizgide onarılması güç yaraların izini görmek mümkündü.

Dışarıdan gelen seslere daha fazla kayıtsız kalamayan Doruk, tükenmiş bedenini hareket ettirerek yataktan kalktı. Kaç saatini uykuda geçirdiğini bilmiyordu ancak olmadığı süre içerisinde polisin neye ulaştığını merak ediyordu. Fakat her şeyden önce bastıramadığı oğlunu görme dürtüsüne kulak verecekti.

Çıktığı kapıyı sıkıca kapatan Doruk, biraz daha kendine gelebilmek için banyoya girip bol ve soğuk suyla yüzünü yıkarken aynada gördüğü adamı tanımadığını fark etti. Siyaha boyanmış gibi duran göz etrafları, çoktan kesilmesi gereken sakalları ve çökmüş omuzlarıyla acısı yüreğine işlemiş bu adam ona çok uzaktı. Pişmanlıkları, hataları ve kaybettikleri onu esir almıştı.

Unutmamalıydı ki her zifiri karanlık tüm sancılarına rağmen doğacak yepyeni bir güne gebeydi. Eğer kuru bir yaprak gibi kendini koy verirse oğluna, onu bekleyen kızına ve tüm inadına rağmen aşkına mahkûm Asya'ya haksızlık ederdi. Baba nasıl olunur belki bilmiyordu ama nasıl olunmayacağını çok iyi biliyordu Doruk.

Her şeyi onlar için yaptığını bir kere daha hatırlattı kendine. Şu noktada pek işine yaramıyordu ama elinde, kendini teselli etmek için başka bir şey yoktu.

Son bir çabayla kendine acımdan vazgeçip kamburlaşan sırtını dikleştiren adam, hemen yan odadaki oğlunun yanına gitti.

“Babba!” diye sevinç çılgınlıklarıyla onu karşılayan minik Yağız’ı kucağına alıp gözleri ıslak Fatma ablaya döndü ki o da Rüya’nın üzerini değiştirmekle meşgulmüş gibi görünmeye özen gösteriyordu.

Her ikisi de konuşmamayı seçmişken Doruk oğluylla ilgilendi. Minik Yağız’ın kırmızı arabanın beyaz olanı nasıl geçtiğini anlatmaya çalışırkenki heyecanını başka bir şeye değişmezdi.

Çok değil, on dakikanın sonunda her ne kadar kalmak istese de sona eren yarışlarının ardından gitmek için ayaklandı.

“Yaramazlık yapıp teyzeyi üzme, tamam mı?” diye tembihte bulundu. Adı gibi Yağız, esmer oğlu onaylarcasına kafasını sallayıp “Yayen yok!” dediğinde Doruk, tam kalbine kurşun isabet etse canının daha az yanacağını düşündü.

“Yakında gelecek oğlum.”

“Delsin. Kayanlık oldu.”

Gitmekten vazgeçip minik Yağız’ı kucağına alan Doruk gücünü toparlamayı başardığında “Sen Rüya ile oyna, o da gelecek,” dedi ve oğlunu yeniden öpüp yere bıraktı.

Seri hareketlerle kendini dışarı atan adam, oğlunun yeni bir sorusunu duymayı kaldıramayacağını biliyordu.

Kapıyı çocukların üzerine kapadıktan sonra ciğerlerine dolan havayı boşaltıp sakinleşmek için kendine talimatlar verdi.

Birkaç dakika merdiven boşluğunda bekleyip hazır olduğuna inandığında yürümeye başladı.

Üstünlüğü ele geçiren uğursuz sessizlikte alt kata inen Doruk, kimseyle göz teması kurmadan dimdik ayakta bekledi.

Durum hakkında Saffet'in raporunu dinleyen Mehmet ve diğ erleri onu gördüğünde yerlerinde k m ldasalar da bir Şey söylemeye cesaret edemediler.

"Arayan oldu mu ya da herhangi bir gelişme?" diye soran Doruk'un sesi yanıltıcı derecede sakindi.

"Tüm telefonlar Şu anda dinleniyor ancak henüz arayan olmadı."

Bunun iyi mi yoksa kötü haber mi olduğ nu bilmiyordu. O da tepki göstermedi. Ancak başta Yağız olmak üzere seyircilerinin yüzlerinden kötü bir Şey olduğ nu anlayabiliyordu. Birkaç saatlik uyku sırasında çok önemli bir Şey kaçırmıştı ve Şimdi kimsenin bunu ona söylemeye cesareti yoktu.

Uzatmayan Doruk, "Ne oldu?" diye sordu. "Laf  do-land rmadan söyleyin."

Komiser Saffet ekip arkadaşlarının *Torun* ad n  verdiğ  Sancaktar dosyasına kar Őmaktan dolayı mustarıpt . Emekliliğ ne bu kadar az kalmışken daha sakin zamanlar geçirmek istiyordu. Yine de bunca yılın tecrübesiyle duygudan yoksun sesi ve mimikleriyle konuşmaya baŐlad ğ nda Doruk canının acıyacağ n  anlamıştı.

"Kızınızı evden nasıl  ıkard ğ n  öğrendik," dedi ve anlatmayı sürdürdü. "Siz sokaklarda arama yaparken Fatma Hanım da uzun süre üst katta kalmış..."

"Bu kadar n  zaten biliyoruz. Benim bilmek istediğ m yanında kız mla bu evden, bu kahrolas  sokaktan bir kişiye bile rastlamadan nasıl gitti!"

Doruk'un öfke ve kızg nl ğ n n keskinliğ  sesine yans mıŐtı.

"Tahminlerimize göre ki arkadaşlar hâlâ araştırma yapıyorlar, küçük kızı sırt çantasına koyarak arkadaki yüksek duvardan ve birinin yardımıyla tırmanarak çıkmış.

Hoş, onu siz de gördünüz oldukça atletikti. Sarkıtılan tpe tutunarak üç metrelik duvarı kolaylıkla aşabilir."

"Nasıl... Nasıl yani?"

"Duvarın bu tarafında gül fidanlarına zarar vermeyen dikkatli ayak izleri var ama öte tarafında otlar ezilmiş ve iki kişiye ait izler iki farklı yöne doğru ayrılmış. Biri ağaçların ve evlerin arkasından dolaşarak üst caddeye ulaştı diğeri yan sokağa çıkıyor. Tahminimize göre o da arabayla uzaklaştı."

"Yan sokaktan biz de geçtik."

"Görmemiş ya da dikkat etmemiş olmanız çok normal çünkü siz küçük bir kız arıyordunuz. Çantalı bir adam değil."

"Çanta... Bundan emin misiniz? Yani kızım, Yaren... Anlamıyorum."

"Elimizde bir tanık var."

"Tanık ne söyledi ki, ne görmüş?"

"Uzun boylu, kar maskeli, siyah giyimli bir adamın sırt çantasıyla uzaklaştığını görmüş ama onu hırsız zannetmiş," dedi komiser ve konu hakkında bilgi vermeye devam etti. "Şimdi iki kişi arıyoruz ama ben buna şaşırmadım. Bu kadar organize bir işin tek kişi tarafından yapılamayacağı zaten belliydi."

Derin ve sıkıcı bir sessizlik oldu.

O çantanın içinde kızının ne halde olduğunu söylemek için can atan sesi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Öfkenin içini yavaşça yaktığını hisseden Doruk, "Olay şu mu: Adam kömürlükte uygun bir an bekliyor ve yakaladığında da kızımı yanına alıp yeniden kömürlüğe iniyor. Ve biz sokak sokak dolaşırken o Yaren'i bir çantaya tıktırıp elini kolunu sallayarak çıkıp gidiyor."

Etrafındakilerin bakışlarının ağırlığı altında kendini

dik tutmayı başaramayan Doruk, ileriye doğru uzattığı kolunun tek harekiyle sehpanın üzerinde duran resimleri yere devirdi.

Onu tutmaya cesaret eden Yağız, "Yapma," dedi. "Bir işe yaramayacaktır."

İki elini havaya kaldıran Doruk arkadaşından kurtuldu. "Ben iyiyim. Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Neyi anlayacaksın? Her şey ortada işte!"

"Lanet olsun! O bu eve, Asya ve çocuklar taşınmadan önce yerleşmiş olmalı. Nasıl bilebilir, onların buraya geleceğini nasıl bilebilir, bizi bu kadar iyi nasıl tanıyabilir? Ona ailemin buraya geleceğini kim söyledi ki lanet olasıca herif iki gün boyunca burada pusuya yattı. Hepsinden önemlisi bu eve nasıl girdi?" Doruk'un gözleri sert ve soğuktu. "Söylesene Yağız, biz mi çok salağız, o mu çok akıllı? Bu kadar rahat nasıl davranıyor?"

Tüm bu soruların ve çok daha fazlasının bir cevabı yoktu. Bulunabilir miydi? Onu da bilmiyorlardı.

48 saat... Yarensiz geçmek bilmeyen 48 saat. Gece, karanlığını gün ışığına bırakırken Doruk'un tüm ümitlerinin yerini de keder almıştı.

Gece yarısı döndüğü otel odasında gözünü her kapamak istediğinde nerede ve ne halde olduğunu bilmediği kızının seyrek dişlerini ortaya koyan gülümsemesi gözünün önünde bitiveriyordu. Asya'ya verdikleri o ilaçtan birkaç tane de kendine almalıydı belki de. Uyumasının mümkün olmadığını anladığında konuşup duran iç sesi ni susturmak için dakikalarca soğuk suyun altında kalmış, tıraş olmuş ve çalışmıştı.

Neredeyse bekleyen tüm rapor işlerini halletmiş, fir-

manın Amerika'daki merkezine mail atmış ve önündek bir ayın programını düzenlemişti.

Çalışmak, rakamlarla oynamak ona çok iyi gelmişti ancak güneş gri bulutların ardına saklanmış olsa da artık kendini kapattığı bu odadan dışarı çıkma vakti gelmişti.

Hata üzerine hatalar yapmış, ona sunulan aile olma fırsatını kullanamamıştı. İstemediğinden değildi, nasıl olunur bilmediğinden yanlış yapmıştı. Yoksa o doğruyu bulmayı çok isterdi.

Bacaklarındaki tüm gücü ortaya çıkaran füme rengi spor kesim kumaş pantolonu, ekru gömleğini ve 94 santimi geçmeyen belinin ihtişamını gözler önüne seren yeleğini giyip yine füme rengi kravatını taktı.

Aynadaki yansıması iyi görünüyordu ama içinin derinliklerinden dışarıya çıkmaya çalışan amansız duyguları bir tek kendi görebiliyordu. Otuz dört yaşındaydı ve bunca yıldır en iyi yapabildiği şey acı ve hüznelerini kendine saklamaktı. Ona göre hayattan intikam almanın en güzel yolu onunla dalga geçmek, ona inat gülmek güldürmektir. Fakat bu defa çelmeyi yiyen kendisi olmuştu.

Sırasıyla komiser Saffet'i ve Yağız'ı aradı. Komiserden herhangi bir gelişme olmadığını Yağız'dan ise Asya'nın bu akşam Sancaktar villasına taşınacağını öğrendikten sonra odasından çıktı. İki gündür Mehmet'in tüm baskılarına direnmeye çalışan Asya anlaşılan pes etmişti.

Gözü kapıda, her an Yaren'in içeri girmesini beklerken orada kalması gerektiğine inanan kadının, beklemekten vaz geçtiğini mi yoksa gerçeği mi kavradığını bilmiyordu.

Düşünceleri ile giriştiği kavgada kazanan taraf olmayacağını anladığında Doruk çoktan şirket binasına varmıştı. Ailesini düşünerek hayranı olduğu tek kapılı arabalardan vaz geçen Doruk, yeni aldığı dört kapılı arabasını görevliye teslim ederken buruk ve eksikti.

Ailesi... Aslında o aileye hiç sahip olamamıştı. Sıradan davranmaya özen göstererek onu karşılayan asistanı Semra'ya kibarca gülümsemeyi ihmal etmedi.

"Hoş geldiniz Doruk Bey!" diyen orta yaşa yaklaşmış kadın, ayağa kalkıp aynı kibar gülümsemeye ona karşılık verdi. "Notları masanıza bıraktım. İçecek bir şey ister misiniz?"

"Teşekkür ederim. Birbirimizi henüz tanımıyoruz ama zamanla iyi bir ekip olacağımıza inanıyorum."

Odasına girmekten vazgeçen adam, adının Semra olduğunu bildiği kadının masasına yaklaştı.

"Sabahları sert kahve içerim ve o kahveyi içene kadar da huysuz olurum, ayrıca beni her gördüğünüzde ayağa kalkmanıza gerek yok," diyen Doruk, bundan gerçekten rahatsız oluyordu. "Melih Bey'in acil olarak odama gelmesini de sağlarsanız size minnettar olurum."

Karanlık ve sert görüntüsünün altında yeni patronun çok keyifli bir adam olduğunu anlayabilen Semra, genç adamın tok ses tonundan ve ne istediğini bilen tavrından etkilenmişti. Ancak onun öncesinde Doruk'un tanrılara özgü keskin hatlardan oluşan tapılası yüzü zaten adama hayran olmasını sağlamıştı.

"Melih Bey'e hemen haber veriyorum ancak öncesinde sizi sert kahvenizle buluşturmanın doğru seçim olduğunu düşünüyorum."

Semra sözünü tutmuştu, Doruk masasına geçtiğinin altıncı dakikasında önce sert kahvesi ardından genel müdürü Melih Bey odaya girdi.

Kendi gibi genç adama özel hayatından bahsetmeden birkaç gün daha şirkete gelemeyeceğini ve işleri onun idare etmesi gerektiğini söylediğinde Melih'in şaşkın bakışlarına aldırmadı.

Bu şubeyi açmak için bir yıl boyunca uğraştıktan sonra daha ilk hafta işe gerektiği kadar zaman ayırmamasına şaşdırmamak mümkün değildi ama Doruk'un olmak istediği yer başkaydı.

Daha azıyla yetinmemek için çocuklarının ilk iki yılını zaten kaçırmıştı, bu saatten sonra heba edecek bir dakikası bile yoktu.

"İstediğiniz zaman arayabilirsiniz ama size karar verme yetkisi de veriyorum, nasılsa ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz," diye son sözünü söyleyen Doruk elinin altından ayırmadığı telefonu alıp ayağa kalktı.

Gücü bulunduğu odayı dolduran Doruk, kazanmak uğruna çok uğraştığı yerden arkasına bakmadan çıktı.

Bir gün önce Saffet'in fidyeye istenebileceğini söylemesine rağmen hâlâ kimse aramamış olsa da bankacısıyla buluşan Doruk, tüm parasının vadesiz hesabında toplanmasını ve her an çekilecekmiş gibi hazırlıklı olmalarını söyledi. Bu defa şaşkınlık sırası kocaman açılmış gözleriyle ona bakan memura gelmişti. Adamların ne kadar isteyeceğini bilmiyordu ancak hepsini ve çok daha fazlasını vermeye hazırdı. Mehmet'in buna itiraz edeceğini biliyordu ama Doruk'un da itiraz hakkı vardı ve sonuna kadar kullanacaktı.

Son olarak da emlakçısını arayıp gayrimenkullerinin acil satışa çıkarılması için talimat verdikten sonra arabasını Üsküdar'a doğru sürdü.

Sebepsiz yere kendini iyi hissediyordu. Saat öğleni yeni geçmişti ancak tüm işlerini halletmiş olmanın rahatlığını hissediyordu. Bir de bugünün dünden daha güzel olacağına dair umudu vardı Doruk'un.

Bu mahallenin hiç değişmeyen özelliği olan sokakta çığlık çığlığa oynayan çocuklara bakmamaya özen göste-

ren adam, Yaren'e benzeyen herhangi bir kız çocuğunu görmeye dayanabileceğini sanmıyordu. Sadece önüne bakarak park ettiği arabasından inip eve doğru yöneldi.

Demir bahçe kapısını açıp içeri girdiğinin daha ikinci adımında sanki orada olduğunu biliyormuş gibi gözleri Asya'yı buldu.

Bakışlarını genç kadının dudaklarına kilitlediğinde eğer resmin tamamını görürse dayanamayacağını bilen Doruk, olduğu yerde donup kaldı.

Başını yanındaki adamın omuzuna yaslayan Asya, iki günün ardından ilk defa tükenmiş ama garip şekilde huzurlu görünüyordu. Avukatın uzun kolu Asya'nın sırtına sıkıca sarılmış, onu kendine yaslamıştı ve genç kadın hiç rahatsız olmamış aksine ona sığınmıştı.

İstirap dolu bir iç çekişin ardından sessizliğini bozmayan Doruk'un hayata geçirmek istediği birkaç senaryosu vardı.

Bir dahaki sefere nereye koymaması gerektiğini öğrenmesi adına adamın kolunu parçalara ayırabilirdi. Veyahut onu âleme ibret olsun diye duvara asıp kurumaya bırakabilirdi.

Her ikisini hatta daha fazlasını yapabilecek güce ve cesarete sahip olsa da, Asya'nın duru bir kırgınlıkla adama bakıp gülümsemesi Doruk'un düşüncelerini rüzgârda savrulan küller gibi dağıttı.

Yumruk yaptığı ellerini sıkan Doruk'un tırnakları avucuna battığında çok istese de canı yanmadı.

Asya açık şekilde avukatı istediğini söylediğinde Doruk ona inanmamayı seçmişti. İntikam için, can yakmak için söylüyor sanmıştı. Yanılmıştı. İşte şimdi canı yanıyordu.

Öne doğru attığı adımı havada kalan Doruk ileriye gi-

dip Asya'nın karşısına dikilemeyeceğini anladığında gen-
döndü. Daha birkaç dakika önce indiği arabasının yanın-
dan hızla geçip gitti. Yine olmamış; yine sevmeyi, sevil-
meyi başaramamıştı.

Kocasının koynuna sığınmış halde mutfak pencere-
sinden bakıp darmadağınık olmuş kardeşini seyreden
Tanem kendini suçlamadan edemiyordu. Daha dikkatli
olmalıydı da nereden, nasıl bilecekti evim dediği yerin
tehlikede olduğunu.

Tam iki gün olmuş, Yaren'e ait tek bir iz dahi buluna-
mamıştı. Ona ait öğrenebildikleri tek şey küçük bir sırt
çantasının içine sığdırıldığıydı.

Düşüncesi bile midesine kramplar girmesine neden
oluyordu.

"Ne oldu bir tanem," diye soran Yağız, karısının ak-
lından çok da hoş olmayan şeylerin geçtiğini anlamıştı.
"Eğer burada kalmaktan rahatsızsan başka bir yere taşı-
nabiliriz veya bir süreliğine sen de Asya'yla beraber kale-
nize gidebilirsin."

Taştan biraz daha yumuşak olan kocasının göğsüne
hafifçe vuran Tanem, "Benden kurtulamazsın, bunu hâlâ
öğrenemedin mi?" diyerek tepkisini ortaya koydu.

"Unuttun mu? Kurtuluşum olmadığını anladığım için
seninle evlenmeyi kabul ettim."

"Kabul ettin!.. Doktor Yağız Bey, sizi en son gördü-
ğümde dizlerinizin üzerine çökmüş bana yalvarıyordun-
uz."

"Tüm hayatım boyunca yaptığım en doğru şeydi!"

"Başka bir yerde yaşamak istemiyorum ancak bir süre
Asya'yla kalsam iyi olur, hem Mehmet de haklı; bir arada
olmamız lazım ama bu arada şu kömürlük denilen şeyi

taşla mı doldurursun ne yaparsın bilmiyorum fakat oradan tamamen kurtulmak istiyorum."

"Emrin olur sultanım!" diyen Yağız, alnundan öpüp gül kokusunu içine çektiği bir tanesinden uzaklaştı. "Benim muayeneye gitmem lazım, bu adam ne zaman gider?"

"Bu adam mı? *Metin* demek istedin sanırım."

"Gayet de *bu adam*!"

"Seninle tartışmayacağım ama bir kenara yazıyorum, şu kötü günleri atlatalım o zaman konuşuruz."

Soğuk suyla doldurduğu bardağını tek seferde içen Yağız, "Kabul ediyorum; o, Asya'ya iyi geliyor fakat bu adam olmasaydı Asya, Doruk'a direnemezdi," diyerek fikrini söyledi.

"Asya hâlâ Doruk'a âşık ama aşk onu öyle bir yaktı ki, o artık aşktan vazgeçti ve huzurun, güvenin peşine takıldı."

Herhangi bir yorumda bulunmayan Yağız, bu konu hakkında çok da fazla söylenecek bir şey olmadığını biliyordu.

"O zaman on dakikalığına gidiyorum, ben dönene kadar sizinkiler de gelmiş olur."

Kapıdan çıkmaya hazırlanan Yağız'ı kolundan yakalayan Tanem, "Asya'ya daha fazla ilaç verme!" dedi. "Bırakalım kırıp döksün fakat içinde biriktirmesin. Baksana bedeni burada ama ruhu kaybolmuş gibi!"

"Tamam ama inan o zaman da çok farklı olmayacak."

Yağız'ın haklı olduğunu bilse de doğru olan buydu. İnsan hissetmeli ki yaşasın; yaşadığını anlasın...

"Doruk nerede demiştin?"

"Bir şey söylememiştim!"

“Neden, devlet sırrı mı?”

Serra'nın ısrarlı Doruk sorularını geçiştirmeye alışan Ahmet'in verecek bir cevabı yoktu. Arabasını Üşküdar'daki evin önünde terk edilmiş halde gördüğünde onu hemen aramış, aldığı tek yanıt “Buralardayım!” olmuştu.

Doruk'un telefonu suratına kapamasına kızan Ahmet, onu aramak için teşebbüs ettiğinde Asya ve Metin'i bahçede dip dibe otururken görmüştü. Böylece Doruk'un üzerine gitmemesi gerektiğini anlayıp ona ulaşmaktan vazgeçmişti. Bazen tek kalmanın en iyi çare olduğunu bilenlerden biri de Ahmet'ti, bu yüzden de Doruk sorularını olabildiğince geçiştirmek için elinden geleni yapıyordu.

Akşam Mehmet de geldiğinde çok uzun aradan sonra tüm Sancaktar kardeşler yeniden şehrin ortasında ama şehirden ayrı duran lüks villada toplanmış olacaktı. Ama Ahmet itiraf etmeliydi ki annesinin olmadığı bu ev pek de ev gibi hissettirmiyordu.

Kendinden geçen Asya, iki gündür elinden bırakmadığı hırkaya sarılmış uzanıyorken Serra da üç saat önce geldikleri evde sorumluluğu üzerine almış, düzen oturtmaya çalışıyordu. Ya da daha çok Asya'nın halini görmemek için kendini meşgul ediyordu.

Yapacak bir şey olmadan kardeşinin başında beklemeye devam ederken evin kapısı alındı. Kimseyi beklemiyorlardı, üstelik güvenlikten herhangi bir bilgi de verilmemişti. Merakına yenilen Ahmet, geleni görmek için geniş salonun penceresinden uzaklaşıp girişe doğru ilerledi.

Kapıyı açmaya yeltenen uzun bacaklı yardımcıyı durdurup öne atıldı.

Daha tam olarak kapıyı açmaya fırsatı olmadan sitenin

en eski güvenlik görevlilerinden biri olan kelleşmiş ama oldukça sağlıklı görünen adam aceleyle içeri girdi. Elinde tuttuğu sarı zarfı karnına bastırmış halde titrerken "Çok özür dilerim," diyen davetsiz misafir, içeri buyur edilmeden geniş alanı geçip salona vardı. Koltukta uzanmış Asya'ya anlaşılmaz bir ifadeyle baktı.

Adam, "Asya Hanım, size bir şey vermem gerekiyor," derken sesi de en az elleri kadar titriyordu.

Hızlı birkaç adımla hemen önüne dikilen Ahmet, "Bana ver!" diye emredince geriye doğru ani bir hamlede bulunan adam kafasını sertçe sağa sola salladı.

"Asya Hanım'a teslim etmem lazım!"

Sinirlerine hâkim olmakta zorlanan Ahmet'in yıllardır gördüğü adamın üzerine yürümek için kendine hâkim olmayı denemesi pek de kolay değildi.

Ağır biçimde yerinden doğrulan Asya, "Ne vereceksiniz bana?" dedi. En baştan yanıldığını bilse de kızından bir haber olabileceğine dair umut taşıyordu ya da sadece saçmalıyordu.

Kafasının içi koca bir havalı balon gibi şişmişken çok da mantıklı düşünemiyordu ki zaten düşünmek de istemiyordu, o sadece ama sadece kızını geri istiyordu.

Ahmet'e attığı ürkek bakışın ardından kulaklarına kadar kızarmış güvenlik elemanı başına geleceklere aldırmadan Asya'ya iyice sokuldu. "Bunu size teslim etmemi istedi. Ama onu tanımıyorum, dört gün önce gece vardiyasından eve dönerken yolumu yüzü maskeli bir adam kesti. Önce para peşinde olduğunu sandım ama bunu elim tutuşturdu." Güvenlik elemanı anlatırken o anı yeniden yaşıyormuş kadar gergindi. "Mutlaka size teslim etmemi ve kızınızın iyiliği için polisten saklamanızı istedi."

Adamın cümlesi daha yeni bitmişti ki Ahmet kız kardeşinin yanına ulaşp elindeki zarfı almaya çalıştı.

Kızıyla tek bağlantısı olan zarfa sıkı sıkıya sahip çıkan Asya da vermemek için ona karşı aynı mücadeleyi gösterdi.

“Onu bana ver Asya, lütfen!”

Ahmet’in yakaran sesine aldırmadan zarfı göğsüne dayayan Asya yeniden oturdu. Kızıyla arasındaki tek bağdan kolay kolay vazgeçmeyecekti.

Kardeşinin kararlığına teslim olan Ahmet, hedefini değiştirerek güvenlikçiye döndü.

“Madem dört gün önce aldın, neden bugünü bekledin be adam?”

“Ahmet Bey, eğer siz buraya gelmeden size ulaşırsam bunu anında öğreneceğini ve böyle bir durumda ailemin başına geleceklerden benim mesul olacağımı söyledi.” Adamın yaşadığı dehşet açıkça ortadaydı. “Acabalarım vardı ama iki gün televizyonda kaçırılma haberini izlemiştim. İnanın hem sizin hem de kendim için yanlış bir şey yapmaktan korktum, riske giremedim.”

Aksini söylemek istese de onun yerinde olsaydı aynı şekilde davranacağını Ahmet de biliyordu.

“Dışarı çık ama sakın uzaklaşma. Az sonra yanına geleceğim,” dedi Ahmet ve adamın uzaklaşmasını beklemeden Asya’ya döndü. “Sen açmak istediğine emin misin?”

Yüzünde korku dolu ama kararlı bir bekleyiş ifadesi olan Asya, ne ile karşılaşacağını bilmiyordu fakat en azından bir haber alacağına, kızının ne durumda olduğunu öğreneceğine emindi.

Konuşmaya cesaret edemeyince Asya başını onaylarcasına hareket ettirdi.

“Tamam, polis kısmım da içindekini görünce karar ve-

ririz. Ve Asya, bizi ne bekliyor olursa olsun sana muhtaç bir oğlun olduğunu sakın unutma!"

Ahmet'in gerçek de olsa çok şey ima eden ağır sözlerinin camnı yakmasını engelleyemeyen Asya, yanağından süzölen yaşları da durduramadı.

Titreyen parmaklarıyla açmaya çalıştığı zarfın hafifliği elindeki tek umuduydu. Açılan sarı zarfın içine bakmadan önce onu esir alan korkudan sıyrılıp biraz cesaret toplamak için derin bir nefes alıp aynı nefesi içinde tuttu ve gözlerini açtı.

Katlanmış beyaz bir kâğıt...Bu, bilgisayar da yazılmış bir mektuptu. Hiç düşünmeden kâğıdın katlarını düzeltip okumaya başladı.

"Sevgili Asya," diye başlayan mektup "Bu satırları yazmak inan zor," diye devam ediyordu. Polise mektuptan bahsetmemesini eğer böyle bir şey yaparsa haberinin olacağını özellikle belirtmişti. Asya'nın ve Ahmet'in bundan zerre kadar şüphesi yoktu. "Kızına zarar vermeyeceğimi bil ama yanlış yapmaya kalkarsan onu bir daha asla göremezsin, ona ne olduğunu nerede olduğunu asla bulamazsın," diye yazdığı satırların altını çizmişti. "Gördüğün gibi eğer istersem her şekilde sana ulaşırım, bu yüzden tavsiyem sözümünden dışarı çıkma, o kendini beğenmiş ağabeylerine de söyle; beni durduramazlar." Şeklinde devam eden mektubu "Ve eğer kızını istiyorsan; kızına karşılık senin için çok değerli birini feda edip onunla birlikte bana 50.000.000 Dolar gönder. Bence dünyalar tatlısı minik kızın için oldukça adil bir pazarlık. Bu arada senin için çok değerli biri dedim herhangi biri değil, sakın beni kandırabileceğini düşünme," diye yazarak da mektubu bitirmişti.

Konuşamayacak kadar kızgın olan Ahmet'e bakakalan

Asya, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Boş gözlerle bakıyor, herhangi bir tepki göstermeye cesaret edemiyordu.

Kendini her an kopacak, çok sıkı bağlanmış bir iltmik gibi hisseden Asya'nın dizlerinde derman ve zihnini sisler kaplamamış olsaydı bir şeyler yapabilirdi. Fakat o; dudaklarının suyu özlediği, kuru toprağın yağmuru beklediği gibi kızına hasret olmasaydı, bir şeyler yapabilirdi. "Elli milyon dolar yetmiyor bir de başka birini mi istiyor?" diye sayıklayan Ahmet, kulağına gelen kendi sesine inanmadı.

Ama Asya o an fark etti ki kızı hayattaydı ve ona kavuşmasına az kalmıştı.

"Tabii ki polise haber veremeyiz!" diye çıkışan Doruk'un çene kasları gerildi. "Aşağılık adam bizden hep bir adım önde! Daha Yaren'i almadan önce zarfın bize ulaşmasını ayarlamış çünkü buraya geleceğimizi biliyordu."

"Doruk haklı, nasıl yapıyor bilmiyorum ama atacağımız adımı bizden önce biliyor."

Doruk, Ahmet'in kendisiyle aynı fikirde olmasına sevinse de bu ne işine yarayacaktı bilmiyordu.

Onu aradıklarında, bir şekilde Asya'ya göstermek için komiserden resmi alıp Saffet'in yanından yeni çıkmıştı. Onlar tanımiyordu ama yüzünün yarısı da görünüyor olsa belki Asya tanırdı. Belki bir yerlerde görmüştü ve hatırlardı.

Asya'yı görmeye hazır değildi, ona karşı nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Ancak uzun süre tek başına kalmış ve düşünmüş, söz konusu Yaren olduğu için şimdilik kendi duygularını yok saymaya karar vermişti.

Ahmet, telefonlar dinlendiği için oldukça üstü kapalı konuşmuş, "Herkes burada olacak, senin de mutlaka gelmen gerekiyor hem oğlun seni sorup duruyor!" dediğinde hiç düşünmeden taksiye binip doğruca villaya gelmişti.

Serra'nın "Elli milyon doları toplamak için ne kadar zamanımız olduğunu söylememiş, o da bir sorun!" demesi üzerine düşünceleriyle vedalaşan Doruk, yeni bir farkındalıkla karşı karşıya geldi.

"Ona inanacak mıyız? Yani parayı alırsa Yaren'i bize vereceğine inanıp her istediğini yapacak mıyız?"

Sözü ilk alan arkasını cama yaslayıp ayakta dikilme-yi seçen Ahmet oldu. "Onun bizden daha akıllı ve hep bir adım önde olduğu konusunda hemfikiriz, bu yüzden Yaren'i tehlikeye atacak bir şey yapmamalıyız."

"Ahmet haklı, mektupta ne yazıyorsa o, ondaki emanimizi geri alana kadar her istediğini yapacağız, buna polise gitmemek de dâhil."

Mehmet ona yöneltilen bakışlardan herkesin onunla aynı fikirde olduğunu anladığında yüzündeki sıkıntılı ifadeyle bir diğer sorunlarını dile getirdi. "Asıl meseleyi unutuyorsunuz, parayı kim götürecekt?"

"Tabii ki ben götüreceğim, bunu konuşmaya gerek bile yok!"

Doruk'un ani kararına ilk tepki veren Asya oldu. Sevinç nidaları arasında, asıl meseleyi gerçekten unutmuştu. "Senin için çok değerli birini feda edeceksin," diye belirtmişti. Değerli... Feda etmek... Doruk...

"Bunun kararını verecek olan kişi benim, sen değil-sin!" derken ona dik dik bakan adama aldırmadı. "Tek başına karar veremezsin!"

"Öyle mi Asya Hanım, yoksa kızım için en değer verdiğin kişiyi, avukatını mı feda edeceksin ki hoş benim için

sorun değil ama onun bu teklifi kabul edeceğini pek sanmıyorum.”

Aldığı sakinleştiricilerin etkisi kaybolan Asya, artık daha net reaksiyonlar veriyordu. Değişmeyen tek şeyse elindeki hırkaydı.

“Sana fikrini sormadım!”

“Sormaya da hakkın yok, zaten bahsi geçen kız benim, anlıyor musun, benim! O yüzden bana bir şey soramazsın.”

“Bana bağıрма!” diye çıkışan Asya’yı “Sana bağırmıyorum, anlamanı kolaylaştırmaya çalışıyorum,” diyerek susturan Doruk, yerinden kalkıp oturmaya devam eden kadının tepesinde dikildi. “Kızın için kendine ve bana karşı dürüst ol da senin için az da olsa değerli olduğumu kabul et! Sana söz, geri dönmeyi başarsam bile çocuklar için bir araya gelmemiz gerekmediği sürece beni bir daha görmeyeceksin, hayatından sonsuza dek çıkacağım.”

Asya’nın içi ürperdi. Lanet olsun ki ne düşünecek ne de karar verecek gücü vardı. Ağzını açıp bir şeyler söylemesi gerekiyordu ama ne?

“Dua edelim de bize birkaç gün süre tanısın, yoksa bu kadar parayı ha deyince toplayamam,” diyen Doruk, kararını vermiş ve konuyu kapatmıştı. Düşen omuzlarıyla tekrar yerine oturan genç adam kimseyle göz teması kurmamaya özen gösterdi.

Endişenin yüzünde kol gezdiği Yağız içinse konu kapanmamıştı. Doruk’u göz göre göre böyle bir tehlikeye atamazdı.

“Emin misin? Bence düşünürsek başka bir çare bulabiliriz.”

“Emin miyim? Tabii ki eminim!”

“Saçmalıyorsun, gözü kapalı böyle bir tehlikeye gire-

mezsın. Adamın bu kadar saçma bir şeyi neden istediğini dahi bilmiyoruz!"

Duruşunu bozmayan Doruk, Yağız'ın gözlerine baktı. "Anlamamı şöyle sağlayayım; milyonda bir bile kurtarma umudun olsa aynısını kızın Rüya için yapmaz mıydın?"

Doruk'un demek istediğini anlamakta Yağız hiç zorlanmadı. Mutlaka hayatımızda bir şeyleri veya her şeyi feda edebileceğimiz insanlar oluyordu, olmalıydı. Ama başka bir şeyi daha anlamıştı; yaşam sevinciyle dolu olan Doruk yaşamaktan vazgeçmişti.

Oğlunu yatağa yatıran Doruk, henüz ondan ayrılmaya hazır değildi. Asya'nın hayatının büyük çoğunluğunu geçirdiği odayı ilk defa görüyordu. Kadının kendi evindeki daracık yatak odasının en az beş katı büyüklüğünde olmasının yanı sıra aynı sadelikten eser yoktu. Burası tam da sosyetenin gözdesi, giydikleriyle ve yaptıklarıyla kendinden söz ettiren Asya Sancaktar'ın şanına yaraşır bir odaydı. Soft renkler, büyük ve gösterişli yatak, ağır güpürlerle donatılmış pencere, devasa boyutta ayna ve en önemlisi karşı duvarı boydan boya kaplayan portre.

Gökyüzünün o ulaşılmazlığını, uçsuz bucaksız görkemini anımsatan gözleri, hafif aralanmış kırmızı ve dolgun biçimli dudaklarıyla Asya, şehvet kokan bakışlarıyla Cennetten kovulmuş bir huri gibi güzel ve karşı konulmaz duruyordu...Elini uzatıp o güzel yüze dokunma isteğini bastıran Doruk, düşüncelerinin gittiği yerden hiç memnun olmadı. Demek ki odada yeteri kadar oyalanmış artık gitme vakti gelmişti.

Son bir kez ona meydan okuyan portreye bakan adam, gitmeye hazırlanırken açık kapıdan içeri süzülen Asya önünde belirdi.

“Bu resmi ektireli sadece 7 yıl oldu ama sanki aradan 70 yıl geçmiş gibi hissediyorum.”

“Haksızlık etme, yıllar sana çok iyi davranmış.”

Yüzüne kırıgın bir ifade yerleştiren Asya, “Bunu bana Yaren geldikten sonra yine söyle olur mu?” dedi.

Uzanıp Asya’ya dokunmamak için ellerini cebine sokan Doruk, onu kollarının arasında istiyordu. Dudakları şişene kadar öpmek, kendinden geçene kadar dokunmak, yalvartana kadar ona zevk vermek istiyordu. Her şeyi unutmak ve unutturmak istiyordu da artık hem cesareti hem de umutları kaybolmuş, derin bir kedere teslim olmuştu.

“Olur, söylerim,” derken böyle bir şeyin olmayacağını biliyordu. Daha bu sabah Asya’dan vazgeçmiş, birkaç saat önce de sadece baba olarak kalacağına dair kendine söz vermişti.

“Bunu yapmak zorunda değilsin, parayı bir başkasıyla da gönderebiliriz.”

“Bir başkası mı?” diye hayretle soran Doruk, nefesinin sıcaklığını hissettiği kadından uzaklaştı. Üzerine basa basa “Elli milyon dolar!” dedi. “Tüm bu saçmalıkları yapmak için yeterli bir rakam. Günlerce belki de aylarca planlanmış ve senin ne yediğine ne içtiğine varana kadar hakkındaki her şeyi öğrenmiş ve bir adım öne geçmiş.” “Ben...”

“Hayır, senin başta buraya değil de Tanem’e gideceğini ondan sonra da buraya geleceğini bile biliyordu. Üstelik ne kadar ciddi olduğunu göstermek için de Yaren’i hemen değil, önce oyunlar oynadıktan sonra kaçırdı,” diye yaşananların gerçek yüzünü Asya’ya açıklayan Doruk’un sesindeki öfke gözlerine yansımıştı. “Yoksa on beş gün önce bu işi tereyağından kıl eker gibi yapabilirdi de o

zaman bizi bu kadar korkutamaz ve istediği parayı bu kadar kolay vermeyi kabul ettiremezdi. En azından polise gitmemeyi aklımızın ucundan dahi geçiremeyişimizi sağlayamazdı."

"Beni korkutuyorsun."

"Üzgünüm, amacım bu değildi; amacım sana gerçeği göstermekti yani ona herhangi birisini gönderirsen buna inanır mı sanıyorsun?"

"Fakat..."

Araya giren Doruk, "Fakat dersin ki *senin benim için değer yok* o başka, ancak bana göre ben onu kandırabilirim sonuçta çocuklarının babasıyım, elbet bir değerim vardır," diyerek Asya'nın sözünü tamamladığına inandı.

"Tabii ki sen çocuklarımin babasısın!" Zor duyabildiği Asya ondan uzaklaşıp ipek kumaşla döşenmiş josefinin üzerine çöktü. "Sana bir şey olmasını istemiyorum ama kızıma kavuşmayı daha çok istiyorum."

"Merak etme, Yaren'e kavuşacağız ve bana da bir şey olmayacak. Karşımızdaki üstün zekâlı bir deli ama katil olduğunu hiç sanmıyorum."

Asya'nın ağladığını sarsılan omuzlarından fark edince dayanamayıp usulca yanına oturdu. Onu kendine çekip göğsüne yaslamayı, Yaren'e kavuştuktan sonra beraber yeni bir masal yazacaklarını söylemeyi ama şimdi dileğince gözyaşı döküp rahatlamasını en önemlisi hep yanında olacağına söz vermeyi önlenemez şekilde istese de, Asya'ya dokunmadan yanında oturmaya devam etti. Onun omuzunda ağlamak istediği adamın başkası olduğunu bile bile Doruk ne ona dokunabilir ne de sözler verebilirdi. Ölüm adderi denilen yılan bir kere zehrini Doruk'a akıtmıştı, temizlenmesi mümkün değildi.

"Önemser misin bilmiyorum ama sen içindeki güçlü

kadını dışarıya çıkarmayı başardın, sakinliğini ve inancını hiç kaybetmediğin için seninle gurur duyuyorum," diyen adam gerçekten böyle hissediyordu. "Biraz daha dayan!"

"Bence bu içimdeki güçlü kadınla ilgili değil, Yağız'ın bana verdiği ilaçlarla ilgili."

"Bunu sadece birkaç gündür yaşadıklarımız için söylemiyorum. Bana karşı kararlı tutumun, aklına koyduğun hayatı yaşamak için verdiğin savaş..." Sözlerini tamamlayamayan Doruk aniden sustu ve sessizliğin aralarına girmesine izin verdi.

Yan yana ama birbirlerine değmeden oturmaya devam etmek her geçen saniye ile Doruk için zor olmaya başlamıştı.

"Kendine dikkat et Asya!" diyen adam ayağa kalkmak isterken koluna tutunan Asya onu durdurdu. Ne söyleyeceğini bilmiyor ama yalvarır gibi bakıyordu.

Asya'nın dokunduğu yerden başlayan yangın kısa sürede tüm vücudunu ve benliğini sarmıştı. Doğrusu yanlışlarıyla, duyguları mantığıyla savaş veren adam gitmekle kalmak arasında sıkışmıştı.

"Gitme!.."

"Ben ölüme gitmiyorum Asya, o yüzden son dileğimi yerine getirmeye çalışma."

Kolunu Asya'dan kurtarıp gitmek için birkaç adım atmıştı ki aniden durdu. Yaşanan karmaşaların arasında en önemli şeyi unutmuştu.

Buğulanmış gözlerle ona bakan Asya'nın kırgınlığını görmezden geldi. Yeryüzünde yaşayan tüm canlılar içinde ona sadece Yağız acıyabilir, kanayan yaralarını sadece o görebilirdi. Bir başkasına ki bu son anına kadar seveceği kadın da olsa izin veremezdi.

“Sana birinin fotoğrafını göstereceğim, onu tanıyıp tanımadığın çok önemli!”Telaşlanan Asya, “ Yoksa kızımı kaçırın mı?” diye sorarken dudakları titriyordu.

“Emin değiliz ama öyle tahmin ediyoruz.”

“Böyle bir resmi nasıl saklarsınız?”

“Asya sakın ol, çocuğu uyandıracaksın! Sakladığımız falan yok, olaylar çok hızlı gelişti, hem resminin bizde olduğunu bilmiyor. Bu bizim elimizdeki tek koz o yüzden bunu olabildiğince gizli tutmak zorundayız!”

Cep telefonunu çıkaran Doruk fotoğrafın görüntüsünü Saffet’ten almak için çok uğraşmıştı. Komiser ısrarla bunun polisin işi olduğunu söylese de biraz duygu sömürüsüyle onu ikna etmeyi başarmıştı.

Bastığı iki tuşun ardından şapkası öne eğik adamın resmi ekranda belirince Doruk telefonu Asya’ya uzattı.

Parmak uçlarını hissetmeyen kadın telefonu elinde tutamayacağını anladığında almaktan vazgeçip iyice Doruk’a sokuldu.

Çıglık atmamak için ciğerlerindeki nefesi boşaltan Asya, tanıyorum demek için ağzını açtığı anda devamını getiremedi. Kim olduğunu bilmiyordu ama onu tanıyor gibiydi.

Alnını ovalayan genç kadının kendini zorladığını fark eden Doruk ekranı kapadı.

“Uzun süredir seni takip ediyorsa bir yerlerde karşılaşmış olma ihtimaliniz çok yüksek.”

“Keşke gözlerini görebilseydim o zaman belki...”

“Şişt... Tamam, bizimki bir ihtimaldi sadece, tanıdık olmadığını zaten biliyorduk.”

“Ama sanki ben bu adamı gördüm gibi!”

Dengesini sağlayamayan Asya, Doruk'a tutunarak ayakta kalmayı başardı.

İnanılacak gibi değildi. Uzak durmaya karar verdiği kadın, aynı gece ellerini üzerinden çekmiyordu. Erkeklik yapmanın ne yeri ne de zamanıydı. Özlediği Asya'sını ince belinden tutarak oturmasını sağladı.

"Bu görüntü olur da hatırlarsın diye hafızanda kalsın gerçi onu hiç görmemiş de olabilirsin, kendine eziyet etme."

"Çok tanıdık ama bir o kadar da yabancı," diyen Asya, yalvaran gözler Doruk'a baktı. "Kızıma iyi davranıyor mudur?"

Kendine hâkim olmakta güçlük çeken Doruk, bu işkenceye bir son vererek Asya'nın saçlarını tepesinde toplayan tokayı çıkarttı. Avuçlarının arasına düşen ipek tanelerinin verdiği hisle kendini boşlukta kaybolmuş gibi hisseden adam, bu duyguların ne yeri ne de zamanı olmadığını biliyordu.

Kendinde olmayan Asya'nın yaşadığı kederle ona izin verdiğini ve o yüzden bu kadar yakın durduğunu biliyordu. Ancak bilmesi Doruk'u durdurmuyordu.

"Kızımı geri istiyorum ama sana bir şey olmasına da dayanamam. Neden aldığı parayla yetinmiyor da ille de benim canımı acıtmak istiyor? Ben ona ne yaptım ki?"

"Benim için endişelenmene gerek yok!"

"Mehmet ve Ahmet'in konuşmasını dinledim, seni korumaları gerektiğine inanıyorlar çünkü adamın sana zarar vereceğini düşünüyorlar."

"Hayır, onun tek derdi para!" demeyi başaran Doruk, sesinin çıkabildiğine bile inanamadı. Hele ki son yirmi saniyede aklından geçen düşüncelere...

Asya'nın ruh halini fırsat bilip hemen şu anda onunla

birlikte olabilir, tüm şehvetini söndürebilirdi ama kendine olan saygısına nasıl hesap verecekti onu bilmiyordu Doruk. Fakat bu şekilde kalmaya devam ederse ahlak polisliğini daha fazla devam ettiremezdi. Üstelik kızı evinden çok uzaktayken böyle bir zevkin peşine düşerse nasıl bir baba olmuş olurdu?" Hadi artık sen de yat uyu, inan sabah her şey daha güzel olacak!" diyen Doruk, zor da olsa Asya'dan uzaklaşmayı başardı.

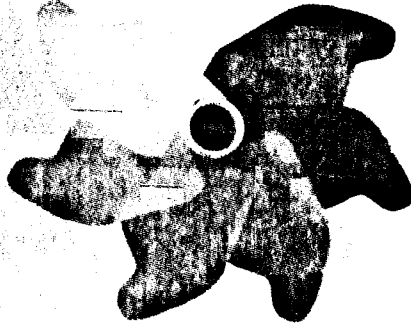
"Sen nereye gidiyorsun?"

"Otele döneceğim."

"Burada kalabilirsin!"

"Nazik teklifin için teşekkür ederim ama gitsem daha iyi olur."

Boş ve ıslak bakışlarıyla Asya'yı ardında bırakan Doruk, zor olsa da verdiği karardan dolayı büyük bir yanlıştan döndüğünü biliyordu.

Tutku

Tutku; en güçlü istek, en şiddetli duygudur!

Tarihin sayfalarına adını yazdırmış imparatorların, gönüllere yer etmiş âşıkların ve akla yazık etmiş adamların duygusudur.

Vazgeçilmezliktir tutku, sevdiğine dokunma telaşıdır ya da kalbini aşka tutsak etmektir. Ama en çok bir hayale kapılıp peşinden gitmektir.

Tutku; istemektir, isteğinin peşinden gitmek onun için savaş vermektir.

Doruk'un rahatlığına anlam veremeyen Ahmet, çıldırmakla karşı karşıyaydı. Bir şey olmayacağına nasıl bu kadar emin olduğunu keşke bilebilseydi çünkü onun da biraz rahatlayıp gevşemeye ihtiyacı vardı.

"Anlamadığın şu; adamın elinde tuttuğu herhangi biri değil, benim kızım. Yani beni diri diri gömecekse de giderim, yeter ki Yaren ikizine ve annesine kavuşsun."

"Peki, ya babasına!"

"Babasına da kavuşacaktır!"

"Ne o vahiy falan mı geldi? Gece rüyada mı gördün?"

Belli ki birbirlerini ikna edemeyeceklerdi. Karşılarında nasıl biri vardı bilmiyordu bu yüzden polise gidemezdi, yanında onu koruyabilecek birini de götüremezdi ve bir başkasını da gönderemezdi. Kısaca adam ne isterse yapacak gerisine de sonra bakacaktı.

Konuyu daha fazla uzatmaya gerek görmeyen Doruk, "Hele bir ne zaman ve nerede buluşacağımızı söylesin de ondan sonra tekrar konuşuruz," dedi.

"Hakikaten neredeyse dört gün oldu bir ses yok ayrıca bize nasıl ulaşacak çok merak ediyorum."

"Mutlaka bir yolunu bulacaktır, hatta planını çoktan yapmıştır."

El birliğiyle parayı hazırlamış Sancaktar villasındaki kasaya koymuşlardı. On iki saattir de haber bekliyorlardı. Doruk, çok fazla beklemelerine gerek kalmayacağına inanıyordu o yüzden bugün için yapması gerekenleri sıraya dizmişti ki planlarını alt üst eden otelin lobisinde onu

bekleyen Ahmet oldu. Ona ayıracak sadece bir saati vardı ve o da bitmişti.

Onu uyarmaya gelen adamı anlıyordu. Çünkü Doruk her ne kadar çok cesurca davranıyor olsa da korkuyordu. Yaren ve Yağız'ı büyürken göremeyecek olmaktan, onların başkasına baba demelerinden ölesiye korkuyordu. Ama korkması yapacaklarına engel değildi.

İnsan her zaman kendine iyileri örnek almazdı, bazen kötülüklerden de ders çıkarabiliyor ve böylece asla yapmaması gerekenlerin neler olduğunu öğrenebiliyordu. Tıpkı Doruk ve onun babası gibi. Asla ama asla babasının yaptığı hataları yapmaması gerektiğini, sadece kendini düşünmeyeceğini çok küçük yaşlarda öğrenmişti. Şimdi de öğrendiklerini hayata geçirme zamanıydı.

"Sana bir şey soracağım," diyen Ahmet onu dalıp gittiği geçmişten çıkardı.

"Dinliyorum."

"Sabrina, onu ne kadar tanıyorsun?"

Ahmet'in bakışlarındaki gizemi görebilen Doruk, yayıldığı koltukta dikleşti. Bu soruyu öylesine sormuyordu. Aklından bir şeyler geçiriyordu. Böylece Ahmet'in neden burada olduğu ortaya çıkmıştı.

"Önceden gayet iyi, kendim kadar ama araya giren yıllar ve olaylarla şimdi ne kadar tanıdığımı ben de bilmiyorum," dedi Doruk karşısındaki adama konuşma cesaret vermek için. "Amerika'da Sabrina ile ilgili araştırma yapan adamım, 'Bu kızın takıldığı tipler çok tekin değil, kolları her yere uzanıyor,' dedi."

"Bunu biliyorum zaten!"

"Peki, onunla ilgili neden araştırma yapmamı istedin, gerçekten ona yardım etmek için mi kafanda ki soru işaretlerinden kurtulmak için mi?"

Sıkıntıyla iç çeken Doruk, bu saatten sonra Ahmet'ten saklamasının bir önemi olmadığına karar verdi.

"Yani Türkiye'ye kaçmak için geldi ama o; resmi bir eğitim kurumuna kaydını yaptırdı, üstelik işe girdi, kendine ev tuttu," diye açıklayan Doruk'un sözünü kesen Ahmet devamını getirdi. "Yani bunlar pek kaçan birinin yapacağı şeyler değil!"

"Yani..."

"Senaryom şu, ha ne kadar doğru bilmiyorum ama..."

"Seni dinliyorum."

"İki yıl önce, senin zengin Asya Sancaktar ile beraber olduğunu öğreniyor ki bunu öğrenmesi çok da zor değil. Şansım denemek için seni arıyor ve senin geri döneceğini öğreniyor. O seni oyalarken adamlarda uzun süre Asya hakkında derin bir araştırma yapıp ustaca planlar yapıyor ve..." ellerini birbirine çarpan Ahmet senaryosuna fazlasıyla inanıyordu. "Daha geldiğinin akşamı hemen işe koyuluyorlar. Bu arada seninle de arayı iyi tutuyor ki gelişmeleri daha rahat öğrenebilsin diye."

"Çok mantıksız, herhangi zengin birini bulabilirdi, üstelik Asya'nın hamile olduğunu çok sonra öğrendim."

"Peki, daha detaylı anlatayım. O senin dostundu, ona muhakkak Asya'nın vazgeçtiklerinden bahsetmişsindir ve zenginliğine rağmen yaşadığı hayattan. Biz büyürken şoför ve korumalarla büyüdük çünkü olması gereken oydu ama Yaren ve Yağız hatta Asya'nın kendisi herhangi biri gibi yaşamını sürdürüyordu. İsteddiği parayı birkaç günde hazırlayıp verebilecek ama ulaşması çok kolay biri olduğunu Sabrina'nın tahmin etmesi hiç de zor değildi."

Arkasma yaslanan Doruk, Ahmet'in ne kadar haklı olabileceğini hesapladı. Olabilir miydi? Senaryo mantıklıydı ama boşlukları vardı. Ama ya o boşlukların mantıklı bir açıklaması varsa!

“Üstelik kullanılan malzemelerin çok pahalı olduğunu kendi kulaklarıyla duydun, bu oldukça organize bir iş. Onun çevresindeki adamlar tam da bu güçte.”

“Bir dakika Ahmet, uçtun gittin,” diyen Doruk’un sesindeki sertlik tavırlarına da yansımıştı. “Sabrina’dan bahsediyoruz.”

“Haklısın; o senin dostun, arkadaşın, eski sevgilin ama ondaki tuhaflığı sen de fark ettin.”

“Evet, tuhaflık ancak senin anlattığın psikopatlık, delilik ne bileyim saçmalık işte.”

“Geleli daha bir ay olmadı kursu, işi, evi ve oldukça iyi miktarda parası da var yani hiç de her şeyini kaybetmiş bir kaçak değil.”

Lobidekilerin meraklı bakışlarına aldırmayan Doruk hışımına ayağa kalktı.

“Sana inanamıyorum, sen Sabrina’yı takip mi ettirdin?”

“Üzgünüm Doruk ama kardeşime ve yeğenime bunu yapanların peşine düşmeyecek miyim sandın.”

Ahmet’in de sinirleri iyice bozulmuştu. Tepesinde dikilen adamın altında kalmamak için o da ayağa kalktı. Para umurunda değildi ancak Asya’nın döktüğü yaşlanmalarına kâr bırakamazdı.

Doruk kararlılığını belli etmek için parmağını Ahmet’e doğru sallayıp sesinin ayarını düşürdü. “Ne sanıyorum biliyor musun? Eğer kızıma bir şey olursa senden bilirim. Önce onu alalım ondan sonra neyi ve kimi istiyorsan araştır. Sana inanamıyorum ya, hem Sabrina’dan şüphelenip hem de onu araştırmaya nasıl cesaret edersin? Farz edelim ki karşımızdaki deli o, ya öğrenirse ya peşindeki adamı fark ederse o zaman ne olabileceğini hiç düşünmedin mi?”

Başka da söyleyecek bir şeyi olmayan Doruk, ofkeyle otelden ayrılırken arkasına bile bakmadı. Ahmet iyiydi hoştu ama yanıliyordu. Sabrina onun söylediklerinden hiçbirini yapamazdı. Yapmazdı. Evet, biraz tuhaf davranışını kabul ediyordu ancak bu olanaksızdı. Üstelik eğer peşinde biri olsaydı Asya onu mutlaka fark ederdi. Uzun süre... Asya'nın o adamı fark edebileceği kadar uzun bir süre... "Tanıyor gibiyim," demişti Asya; görmüş, fark etmiş olabilir miydi? "Allah kahretsın!" diye inleyen Doruk, arabasına binerken aklını karıştıran Ahmet'e küfür etti. Niye olmasın, Asya ile ilgili bildiği her şeyi ona anlatmıştı.

Sonra diye karar verdi. Eğer kazasız belasız kızını alıp eve dönerse bunları sonra halledecekti. Şimdi kısa bir süre de olsa kendisi için bir şey yapması gerekiyordu.

Girdiği yoldan geri dönmemek adına arabayı otomatik alıp telefonuna uzandı. Bir dost, bir kardeşle ve sırrını bilen tek kişiyle konuşmaya ihtiyacının olması haricinde atacağı adımı Yağız'ın da bilmesi gerekiyordu.

İkinci çalışta telefonu açan Yağız, "Efendim kardeşim?" diye karşıladı onu.

"Ben onu görmeye gidiyorum!"

Kimi diye sormayan Yağız, "Emin misin ve neden şimdi, neden tek başına?" dedi sıkıntıyla.

"Bana ibret olsun diye, geçmişin hesabını kapatayım diye, verdiğim kararın doğru olduğuna inanayım diye. Ne bileyim gidiyorum işte!"

"Bekle beni, seninle geleceğim."

"Gerek yok, sadece bil istedim tek başıma hallederim."

Kısa bir sessizliğin ardından "Sen ondan çok farklısın, ona hiç benzemedin ve benzemeyeceksin." dedi Yağız güven veren sesiyle.

“Bunun için çok uğraştım.”

“Uğraşmana gerek yoktu.”

“Çıkışta ararım seni,” diyen Doruk telefonu kapadı.

Yağız’a inanmayı çok istiyordu. O adama benzemekten onun gibi sevgisiz ve yalnız olmaktan hep çok korktu. Ananesi, “Ak şeker, kara şeker, bir damar soya çeker,” demiş durmuştu yıllarca.

Doruk, damarlarındaki kanı aldığı adamın huyunu da suyunu da almamak için çok uğraşmıştı. Üzerine yapışan yaftadan sıyrılmak için mücadele vermişti.

O, kocası tarafından dövülerek öldürülen çaresiz kadının oğluydu. O, karısını attığı tekmelerle öldürüp otuz yıl hüküm giyen adamın oğluydu. Bir gecekondu ananesi ile büyüyen, hayallerinden başka hiçbir şeyi olmayan, korkusuz bakışları ve duruşuyla her şeye meydan okuyan o çelimsiz çocuktu.

Babası... Baba denilen o adam sadece kendini düşünmüş, kendi isteklerinin dışında hiçbir şeyi önemsememiş; rahatını ve huzurunu bozanları kırmaktan, yıkıp dökmekten hiç çekinmemişti.

Bu yüzden Doruk, yıllarca hayatına az insan almış ama hepsini çok sevmişti.

Doruk bu yüzden ona benzemekten, sevilmemekten ve sevmemekten korktuğu için binip gitmişti o uçağa. Asya ona yüz çevirdiği için kaçmıştı. Aşkın ve sevginin olmadığı bir evde büyümüşü. Yeniden öyle bir hayatın içinde olmaktan korkmuş ve kaçmıştı. Aile denilen şey eksiklik kabul etmezdi. Herkesin sevip fedakârlık etmesi şarttı. Ama Doruk çok yanlış bir karar vermişti. Sevmek bir tutkuydu. Ve tutku mücadele isterdi. O mücadele etmek yerine korkularına sığınıp kaçıp gitmişti. Şimdi ise korkularıyla yüzleşme zamanıydı.

Görüşme için sadece bir saati vardı ama yirmi beş yıldır görmediği adama söylemek istedikleri için ona on dakika da yeterdi.

Yirmi beş yıldır, fark etmeden baba denilen o adamı kendiyle beraber yaşatmıştı. Ona benzememek için, onun Doruk'a yaşattıklarını yeniden yaşamamak için çabalayıp dururken aslında hayatının kontrolünü onun eline bıraktığından habersizdi.

Başını dik tutan Doruk, ondan artık korkmadığını gösterecekti. Dizleri, yaşadığı stresle titremeye başlasa da ayakta kalmayı başaracaktı. Hayatta kalmayı başarmışken bu kadarı çocuk oyuncağıydı.

Zor şartlarda liseyi bitirmiş, fazla uğraşmadan üniversiteyi kazanmış, eğitimini tamamlamak için Amerika'ya gidip hem iki işte birden çalışmış hem de okulu bitirmişti. Stajyer olduğu firmada çok çalışıp kadroya geçmiş, kısa süre sonra Bank of America'ya girmiş sonra Yağız'la Türkiye gelip İMKB de broker olarak çalışmıştı. Bu esnada akıllı yatırımlarla tüm birikimini yirmi kat artırmıştı. Asya ile yaşadığı hüznü vedanın ardından yeniden döndüğü Amerika'da dünyanın en büyük faktoring firmasında takım kaptanı olmuştu. Son olarak da ikizlerinden ayrı kalmamak için yeniden ülkeye dönmeye karar verdiğinde şirket patronu olmuştu.

Yaşı daha otuz dördtü. Ancak yaşadıkları çok daha uzun bir ömre sığdırılacak kadar yorucu ve yoğundu.

Hatırlaması zor olduğu kadar yıpratıcı olan zamanların onu ezmemesi için zihnini boşaltan Doruk, cebinden nüfus kayıt örneğini ve nüfus cüzdanını çıkardı. Unutmaya çalıştığı gerçeği yıllarca cüzdanında taşımıştı, dün de gitmiş belgelendirmişti.

"İsmail Akman'la görüşeceğim," dediği genç asker

ona geçmesini söylediğinde sekiz yaşındaki o savunmasız çocuk geri gelmişti. Keşke öylesine çıkıp gelmek yerine söylemek için bir şeyler düşünseydi. Ya da en azından kendine cesaret verseydi.

Tüm iç organları yer değiştirmek için itişip dururken boş bulduğu iki kişilik masaya oturdu. Bakışlarını etrafında gezdirmede, burayla ilgili hafızasında herhangi bir anı istemiyordu.

“Bir baban olduğunu hatırlamak için aradan yirmi beş yıl mı geçmesi gerekiyordu?”

Gafil avlanan Doruk, beklediği adamın arkasından çıkıp geleceğini hesaba katmamıştı. Hiç değişmeyen o sesi aniden duyduğunda boş bulunup irkilmişti.

Saçları dökülmüş, sırtı kamburlaşmış adam hatırladığı kadar zayıf ama güçlü görünüyordu. Yüzündeki yaşlılık belirtileri olması gerektiğinden daha fazlaydı. Ve gözlerindeki soğukluk hiç değişmemişti.

“Hatırlamak mı?” diye sessizce mırıldanan Doruk geriye doğru yaslandı. O artık büyümüştü, korkmasına ve ellerinde annesinin kanı olan bu adama karşı nefretini saklamasına gerek yoktu. “Sana karşı duyduğum tiksine seni hiç unutmama izin vermedi ki!”

Tam da Doruk’un karşısındaki sandalyeyi çekip oturan adam, yüzündeki çarpık gülüşü genişletti.

“Vay, bu süslü lafları nereden öğrendin evlat?”

“Anlamını bilmediğin kelimeleri ağzına almamalısın. Evlat senin ağzından çıkınca tüm büyüünü kaybediyor.”

Doruk’un tarzından hiç hoşlanmadığını belli eden adam, masanın üzerine eğilip ona yaklaştı.

“Neden geldin? Kinini kusmak ya da kendini, o üzerindeki fiyakalı gömleğini gösterip adam olduğunu ispatlamak için mi?”

Niye gelmişti Doruk? Gerçekten kendini ispatlamak;
ben kaybolup gitmedim, büyük adam oldum demek için mi?

Yoksa karşısındaki baba döküntüsü belki özür diler, af
ister de geçmişin hesabını kapatır diye mi?

Hayır, ona benzemediğini görmek için gelmişti.

Sağ kaşını havaya kaldıran Doruk, karşısındaki ada-
mı tartar gibi baktığının beşinci saniyesinde ayağa kalktı.
Göreceğini görmüştü. Ananesi yanılmıştı. Bu defa damar
soya çekmemiştir.

"Hey, ne oldu şimdi, nereye gidiyorsun? Bekle, bak o
bir kazaydı," diye arkasından seslenen adama dönen Do-
ruk öfke saçıyordu. "Kaza olan neydi? Ona attığın tek-
menin şiddetine dayanamayıp başını sobaya çarpması
mıydı?"

"Ben ona vurmak istemedim."

Bu kadarı Doruk için çok fazlaydı. Adamın yüzünü
dağıtmamak için avuçlarını sıktı. Girişte bekleyen asker,
"Ne oluyor orda, sessiz olun!" diye çıkışmasaydı ona ba-
ğırabilirdi ancak yapmadı, değmezdi. Yeniden geçip az
önce kalktığı sandalyeye oturdu.

"Buraya neden geldim bilmiyorum ama sen günah çı-
kar diye gelmedim." Dişlerinin arasından tıslayan Doruk
içindeki kini kusmayı sürdürdü. "Ne var biliyor musun?
Ona verdiği hastalık, kanser, onu zaten öldürecekti. Ben-
ce böylesi daha iyi oldu çünkü sen o zaman acılı eş olarak
ortalıkta gezerken aslında onun, ANNEMİN katilinin sen
olduğunu kimse bilmeyecek, kanlı ellerini kimse görme-
yecek ve yaptıkların yanına kar kalacaktı. Oysa şimdi hak
ettiğin yerdesin."

"Ben senin babanım, benimle bu şekilde nasıl konu-
şursun?"

"Baba mı?" diye hayretle soran Doruk kahkahasına
engel olamadı. "Babam ha!"

Sinirlendiğini gizlemekten çekinmeyen adam uzanıp Doruk'u bileğinden yakaladı. "Sana ben hayat verdim, buraya gelip benimle bu şekilde konuşamazsın."

Tek hareketle adamın elinden kurtulan Doruk, bu defa üstünlüğü ele geçirmek için babasını bileğinden yakalayan taraftı.

"Birkaç dakikalık zevkin sonucuyum ben, buna babalık denmez. Baba olmak için fedakârlık yapmak, sahip çıkmak, sevip korumak yeri geldiğinde de saymak lazım. Sen kendinden başkasını düşünmeyen bencil herifin teki-sin ama şu anda senin yüzünü dağıtmıyor bana dokunan elini kırmıyorsam kâğıt üzerinde de olsa baba olduğun için."

Bu defa geri dönmemek üzere gitmek için ayağa kalan Doruk'un söyleyecek son bir şeyi daha kalmıştı. "Yıllarca geçmişimden utandım ama şimdi görüyorum ki benim utanılacak hiçbir şeyim yokmuş. Boşuna kendimi hırpalamışım."

Arkasını o adama ve geçmişe dönerek yürümeye başladı. Hâlâ bir şeyler anlatmaya devam eden mahkûmu duymamayı yeğleyen Doruk, yıllardır göğüs boşluğunda taşıdığı çibani deşmiş tüm iltihabını dışarı akıtmıştı.

* * *

Asya'nın yanına gitmeden önce yapması gereken bir işi daha kalmıştı ama önce Yağız'ı arayıp kısaca "Bir şey olmadı," diye açıkladı. *Gerisini arkadaşı nasılsa anlamıştır,* diye düşündü. Geçmiş artık geçmişte kalmıştı.

Yağız'ın ardından Sabrina'yı aradı. Kursu gitmek için hazırlandığını söyleyen kadına on beş dakika sonra evin önünden onu alacağını beklemesini tembihlemiş sözünde durabilmek içinde gaza yüklenmişti.

Dediği saatte dediği yerde olan Doruk, kontağı kapa-

tıp beklemeye koyulmuştu ki binanın kapısı açıldı. Sabrina geleceğini bilmesine rağmen şaşırmış gibiydi. Doruk'u gördüğüne mi yoksa emrivaki yapmasına mı şaşırmişti işin o kısmı muammaydı.

"Selam," diyerek yerine geçen genç kadının rahat görünmeye çalışan tavırları oldukça yanıltıcıydı. "Görüşme talebin beni şaşırttı, umarım bir sorun yoktur."

"Hayır, bir sorun yok ama öğrenmek istediğim birkaç şey var."

"Beni endişelendiriyorsun."

"Endişelenecek bir şey yok," diyen Doruk sadece kendinin duyabileceği tonda "Umarım yoktur," dedi.

Bir süre sessizce yol aldıktan sonra arabayı uygun bulunduğu yere çeken Doruk'un ne inmeye ne de uzatmaya niyeti vardı.

"Senin bana ihtiyacın vardı. Geçmişteki o güzel günlerin hatırına sana asla hayır diyemezdim."

"Yo... Yo... Kendine haksızlık etme. Yaşanmış güzellikler olsa da sen sana gelmiş yardım istemiş birini geri çevirmezsin ki ben sana ne yaşattığımın, gidişimle o güzellikleri silip süpürdüğümün farkındayım."

"O yüzden mi bana geldin? Sana sırt çevirmeyeceğimi bildiğin için mi?"

"Seni anlamıyorum."

Tüm bedeniyle Sabrina'ya dönen Doruk'un yüzündeki karanlık ifade genç kadını ürkütmüştü.

"Sana seninle görüşmek istemediğimi söylememe rağmen ısrarla beni aramaya devam ettin. Kapıma geldin, gözlerinde yaşla neden gittiğini anlattığında sana neden şimdi diye sormadım, buraya dönerken hiç sorgulama-dan seni yanımda sana yeni bir hayat vermek için getirdim."

Çenesi seğiren adamın yüzünü küçük avuçlarına alan Sabrina'nın gözlerinde biriken yaşlar canını acıtiyordu.

"Peki, neden şimdi soruyorsun?"

"Hikâyen çok ikna ediciydi; kötü ebeveynlerin neler yapabileceğini çok iyi biliyorum," diyen Doruk nazikçe kızın bileğini tutup avuçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Pis işlere, gangsterlere bulaşan annenin seni de peşinden sürüklemesi bana göre normaldi."

"Sana yalan söylemedim. Annem o adamla birlikteyken adamın parasını daha genç erkeklerle yediğini öğrenmiş çünkü benim annem iflah olmaz biri..."

"Tamam, gerisini biliyorum; adam bunu öğrenince anneni tehdit ediyor ve ondan borcunu ödemek için bedenini satmasını istiyor siz de çare olarak kaçmayı seçiyorsunuz çünkü adam sana da musallat oluyor."

"E o zaman şimdi ne öğrenmek istiyorsun?" diyen Sabrina'nın gözlerindeki yaşlar oluk oluk akmaya başlamıştı. "Tüm hayatımı, seni, geleceğimi, okulumu her şeyi geride bırakarak kasaba kasaba dolaşmayı istediğimi mi sanıyorsun. Kalırsam sapık heriflerin mezesi olacağımı ve senin başını da belaya sokacağımı biliyordum. Üstelik annemin tek başına gitmesine izin veremezdim, her ne olursa olsun o benim annem."

Yalan söylemiyordu. Doruk bunu görebiliyordu ama yine de cümleler arasında boşluklar vardı da onlar neydi işte onu çözemiyordu. Bildiği tek şey o doğum gününe ısrarla gelmesi gerektiğini söyleyen Sabrina'nın amacının aslında iyilik olmadığıydı. O; yaşanacakları, Asya'nın tepkisini önceden tahmin etmişti.

"Buraya, eğer aklında bizim yeniden bir araya gelebileceğimiz ile ilgili bir fikir varsa onu silmeni söylemek için geldim. Sana ümit vaat edecek davranışlarda bulundusam özür dilerim."

Aklında kalan son işi de hallettiğine inanan Doruk, arabayı çalıştırdığında koluna yapışan Sabrina onu durdurdu. "Ben seni üzmemek istemedim."

"Sabrina, emin ol ki sen artık beni üzemezsin."

Doruk'un son sözü tokat gibi yüzüne çarpan Sabrina, geriye doğru yaslanıp bakışlarını kaçırdı. Artık gözyaşlarının da bir işe yaramayacağı belliydi.

Sabrina ile yaptığı görüşmenin detaylarını tekrarlayan Doruk, tüm yaşananlar için Ahmet'i suçladı. Kendi hastalıklı düşüncelerini ona akıtmıştı.

Etrafındaki insanları kendinden uzaklaştırarak silmek gibi bir huyu olmayan Doruk bazen bundan mustarıptı. *Kes, at, kurtul* daha iyi bir hayat felsefesi olabilirdi ama o zaman da o adam Doruk olmazdı. Çünkü onun hamurunda sırt çevirmek yoktu. Zaten ona göre ortada yanlış fikirlere kapılan Sabrina'ya sırtını dönmesi için de bir neden yoktu. Ama biraz mesafe bırakmakta fayda vardı.

Her anlamda yorucu geçen günün ardından Sancaktar villasına gelmiş, oğlunun çılgınlıkları arasında uzun süre top peşinde koşmuşlardı. Gol atmasına izin verdiği minik Yağız'ın sevincini izlemek paha biçilemezdi, özellikle Doruk'u yere düşürdüğüne inanan çocuğun kahkahalarını duymanın bedeli çime boyanmış mavi gömleğinden çok daha fazlaydı.

Sırtındanki ter kurumaya başlamadan önce banyoya girmiş, geniş küvette baba oğul uzunca süre keyfi oyunla birleştirmişti. Son olarak da yemeğini yedirdiği oğluna masal okuyarak onun uykuya geçmesini seyretmiş ve ruhunu tüm kötülüklerden arındırmıştı. Doruk'un dayanamadığı tek şey minik Yağız'ın ısrarla *Yaren nerede, ne zaman gelecek* sorularına cevap verememesiydi.

Asya'yı en son havuz başında çemkirirken bırakan Doruk, birkaç saat ona aldırmamaya çalışmıştı ama artık onu da görüp gitmenin zamanı gelmişti.

Lekenmiş krem rengi pamuklu pantolonun üzerine omuzu yeşillenmiş mavi gömleğini yeniden geçirip oğlunun yanından ayrılırken ki tek amacı Asya ile biraz sohbet edip oteline geri dönmekti. Ancak plan yapmak için acele davrandığını havuzlu bahçeye varmadan anlamıştı.

"Bekle bekle de sorabilir miyim nereye kadar bu şekilde bekleyeceğim?" diye çemkirmeye devam eden Asya burnundan soluyordu. "Resmen elimiz kolumuz bağlı buraya tikanıp kaldık."

Genç kadını dinliyormuş gibi görünmeyen Ahmet'in yüzünde Doruk'un sabah gördüğü sıkıntılı ifadenin aynısı vardı.

Doruk kendini fark ettirmek için "Ne yapmayı önerirsin?" dedi. Ellerini cebine sokup attığı aheste adımların Asya'yı kızdıracığını biliyordu. Fakat donuk bakışlı dermansız Asya'dansa dağ keçisi hırçın Asya'yı tercih ediyordu.

"Bence bana ulaşamıyor, o yüzden buradan çıkmalı ve göz önünde olmalıyım."

"Hayatımda bundan daha saçma bir fikir duymadım."

"Öyle mi Doruk Bey, sen ne istiyorsun?"

"Ruhumu tutkuya bırakıp özgür olmak istiyorum."

"Bravo sana, tam da dalga geçilecek zaman!"

Ahmet'in yargılayan bakışlarına aldırmayan Doruk aslında dalga geçmiyordu ama gerçekten zamanı değildi.

"Karşımızdakinin akıllı biri olduğunu göz önünde bulundurursak o kadar parayı çok kısa sürede bir araya getiremeyeceğimizi hesaplamıştır ve bize zaman tanımıştır." "Ya öyle değilse, ya bana ulaşamıyorsa ya da

bizim umursamadığımızı düşünüyorsa; bunları da aklınıza getirdiniz mi?"

İyice Asya'ya yaklaşan genç adam, onu omuzlarından tutup yüzüne bakmasına sağladı. Göz temasından rahatsız olan genç kadını uyarırcasına sıktı.

"Sen sadece oturduğumuzu düşünüyorsan yanıyorsun; polis ve Mehmet ayrı ayrı araştırma yapıyor, neredeyse İstanbul'daki tüm kameralar, tüm delikler inceleniyor hatta Ahmet bile kendince araştırma yapıyor," dediğinde hemen arkasında duran adamın homurdandığını duydu. "Belki polise gidip gitmediğimizi anlamaya çalışıyordur belki de plan yapıyordur belki belki belki ama hiç birinden emin olamayız. Sadece onun dediklerini yapıp yine onun sözüne inanmalıyız."

Avuçları arasındaki kadının gevşediğini hisseden Doruk onu serbest bıraktı.

"Allah'ım, bugün bir hafta oldu artık dayanamıyorum. Kızım ne halde ne yiyor ne içiyor bilmiyorum. Günde on defa saçlarını tarar o, aynı kıyafeti üç saatten fazla giymez, kapalı yerde on dakikadan fazla kalmaz; bunları düşündükçe çıldırıyorum."

"Haklısın ama kızımıza bir şey olmayacak."

"Nasıl bu kadar rahat ve emin olabiliyorsun?"

İçtenlikle yeniden Asya'ya yaklaşan genç adam onu uzun kollarıyla sarıp göğsüne yaslanmasını sağladı. Asya onun için ateşli bölge, yasak elmaydı ancak kalbi ile bey-ni arasındaki iletişim kopmuş, ne verdiği kararları ne de içinde avukat bozuntusunun olduğu senaryoları hatırlı-yordu. Neyse ki o günden sonra adını duymadığı avukatı bir daha hiç görmemiş olan Doruk için ailesinin yanında kalmak daha kolay bir hal almıştı.

"Rahat da emin de değilim ancak öyleymiş gibi davranıp ayakta kalmak zorundayım."

Bir haftadır elinden bırakmadığı pembe hırkanın aralarında kalmasına müsaade eden Asya, ona yardımcı olmaya çalışan Doruk'a sığındı.

Asya, "Normalde bana dokunmana izin vermeyeceğimi ama şu anda kendimde olmadığım için bunu yaptığımı biliyorsun değil mi?" diye sorana kadar ayrılmayan ikili birbirinden uzaklaştığında Ahmet'in gitmiş olduğunu fark ettiler.

"Biliyorum ve bu durumdan faydalandığımı itiraf ediyorum."

"Yaren ve sen geri geldiğinizde her şey eskisi gibi olacak."

"Eskisi derken ne kadar eski?"

"Bir hafta belki on gün öncesi kadar!"

Asya'nın titrek sesi onun kırılganlığını ve kendinden emin olmayışını ele verirken Doruk, buna genç kadının duyguları mı sebep olmuştu bilmiyordu. Şimdi bunu sorgulayacak zaman değildi ki zaten şu günlerde zamanın kendisi onlar için meseleydi.

"Ama bana böyle ümitler verip sonra da kalbimi kırmak büyük haksızlık."

İçinde acı da barındırmış olsa Asya'nın tebessümü Doruk'u memnun etmişti.

"Merak etme, senin kalbinin kırılmaya karşı dayanıklı olduğuna eminim."

"Ah dağ keçisi, senin şu dilindeki fazla cümleleri ne yapacağız bilmiyorum."

Ona dağ keçisi denilmesinden hoşlanmadığını, onu öfkeliendirdiğini bilen Doruk tam da bu nedenle ona böyle sesleniyordu.

"Serra ve Tanem işten gelene kadar biraz uyumak istiyorum," diyen Asya'nın düşünceleri yine dağılmıştı. Bir taraftan elleri kanayana kadar Doruk'a vurmak öte taraf-

tan içindeki boşluk dolana kadar ona sarılmak istiyordu. Her ikisini de yapamazdı... Yapabilir miydi?

Genç kadının düşünceleri ile verdiği savaşı sona erdirmek isteyen Doruk, "Aklından ne geçiriyorsan yapmakta serbestsin," dedi.

Yorum yapmayan Asya'nın elindeki hırkayı yüzüne bastırıp derin derin koklamasından Doruk kendini sorumlu tuttu. Ondan dengeli davranışlar beklemekle hata yapıyordu.

Genç adam daha "Ne oldu?" diye sormaya fırsat bulamadan gözlerini kapatıp açana kadar geçen kısacık zamanda Asya dizlerinin üzerine çöküp hıçkırıklarla gözyaşlarına boğuldu. Aşırı yorgunluk ve günlerdir süren gerginlikle kendine hâkimiyetini nihayet kaybetmişti.

Ona dokunmaya cesaret edemeyen Doruk da onunla birlikte yere oturup Asya'nın sarsılarak ağlamasına izin verirken gözlerini kapadı. Bu sahneyi görmenin neresi zordu bilmiyordu. Sevdği kadının harap olmuş haline tanıklık etmek mi? Yoksa o kadının neden bu halde olduğunun gerçeği aynı derece de onu da parçalara ayırdığı için mi?

Beş dakika, on dakika belki de bir saat bekleyen Doruk, sesleri duyup yanlarına gelen Ahmet ve Fatma ablanın varlığını hissedince gözlerini açtı. Şiddetle ağlamaya ve kızı için ağıtlar yakmaya devam eden Asya'ya odaklanmış, tıpkı Doruk gibi ne yapacaklarına karar verememiş haldeydiler.

Düşünmeden ayağa kalkarak kucağına aldığı Asya'dan hiç itiraz gelmedi.

Bütün evi kucağında Asya'yla aşan adam, gözyaşı dökmeyi hiç kesmeyen acılı annenin feryadına kayıtsız kalmakta zorluk çekiyordu.

Asya'nın odasına vardığında doğruca banyoya ilerle-

yip nihayet genç kadını kucağından indirdi. Yaren'in hırkasına hiç dokunmadı ancak Asya'nın üzerinde iç çamaşırları kalana kadar onu soydu.

Özlediği beden tüm güzelliği ile karşısında olmasına rağmen Doruk şehvetten çok uzaktaydı. Seven bir adamın nazikliği ve şefkatiyle yaklaşıp da daha sonra Asya'nın utanmasını ve tepkisini önlemek adına iç çamaşırlarını üzerinde bırakmıştı.

Bir koluyla sarıldığı Asya'nın ayakta durmasını garantilerken diğeriyle musluğa uzanıp sıcak suyu açtı. Küvet az da olsa dolana kadar bekledikten sonra yeniden kucağına aldığı kadını dikkatli bir şekilde suyun içine yerleştirdi.

Kendini sıkan Asya'nın tenine değen sıcaklıkla gevşemeye başladığını anladıktan sonra yeniden yatak odasına geçip Asya için giyecek birkaç parça eşya aldı. Banyo dolabından havlu çıkarıp küvete en yakın, ulaşabileceği yere bıraktı.

Sonunda hırkayı yüzünden uzaklaştırıp başını kaldıran Asya'nın burnu ve yanakları kıpkırmızı gözleri ise şişmişti. Fakat durulmuştu.

Pantolonu ve gömleğini çıkartan Doruk da geniş küvetin içine girip Asya'yı saçlarından başlayarak yıkamaya koyuldu.

Kasları iyice gevşeyen Asya'nın tek tepkisi Doruk elinden hırkayı almaya çalıştığında oldu. Sıkı sıkı tutunarak onu vermeyeceğini açıkça belli edince genç adam da üzerine gitmedi.

Asya'nın sakinleştiğine inanana kadar onu suyun altında tutan Doruk, ikna olunca suyu kapadı. Uzanıp havluyu alıp ayağa kaldırdığı kadına sardı. Hareketleri seri ama sakindi. Ürkütmekten korkarken diğer taraftan da bir an önce yatağına kavuşmasını istiyordu.

Kuruladığı Asya'nın üzerini giydiren adam, genç kadını klozetin üstüne oturtup saçlarını da kuruttuktan sonra kendi de havluya sarındı.

Bir kere daha kolları arasına aldığı Asya, kendini tamamen ona teslim etmişti. Ne bir itiraz belirtisi ne de bir ses çıkartıyordu. Uyanık olduğuna dair tek işaret yanaklarından ince sicim gibi süzülen yaşlardı.

Nazikçe yatağa uzattığı kadını gerisinde bırakarak dışarı çıkmasının ardından iki dakika sonra elinde bir kadeh viskiyle döndü. Rahatlamasına ve uyumasına yardımcı olacağını inandığı içkiyi içmesine yardım ederken Doruk da yatakta ondan arta kalan uca oturdu.

Birkaç dakika sonra kendinden geçmek üzere olan Asya'nın başını yastıkla buluşturduğunda Doruk'un da işi şimdilik bitmiş oldu.

Banyoya dönüp yeniden giyinen adam aynalara bakmadı. Ne kendiyle ne de duygularıyla yüzleşecek gücü yoktu. Çünkü şahit olacaklarının ya kendisine ya da başkalarına zarar vermesine neden olacağını biliyordu.

Asya'nın nefes alışları sakinleşene kadar yanında bekleyen Doruk, kendine söz verdi. Şimdi kendini düşünmenin sırası değildi ancak her şey bittiğinde dövüş sporları salonuna gidip kendinden geçene kadar dayak yiyecekti. Çünkü başka türlü rahata ermesi ve unutulması hatta deliksiz bir uyku çekmesi mümkün değildi.

Yalnızlığa, paranın alabileceği en iyi otele geri dönmek için ayaklanan Doruk, gitmeden önce nefesini yüzünde hissedecek kadar Asya'ya yaklaştı. Hayatı ona bağlıymış gibi derin nefes alan adam, ciğerlerini genç kadının kokuyla doldurup önce açıkta kalan yanağını sonra da saçlarını öpüp bir süre öylece kaldı.

Sırtını dikleştirip gitmeye niyetlendiği esnada mırılda-

nan Asya'nın sesini duydu ve ne söylediğini anlamak için yeniden genç kadına yaklaştı.

Kıvrılarak hareket eden Asya, yatması için Doruk'un yanına yer açıp "Gitme," dedi. "Bu gece yalnız kalmak istemiyorum."

Mantığının sesine kulaklarını tıkayan Doruk ondan istenileni yerine getirerek usulca yatağa girdi. Bir kolunu kendini ona teslim eden Asya'nın başının altından geçirip diğeriyle beline dolanıp iyice ona sokuldu.

Çok kısa sürede ikinci kere yine yanlış zamanda aynı yatağı paylaştığı Asya'nın saçlarına yüzünü gömen Doruk dakikaların geçmeyeceğini düşünürken uykuya daldı. Aklından geçen son şey Asya'ya sarılıp uyumak için verdiği bedelin büyüklüğüydü, kıızıydı. Daha az önce rahatlamak için dayak yemeği göze almış adama, nergis kokusuna bulanmış ipek tanesi sarı saçlar yetmişti.

Keyifli ama huzursuz uykusunun en derin yerinde hissettiği sarsıntı ile deprem olduğunu sanan Doruk, gözlerini açıp yataktan çıkmak istediğinde onu tutan şeyin ne olduğunu anlamadı. Fakat bir gariplik olduğu ortadaydı.

Koluna batan tırnakların verdiği acıyla kendine gelen Doruk, "Yanında kalmamı sen istedin!" diyerek onu sarsmaya devam eden Asya'ya en mantıklı açıklamasını yaptı.

"Ah ne diyorsun ya?"

"Sen neden bana vuruyorsun?"

Ters ters bakan Asya yataktan çıktı. Bu konuyu sonra, gerekirse belki düşünecekti.

"Şu fotoğrafı bana bir daha göster."

Asya şimdi Doruk'un ilgisini çekmişti. "Hatırladın mı? Tanıyor musun?"

“Emin değilim ama gözümün önüne bir yüz geliyor.”
Yataktan çıkıp odada turlamaya başlayan Asya, panik ve umudu aynı anda yaşıyordu. “Bilmiyorum, aslında onu tanımadığıma karar vermiştim fakat arada bir beynimde bir şimşek  akıyor ve kısacık bir an ben onu görüyorum.”

“Bak, bence kendini onu tanımak zorunda olduğuna inandırmaya da çalışıyor olabilirsin.” “Bana insan psiko-lojisinden bahsetme lütfen.”

Hâlâ ayılmaya  alışan Doruk sessiz kaldı ki Asya şu anda onu dinleyecek durumda değildi, zorlamayacaktı.

Genç kadından gözlerini ayırıp ne yapması gerektiğini düşünmeye başlamadan önce Doruk, odanın içine doğan güneşi fark etti. Kaç saat uyumuşlardı bilmiyordu ancak on iki saatten fazla olduğuna emindi. Belki de boşalan sinirler, dinlenen beden ve uykunun temizlediği zihinle Asya haklı olabilirdi. Fakat ne onun ne de kendinin boş umutlara tutunmasına izin vermeyecekti.

“Yağız nerede?” diye soran Doruk gerçek bir telaşla ayaklandığında onu durduran “Fatma ablada,” diyen Asya oldu.

“Sen ne zamandır uyanıksın?”

“Bir saatten fazla oldu. Yaşadıklarımızı düşünmeye ihtiyacım vardı.”

“İyi yapmışsın!”

Bir eli belinde bir eli yüzünde, geniş odada dolanmaya devam eden Asya  ıldırmak üzereydi. Kendini hızla giden bir trenin içindeymiş gibi hissediyordu ve yapabil-diği tek şey bindiği demir yığınının bir yere çarpmadan durması için beklemek bir de belki dua etmekte.

“Bak, şimdide onu hiç görmediğime inanmaya başladım,” diyen Asya aniden durdu. “Zaten dengesizdim şimdi dengesizliğin dibine vurdum.”

Yarım bir tebessümle ona karşılık veren Doruk'a saldırmak için bahane arıyor olsaydı bu gülüş yeterli olurdu. Bunu aklının köşesine not almalıydı. Hayat normale döndüğünde bunun acısını, ha tabii bir de dün gece onu çıplak gördüğünde adamın yanan gözlerindeki ateşin hesabını soracaktı. Yok, vazgeçiyordu. Şimdi aklını bunlarla dolduramazdı. Balık yemi kadar küçülen zihnindeki azıcık boşluğu da bunlarla doldurmamalıydı. *Balık yemi kadar küçülen zihin* ne gereksiz bir benzetmeydi.

Saçmalamanın tarifinin tam karşılığının bu olduğuna karar veren Asya; filmi başa sarıp beş dakika öncesine, tam olarak Doruk'un yarım gülüşünün öncesine döndü. O adamı görüp görmediğini hatırlamaya çalıştığı ana.

Yeniden volta atmaya başlayan Asya dehşete kapıldı. Kızı olmadan bir hafta geçirmişti ve daha ne kadar süreceğini bilmiyordu, ellerinde bir resim vardı ancak hiçbir işe yaramıyordu. Pencereye doğru ilerleyip yolun bittiği yerden tekrar geri dönen genç kadın daha beş adım atmıştı ki sert bir cisme çarptı. Geriye doğru sendelerken o sert cismin aslında Doruk'un gövdesi olduğunu gördü.

"Önümden çekilir misin? Hatta neden sen gidip yemek falan yemiyorsun? Yok ya da yüzünü falan yıka!"

"Sana sarılmama izin verir misin?"

"Ne? Neden? Teselliye ihtiyacım yok düşünmeye çalışıyorum."

"Senin için değil, benim için!" Afallamış ve gözleri kocaman açılmış Asya bir çocuk gibi yalvaran adamın isteğine en çok da istemesine şaşırmıştı. O genelde uygulamaya geçirdi.

Doruk'un son günlerde her zamanki Doruk'tan farklı olduğunu ve bunun nedeninin de ortada olduğunu biliyordu ancak şimdi böyle bir istek için ne düşüneceğini

kestiremiyordu. Normalde izin istemeden onu kollarının arasına alması gerekiyordu. Yani Doruk öyle bir adamdı. Kendinden emin ve rahattır. Sevgisini göstermekten çekinmez aksine belli etmek için elinden geleni yapar, izine ise asla ihtiyacı olmazdı.

Keşke sormasaydı, keşke!

Şimdi, o böyle sorunca Asya'nın bu isteği kabul etmesi mümkün değildi. Olabilir miydi?

Tam *hayır* deyip bir adım geri atacakken çalan kapı onun kurtarıcısı oldu.

Doruk'un yanından hızla geçip kapıya ilerledi. Uzun zamandır bu evde çalışan uzun bacaklı yardımcısı gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti.

"Asya Hanım, postacı size bir zarf getirmiş *alıcının kendisine verilecek* ibaresi taşıdığı için sizden başkasına veremezmiş."

Kız daha söyleyeceklerini bitiremeden Asya ve Doruk'un birleşen bakışlarının ardından hızla odadan çıktılar. Yürümekten ziyade koşarcasına alt kata, oradan da kapıya geçen ikiliyi postacı ve Serra karşıladı.

Hiçbir şey söylemeyen Serra geri çekildi. Elleri titreyen Asya zarfı almak için uzandı.

"Kimliğinizi alabilir miyim?" diye soran genç postacının yakasına yapışmamak için kendini engellemeye çalışan Asya, arkasında onu takip eden uzun bacaklı hizmetçiye döndü. "çantamı getirir misin?"

Beklemek zorunda kaldıkları bir dakika, hayatlarındaki en uzun süreydi.

Nefes nefese kalan hizmetçi geri döndüğünde kimliği direk postacıya verdi. Yavaş hareketlerle not almaya başlayan adam, seyircilerinin öfkelenmesini sağladığından habersiz "Burayı imzalar mısınız?" dediğinde hiç bek-

letmeden imzaladı, zarfı aldı ve titreyen dizleriyle salona geçti.

“Bekle, Mehmet’le Ahmet’i çağırayım.”

“Merasime gerek yok Serra!”

Sıkı sıkı parmakları arasında tuttuğu sarı zarf bir öncekinin aynıydı. Aynı renk, aynı büyüklük ve aynı ağırlık! Kesinlikle kızından haber gelmişti. Yeni haberi göndermek için oldukça sıradan ve garip bir yol seçen adam, bu defa Asya’nın gerçek anlamdaki ilk sevgilisinin, ilk aşkının adını kullanmıştı: Ümit Ertan. Adamın bu bilgiye nasıl ulaştığını sorgulamayacaktı.

“Ver, ben açayım!”

“Hayır,” diyerek geri çekilen Asya sonra vazgeçti “Tamam,”

Asya’dan aldığı zarfı yırtmamaya özen göstererek açan Doruk, elini içine soktuğunda bir mektup ve bir fotoğrafa ulaştı.

Mektubu boş verip önce fotoğrafa baktı.

Kalbi deli gibi çarpan adam derin, dolu dolu bir nefes aldı. Kendini hiçbir şeye hazırlamamıştı ama bu gördüğü delilikten de öte bir şeydi.

Kaşları çatılan Doruk öfkeyle güçlenen zihninin ona bir oyun oynadığına inanmak istedi.

“Ah yavrum, güzel kızım,” diye inleyen Asya, uzanıp resmi Doruk’un parmakları arasından almak istediğinde fark ettiği ayrıntıyı sordu. “Boynunda ne var?”

Yaren oldukça sağlıklı görünüyordu. Poz vermeye bayılan, daha kamerayı gördüğü an elini beline götürüp gülümseyen kız bu defa da kuralı bozmamıştı. Ama farklıydı. Küçük kalbiyle neden orada olduğunu, kardeşinden neden uzak kaldığını sorguladığı ve mutlu olmadığı belliydi. Pembe pantolonunun üzerine beyaz kazak giy-

dirilmiş Yaren'in saçları tıpkı onun sevdiği gibi serbest bırakılmıştı. İyi bakıldığı, üzerindeki iyi para verildiği anlaşılıyordu ama boynundaki neden evde değil de orada olduğunu hatırlatıyordu.

Asya'nın sorusuna cevap veremeyen Doruk emin olmak için mektubu okumaya karar verdi. Vahşi bir hayvan gibi dışarıya çıkmak için kuduran öfkesini bastırmaya, benliğine hâkim olmaya çalışsa da her satırda artan yakıcı hiddeti ana rahminden çıkmak için mücadele eden cenin gibiydi.

Bugüne kadar kızmış, düşünmüş, beklemiş ve umut etmişti. Ancak son satırı okumayı bitirdiğin artık en belirgin duygusu korkuydu; kızı için, oğlu için ve Asya için korkuyordu. Ve en çok yapamayacakları ve kaybedecekleri için korkuyordu.

"Doruk neler oluyor, ne yazmış? Bana da ver, ben de okuyacağım."

Doruk'un her halini gördüğüne inanan Asya, yanıldığını şimdi anlamıştı. Karşısındaki adamın gözlerinde ilk defa korku vardı. Esmer teni sararmış boyun damarları patlamak üzereyken sıkıldığı dişlerinin sesini Asya duyabiliyordu.

Kötü bir şey olmuştu. Yaren'e bir şey olmayacağına dair Asya'ya verilen sözlerin hepsi yalandı. Tüm gelecekleri ve umutları artık bir karıncanın sırtındaki yükten ibaretti.

Genzini yakan acıyı bastırmaya çalışan Asya, son bir defa daha konuşmak için kendini zorlarken arkalarından gelen Ahmet'in sesi aralarındaki bu acayip sessizliği bozup genç annenin boşluğa düşmesini engelledi.

"Neler oluyor?"

Medet umarcasına ona dönen Asya, hemen Ahmet'in

arkasında endişeyle bakan Mehmet'i görüp hiç düşünmeden, neden yaptığını bilmeden ona koştu.

Abisi, babası, atası olan genç adamın koynuna sığılan Asya, yok olup giden umutlarının geri dönmesi için bir mucizenin peşinde, umarsızca yaşadığı çocukluğuna dönme arzusuyla sığındı ona.

"Bize ulaştı!" diyerek nihayet çakılı kaldığı yerinden ayrılan Doruk'un sesindeki feryat Asya'nın kulağına ulaştığında kalbinin duracağını sanmıştı ancak yaşamayı hiç bu kadar çok istememişti.

Mehmet bir yandan kardeşini tutmaya devam ederken öte yandan Doruk'a yaklaşarak "Nasıl?" diye sordu.

Ona cevap veren Doruk'un sesi dökemediği gözyaşlarıyla titriyordu. "Oldukça akıllıca ve sıradan bir yol, postayla göndermiş."

Hızla hareket eden Ahmet, uzanıp adamın elindeki kâğıt yığınlarını alıp ilk önce gözüne çarpan resme odaklandı ve dilinden istemsiz dökülen sözleri durduramadı.

"Boynundaki bomba mı?"

"Ahh hayır!" diye çığlık atan Asya yüzünü Mehmet'in boynuna gömdü. Bayılmak üzere olduğunu anlamıştı. Şimdi sırası değildi. Şimdi değildi. Yaren o haldeyken bayılıp kendini huzura erdiremezdi. Anne kalbiyle kızına dualar etmeli, kulaklarında uğuldayan acıyı susturup kızgın korlarda yürümek gibi de olsa ayakta kalmalıydı. Çaresizliğinin tam ortasında Yaren için çareler bulmalıydı.

"Asya'yı alıp çocukların yanına gidin Serra!" diye çıkışan Ahmet'i duymazdan geldi. Kaçmak mı? Nefes gibi hava gibi dayanılmaz keder ve korkular her bir yanını sarmışken nereye gidebilirdi.

"Hayır, dayanabilirim bana ne olduğunu söyleyin ya

da şu lanet mektubu verin ben okuyayım. "

"Polise haber vermemekle en iyisini yaptınız," diye mektubu okumaya başlayan Ahmet'in sesi yankılandığında acı, bir rüzgâr gibi yüzlerine çarptı. "Fakat sizlere güvenmekte acele etmek istemediğim için kendimce önlemimi aldım. Yaren iyi ve iyi kalması tamamen sizin elinizde! Bu gece, Cuma gecesi saat on birde parayla beraber göndereceğın kişi, Kumburgaz Eğitim Merkezi Müdürlüğü'nün arkasındaki ağaçlık alandaki park halinde duran beyaz Renault 2008 model arabaya binsin. Araç açık olacak ve ne yapacağını arabaya oturduğunda öğrenecek. Bu sırada size de tavsiyem; Büyük Çekmece Siliври yolu üzerindeki BP istasyonunu geçmeyin ama orada bekleyebilirsiniz. Parayı getirip arabaya binen kişi sizi arayıp telefonunuzu iki kere çaldırıp kapattıktan sonra telefonunu atacak. Siz de Kumburgaz Gece Pazarı'nın içinde ya da etrafında Yaren'i bulmak için yola çıkabilirsiniz. Yakınlarda olacağınız için fazla zaman kaybetmemiş olursunuz. Ben parama ve bana gelene ulaştığımda, Yaren'in üzerindeki bombayı etkisiz hale getireceğim ki zaten sizin bombadan haberiniz olduğunu var sayıyorum. Ha yok bir aksilik olursa telefonumdan basacağım üç rakamla ki bunu hiç istemem ama maalesef kendimi kurtarmak için bombayı patlatmakta hiç tereddüt etmem." Ahmet titreyen sesiyle okumaya devam ederken Asya'nın havayı delen çığlığı onu susturdu.

"Merak etme, istediğı her şeyi yapacağız ve Yaren'i geri alacağız." Mehmet, güven veren sesiyle Asya'ya sığınacağı umutlar vermeye çalışırken "Ona nasıl güveneceğiz?" diyen genç kadın endişesiyle onu susturdu.

"Merak etme, onun için de söyleyecek bir şeyi var." dedi Ahmet ve okumaya devam etti. "Küçük kıza zarar

vermek istemiyorum, beni buna mecbur bırakmamanızı temenni ediyorum. Siz kızı, ben paramı alacağım. Tabii sen bana güvenmekte tereddüt edebilirsin ama güvenmekten başka çaren yok.”

Mehmet, Ahmet ve Serra rahatlamışlardı, bu her haliyle yüzlerinden okunabiliyordu ancak Asya için henüz böyle bir şey söz konusu değildi.

Elinden kurtulduğu Mehmet’in yanından ayrılan genç kadın, köşeye sıkışmış gibi duran Doruk’un yanına ilerledi.

Asya, “Peki sana ne olacak? Bunun için bir şey söylemedi,” derken tüm duyguları birbirine karışmıştı.

Onu duyan hatta gören Doruk, dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleştirdi. Konuşup Asya’ya çıkışmaya hazırlanırken kadının yüzündeki garip ifade onu durdurdu. Asya onun için endişeleniyordu.

“Bana bir şey olmayacak, istediğini alınca beni de bırakacaktır.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Her şey bitecek, az kaldı! Gece kızıma kavuşacağız sonra ben geleceğim, biraz hasret gidereceğiz hatta belki yine izin verersen bu defa dördümüz aynı yatağa paylaşıyoruz. Sabah olduğunda sen yine eski Asya olur beni kapıdan hatta bacadan kovarsın. Fakat sana söz bu defa gideceğim ve senin dilediğin kişiyle dilediğin hayatı yaşamana izin vereceğim ve sen artık çok mutlu olacaksın,” diyen Doruk’un gözünün önüne Asya’nın yine o başkasının kollarında teselli aradığı sahne geldi. “Sana söz vermiştim ve sen beni farklı tanısan da ben sözlerimi tutarım.”

“Bu kadar kolay mı?”

“Değil Asya, bu kadar kolay değil çok zor ama yapacak başka bir şey var mı?”

Var! diye haykırmak istese de Asya sustu.

“Pekâlâ, her şeyi gözden geçirmeliyiz!” diye araya giren Ahmet, kız kardeşinin yakasına yapışıp şu adamı sevdiğini kabul et diye haykırmamak için zor duruyordu. Tuhaf bir şekilde kendine şaşırdı, o böyle bir abi değildi aralarında böyle olan Mehmet’ti.

Saat yediyi gösterdiğinde Doruk, “Bence artık çıkalım,” diyerek ayaklandığı sırada Asya’nın kalbi duracak gibi oldu.

“Evet, trafiği ve doğabilecek diğer pürüzleri de düşünmemiz lazım.” Komiser Saffet’in kuşkulanmasını önlemek adına rutine bağlayarak günde üç defa aradığı adamı yine aramıştı. Olmayan gelişmeler hakkında bilgi alan Mehmet de bir an önce gitme taraftarıydı.

Yarın yapacak çok işleri olacaktı. Araştıracak bir dolu yer, zaman ve kişi... Yaşadıkları günlerin bedeli olarak o adamın elini kolunu sallayarak gezmesine Mehmet’in müsaade edeceğine inanan varsa çok yanıliyordu. O ve yardımcısına önce Yaren’i bir çantaya tıktırmanın bedelini ödetecek, devamını da sıraya sokmadan canı nasıl isterse öyle yapacaktı.

Hele bu gece bir bitsin, bunları düşünmek için bolca vakti vardı. Ama önce bu geceyi atlatmaları gerekiyordu. Her ne kadar herkes bir şey olmayacağı konusunda rahat davranmaya çalışsa da Yaren’in üzerinde bir bombayla başıboş dolaşacak olması ve Doruk’un bir bilinmeze yol alması içini kemiriyordu.

“Yaklaşık elli kişi olacağız. Sen Yağız’ın telefonunu çal-

dırdığın an yola çıkacağız. Zaten mesafe çok fazla değil. Yaren'i hemen buluruz," diye planı gözden geçirmeye onuncu kez devam eden Ahmet, son olarak da Doruk'a döndü. "Sen de sakın kahramanlığa falan kalkışma, parayı ver ve arkana bakmadan gel. Tamam mı?"

"Tamam Ahmet, tamam!"

Doruk zaten zamanla girdiği kavganın mağlubu olmuşken bir de Ahmet'le uğraşamayacaktı. Bir an önce gece saat 11.00 olsun, kızı kurtulsun ve gerisi de ne olarsa olsun bitsin istiyordu.

"Ben de orada olmak istiyorum. Neden gelemiyorum? Arabanın içinde beklerim, söz!" diye beylerin önünü kesen Asya, evde oturmak değil orada olmak istiyordu.

Asya'ya delirmiş gibi bakan Ahmet'ten önce araya Doruk girdi.

"Hayır Asya, sakın bunu aklından geçirme! Çocuklar ve siz burada kalacak bizim dönmemizi bekleyeceksiniz. Anlıyor musun?"

Siyah pantolonu ve siyah kazağı ile her şeye hazır olan Doruk, vedalaşmak için ne oğlunun yanına gitmiş ne de kimseyle, özellikle Asya ile konuşmuştu. Vedası kendi içinde, sessizce olmuştu. Oysa şimdi kendi öfkesinin aşırılığına şaşırıp bir adım gerileyen adam, sert çıkan sesinden ve korku dolu gözlerle ona bakan Asya'nın bakışlarından rahatsız oldu.

İçi para dolu çantayı omuzuna asan Doruk, "Hadi, artık daha fazla oyalanmayalım," deyip çıktığında Asya'nın da içinde bir parçası onunla beraber gitti.

Serra'ya dönen Mehmet, "Tüm evin sorumluluğu sende. Kimse kafasını kapıdan dahi çıkarmasın, özellikle çocuklara çok dikkat edin. Bu arada bizi aramanız da yasak. Biliyorsunuz polis fidye için aranacağız diye hepimizin

telefonunu dinliyor,” diye son talimatı verip önde Doruk arkada Yağız ve Ahmet ile evden uzaklaştı. Tek başına arabasına binmeye çalışan Doruk’u kolundan tutup durduran Yağız, az olduğunu bildiği zamanı değerlendirmek için hemen konuşmaya başladı.

“Hani sen beni avucunun içi gibi tanıyorsun ya, işte bende seni öyle tanıyorum. Son günlerdeki durgunluğunu ve halini hiç beğenmiyorum, özellikle dün yaptığın görüşmenin neden şimdi olduğunu tahmin edebiliyorum ve bundan dolayı seni azarlamayı sonraya bırakıyorum.”

“Gerçekten şimdi konuşmak zorunda mıyız?”

“Tam da şimdi konuşmak zorundayız.” Konuşmayı uzatmak istemeyen Doruk’u iyice sarsan Yağız sesini alçalttı ama aynı oranda sertliğini arttırdı. “Savaşmadan kaybetmek sana göre değil! Sen hep demez miydin *kaybetsen bile eğer mücadele vermişsen kazanmış sayılırsın* diye!

“Daha ne yapabilirim, savaşıyorum işte!”

“Hayır, sen sonunu görmeden pes ettin ve sana yemin olsun Doruk, aptalca bir şey yaparsan ben de yaparım.”

“Palavra sıkıyorsun, üstelik benim yüzümden sana bir şey olsa o Tanem var ya, beni cehennemde bulur. O yüzden dostum, ne bana ne de sana bir şey olmasına izin vermem.”

“Umarım öyle olur Doruk, çünkü aksi takdirde o cehennemde seni bulan ben olurum.” “Hadi Yağız saçmalama, bana bir şey olmayacak.”

“Olmaması için uğraşsan iyi edersin. Bizim daha yapacak çok işimiz var,” dedi rahatlamış ama pek ikna olmamış gibi duran Yağız.

Doruk’un sırtına cesaret verircesine vurup onu arabasına gönderdi. Kendi de bekleyen Sancaktar biraderlerin yanına gitti.

Kısa zaman önce bardağın dolu tarafını görmeyi başa-

ran Yağız, karamsarlık denilen şeyin insanı nasıl uçurma sürüklediğini çok iyi biliyordu.

“Özge arıyor açıp uyuduğunu söyleyeyim mi?” diye soran Serra bunu yapmak için can atıyordu.

Elinde Yaren’in hırkası kucağında minik Yağız’la boş boş bakan Asya, bir dostun bu zamanlarda işe yaradığını biliyordu ama Özge ona *Nasılsın?* diye soracak o da yalan söyleyip *Aynı* diyecek, biraz Cennet’ten ve işlerden bahsedip kapatacaklardı.

Ne yalan söylemeye hali ne de sahte pozlar takınacak gücü vardı.

“Evet, ama kıza iyi davran.”

“Tabii ki!” diyerek telefonu açan Serra, kardeşinin yanından uzaklaştı.

Minik Yağız’a iyice sarılan Asya çıldırmanın eşiğindedeydi. Şimdi kalbi dursa ve bir daha çalışmaya başladığında Yaren’i ve o tehlikeli gece karası gözleriyle Doruk’u yanında bulsa...

Ah Doruk! Onun en zayıf noktasıydı. Ona bir şey olmasına dayanamazdı. Geri gelemeyecek olmasının ihtimalini düşündükçe nefesi boğazında düğüm düğüm oluyordu.

Ona kızgındı, hâlâ onu affedemiyordu ama onu kaybetmeye ve ondan başkasıyla olmaya hazır değildi.

Metin, Asya’nın yanında olmaya geldiğinde nedenini ve niçinini hiç düşünmeden ona bu işin olmayacağını, ancak keyif aldığı dostluğunu kaybetmek istemediğini söylemişti. Ama eğer düşünseydi, onda sürekli Doruk’u aramaktan vazgeçemediğini ve hâlâ Doruk’tan başkasının ona dokunmasına izin vermeye hazır olmadığını anlardı. Neyse ki avukat fazla sorgulamadan, Asya’nın

isteğini büyük bir olgunlukla karşılamış ve bu konuları konuşmanın zamanı olduğunu belirterek farkını ortaya koymuştu.

“Ver de minik Yağız’ı yerine yatırayım, bak çocuk uyumuş,” diyen Tanem, onu sürüklendiği karanlığın içinden çekip çıkarmaya çalışıyordu.

Bir yerde okumuştı: Her insanın bir sınavı vardı ve en zoru insanın insanla verdiği sınavdı. Oysa Asya’nın tüm sınavları hep en sevdikleri içindi.

“Doruk bana *bizim hikâyemiz mutlu sonla bitecek* diye söz vermişti, o sözlerini tutar öyle değil mi?” diye soran Asya daha çok teselli peşindeydi.

“O sözünü mutlaka tutar, kimseyi bilerek üzmez. Doruk da Yaren de geri gelecek.”

Of... Aşklarının sınanması bu kadar ağır ve zor olmamalıydı.

“Eğer hâlâ ölmediysem o minicik umuttan dolayı!”

Gözlerine batan yaşları serbest bırakan Asya, dönüp duran dünyaya meydan okurcasına oturduğu koltukta geriye yaslandı. Cam kırıkları kalbine, ucu zehirli oklarsa tüm vücuduna batıyordu.

* * *

Arkasında onu takip eden arabaların durduğunu görmeden hemen önce benzin istasyonunu görmüştü. Derin bir nefes aldı. Hata yapmayacak, fevri davranmayacaktı. Kızının üzerinde patlamaya hazır bir bomba varken son kurşunu kafasına sıkması gerekiyorsa sıkacaktı Doruk.

O; işe yaramaz, bencil adama benzemiyordu. Yanlışlar yapmış, yanlış kararlar vermişse de Doruk tıpkı annesine benziyordu. Sevdiklerine ölesiye bağlı, isyanın şeytanın işi olduğuna inanan insanlardandı.

Yavaşça frene basıp hızını iyice düşürdü. Tarif edilen adrese varmak için sola sapıp tekrar sağa döndü. Karanlık sık ağaçlı sessiz yolda yüz metre ilerledikten sonra terk edilmiş gibi duran arabayı gördü. Hemen sağa çekip kontağı kapattı. “Yarenim, Yağızım ve Asyam,” diye mırıldanıp parayla doldurulmuş çantayı aldı.

Etrafına bakmadan doğruca öteki arabaya ilerledi.

O bir masal yazacaktı. Başkahramanı Asya olacak ve mutlu sonla bitecek, dilden dile dolaşacak bir masal olacaktı onlarınki! Ama onlar kötü adamlardan kurtulmayı bir türlü başaramamışlardı.

Şoför tarafına geçtiği aracın kapı koluna uzandığında hata yapmamak adına etrafına hiç bakmadı. Şüphe çekmek istemiyordu ama oldukça şüpheli göründüğünü biliyordu.

Kapı hiç zorlanmadan açılınca nedense hiç şaşırmadı. Anahtarı üzerinde gördüğünde ise bunun da olacağını bildiğini fark etti.

Koltuğa oturup kapıyı kapadı. Çantayı yanındaki yolcu koltuğunun altına soktu. İki eliyle direksiyonu tuttuğunda yapacak başka bir şey kalmamıştı.

Belki de torpidoyu açıp ona bırakılan bir not olup olmadığına bakmalıydı.

Ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışırken tam arkasından “Arabayı çalıştır ve dümdüz gidip ilk soldan içeri gir!” diyen tiz sesli adamın sesini duymayı beklemiyordu.

Telefon elinde hazırda bekleyen Yağız, sürekli çekip çekmediğini kontrol etmesinin psikolojik baskıdan kaynaklandığını biliyordu. Kendileri ve arkalarındaki diğer

altı araç motorları durdurmamış halde tetikte beklerken bu çok normal bir davranıştı.

Kimsenin konuşmaya, ağzını açıp tek kelime etmeye cesareti olmadığı gibi birbirlerinin yüzüne de bakmıyor, bakamıyorlardı.

Doruk gözden kaybolalı sadece on dakika olmuştu. Daha ne kadar beklemeleri gerekecek diye hesap yapıp kendini yemeye niyetlendiği anda Yağız'ın telefonu çalmaya başladı. Ekranda beklediği adamın, Doruk'un adı göründü.

"Hayır, susmasını bekleyelim," diye talimat verdiğinde Ahmet gaza basmış telefon da susmuştu.

Hızla yola girdiler, kaybedecek bir saniyeleri bile yoktu. "Bu lanet olası daha hızlı gitmiyor mu?" diye çıkışan Mehmet yerinde duramıyor, gözü yola kitlenmiş Ahmet ise hiçbir şey duymuyordu.

Onlara zaman kavramını unuttursa da yolculukları çok kısa sürmüştü.

Neredeyse kimsenin olmadığı sokakta çalışır ve kapıları açık halde bıraktıkları arabalardan fırladılar.

Kırk kişi birden sokağa daldı. Herkes daha önce kararlaştırıldığı şekilde üzerine düşen görevi yerine getirmek için pazara ve pazarın etrafına dağıldı.

Fakat o kadar derinlere inmelerine gerek kalmadı.

Hemen karşılarındaki ağaçların altına konmuş bankta duran küçük kıızı ilk kimin gördüğünü bilmiyorlardı fakat elleriyle koymuş gibi bulmuşlardı.

"Yaren!" diye koşan Ahmet'i durduran Yağız "Yanlış bir şey yapmamaya dikkat etmemiz lazım," dediğinde herkes yavaşlamış, endişe hızla tüm yüzlere hücum etmişti.

Uzandığı bankta uyuyan ya da uyutulan Yaren, her şeyden habersizce yatarken üzeri battaniye ile sıkı sıkı ör-

tülmüştü. Ekimin ilk geceleri bir çocuk için soğuk sayılırdı ama bu battaniyenin sebebi soğuk değildi bunu hepsi biliyordu.

Öne çıkan Yağız büyük bir sakinlikle dizlerinin üzerine çökerken içinde kopan fırtına kasırgaya dönüşmek üzereydi.

Yavaşça Yaren'in sarıldığı battaniyeyi dikkatle çözme-ye başladı.

Mehmet'in özel olarak bulup getirdiği bomba konusunda uzman eski asker Serhat onu yönlendirirken nihayet elma büyüklüğündeki kolye göründü.

Alnından terler boşalan Yağız cesaret için Mehmet'e dönüp *ne yapayım?* diye soran gözlerle baktığında aldığı cevap, onaylayan bakışlardı.

"Olabildiğince sakin olun," diyen Serhat eğilmiş kolyeyi inceliyordu. Onun Yaren'e dokunması yasaktı. Mehmet artık kime güvenip güvenemeyeceklerini bilemediği için herkese güvenmemeyi seçmişti.

Serhat'ın incelemesini dikkatle seyreden adamlar onun ağzından çıkacak kelimeleri bekliyordu. Bu bir tuzak olabilir ve dokundukları anda bomba patlayabilirdi. Bu, kötü ihtimallerden sadece bir tanesiydi.

Hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemeyen Serhat, incelemesini tamamladığına inandıktan sonra Mehmet'e dönüp "Zararsız, onu çıkartabiliriz," dedi.

Aldıkları onayla, dizlerinin üzerine çöken Ahmet, Yaren'in başını kaldırdı. Yağız da bu boşluktan yararlanmak için harekete geçti. Cerrah olmasının faydası olarak sabit tutabildiği elleriyle kolyeyi çıkarmaya başladı.

Kimsenin çıt çıkarmaya cesaret edemediği ortamda duyulan tek ses adamların nefes alışlarındaki düzensizlikti.

Yaren'i kolyeden kurtaran Yağız, elindekiyle onlara döndüğünde aradan sanki bir asır geçmişti.

Mehmet'in Serhat'a dönüp "Hemen onu al ve icabına bak," diye verdiği emir kâbusun bittiğini işaret ediyordu.

Kucakladığı Yaren'le arabaya dönen Yağız'ın kalbi de sevinci de yarım, akli ise tamamen başka yerde, Doruk'taydı. Onun gitmesine izin vermekten başka bir şey gelmezdi elinden. Canının canını kaybetmenin ne demek olduğunu Yağız biliyor olsa da Doruk'u kaybetmeye dayanamazdı. Hayallerinin daha bir kısmını gerçekleştirmişlerdi, onlar daha dünür olacak, beraber yaşlanıp huy-suzluk haklarını birbirlerinde kullanacaklardı.

Bir annenin evladı için yanan yüreğine şahit olmadıkça acı görmemişsiniz demektir. Ve aynı şekilde bir annenin evladına kavuşmasını izlemediyseniz gerçek bir mutluluğa tanık olmadınız demektir.

Asya ve Asya'nın yanındaki herkes buna şahit olmuştu. Kızını karşılamak için çıplak ayaklarıyla kendini evden dışarı, oradan da sitenin girişine atmıştı.

Kalbi ağzında bekleyen Asya, geniş ve karanlık yolda peş peşe gelen araçların ışığını gördüğünde durup onları beklemeyi düşünemeyecek kadar kendinde değildi. Yanındakilerin tüm çabalarını sonuçsuz bırakan genç kadın koşmaya başladı. Onu tam vaktinde gören Ahmet'e arabayı durdurmaktan başka çare bırakmamıştı.

"Yarenimmm!" diye ciğerinden gelen feryadı, kimseye itiraz hakkı tanımadı.

Kucağında Yaren'le dışarıya çıkmaya çalışan Yağız'ı durduran genç anne, kızını gördüğünde nihayet elindeki hırkayı bıraktı. Yere atmaya kıyamayıp kim olduğuna

bile bakmadığı yanındaki kişiye vererek uyuyormuş gibi duran kızına uzandı.

Bağrına bastığı, sıkı sıkı sarıldığı Yaren'in yüzüne damlayan Asya'nın gözyaşları, bu sefer tarifi mümkün olmayan bir mutluluktandı. Cehennem ateşiyle kavrulduğu günler geride kalmış; yıllarca nankörlük edip isyan ettiği hayatında gerçek dert, gerçek acı neymiş bir haftada öğrenmişti.

Zamanın ve mekânın anlamlarını yitirdiği o kısacık anda yeniden nefes almaya başlayan Asya, tüm kelimelerin anlamlarını küçülten bir hasretle bağrına gömdüğü kızını doyasıya öptü.

"Hadi Asya, artık eve gidelim!"

Mehmet'in onu yönlendirmesine izin vermek istese de, gücü tükenen ayakları onu taşıyamıyordu.

Tam bir haftadır güçlü kalmaya çalışmış umutlarını canlı tutmak için uğraşmışken şimdi, kısa bir süreliğine de olsa özgürlüğü yakalayan ruhunun yardımıyla bedenini ve tüm duyularını serbest bıraktı. Artık kendi üzerinde hiçbir yaptırımında bulunmayan, bulunmak da istemeyen Asya, kolları arasına gömdüğü kızıyla kendini Mehmet'e teslim ettiğinde aklından geçen son şey Yaren'i düşürmesi gerektiği idi.

Bu kaçınıcı oldu bilmiyordu ama Yağız mütemadiyen kendini Asya'yı düşmekten son anda kurtarıırken bulmasının altında garip ve ilahi bir güç olduğuna inanmaya başlamak üzereydi.

Kucağında kızıyla Mehmet'e doğru yıkılmak üzereyken Asya'yı tutmuş, her ikisini de kurtarmıştı.

Telaşla başlayan konuşmalar çığlığa dönüşürken Yağız, hiçbir şey duyacak ve anlayacak durumda değildi.

Doruk'a verdiği sözü yerine getirip ailesini zarar görmeden eve yerleştirmekten başka bir şey istemiyordu.

Yeniden arabalara binerlerken Tanem'in kuşkuyla ona bakan cennet gözleriyle karşılaştı. Söyleyecek sözü yoktu. Doruk nerede ve nasıl bilmiyordu.

Eve girip arkalarından kapıyı kapadıklarının onuncu dakikasında, yıllardır aile doktoru olan Engin Bey de gelmiş Yaren'i muayene ediyordu.

Yol boyunca Yaren'i kontrol etmiş olan Yağız, bir de çocuk doktorunun görmesi konusunda ısrarcı olmuştu. Yağadığı gel git duygularla bir şeyleri gözden kaçııyor olabileceğinden korkmuştu.

Onca yola onca gürültüye rağmen gözlerini açmayan kız için endişelenmeye başlamışlardı. Nefes alıyor, daha çok uyuyor gibi duran Yaren'in neden hâlâ uyanmadığına bir cevap bulmak için sabırsızlanmak en doğal haklanıydı.

"Sağlık durumu iyi görünüyor vücudunda herhangi bir darp izi ya da yaralanma yok ama ağır bir sakinleştirci verilmiş!" diyen Doktor Engin Bey'in gülüşünde endişe vardı. "Daha geniş bir araştırma için hastaneye getirmenizi tavsiye ederim."

Tüm gözler yeni yeni kendine gelmeye başlayan Asya'ya döndüğünde genç kadın zaten kararını vermişti.

"Eğer kırık ya da başka bir şeyi yoksa uyandığında burada bizimle olmasını istiyorum," dedi duyulmakta zorlanan sesiyle. "Bu onun ve bizim için en iyi tedavi olacaktır. Oğlum, Yarensiz bir güne daha katlanamaz."

"Peki, ama gözünüz üzerinde olsun."

Rutine bağlayan doktorun böyle bir cümle sarf etmesine gerek yoktu ki zaten tüm gözler Asya ve Yaren'e kilitlenmiş durumdaydı.

Saat gece yarısı dördü geçtiğinde Asya, Yaren ve minik Yağız yataklarındaki yerlerini almışlardı. Bu huzuru çok özlemiş olan genç kadın, Doruk'un neden hâlâ gelmediğini merak etse de çocuklarının yanından ayrılamamıştı.

“Zor bir geceydi ha!”

“Zor bir haftaydı!”

Duygularından, daha doğrusu duygularını göstermek için kış bahçesine kaçan Ahmet'i yalnız bırakmayan Sena olmuştu.

Genç adamın yanına gitmemesi hatta ondan kaçması gerektiğine adı kadar emindi. Fakat şimdi kendini Ahmet'in yanında hem de onunla sohbet etme telaşında bulunduğu göre adından o kadar da emin olmaması hatta kimliğini en kısa zamanda kontrol etmesi gerekiyordu.

“Şükran Anne de hep düşünmek ve sakinleşmek için kendini buraya atardı,” diyen Sena'yı bozmakta gecikmeyen Ahmet, “Annemden ölmüş gibi bahsetme, hâlâ emekliliğin tadını çıkarmakla meşguller!” dedi yüzündeki donuk ifadeyle.

“Ben öyle bir şey yapmadım!”

“Yaptın!”

Her zamankinin aksine yetkinliği kaybolmuş olan Ahmet de tıpkı evdeki diğer tüm erkekler gibi siyaha bürünmüştü. Ancak Sena'ya göre en çok da ona yakışmıştı, bu düşünce adam ağzını açmadan iki saniye önce aklından geçmişti. Eğer acele etmeseydi karnında başlayan baskının beynine çıkması daha az acısız olurdu.

“Eminim nasıl yaptığımı da ben sormadan söyleyeceksin.”

“Tabii ki söyleyeceğim; annemden bahsederken geçmiş zaman kullandın.”

“Şu anda Şükran Anne burada olmadığına ve bu eylemi gerçekleştirmediğine göre kipi doğru yerde kullandım. Ama senin söylemek istediğin neden geniş zaman kullanmadığım ise; eylemin geçmişte, şu anda ve gelecekte gerçekleştiğini belirttiği için bunu kullanmam yanlış olurdu. Ortada uzun süredir ve şu anda yapılmayan, gelecekte de...”

“Tamam! Pes ediyorum,” diyerek ayağa kalkan Ahmet’in yüzünde oluşan sıkıntılı ifade Sena’nın başının dertte olduğunu söylüyordu. “Cümleler arası nefes almadan nasıl konuşabiliyorsun bir an boğulacaksın sandım.”

“Ben... Ben mi?”

“Ya Sena, seni hakikaten anlamıyorum; bir an Google’ın ayaklı versiyonu gibisin, bir an ise belleği dolmuş bilgisayarda açılmaya çalışan Explorer’ın 1995 yılı sürümü gibisin....” Kafası karışan Sena, adamın demek istediğinin tek bir kelimesini bile anlamadığı gibi konu neden ve nasıl buraya gelmişti bilmiyordu.

“İltifat etmediğini anladım ama tam olarak ne söylemek istediğin hakkında bir fikrim yok. Ben sadece buraya belki konuşmak istersin diye geldim.”

Elindeki bardağı sehpanın üzerine bırakan Ahmet gözlerini Sena’dan ayırmadan ona doğru yürüdü. Kat etmesi gereken mesafe çok değildi ancak attığı adımların kısalığı yolunu uzatıyordu.

“Seninle yaptığımız en uzun sohbet bu oldu sanırım,” diyen genç adamın Sena’nın yüzünde gördüğü tebessümle kendi gülümsemesi yüzünde dondu.

“Birbirimizi anlamamakta ısrar ettiğimiz bir konuşma da olsa sanırım haklısın, bu en uzununu oldu.”

“Ve en anlaşılmazı!”

Ahmet çok yakınındaydı. Nefesi nefesine değişiyor te-

ninin tüm sıcaklığını hissedebiliyordu. Sena az sonra tüm düşünce ve devinme gücünü kaybedeceğini biliyordu.

“Doruk için endişelendiğini ve bunu belli etmemek için buraya kaçtığını ama yani yalnız kalmaman gerektiğini... Şey ettim... Düşündüm yani...”

Evet, Doruk’tan hâlâ ses seda yoktu. Mehmet adamları yeniden Kumburgaz’a göndermiş ve Saffet’e haber vermek için birkaç saat daha geçmesini bekliyordu. Ahmet hemen haber verilmesi konusunda Yağız’la hemfikir di, ancak içtiği onca votkadan sonra sözünü dinletebileceğini pek sanmıyordu. Tek umudu Yağız’ın onu ikna etmiş olmasıydı.

“Heyecanlanınca mı kekeliyorsun?” diye aniden sorarak Sena’yı gafil avladı.

“Ben keke... kekelemem ki!”

“Zaten son zamanlardaki bana karşı sergilediğin asi tutumdan hiç hoşlanmamıştın, sen böyle güzelsin.”

“Ben güzel miyim?”

“Değil misin?”

“Bilmem ki!”

İyice yaklaşan Ahmet’ten hemen uzaklaşması gerekiyordu ancak ayakları yere sabitlenmiş gibi hisseden Sena gitmek istemiyordu.

Uzun zamandır duygusal anlamda Onur’a ihanet ettiğinin farkındaydı ama zaten nişanlısı, kim olduğunu bil-mese de Sena’nın unutmaya çalıştığı eski bir aşk yarası olduğunu biliyordu.

Tamam, kabul ediyordu. Hafifletici sebepleri yoktu. Uzun zamandır duygusal olarak ihanet ediyordu.

Ahmet ona daha önce hiç bakmadığı şekilde bakıyordu. Şey gibi, öpecekmiş gibi! Ve eğer Ahmet onu öperse itiraz etmeyecek, böylelikle ihanetini tamamlayacaktı. Fa-

kat nasıl itiraz edebilirdi ki; bu anın hayalini ilk kurduğunda daha altı yaşındaydı.

Sena'yı düşüncelerinden ayıran "Neyi hesaplıyorsun?" diye soran Ahmet oldu.

Burnunu yanağına değdiren adamın dokunduğu her yere kan hücum ediyor, ufak çapta bir ateş yanmasına neden oluyordu.

Ağzını açıp bir şeyler söylemek isteyen Sena'yı durduran ise Ahmet'in dudakları oldu.

Adamın sıcak dudaklarını hissettiğinde yer çekiminin dünya üzerindeki etkisi kayboldu sandı. Gözlerini açmak için mücadele eden genç kadın, bu anın tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyor olmasına rağmen Ahmet'in zevk veren dokunuşuyla kendinden geçmek üzereydi.

Düşeceğini anlayıp adamın kollarına tutunduğunda çıkardığı inleme sesine engel olamadı. "Seni öpmem büyük bir hata!" diye inlemesine karşılık veren Ahmet'in dudakları hareket etmeyi bıraksa da hâlâ dudaklarına değiyordu.

"Hıhı..."

"Ama seni yine öpeceğim!"

"Hıhı..."

"Şu anda üzgün ve sarhoşum, ayıldığımda ya pişman olacağım ya da bunu hatırlamayacağım."

"Evet, sarhoşsun," demeyi başaran Sena bir kere diye düşündü. Hayatındaki ilk ve tek yanlışı varsın hayali uğruna olsun. "Belki pişman olacaksın fakat hatırlayacaksın, aslında asla unutmayacaksın."

"Sen de öyle!"

Ahmet genç kadını yeniden öpmeye başladığında bu defa dokunmamak için sıktağı ellerini serbest bıraktı.

Geniş ellerini Sena'nın sırtında gezdirirken derinleşen şehvetin tutkusuyla onu kendine bastırdı. Acemilikle ona karşılık veren Sena'nın tadı şeker gibi ağzında erirken kendini durduramamaktan nedense hiç korkmuyordu. Ancak evden aniden yükselen sesler ve polis araçlarının lanetli ışığı tüm dikkatini dağıtmış, istemese de genç kadından onu uzaklaştırmıştı.

"Yaren gelmiş!" demeye çalışan minik Yağız'ın sesiyle gözlerini açan Asya, dün gece yaşananların rüya olmadığını Yaren'i görünce anladı.

"Hoş geldin bebeğim!" diye karşıladığı kızını öpüp kokladı. Sakin görünmeye çalışsa da bu defa mutluluktan kaynaklanan coşkuya kapılmıştı.

Kızı ve oğluyla yatakta geçen uzun dakikaların ardından banyoya giren Asya, Yaren'i dikkatle takip ediyor evden uzakta geçen bir haftanın onun üzerindeki etkisini anlamaya çalışıyordu.

İkizini özleyen Yağız gülücükler saçarken Yaren de ondan aşağı kalmıyordu. Oldukça sağlıklı ve mutlu görünen kızı neredeyse hiç evden uzaklaşmamış gibiydi.

Yine de buna güvenemeyeceğini, küçük kızının en kısa zamanda sağlık taramasının yapıp bir pedagoga gitmesi gerektiğini biliyordu.

Güzel şeyler çabuk biter tezi açılan kapıyla bir kez daha kanıtlanmış oldu. Uzun süre banyoda kaldıktan sonra birbirlerini kurutmuşlar, saçlarını taramış ve üzerlerini giyme işini yeni bitirmişlerdi ki Serra yanlarına geldi.

Ablasının yüzünde gördüğü telaşın; aklından ötelemeye çalıştığı, iyi olduğuna inanmak istediği Doruk'la ilgili olduğunu anlaması pek de zor olmadı.

“Sizi gidi uykucular, saat on ikiyi buldu hálá yataktasınız,” diyen Serra, ne kadar istese de keyifli olmayı başaramamıştı. Ancak çok özlediği, onun için çok endişelendiği yeğeni Yaren’i ondan beklenmeyecek bir sevgiyle kucaklayıp öptü.

Elinden tuttuğu minik Yağız’ı alan Asya, “Hadi bakalım, kahvaltı zamanı!” dedi ve Yaren’i ablasına emanet ederek odadan çıktı.

İlk gördüğü andaki telaşı ve sıkıntısının devam ettiğini hissettiği Serra, onu takip ederken salonda Doruk’u göreceğine ve artık bir sorun kalmadığına kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Doruk’un evde olsa yanlarına geleceğini bilmesine rağmen kendini teskin etmeye çalışıyordu., “Tanem ve Fatma abla mutfakta, ben ikizleri onların yanına götüreyim sen de salona geç!” diye emir veren Serra, çoktan minik Yağız’ı da alıp uzaklaşmaya başlamıştı.

Kalbi hızla atan Asya, kötü günlerin geride kalmadığını anlamıştı. Doruk’tan vazgeçmeye çalışsa da ona tutkuyla bağlanmış olduğunu açıkça görmüş ve her ne kadar henüz dillendirmemiş olsa da onu dinlemeye karar vermişti. İkna olup Doruk’u affeder miydi? Sonları nasıl olur, her şeyi göze alabilir miydi ya da yaşanmış onca şeyi geride bırakabilir miydi bilmiyordu ama onu dinleyecekti. Doruk’un onu ikna etmesine izin verecekti.

“Böyle bir şeye bırakın inanmayı, dinlemeniz bile hata!” Kükreyen Yağız’ı gördüğünde olduğu yerde kalan Asya, tek bir adım bile atamadı. Ne olduğunu öğrenmek istediğini sanmıyordu.

“Bakın, onunla çok yakın olduğunuzu biliyorum ama yaşananların tek açıklaması bu!”

“Asıl siz bakın Saffet Bey, bir haftadır elinizde tek bir

ipucu bile yokken beş saatte suçlunun Doruk olduğuna nasıl karar verdiniz?”

Bunlar ne konuşuyordu? Suçlu ve Doruk mu?

Midesi bulanmıştı. Böyle bir şeyin düşüncesi bile iğrençti.

“Sakinleş Asya,” diye kendine talimat verdi.

“Ne suçlusu? Kim suçlu?”

Kapıda onu görenlerden yanına ilk gelen Ahmet oldu.

“Komiserin bir tezi var onun üzerinde tartışıyorlar ama dediğim gibi sadece bir tez.”

Ahmet’i sertçe iterek komiserin yanına ilerleyen Asya, daha emin daha güçlü ve daha ikna edici görünmek için saçlarını avuçları arasında döndürüp tepesinde tutturdu.

“Siz ne saçmalıyorsunuz?” diye haykırdığında komiser yüzünü buruşturdu. Uzun zamandır sessizliğe gömülen Asya, ininden çıkmış gibiydi. “O, para için böyle bir şey yapmaz hadi yaptı diyelim, o asla kızına zarar vermez.”

“Bildiğim kadarıyla kızınıza hiç zarar verilmedi hatta ona çok iyi bakıldı.” Karşı atağa geçen komiser sadece şimdilik öne geçmişti.

“Üstelik parayı kendi ödeme konusunda oldukça ısrarcıydı.”

Bu da Mehmet’in savunmasıydı ancak Saffet’in bunun için de söyleyecek bir şeyleri vardı.

“Hesaplarını araştırdık. Sadece on milyon dolar. Gerisini siz verdiniz ama Doruk Bey’in yurtdışı hesabında çok daha fazlası var.”

“Evet, o yetişmedi üstelik dediğim gibi çok ısrarcıydı.”

“Sonuca bakın Ahmet Bey, kırk milyon doları veren kişi sizsiniz.”

Komiseri sertçe iten Asya daha fazla dayanamadı. “O hep benim yanımdaydı. Siz onu tanımadığınız için bu şe-

kilde konuşuyorsunuz ve ben de sizi sadece bu yüzden affediyorum.”

“Asya Hanım, sorun da bu; ilk günden beri tüm olaylarda yanınızdaydı. Olaylar ve siz tamamen onun kontrolü altındaydınız ki kızınızın kaçırıldığı sabah sizi evden çıkaran da Doruk Bey oldu. Böylelikle işbirlikçilerinin işini kolaylaştırdı.”

“Yeter! Bu kadar saçmalık yeter artık.” Burnundan so-luyan, iliklerine kadar nefret ve öfkeyle dolan Yağız daha fazla bu deli saçmasına dayanamayacaktı. “O, şu anda belki de canıyla uğraşırken sizin yaptığınıza bakın.”

“Bence kaçmak için harika bir plan!”

Refleks kontrolünü tamamen kaybeden Asya, komiserin yüzüne indirdiği tokadın sesiyle kendine gelmiş olsa da pişman değildi, cesareti olsaydı aynı şeyi bir daha yapardı.

“Sakın, sakın bir daha Doruk hakkında böyle konuşma...” Can acısıyla yüzünü ovalayan komiser, “Bu yaptığınızı yaşadıklarınıza veriyorum Asya Hanım ama elinize kolunuza hâkim olun,” diye tısladığında Ahmet daha fazla dayanamadı.

“Hâkim olmazsa ne yaparsınız, ona karşılık mı verirsiniz?”

“Hayır Ahmet Bey, memura hakaret ve şiddetten içeri alırım ki zaten polisi bu işin dışında tutarak benim gözümde hepiniz suçlusunuz.”

Hep bir ağızdan yapılan konuşmalar işin ne kadar çığı-rından çıktığının göstergesiydi. Algıları tamamen kapan-mış olan Asya, komiserin böyle bir sonuca nasıl vardığına inanamıyordu.

“Sizin yüzünüzden Doruk’a bir şey olursa o zaman gözlerinizi oyarım.”

Doruk'a bir şey olacağı düşüncesi Asya'nın başını döndürdü. Tüm dünya yerle bir olmuş o da altında kalmış gibi hissediyordu.

Gösterilen tepkilere hazırlıklı olan Saffet, onlara kızmaktan çok hak veriyordu. Hayatı için endişelendikleri ve çok sevdikleri adam hakkında duydukları şeyin kolay kolay kabullenilecek türden olmadığını farkındaydı. Ama saat sabaha karşı beşten beri yaptıkları araştırmaların sonucunda ulaştığı bilgi ve deliller Saffet'e haklı olduğunu söylüyordu.

Zaten, bu işte tanıdık birinin parmağı olduğu konusunda hemfikirdiler ve ortadan kaybolan Doruk da onlara o kişinin kendisi olduğunu göstermişti. Ufak bir araştırmayla adamın pek de tahmin ettikleri gibi biri olmadığına kolayca ulaşmışlardı.

"Sabrina'yı buldunuz mu?" diye tiksintiye konuşan Ahmet, kardeşini komiserin yanından uzaklaştırdı. "Belki onun söyleyecek bir şeyleri vardır."

"Amerika'dan beraber geldiği bayana ulaşamadık ama beraber gelip aynı otelde ayrı odalarda kaldığını biliyoruz. Fakat Sabrina Hanım yakın tarihte otelden ayrılmış yine de arkadaşların onu bulması uzun sürmeyecektir."

Sabrina... Bu işin içinde onun parmağı olduğundan kuşku duyan Ahmet, adres olarak onu göstermekte tereddüt etmedi.

"Peki, ön bilgileri size ben vereyim; peşinde birileri var ve onlardan kaçması için Doruk onu buraya getirdi."

"Neden peşinde birileri var!"

Nihayet sıkıştığı köşeden çıkan Saffet, yeni bilgilerin peşinden gitmekte hiç gecikmedi.

"Bunu size kendisi anlatsın ama sorun sizin de tahmin edeceğiniz gibi para."

“Ahmet yapma, yanlış iz üzerindesin!” diye uyarıda bulunan Yağız, onun ne yapmaya çalıştığını fark etmişti.

Kendine güveni ve inandığı doğruları hiç sekteye uğramayan komiser Saffet, not aldığı kâğıdı tam da yaşına uygun giydiği kahverengi ceketinin cebine koydu.

“Doruk Bey pek de düşündüğümüz gibi biri değilmiş,” diye söylendi. “Kötü adamlardan kaçırılan arkadaşların yanı sıra babasının bir katil olduğunu ve yirmi beş yıldır cezaevinde olduğunu...”

Adam sözünü bitiremeden, Asya’nın narin parmaklarıyla tokat attığı yanağına bu defa Yağız’ın öfkeyle güçlenen yumruğu indiğinde Saffet’in gözleri bir an için kardı.

“Senin Doruk’un adını anmadan önce ağzını yıkaman lazım,” diye isyan eden Yağız’ı durdurmak pek kolay değildi.

Mehmet çareyi geriye doğru sendeleyerek komiserin koluna girerek onu dışarıya çıkarmaktan çok, yaka paça dışarıya atmakta buldu. Adamın dudağından oluk oluk kan geliyordu.

Olanları hayretle izleyen Asya neye daha çok şaşırmıştı?

Yağız’ın daha önce duyduğu ama ilk defa gördüğü Üsküdarlı haline mi?

Sabrina’yla Doruk’un ayrı odalarda kalması ve Doruk’un amacının ona yardım etmek olduğu için onu buraya getirmesine mi?

Ailesi yok sandığı Doruk’un babasının hayatta olması mı? Yoksa onun hapiste olmasına mı?

Aradan üç saat geçmişti ama değişen tek şey, insanla-

rın içine işleyen kuşkuları Asya artık yüzlerinde görebiliyordu.

Yaren'e gerçekten çok iyi bakılmıştı. Evden uzakta olmasının oyun olduğuna inandırılan kızı, "Beni buldunuz biz kazandık," derken gözlerinin içi parlıyordu.

Hiç kimse inanmak istemese de Yaren'in anlattıkları, diğer tüm tesadüfler ve Doruk'un hâlâ kayıp olması işleri zora sokuyordu.

Doruk'un güzel kadınlara zaafı olmuş olabilirdi. Hayatı tiye almaya bayılıyor olabilirdi ama o para için kendini ve çocuklarını satacak bir adam değildi. Buna hiç kimse Asya'yı inandıramazdı. Doruk'un kendisi bile!

Mehmet'in gönderdiği zırhlı aracı kullanacak olan Asya, artık yakın korumayla dolaşacaktı. Doruk evine dönüp gerçek suçlu cezasını çekene kadar alınan önlemlere itiraz etmeyecekti.

Eski gardırobundan çıkardığı siyah dar eteğinin üzerine beyaz ipek gömleğini giyen Asya, saçlarını tepesinde toplamış sivri uçlu stiletto şeffaf ayakkabılarını ayağına geçirmişti.

İyi, kendinden emin ve güçlü görüntüsünü daha da etkili kılmak için makyajını da tamamlayan genç kadın, özlere dinmiş birbirlerinin saçına asılma aşamasına ulaşmış ikizleri de gideceği yere en uygun şekilde hazırladı.

Serra'nın itirazlarını duymazdan gelerek kapının önünde onu bekleyen iki metre boyları, iki yüze yakın kiloları ile geçilmez gibi duran iki yakın korumasının yanında yürüyerek arabasına ilerledi.

Minik Yağız, "Anneee, ben bundan istiyorum!" diyerek gördüğü aracın ihtişamını takdir eden gözlerle bakıyordu.

"Ona sahip olmak için biraz daha büyümen lazım."

“Ama yemeğimi yedim!”

Huysuzlanmaya başlayan minik Yağız’ın önüne çöken Asya, “Sanırım biraz daha yemen gerekecek,” dedi anne şefkatiyle. “Hem arkada televizyon var, onda Şimşek McQueen izleyebilirsin fakat eğer arabayı sen kullanırsan nasıl izleyeceksin?”

Minik Yağız seçeneklerini gözden geçirdi. Kararını verip koşar adımlarla kapısı açılan arabaya girdiğinde huysuzluk sırası Yaren’e geçmiş oldu. “Ben de Winxleri izlemek istiyorum!” diye ağlamaya başlayan kızına dönen genç kadın, “Ah yanlış rujumu sürmüşüm, televizyon izlemek yerine bana yardım eder misin?” diye sorduğunda kızının dikkatini hemen çekeceğini biliyordu. Ve tam da öyle oldu. Anında yüzü parlayan Yaren susup arabaya koştu.

İlk olarak hastaneye gidip Yaren’in detaylı tetkikleri yapılacak, bir pedagogla görüşecek ve ardından da polis merkezine gidip hiçbir şeyin farkında olmayan kızının uzman eşliğinde ifadesinin alınmasına izin verecekti.

Yaşı küçük olduğu için mahkemede tanıklık edemeyecek olsa da söyleyecekleri belki de Doruk’un hayatını kurtaracaktı. Bu yüzden daha fazla beklemek istemeyen Asya, ona ait olanı geri almak için her şeyi yapabilecek kadar kararlıydı.

Yaren’in sağlık durumunda Asya’nın da tam tahmin ettiği gibi hiç sorun yoktu, çok iyi bakılmıştı. Yine de emin olmak için yapılan kan ve idrar testlerinin sonucunu beklemeleri gerektiğini söyleyen doktora *tamam* derken iyi haberler alacağını biliyordu.

Pedagog da Yaren’in oyun oynadıklarına ikna edildiğini, annesi ve kardeşini çok özlese de çocuk olmanın ver-

diği görev bilinciyle hareket ettiğini söylemişti.

Sadece bir kişiden bahseden küçük kız yüzu maskeli adama Örümcek Adam diyordu. Bir çocuğu korkutmadan kandırmanın tüm yollarını biliyor olmalıydı. Çünkü Yaren bir halk kahramanı ile birlikteydi ve en sevdiği oyunu oynuyor, dünyayı kurtarıp ailesinin onu bulmasını bekliyordu. Ve bu arada istediği her şeye sahipti.

Pedagog, Yaren'in çok şanslı olduğunu ve herhangi ruhsal bir travmaya maruz kalmadığını altını çizerek söylediğinde Asya rahatlamıştı.

Doktorlardan gerekli bilgileri alan genç anne, sadece yarım metre ötesinde duran iki korumasıyla yeniden yola düşüp polis merkezine geçti.

Anladığı kadarıyla Yaren'in bildikleri işlerine yaramayacaktı ancak denemeden de vazgeçmeyecekti.

Polis merkezinin önünde buluştuğu Ahmet ve Mehmet sıkıntılı ve dağınık görünüyorlardı. Ahmet'in Doruk'u sevdiğini, Mehmet'in ise onu değerli bulup başarılarını takdir ettiğini biliyordu da yüzlerindeki bu ifadeden hiç hoşlanmamıştı.

Konunun Doruk olduğunu düşünen Asya, "Sabrina yukarıda ifade veriyor," diyen Ahmet'in açıklamasıyla yanıldığını çok geçmeden anlamış oldu.

Ne öğrendikleri ve neden sıkıntılı oldukları hakkında binlerce sayfalık tez yazıp dertlenebilirdi ancak yapmadı. Her zamankinin aksine sorup öğrenmeyi seçti.

"Ne anlatıyor?"

"Doruk'u nasıl kandırdığını!"

Sabrina ile ilgili şüphelerini hiç vakit kaybetmeden polise anlatan Ahmet, çok da yanılmamıştı. O kadının bir işler çevirdiğini biliyordu ancak bunun bir aşk oyunu olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Şunu bana biriniz tam anlatabilir mi acaba?" diye çı-

kışan Asya'ya cevap veren bu ara holding patronluğu dışında her işi yapan Mehmet oldu.

"Akıllı Ahmet polise onun adını verince Saffet hiç vakit kaybetmeden kadını buraya aldırıldı. Anladığım kadarıyla da gözünü epey bir korkuttular. O da her şeyi anlatmak zorunda kaldı ama Doruk'un nerede olabileceği hakkında hâlâ elimiz kolumuz boş."

"Tamam da ne anlattı, derdi neymiş?"

Derin bir iç çeken Mehmet, "Doruk'u yeniden kazanmak için kendince saçma bir oyun oynamış. Bizimki ona yeniden bir araya gelmelerinin mümkün olmadığını söyleyince bu da dost kalalım falan demiş ve başından geçenleri, neden gitmek zorunda olduğunu bire bin katarak anlatmış." Kolunu boş ver dercesine sallayan Mehmet fazla uzatmadı. "Biraz kendini acındırmış *hayatım tehlikede, yeniden kaçmam gerek* falan diyerek bizimkini tavlamış ve onunla buraya gelmiş. Hayır, doğum günündeki halini hatırlayınca neredeyse ben de onun için üzülecektim."

"Ay Mehmet, lütfen yorumunu katmadan şunu tek seferde anlatır mısın?"

İyice sabırsızlanan Asya, çocukların arabadan çıkma isteklerini duymamaya çalışırken abisinin kelimeleri yaparak konuşmasına deli oldu.

"Eh işte *biz dostuz; hadi herkese bunu gösterelim, Asya'nın gururunu kurtaralım* diyerek de bizimkini kandırmayı başarmış."

"Hayır, bence kandıramadı," dedi Ahmet araya girerek. "Doruk bana gelip Sabrina'yı ve onun peşindeki adamları araştırmamı istedi. Bir şeylerden kuşkulandı."

Ah Doruk ya! Her şeyi berbat etmekte üstüne yok! Dünyadaki yedi milyar insan arasında önce karar verip

sonra düşünene üç beş kişiden biri olmak için çok da uğraşmadığına Asya emindi.

Saat altıyı gösterdiğinde Yaren'in de Asya'nın da polis merkezindeki işi bitmişti. Elllerinden tuttuğu ikizleriyle sınırsız koridorda yürürken yapabildiği tek şey Doruk için dua etmektir.

Komiser Saffet'in "Eğer suçlu oysa ve kaçıysa sanırım artık ona ulaşmamız imkânsız, aynı şekilde eğer kaçırıldıysa aradan geçen bunca saatten sonra Doruk Bey'i sağ olarak da bulmamız bir mucize," dediğinde Asya kendini onun suçlu olmasını ama iyi olmasını tüm kalbiyle dilerken bulmuştu.

İşte o zaman anlamıştı, kaç kere unutmayı denediyse olmamış, yolları hep Doruk'a çıkmıştı. Tıpkı şu anda olduğu gibi!

Anlamak, affetmektir ve düşünürün dediği gibi; *Affetmek geçmişte değiştirmez ama geleceğin önünü açar.* Asya anlamıştı, çok acı şekilde de olsa anlamıştı.

Doruk'u dinlememek ve anlamamak için inat ederken kırılmaktan korkmuştu. Fakat şimdi, adamın karanlığında yitip gittiği gözleri olmadan yaşamak zorunda kalacağının ihtimali bile onu minik parçalara ayırırken kırılmak sadece ödül olurdu.

Hep böyle olmak zorunda mıydı? Anlamak ve affetmek için ille de kaybetmek mi gerekirdi? Giden geride kalana keşkeler bırakarak mı gitmek zorundaydı?

Peki, ya Doruk geldiğinde Asya'yı anlayıp affedebilecek miydi?

Doruk için kayıp başvurusu yapan Asya çocukları eve bırakacak sonra da gerekirse yollara düşecekti.

"Komiseri pataklamam için beni dürten şeytanı dinle-

mediğime çok pişmanım,” diyen Ahmet beline sarıldığından ağlamak üzerine olduğunu fark eden Asya, “Benim de dövmek istediğim birkaç kişi var!” derken sesi kırgındı.

“Hadi, artık çıkalım buradan!”

“Yağız ve Mehmet ne yaptı, bir şey bulabildi mi?”

“Henüz değil ama merak etme, onu bulacaklar.”

Dış görünüşüne ve rahatlığına özen gösteren Ahmet’i uzun bir aradan sonra ilk defa bu kadar dağınık ve bakımsız görüyordu Asya. Alelade bir tişört, dağılmış saçlar ve çökmüş yanaklarla o da tıpkı diğerleri gibi tükenmenin sınırındaydı.

Topuklarının çıkardığı tiz ses, insan kalabalığının arasında kaybolup giderken asansöre varmasına iki adım kala bankodaki kadın Asya’nın görüş alanına girince aniden durdu.

İkizler yorulmuş ve çoktan mızımızlanmaya başlamıştı. Bir an önce onları eve, huzura ve rahata kavuşturması gerekiyordu ancak yapması gereken çok önemli bir işi daha vardı.

Çocukları Ahmet’in eline vererek artık siyam ikizi gibi dolaştığı korumalara uzakta kalmalarını işaret edip bankodaki memurdan pasaportunu almak için bekleyen Sabrina’nın yanına gitti.

Onu görünce irkilen kadına karşı boy avantajını kullanan Asya, yüzüne ve sesine verdiği kibirle “Benden korkmakta çok haklısın!” dedi ve karşısındakine konuşma fırsatı vermeden devam etti. “Sen de ben de biliyoruz ki Doruk tüm bedeniyle ve kalbiyle bana ait! Eğer istersen, yani onu ikna edebilirsen bana göre gereksiz bir arkadaş olarak hayatında kalmana izin veriyorum. Çünkü ben senden korkmuyorum.”

Sabrina’nın ağzını açıp tek kelime etmesine izin vermeyen Asya, geri dönerken başını daha da yukarı kaldırdı.

di. Soran gözlerle ona bakan Ahmet'e "Önemsiz bir detayı hallettim," diyerek asansörden içeri girdiğinde mavi gözleri parlıyordu.

Rahatlayan Asya, gündüz girdiği binadan ancak hava karardığında çıkabilmişti. Az önce hissettiği zater coşkusunu bir anda söndü. Geçen her dakika Doruk'un aleyhine işliyordu. Bunun farkına varmak yeniden canını acıtmıştı.

Yanlarından geçtikleri insanların bakışlarına aldırmadan kalabalığın içinden sıyrılan Asya'nın onları bekleyen araca binerken çalan telefonuyla kalbi yerinden oynadı. Beklediği iyi haberin geldiğine inanmak istese de ekranda beliren Özge'nin adı hayal kırıklığına sürüklenmesine sebep oldu.

"Biliyorum seni ve Cennet'i çok ihmal ettim ama birkaç gün daha idare edersen uzunca bir tatile çıkmaya izin vereceğim," diye yanıtladığı telefonun öteki ucundaki kadının kahkahası kulağında çınladı.

"Sen hele bir gel, o tatil için izin istemeyeceğim seni de alıp gideceğim."

"Kulağa çok hoş geliyor."

"Ama senin sesin hâlâ pek hoş gelmiyor."

"Kızıma kavuştum ancak Doruk ortalarda yok detayları sana sonra anlatırım," diyen Asya, uzun cümleler kuracak ve bu konu hakkında konuşacak durumda değildi. "Eee Cennet'e haciz geldi mi?"

"Haberin yok mu?"

Tam *yok* demek için ağzını açmıştı ki genç kadının vurgusunu duydu. "Mehmet tüm borçları ödedi, öyle değil mi?"

"Aynen! Yani Cennet artık yeni doğmuş bir bebek kadar günahsız. Ben sadece senin nasıl olduğunu öğrenmek için aradım, aklın burada kalmasın."

“Teşekkür ederim!”

“Hiçbir şey edemezsin, sen sadece toparlanıp gel ve güzeller güzeli Yaren’i benim için ısır.”

“Tamam, ısırırım ama sen de Gülşah’a göz kulak ol; bu ara onunla pek ilgilenemedim.” Asya’nın zaten düşmeye meyilli enerjisi aldığı haberle sıfırı tüketmişti.

“Merak etme, o da gayet iyi. Burada harika işler çıkıyor.”

“İyi ki varsın!” diyen Asya, telefonu kapatıp yüzünü avuçlarının arasına aldı.

“Hey, o süs bitkisi ne dedi de canını sıktı?”

Asya, yarı uykulu gözlerle sessizliğe bürünen ikizleri için kendine gülümsemesi gerektiği talimatını verdiyse de isyanına engel olamadı. “Ya Ahmet ya, ben nerede hata yaptım?”

“Sen yanlış falan yapmadın, ne saçmalıyorsun.”

“Nasıl yapmadım, şu halime bak; Cennet Mehmet’in sayesinde elimde kaldı. Dönmem deyip arkama bakmadan kaçtığım eve geri gelip sığındım. Çocuklarımın babasını sırf inadım yüzünden dinlemeyip onu kendi ellerimle...”

Cümlelerin sonunu getiremeyen Asya’ya sarılan Ahmet, “Saçmalıyorsun Asya, bu yaşananların hiç biri senin suçun değil!” dedi.

“Kendimi başarısızlığa programlanmış gibi hissediyorum,” diyen Asya, korku dolu gözlerle ona bakan Yağız ve Yaren’i gördüğünde sustu.

Tüm bunların ne önemi vardı ki, onun tüm dünyası çocuklarıydı. Ve onlar iyiye Asya da iyiydi. Fakat biliyordu ki babaları olmadan onlar yarım kalacaktı ve onlar yarım olursa Asya yok olurdu.

Gözlerini açsa da hissettiği ağrıların yan etkisiyle gördüğü şeyler zihninde belirmiyordu. En çok neresinde hasar vardı kestiremiyordu. Hayır, eğer düşünebilseydi muhakkak bulurdu.

İyi dayak yemişti. Karşı koymaya çalışmadı ancak can havli denilen dürtüyle kendini her korumaya çalıştığında adamın yumrukları daha da sertleşmişti. Aslında yüzüne aldığı ilk darbeden sonra adamın onu öldüreceğini sanmış, kurtulabileceği hiç aklına gelmemiştir.

Fakat yediği son darbeyeyle yere düşerken Asya'ya verdiği sözü ve çocuklarını hatırladı. Geri dönecekti. Pes ederek çocuklarının babasız kalmasına izin verirse o zaman *benzemiyorum* dediği o adamdan ne farkı kalacaktı. Üstelik hangi aşk, ölümü göze aldırarak kadar her şeyin üstündeydi ki?

Yerde iki büklüm olmuş haldeyken nasıl oldu bilmiyordu ama kurtulmak adına bayılmış taklidi yapıp boş bir çuval gibi kendini bıraktı. Belki de yarı yarıya baygındı. Belki de sadece ölümden korkmuştu.

Onu tekmelemeye devam eden adam nedense sonra vazgeçmiş nabzını kontrol ettiği Doruk'u yolun kenarına doğru çekip bırakmıştı.

O an adamın amacının öldürmek olmadığını ama ölmesini dilediğini anlamıştı. Tek kelime etmeyen katil adayı, arabasına binip giderken Doruk'u ıssız Edirne yolunda kaderine terk etmişti.

İkizlerini düşünüp onlardan güç almaya çalıştı ve fantezilerine sığındı. Tutkuyla bağlandığı Asya'yı, onun uzun bacaklarını ve narin belini hayal etti. Yumuşak ve kiraz tadındaki dudaklarını öptüğünü, sonsuz mavilikteki gözlerine baktığını düşledi.

Aldığı yaraların hiçbirisi ölümcül değildi. Sadece acıdan

dolayı çok fazla canı yanıyordu ve bu, bilincinin yarı yarıya kapanmasına neden olduğundan kendini ayık tutmaya çalışıyordu. Çünkü bu soğukta kalmaya devam ederse hele gerçekten bayılıp kalırsa sonunun ne olacağını biliyordu.

Karnına aldığı darbelerden dolayı ön kaburgaları en çok sızlayan yeriydi. Düşüncelerini oradan uzaklaştırmaya çalışsa da çok etkili olamıyordu.

Hadi ya! Hayatla bunca savaşa girip kazandıktan sonra bu kadar kolay pes etmeyecekti. Sık ağaçların kapadığı yol kenarında sırt üstü dönen Doruk, artık yalnız olduğunu biliyordu. Ay bile bulutların arkasına gizlenmişti. Yanlış hatırlamıyorsa ya sağ ya da sol tarafında otoban vardı. Eğer oraya ulaşip bir arabanın ona çarpmasını engellerse kurtulma şansı yüzde yüzdü de ufak bir problemi vardı: Oraya kadar nasıl gidecekti?

Elindeki para dolu çantayla arabaya bindiği o ilk anda başının dertte olduğunu anlamıştı. Doruk arabaya binecek, ona bırakılan notta nereye gitmesi gerektiği yazacak o da gidip parayı bırakıp geri dönecekti. Aslında düşününce gayet mantıklı ve zararsız bir plandı bu kadar sertliğe ne gerek vardı anlamıyordu. Şu anda tek temennisi Yaren'in eve ulaşmış olduğu yönündeki iyi niyetli düşüncesi idi. masıydı.

Bu adamlarda bir şey vardı çünkü iyi plan yapıyor ama ellerini kirletmiyorlardı; öyle olsa Doruk'u ölesiye döven adam onu öldürür, ölüme yakın bırakmazdı. Tabii bundan şikâyetçi değildi de sadece yediği dayanın sebebini anlamıyordu.

"Hadi koca oğlan," diye kendine tezahürat yapan Doruk, yan dönerek dizlerinin üzerine kalkmaya çalışırken

küfürle beraber ağzından çıkan çığlık hissettiklerinin yanında hafif kalıyordu.

Yaşadığı acıdan dolayı başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Alnından terler boşalırken soğuktan titriyordu ama şikâyeti yoktu. Hâlâ hayattaydı.

Üzerindeki kazağı çıkarmak için kolunu kaldırdığında yeni bir küfür ve yeni bir çığlık daha döküldü ağzından. Hakikaten Doruk çok güçlü bir adam olduğuna ikna oldu. Onun yerinde *Sancaktar biraderlerden biri olsa, kesin bayılırdı*, diye kendini avutmaya çalışması boşa çabaydı. Yarım kalan aklı hep ağrıyan yerlerine gidiyordu ama yola ulaşmak istiyorsa üzerini çıkarması ve soğuğun onu uyuşturması için dua etmesi gerekiyordu.

“Eğer kurtulmama müsaade edersen söz veriyorum daha iyi bir insan olacağım,” diye inleyen Doruk, son bir gayretle çekip çıkardığı kazağından kurtulduğunda kendini yeniden yere bıraktı.

“Lanet olsun! Lanet olsun!” Kesik kesik soluyarak kalp atışlarını normale döndürmeye çalışırken daha planının işe yarayacağını bile bilmiyordu. Bunca acıyı boşuna da çekmiş olabilir o yola hiç ulaşamayabilirdi.

Şansına güvenmeyen Doruk, “Zaten bende şans olsaydı...” diye başladığı cümlelerin sonunu getirmedi. Bunlar onun kelimeleri değildi. Bunlar geçmişte kalan anılarında annesini acımadan döven adamın kelimeleriydi. Doruk şanslıydı. Hâlâ hayattaydı! Hâlâ umudu vardı. Sevmek nedir biliyordu! Fedakârlık yapabiliyordu ve uğruna ölmeyi isteyebileceği şeylere; bir kadına iki çocuğa ve dostlara sahipti.

Düşüncelerinin onu alıp götürmesine izin veren Doruk, bedenini de hareket ettirmeyi başarmıştı. Bunun sebebi ya soğuktu ya da aklını meşgul eden geçmişten kopup gelen anılarıydı.

Annesinin acıyla inlemesi, ananesinin hayata olan isyanını Doruk'tan çıkarması! Onca şey yaşadktan sonra burada kaybolup gitmeyecekti.

Onun dar ormana girmesine sebep olan her neyse şimdilik ona minnettardı.

Gözlerini kapatıp sesler duymaya çalıştığında doğru yolda olduğunu anladı. Seyrek de olsa geçen arabaların sesi iyice yaklaşmıştı.

Geniş ağaçlara tutunarak adım atmaya devam eden Doruk, nefesinin kesildiğini ve onu yarı yolda bırakmaya hazırlandığını fark edince hızlanmayı denedi ama bu o kadar da kolay değildi.

Bir, iki, üç, dört ve beş adım. Işık da yolda görünmüştü. Işıldayan yüzündeki tebessümü aniden dondu.

Önünde kat etmesi gereken yaklaşık iki metre yüksekliğinde yar vardı. İman gücü, yaşam sevgisi, Asya'nın aşkı ya da çocuklarının özlemi ne olursa olsun orayı tırmanamazdı. Ama belki biraz uyur ve dinlenirse o zaman gücünü toparlayıp buradan kurtulabilirdi.

Gözlerini örtmeye hazırlanan göz kapakları bunun harika bir fikir olduğunu söylüyor, Doruk da onlara katılıyordu.

Kendini boylu boyunca yere bıraktığında eriştiği rahatlığa inanamadı.

Buraya geleceğini bilseydi daha önce kapardı gözlerini.

Demek sonunda satın almıştı. Bu evi almaya karar verdiğinin sabahında Yaren kaçırılmış o da planlarını ertelemek zorunda kalmıştı.

Yaren... Yanındaydı. Ne çok özlemişti kızını.

Kendisi gibi sarı saçlı bebeğiyle bahçede duruyor ve

ona gülümsüyordu. Demek ki her ikisi de gerçekten kurulmuş ve Doruk evi nihayet almayı başarmıştı. Koskoca bahçe, güneşin altın rengiyle parıldarken kızı bir melek kadar güzel görünüyordu. Zamanı gelince kızının yüzünden çok kişiyi pataklamak zorunda kalacağını biliyordu.

“Yaren beni yakalayamaz ki!” dedi minik ve yakışıklı oğlu Yağız. Onunla çapkınlığa çıkacağı günlerin bir an önce gelmesini istiyordu.

Oğlu genç bir delikanlı olduğunda ne canlar yakacak ne kalpler kıracaktı. Genç kızlara şimdiden üzümlüyor ama bir erkek babası olarak onunla gurur duyuyordu.

Tam da düşlediği gibiydi her şey. Kıkırdayarak koşan Yağız’ı yakalamaya çalışan Yaren, tıpkı annesi gibi çılgınlık atıyor ve kardeşine durmasını emrediyordu.

Aslında onlara koşturamaları gerektiğini, yoksa düşüp canlarının yanabileceğini söylemeliydi. Fakat manzaranın güzelliği onu durduruyordu.

“Hadi bakalım yemek zamanı.”

Asya...Genişleyen gülümsemesi, omuzlarında dans eden sapsarı saçlarıyla Asya yanlarına geldiğinde Doruk onun nergis kokusunu hissedebiliyordu.

Mavi gözlerinde dans eden ışık huzmelerini ona yönelten genç kadın Doruk’a doğru elini uzattı. “Hadi koca oğlan; kalk gel, seni bekliyoruz...” dediğinde kalkmak ve ona uzatılan eli tutmak istedi. Fakat neden bilmesede Doruk kıpırdayamıyordu.

Aniden koşturmayı bırakıp duran çocuklar da bir ağızdan annelerini tekrarlayıp “Hadi gel baba, seni bekliyoruz,” derken onlara gülümseyerek karşılık vermek istedi.

Yanaklarından akıp giden sıcaklığın ne olduğunu anlamaya çalışan Doruk, inleme sesi duydu.

Karşısında dikilmiş onu bekleyen ailesi yavaş yavaş

şilinmeye başladığında kalmaları için yalvarmayı denedi fakat olmadı, hiçbir şey yapamadı.

Gittikçe artan inleme sesinin kendinden geldiğini anladığında yanaklarında biriken sıcaklığın da kendi tuzlu gözyaşları olduğunu fark etti. Ama Doruk ağlamazdı ki şimdi neden ağlıyordu? Herkes nereye gitti, neden gitti? Neden...

Yapacak bir şeyler muhakkak olmalıydı. Yağız neden öyle tüm ümitleri tükenmiş gibi başını ellerinin arasına almış bekliyordu ki?

Yüzü şüpheyle dolu Asya; adamın yakasına yapışmak, onu silkeleyerek kendine getirmek istiyordu. Fakat hiç hali yoktu. Kan pompalamakla yükümlü olan kalbi ki görevini bırakmış, Doruk olmayınca damarlarındaki kan bile durmuştu.

"Onu kaderine teslim edemezsin, bu şekilde olmaz!" diye haykıran Asya'nın sesi uğursuz sessizliği yarıp geçtiğinde okyanus gözleri lavla yıkanmış gibi duran Yağız, kulaklarını kapatmak ya da dünyanın daha yaşanabilir bir yer olduğuna inandıkları on beş yaşına dönmeyi istedi. Çünkü Üsküdar sahilinde denize taş atma yarışı yaparken Doruk'la aynı bira şişesini yudumladıkları o zamanlarda *yaşamak* en büyük dertleri değildi.

"Onu kaderine teslim etmedim Asya, o gelecek; nasıl olacak bilmiyorum ama gelecek." Yağız'ın ani çıkışı herkesi etkisi altına almıştı. "O, ona ihtiyaç duyan insanları bırakıp gitmez; senin, çocukların ve benim ona ihtiyacımız olduğunu biliyor."

"Peki ya onun bize, yardımımıza ihtiyacı varsa."

"Edirne yoluna kadar iz sürdük, polis hâlâ araştırma

yapıyor eğer oralarda bir yerlerdeyse muhakkak buluncak."

"Sağlık ocaklarına baktınız mı?"

Tünediğı koltuğundan kalkan Yağız hiç düşünmeden Asya'yı kollarının arasına hapsetti. "Umudunu asla kaybetme ve onun için dua et." diye fısıldadı genç kadının kulağına.

Boğazı düğümlenen Asya için bu bedel ağırdı. Kime, ne yaptığını bilmiyordu ama bu çok fazlaydı. İstedini almıştı, Doruk'u neden götürmüştü ki ona Asya'dan daha fazla kimsenin ihtiyacı olamazdı.

Serra, "Lütfen yeter artık!" diye araya girene kadar birbirinden destek almaya devam eden ikili soran gözlerle ona döndü. "Doruk ölmüş gibi davranmak işinizi kolaylaştırıyorsa buyurun devam edin ama daha ne olduğunu bile bilmiyoruz. Belki yeniden para isteyecekler belki bir yerlerde ve kurtulmaya çalışıyor belki parayı aldı ve şimdi adını duymadığımız bir adada içkisini yudumluyor."

Serra'nın ani çıkışları ve dilinin olmayan kemiğinden dolayı sarf ettikleri genelde hep can sıkıcı olurdu ancak bu defa çizgiyi çok fazla aşmıştı.

"Sen ne söylediğinin farkında mısın?" diye çıkışan Yağız'ı durduran Asya oldu.

Üzerine yürüdüğü ablasının yüzüne attığı ilk tokatla rahatlayamamış ama ikincisine fırsatı olmadan araya girenler onu kurtarmıştı.

"Seni görmek istemiyorum. Dünya üzerindeki tek akıllı ve dürüst kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır, ben sadece kardeşimin artık perişan olduğunu görmek istemiyorum."

"Hah, sen başkasını düşünmekten ne anlarsın?"

"Tamam, artık yeter!" Araya giren Mehmet sarsıcı ba-

kışlarını Serra'ya çevirdi. "Lütfen fikirlerin sende kalsın ve bir süre Asya'dan uzak dur!"

Yaşanılanlara inanamayan Serra, sinir bozucu bir ses çıkardı. Kardeşlerini nankör olmakla suçlamak, neden hep iyi düşünmek zorunda olduklarını sormak ve en önemlisi aşkın gözünü kör ettiği Asya'yı bir aptal gibi davranmaktan vaz geçirmek istemişti.

Onca sıkıntı ve sancı dolu günlerden sonra ilk fırsatta Doruk'u nasıl affedebilmişti? Adamın mantıklı açıklamaları olabilirdi ancak onların hiç biri yaşananları değiştirmeye yetmezdi.

Duygular ve insan ilişkileri hakkında bir nutuğun takip edeceği ikazlara kendini teslim etmek istemeyen Serra, kimseye bakmadan geniş salonda kapıya doğru koşmaya başladı. Aşkları da evleri de dertleri de onların olsun!

Serra çıkıp giderken hiç biri ona *kal* demedi. İstemediklerinden değil, kalmayacağını bildiklerinden susmayı seçmişlerdi. Sinirleri iyice bozulmuşken şu anda susmak en doğrusuydu.

Derin sessizliğin içinde çalan telefon yankılandığında ayakta dikilmeye devam etmekten vazgeçip ortada duran sehpanın başına toplandılar.

Elini kalbinin üzerine koyan Asya, " Yağız, seninki!" diyerek adama döndü.

Aceleyle uzandığı telefonu alan Yağız, herkes gibi iyi bir haber duymayı umut ediyordu ancak isim yoktu ya da artık ezbere bildiği Saffet'in numarası da değildi. Kırılan umutlarıyla "Efendim," diye açtığı telefonun öteki ucundan duyduğu sesle yüzü aydınlanıp kahkaha atmaya başladı. "Bunun hesabını ödeyeceksin," dediğinde yeniden susan adamın kiminle konuştuğunu merak eden seyirci-

lerine doğru gülümseyen Yağız, "Merak etme Doruk, sağlam kalan kaburgalarını da ben kıracağım," dedi.

Yağız'ın sesini bastıran çığlığın sahibi kesinlikle Asya olmuştu. Heyecan ve mutlulukla ayaklarının bağı çözölen kadın "Neredeymiş?" diye sorarken ağladığını saklamadı.

"Bu evde Asya'dan başka kim çığlık atabilir ki? Evet, sanırım senin için biraz endişelendi."

Konuşmaya devam eden Yağız arkadaşının iyi olduğunu kanıtlamaya çalıştığını biliyor olsa da Doruk'un hırıltılı gelen sesinden durumunun iyi olmadığını anlayabiliyordu.

"Neredesin sen? Bu numara kimin?"

Arkadaşını dinlemeye çalışan Yağız'ın alnı her duyduğu ile kırışmaya başladı. Anlam veremediği olay döngüsünün o hale nasıl geldiğini merak ediyordu.

"Bulgaristan'dan gelen boş tırın kasasında ne işin olduğunu sormayacağım, bana sadece seni nereden alalım onu söyle."

Beş saniye süren sessizliğin ardından Ahmet ve Mehmet'e eliyle hadi işareti yapan Yağız kapıya doğru yürümeye başladı. "Pazariçi'ndeki kamyoncu durağında... Tamam."

Koşmaya başlayan adamları "Ben de geleceğim," diye araya giren Asya durdurdu.

"Hiçbir yere gelmiyorsun, Ahmet sen de komisere haber ver!"

"Bana ne yapamayacağımı söyleyemezsin Mehmet!"

Sabri tükenen genç adam, arabayı çoktan çalıştırmış olan Yağız'a yetişmeye çalışırken kardeşine döndü. Hiç olmadığı kadar sakın görünse de bu çok yanıltıcıydı.

"Şimdi olmaz! Biz gidelim, ne olduğuna bakalım, onu alalım; söz sana haber vereceğim ama şu anda bizimle ge-

lemezsın, bir de seninle uğraşmayalım."

"Hadi artık bekleyecek zamanımız yok! Asya sen de biraz anlayışlı ol lütfen!"

Yağız'ın ikazıyla geride kalsa da gidemiyor olmaktan dolayı kızgındı.

"Gel, içeri geçip hazırlanalım ki bizi aradıklarında hemen çıkabilelim."

Sena'nın yumuşak sesine karşılık veren Asya, "Buna inanamıyorum, oraya gitmek Doruk'u görmek benim de hakkım!" diye çıkıştı.

"Tabii ki hakkın ama şimdi sevincimizi bununla bölmeyelim, eminim bizi birazdan ararlar."

"Allah'ım sana şükürler olsun!"

Asya nihayet gerçeği fark etmişti. Kâbus bitmiş, Doruk geri gelmiş, Asya da yeniden hayata dönmüştü.

Aşk böyle bir şeydi. Nedeni olmayan, niçinleri gereksiz, mazereti anlamsız ve çıkışı olmayan bir kaçıştı. Bir kaç anlık mutluluk için her şeyi unutmaktı.

Kimisinin tüm düşlerinin katiliyken aşk, bunu göze alabilmekti. Ya da aşk gidebilmekti bir daha asla dönüp de bakmamak üzere...

Oysa Asya artık şairin *Yanmak da olsa artık aşk ile yaşıyorum*, dediği gibiydi, yansa da aşkla yaşıyordu aslında.

Asya'nın "Sence Doruk beni affeder mi?" diye aniden sorması Sena'yı durdurmuştu. Kolundan çektiirdiği kadını bırakarak gözlerini yere dikti.

"Onu dinlemediğin, kendi acılarını her şeyden üstün gördüğün ve ateşe dokunmaktan korktuğun için mi?"

"Evet, yani kısaca bencilliğim için!"

"Sen yapabildiysen o da yapacaktır."

Doruk artık *hayatta bir insanın başına ne gelebilir ki* diye sormayacaktı. Kurtulmasına iki metreden az kalmışken kendinden geçmişti. Tahminine göre on saatten fazla ölü-mü bekler gibi uzanmıştı ki hatta öldüğünü bile düşün-müştü. Gözlerini açmak için kendini zorladığında çektiği acılardan dolayı cehennemin kapısında olduğunu san-mıştı.

Kaçıncı kere denediğini hatırlamıyordu ama gözleri-ni açmak için uğraş verdiğinin son seferinde yağmurun sesini duymuş ve cennete ulaştığına karar vermişti. Su-suzluktan ağzında büyüyen dili bu kararı vermesinde yardımcı olmuştu.

Can suyuna kavuşmak için ağzını açmış beklemiş ama değişen hiçbir şey olmamıştı. En nihayetinde aynı yağ-mur damlalarının tenine de değmediğini fark edince zor olsa da gözlerini açmayı başarmıştı.

Ölmediğini tam o zaman anlamıştı. Gece karanlıkta fark edemediği orman gün ışığında karşısında duruyor-du ve büyük ihtimalle de arkasında ulaşmaya çalıştığı yol vardı.

Tezini doğrulamak istercesine başını çevirmek için zor-ladığında hemen bir metre ötesindeki adamı gördü. İstem dışı olarak gülmeye başladığında aynı adamın “Kim var orada?” diye soran endişeli sesine çabucak kapamaya ça-lıştığı fermuarının gıcirtısı da eklendi. Doruk’un yağmur sandığı şey adamın çışiydi. Büyük ihtimalle uzun yol şo-förü olan adam ihtiyaç molası vermişti.

Ağlanacak haline gülmeye devam eden Doruk, “Yardı-mınıza ihtiyacım var,” diyerek adamın yanına gelmesini garantiledi.

Yardan kayarak inen adamın yüzünü nihayet gördü-ğünde Doruk artık kurtulduğunu biliyordu. Uzun süre-

dır volda olduğu belli olan şoför, uzamış sakalları ve güneşten kararmış teniyle oldukça ürkütücü görünse de o artık Doruk'un kurtarıcı meleğiydi.

"Sana ne oldu bilmiyorum ama başımı belaya sokmak istemiyorum."

"Hayır, bak başın belaya falan girmeyecek," diyen Doruk'un karnına saplanan ağrı nefesini kesiyordu.

"Yani dostum senin şu haline bakınca gördüğüm tek şey bela!"

"Nasıl görüldüğümün farkındayım ama gerçekten ben iyi bir adamım."

"Birilerinin seni bulmasını sağlarım."

Adam gitmek için arkasını döndüğünde yerinden kalkmaya çalışan Doruk acının verdiği güçle bağırdı. "Hayır, bak sana para veririm hem de çok fazla. Şu anda büyük ihtimalle beni arıyorlar ve sen kahraman olacaksın."

Ayağı havada kalan adamı ikna ettiğini o an anlamıştı. Birkaç saniye bekledikten sonra geri dönen şoför, "Tamam ama senin bu şekilde yolculuk yapman imkânsız, ölür kalırsın," diyerek kararını bildirdiğinde derin nefes alan, daha doğrusu almak için çabalayan Doruk başını arkaya yasladı.

"Burada kalırsam da ölürüm."

"Ambulans çağırmalıyız ama daha iyi bir fikrim var."

Belli ki paranın adını duyunca ganimetini kimseye emanet etmek istememişti.

Sonrası çok zahmetli olmuştu. Adının İsmail olduğunu öğrendiği kahramanı bulduğu iki tahtayı Doruk'un bel bölgesine sabitlemiş sonra da onu kolunun altından tutarak ayağa kaldırmıştı. Zorlu tırmanışlarının ardından kahraman İsmail kendi yatağını tırın arkasına sermiş Doruk'u da üzerine yatırmış ve iki saatin ardından yola çıkmayı başarmışlardı.

Kurtulduğunu birilerine haber vermek için can atan Doruk, tırın koca kapısı üzerine kapanmadan önce İsmail'e İstanbul sınırına girdiklerinde telefon etmesi gerektiğini söylemişti.

Bir kez daha sözünü yerine getiren kahramanı tırı durdurduğunda geldiklerini anlamıştı. Hayata yeniden *merhaba* demenin sevincini yaşayan Doruk, İsmail'in telefonunu eline aldığı anda kimi araması gerektiğine karar vermek için biraz düşünmüştü. Numarasını ezbere bildiği birkaç kişi vardı ama o seçeneklerini Yağız ve Asya arasında ikiye indirmişti. Neden bilmiyordu fakat tercihini Yağız'dan yana kullanırken kalbindeki kırıklığın omurgalarının baskısından mı yoksa başka bir nedenle mi olduğunu bilmiyordu. Fakat Yağız'la konuşurken arka fonda duyduğu Asya'nın çığlığı içini ısıtmıştı.

Çok geçmeden kamyoncu durağına vardıklarında tırın kapısı ikinci kere açıldığında bu defa onu karşılayan Yağız oldu.

"İlgiyi üzerine çekmekte senin kadar başarılı başka birini tanımıyorum," diye onu karşılayan can dostunun sesinde ve yüzündeki sevinci yeniden bayılmak üzere de olsa görebilmişti.

Sonrası hayal ile gerçek arası gibi bir şeydi?

İsmail'e söz verdiği ödülünden bahsettiğini, Yağız'ın hemen arkasındaki Ahmet ve Mehmet'i gördüğünü ve ışıkları yanıp sönen arabaları hatırlıyordu. Fakat o anlar için aklında kalanlarla sadece bu kadardı.

Şimdi ise yarım saatten fazladır komiser Saffet'e başından geçenleri ikinci kez anlatması yetmezmiş gibi zaten cevabım verdiği soruları yeniden yanıtlamaya çalışıyordu.

"Arabanın içine girdiğimde önce yalnızım sandım ama

kapıyı kapatınca arkamda biri olduğunu anladım."

"Nasıl anladınız?"

"Konuşmaya başladı!"

"Dikiz aynasından kim olduğuna baktınız mı?"

"Baktım ama göremedim, zaten kısa süre sonra araya uzandığını ve benimle oradan konuştuğunu anladım."

Komiser Doruk'un doğru söylediğini biliyordu. Çünkü mobeselerde gördükleri beyaz Renault da hep tek başınaydı.

"O halde üstünlük sizdeydi neden bir şey yapmadınız?"

"Yapamazdım çünkü Yaren'in üzerinde bomba vardı, onu riske atamazdım."

"Evet, çalışmayan bir bomba!"

"Ne?" diye sorarken inanmadı Doruk. "Çalışmayan mı?"

"Evet, çalışmayan. Psikoloğumuzun söylediğine göre çocuğu riske atmak istememişler. Gerçek bir bomba ama patlamamaya ayarlanmış."

Ne düşüneceğini bilemeyen Doruk daha fazla şaşırılmazdı.

"Çok enteresan öyle değil mi?"

"Bana mı soruyorsunuz? Daha önce hiç bu kadar akıllı ve yufka yürekli bir suçluyla karşılaşmadım."

"Yufka yürekli tabirini kullanmadan önce bana bir kez daha bakmanızı tavsiye ederim."

Kaşlarını oynatan komiser bu dava dosyası hakkında nasıl bir hüküm vereceğini bilmiyordu. Karşılarında ince planlar yapan ve planlarını hiç sekteye uğratmayan bir suçlu vardı.

İstediklerini almaya kalkışmadan önce ne kadar ciddi ve tehlikeli olduğunu kanıtlamaya çalışmış ve oldukça iyi

iş çıkarmıştı. Dersini layıkıyla yerine getirirken kimseye zarar vermemeye çalışmıştı. Doruk'a bu kadar sert davranmasının sebebi ise Saffet'e göre peşinden gitmesini engellemek içindi.

"Gerçi hıncını almak için kızımı değil de beni seçmesinden dolayı minnettarım."

"Sizin yerinizde kim olsa minnettar kalırdı. Peki, tek kişi miydi?"

"Anladığım kadarıyla benimle olan tekti ama hepimizin bildiği üzere en az iki kişi oldukları kesin."

"Size *tanıdık geldi mi* diye sormayacağım öyle olsa elimizdeki resme baktığınızda zaten söylersiniz, öyle değil mi?"

Komiserin imalı sorusundan bir şey anlamayan ama sorudan da pek hoşlanmayan Doruk, "Tabii ki öyle, bundan şüphemiz mi var?" diye sordu.

"Artık yok! Neyse, bu arada o resme benzeyen birkaç kişiyi bulduk onlarla ilgili araştırma yapıyoruz."

Komiser verdiği bilginin Doruk'ta nasıl bir tepki yaratacağını gözlemlemeye koyulmuşken eline hiçbir şey geçmedi. Kara gözleri şiddetle parlayan genç adam, "Umarım onlardan biridir ve umarım onunla beni bir kaç dakika yalnız bırakacak kadar iyi birisinizdir." dediğinde Saffet'in işi bitmişti.

Doruk, kızı için kendini feda etmeye hazır bir babaydı. "Sanırım baş başa kalmak için can attığınız adama, sizi döverken karşılık vermemenizin tek sebebi kızınızdı."

"Risk alamazdım. Ona el sürdüğümde kızıma bir şey olacak olması ihtimalini aklımdan çıkarmamaya çalıştım."

"Peki Doruk Bey, tekrar geçmiş olsun. Bir gelişme olursa sizi bilgilendiririz ama eğer sizin de aklınıza yeni

bır şey gelirse beni mutlaka arayın," diyerek çıkmaya hazırlanan adam son olarak da "Onları yakalayana kadar tehlike geçmiş sayılmaz," dedi.

Bugün, evden her zamankinden erken çıkmamın herhangi bir sebebi yok, aslında evden çıkmam için de bir sebep yok. Sadece mutluyum ve insanların arasına karışmak istedim. Fakat neden, onu henüz ben de bilmiyorum.

Arabama binip kontağı çalıştırdığımda ne yöne gideceğime aldırmadan sadece sürmeye başladım. Sahile inip çay içebilir ya da saatlerce arabayla dolaşabilirim.

Kararımı sonraya bırakıp sahil boyu yol almaya devam ettim. Aptal aptal sırtışımlı biliyordum ki az sonra beni kızdıracak ve yine kendimle amansız bir kavgaya tutuşacaktım. Vaktim varken biraz daha keyfimin tadını çıkartmak istiyorum.

Başarılı bir öğrenci ve işinde oldukça iyi biriyim. Ailemde sorun yok gibi, okuldu işti oydu buydu derken zamanla etrafımda hatırı sayılır derecede insan birikti. Ama benim hiçbirine tutku dolu bir bağlılığım yok! Ancak bu onların suçu değil çünkü onlar bunu bilmiyor. Sorun ben-de...

Çok sevdiğim ayakkabım, çantam, evim, dostum, arkadaşım, kedim köpeğim yok. Aslında hepsi var da olmak zorunda oldukları için varlar.

Dini inancım da yok! Ailem Müslüman... Ben bütün dinleri, mezhep ve inanışları araştırdım. Diyebilirim ki hiçbiri bana göre değil!

Önünden geçtiğim üçüncü sahil kafesini de gözüm tutmadı. Nasıl bir yer aradığımı bilseydim işim kolaylaşır. Ancak görünce anlayacağımı var sayıyorum.

Aslında sosyal bir insanımdır. Çıkar, gezer dolaşırım. Daha dün akşam oldukça kalabalık olan şirket yemeğindeydim. Ama zaten bu, benim görünen yüzüm.

Her insanın kimseyle paylaşmadığı, paylaşmadığı bir iç dünyası vardır. Yani görünmeyen öteki yüzü! *Benim her şeyimi bilir* sözü kadar saçma bir cümle daha yok. İnsan bazen kendinin her şeyini bilmiyor, başkası nasıl bilir? Üstelik hiç kimse bir başkasına ki bu başkasının kim olduğu hiç önemli değil her şeyini anlatmaz. Anlamayı ve anlatıp rahatlamayı sevenler vardır muhakkak ama onlar da adamına göre anlatır.

Rahatlıkla konuşabildiği sevgilisine iş yerindeki yakışıklı adamdan hoşlandığını söyleyemez, arkadaşına o yakışıklı adamdan bahseder ama neden sevgilisinin haricindeki adamları gözünün gördüğünü anlatamaz. Anlatırsa bile eksik anlatır. Hiç kimse kendindeki ve hayatındaki kusurları açık yüreklilikle ve yüksek sesle bir başkasına söyleyemez.

Sonunda hava serin de olsa denize sıfır olduğunu bildiğim çay bahçesinde durmaya karar verdim. Kararımda yerinden kımıldayan benzin ibresinin rolü çok fazlaydı.

Arabayı sağa çekip park ederken hiç sıkıntı yaşamadım. Çantamı alıp arkamdan arabayı kilitledikten sonra rotası belli yoluma koyuldum.

Çok yorucu bir insan olduğumun farkındayım. Yani ben beni çok yoruyorum. Her şey için karışık cümlelerden oluşan bir fikrim var. Ve oradan oraya uçuşan düşüncelerim.

Ailem, bana normal olduğumu empoze etmeye çalıştılar, aslında onlara göre de başardılar. Yani yirmi dokuz yaşındayım ve dışarıdan bakılınca fazla normalim. Fakat bilmiyorlar ki beni kendi egolarına harcadılar. Ergenliğimi tamamlamadan destek alabilseydim belki sevmeyi de öğrenebilirdim.

Üniversite yıllarında ailemden uzakta çektiğim sıkın-

tılardan sonra kendimi iyileştirmeyi, aslında gizlemeyi öğrendim. Evdeyken tek ilgi odağıydım, normal olduğuma inandırılmışım. Ama ergenlikten yeni çıkmış onlarca kişinin arasında hem normal olmayı başarmak hem de atıl duruma geçmek benim için kâbus gibiydi. Neyse ki sancılı onca günden sonra zor da olsa başardım.

Fakat böyle yaşamak çok daha zor!

Rol yapmak yerine bir şeyleri sevmek, âşık olmak, korkmak, pişman olmak istiyorum. Birine inanmak, güvenmek ve ona *her şeyimi* anlatmak istiyorum. Oysa benim içim bomboş bir kutu gibi.

Ah işte yine ağlama moduna geçtim...Beni gülümseyerek karşılayan garsona dil çıkarmamak için kendimi sıkıp çay ve tost siparişi vererek onu başımdan def ettim. Çantamdan sigaramı çıkarıp yaktım. Birazdan geçeceğini biliyorum.

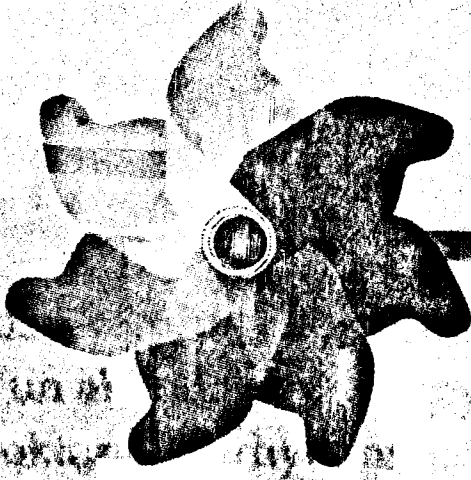
Sigaranın beni öldüren dumanını yavaş yavaş içime çekerken gözlerimi kapatıp zihnimi boşaltmaya odaklandım. Bir gün ben de âşık olacak, deli gibi sevecek ve tutkuyla bağlanacaktım. Buna inanıyorum... İnanmak istiyorum...

Sigaramı ben mi içtim rüzgâr mı bilmiyorum ama bittiğini anladığımda gözlerimi açtım.

Açar açmazsa onu gördüm. Tam karşımdaki masada sırtı denize yüzü bana dönük olan onu! Ve o an hissetmek istediğim tüm duyguları onun bana yaşatacağını anlamıştım. Öyle güzel gülüyor öyle içten bakıyordu ki her bir hücrem yerinden oynadı.

Hiç tereddüt etmeden gülümseyişimle ona hoş geldin dedim.

O da bana aynı şekilde gülümseyerek hoş buldum dedi.

Sevgi

Selvi Boylum Al Yazmalım'ın dediği gibi: Sevgi neydi?
Sevgi iyilikti, dostluktu, sevgi emekti...

Sevgi; onun için yaşamak, onun için ölmekti.

Bence sevgi en güzel, en zararsız ve sahip olması en kolay
duygudur. Ama bir o kadar da kırılgan ve alıngandır.

İnsanoğlu doğarken kalbinde herkese ve her şeye yetecek
kadar sevgiyle doğar ve onu büyüdükçe dağıtır. Almasını
bilersen vermesi kolaydır.

Bölük pörçük de olsa sabahın ilk ışıklarına kadar uyumayı başaran Doruk'un aklındaki hiçbir şey tam değildi.

Yanına gelen doktoru hatırlıyor olmasına rağmen adamın nöbetçi hemşireye verdiği talimatların tek kelimesini bile anlamamıştı.

Yağız'ın onu fırçaladığını da hatırlıyordu ama maalesef onun sözlerinin her kelimesini duymuş ve anlamıştı. Ahmet'in onunla dalga geçmesine izin vermiş olsa da yataktan kalktığı anda hepsini ona ödetecekti. En önemlisi Asya'nın da geldiğini biliyordu, fakat o hiç konuşmamıştı. Elini tutmuş, ince parmaklarını alnında gezdirmiş ancak ağzını açmamıştı. Bir şeyler söylediyse de Doruk duymamıştı. İşin kötü yanı; Asya'dan geriye kalan nergis kokusunu hâlâ alabiliyor, dokunuşlarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu.

Bunlar gecenin iyi yanlarıydı. Bir de gördüğü kâbuslar vardı. Her defasında kendini başka birinin içinde buluyordu. Mesela kaçmaya çalıştığı ormanda veya Yaren'i bulmak için dönüp durduğu karanlık sokaklarda...

Fakat az önce Üsküdar'daydı. Kulaklarını kapamış evdeki kalabalığın ağıtlarını duymamak için uğraş veriyordu. Gelen geçenin başını okşayıp ona acıyan gözlerle bakmalarına hissettiği öfke taptazeydi. Ne var ki bu bir rüya ya da hayal değildi. Geçmişte kalan ancak şimdi, Doruk'un zayıf anını bulmuşken yakasına yapışan kötü anılardan biriydi sadece.

Oraya geri dönmek istemeyen adam, uyanık kalmak için mücadele verse de başarılı olabileceğini sanmıyordu.

Kendini yataktan kalkacak kadar iyi hissediyor olmasına karşın önlenemez şekilde uykusu vardı. Göz kapakları kapanmak için direnirken Doruk'un onları kıpırdatacak kadar bile hali yoktu. Belki de direnmekten vazgeçmesi gerekiyordu.

Aklından geçen son düşünceyle o da öyle yaptı. Kendini uykunun rahat kollarına teslim etmeden az önce yapabildiği kadarıyla odanın içindeki havayı kıymetlendirip nergis kokusunu içine çekmeyi ihmal etmedi.

Dışarı çıkıp arkadaşlarıyla oyun oynamayı deli gibi istemesine rağmen o, elindeki kitabı okumaya çalışıyordu.

Daha sekiz yaşındaydı, okumayı geçen sene öğrenmiş olsa da hâlâ zorlanıyordu. Ancak beş gündür sokağa çıkmamasının amacı ders çalışmak için değil, solmaya yüz tutmuş annesini yalnız bırakmamak içindi.

Doruk, aslında hastane odasında uyuduğunu ve bu sanrının bir hayalden ibaret olduğunu biliyor olmasına rağmen annesini kaybetme korkusunun nasıl canını yaktığı hissedebiliyor, evdeki ağır hastalık ve ilaç kokusunu duyumsatabiliyordu.

"Yağız seni bekliyor, neden dışarı çıkıp onunla oynamıyorsun?" diye soran kadın oğluna gülümsemeye çalıştığı anda Doruk da annesine aynı biçimde karşılık verdi.

Genç anne bugün kendini iyi hissediyor olsa da yüzündeki solgunluk onun olduğundan daha kötü görünmesine sebep oluyordu.

Doktor daha dün, iyiye gittiğini söylemişti. Hâlâ umudu vardı...Oğlunun büyüdüğünü, onun mutlu ve iyi olduğunu görmek istiyordu. Hastalığı ve vefasız kocasıyla mücadelesi bu yüzdendi. Hayatta kalmak için başka bir gayesi yoktu.

Pencerenin altındaki koltuğa tünemiş, elindeki kitabı okur gibi görünmeye çalışan ama aslında dışarıda oynayan arkadaşlarını seyreden oğlunun yanına gidip oturdu. Kollarının arasına aldığı Doruk'un başını göğsüne yaslayıp onu doyasıya öptü. Yufka yürekli oğlunun onu yalnız bırakmak istemediği için evde kalmasına daha fazla izin veremezdi.

"Hadi bakalım, ayakaltında dolaşma da ben de rahat rahat temizlik yapayım."

"Yemek de yap anne, sonra babam evde istediği yemeği bulamayınca çok kızıyor."

"Tamam, ikinizin de en sevdiği şeyleri yapacağım."

Kitabını sehpanın üzerine bırakan Doruk, sıska kollarını annesinin beline doladı. "Biraz daha büyüdüğüm zaman babamın sana vurmasına izin vermeyeceğim."

Yanağından süzülen yaşlara engel olamayan kadın kendi için değil, oğluna yaşattıkları için ağlıyor yine de isyan etmemeye çalışıyordu.

Annesinin ağladığını fark eden Doruk, başını kaldırıp kadının yanaklarındaki yaşları minik parmaklarıyla sildi. "Ağlama anne!"

"Seninle gurur duyuyorum, sen çok iyi bir çocuksun. Benim için mutlu ol, hep gül! Tamam mı?"

"Tamam anneciğim!"

"Hadi bakalım, o zaman doğru dışarı!"

Kocaman gülümsemesiyle annesini öpen Doruk, "Seni seviyorum anneciğim," deyip kendini dışarı atmış ve yeniden çocuk olmuştu.

Ne yazık ki, bunun son anne deyişi, annesini son öpüşü ve son görüşü olduğunu bilmiyordu. Eğer bilseydi, sığındığı kucaktan asla ayrılmazdı.

Ayakkabılarını giyip çıkmaya hazırlanan çocuğa *dur*

diye bağırmak isteyen Doruk yapamıyordu. Ne kadar uğraşsa da sesinin çıkmasını başaramıyordu.

Netesi boğazında düğüm düğüm olmuşken hiçbir şey yapamamış, ardından kapıyı örtüp çıkan çocuğun geri dönmesini sağlayamamıştı.

Onun için, annesi için ve yaşayamadıkları için isyan edip ağlamanın bu saatten sonra bir işe yaramayacağını bilse de kendini engelleyemiyor, her şeyden habersiz sokığa ulaşan çocuk için üzülmüyordu.

Doruk, artık yapabileceği bir şey olmadığını tekrar tekrar hatırlattı kendine ve gittiği yerden geri dönmeye çalıştı. Bu, geçmemiş ama geçmişte kalmış bir anıydı sadece.

Eline değen sıcaklığın içine işlemesiyle gözlerini açmayan ama uyanan Doruk, gittiği yerden geri dönebildiği için mutlu olsa da buruktu. Güzel annesinin dokunuşlarındaki sevgi hâlâ sıcaklığını korurken onunla biraz daha birlikte olmayı isterdi.

Yeniden uykuya dalmamak için bedenindeki ağrıların onu ele geçirmesini ve düşüncelerini istila etmesini diledi. Ağrıları şimdilik dayanamayacağı kadar çok değildi ancak aldığı ilaçların etkisinin iyice azalmasıyla birazdan inlemeye başlayacaktı. Ya da zaten inliyordu.

“Hemşireyi çağırmamı ister misin?” diye soran sesi duyduğunda uyumaya devam ettiğini ve nihayet kâbuslardan kurtulup güzel bir rüya gördüğünü düşündü.

Sesin sahibi, ısrarla sorusunu yenilemeye devam edince bunun bir rüya olmadığını anladı.

Asya... Onu çok özlemişti!

Zorlansa da ikinci denemesinde gözlerini açmayı başardı. Üzerine doğru eğilmiş, endişeyle ona bakan genç kadınla yüz yüze geldi.

Yorgunluktan gözleri kızarmış, yüzü bembeyaz ol-

muştı. Asya'ya çok yakışan mavi eşofmanı bile bu defa onu kurtaramamış, bitkinliğini gizleyememişti.

Bir süre hiç konuşmadan sadece onu seyretmekle yetindi.

Gece boyunca tenine değen dokunuşlar ve nergis kokusu hayal değil, gerçektir. Asya'ya haksızlık ettiğini bilse de şaşırmişti.

Dudaklarını diliyle ıslatan Doruk, ağzından çıkacak kelimeleri söylemeden önce bir kez düşündü.

"Sen gece... yanımda mı kaldın?"

"İnanmayacaksın ama hem de tüm gece."

"Teşekkür... ederim."

Onu duymakta zorlandığı belli olan Asya, biraz daha yaklaştı. Yüzündeki gülüş ne kadar da sahteydi.

"Bence teşekkür etmek için acele etme. Beni çok korkuttuğun için hazırda bekleyen gazabım var, onu sonraya saklıyorum."

"Ahh... Sen de beni korkutuyorsun!"

"Korkmalısın zaten! Ağrın çok mu, hemşire çağırayım mı?"

Endişeli gözlerle ona bakan Asya'yı biraz da merakta bırakmak için hemen cevap vermedi. Önce yüzünü buruşturan adam, "Hayır, dayanabilirim," dedi.

"Peki, su falan vereyim mi?"

Asya şimdi de telaşlanmış, Doruk'sa bundan keyif almıştı.

Arada durup *ah* diye inlemesi işe yaramış, Asya bu sefer de onun için kaygılanmıştı. Olduğundan daha hasta ve ağrılar içindeymiş gibi davranarak yanlış yaptığını bilse de bundan sapkınca bir zevk alıyordu.

Tüm bel bölgesi sarılı olan Doruk'un sadece omuzları ve kolları çıplaktı. Sol gözünün hemen üzerindeki yara

pansuman edilmiş ancak beyaz bez hafif de olsa kanlanmıştı. Çenesinin sol yanı şişmişti. Esmer tenine rağmen mor renk göze çarpıyordu. Bakınca iyice hırpalandığı belliydi ve bakını korkutabilecek kadar kötü görünüyordu. Ancak aldığı darbeler yüzünden zedelenmiş kaburga kemiklerinden sadece bir tanesinde ciddi bir sorun vardı, onun da hasarı ameliyata gerek kalmayacak kadardı. Ağrısı olması çok normaldi ama asla onun yansıtmaya çalıştığı kadar değildi.

“Dayak yediğim için hastaneye... düştüğüm bir duyulursa... ahh... rezil olurum.”

“Ne demek rezil olurum? Lütfen Doruk, şu egonla vedalaş artık!”

“Neden ki? Ben onu seviyorum!”

“Tamam da kabul et, sen artık iki çocuk babası bir adamsın...”

Çocukların konusu açılmışken kızına duyduğu özlemi bastıramayan Doruk, “Yaren’i ne zaman görebilirim?” diye sordu.

Genç adamın ani sorusuyla yatağın ucuna oturan Asya yeniden eline dokunup şefkatle sıktığında şaşırma sırası ona geçmişti.

“Doktor bugün çıkma ihtimalin olduğunu söyledi. Eğer çıkarsan seni burada, bu halde görmelerindense evde görmeleri daha iyi olur diye düşündüm fakat yok dersen de getiririm tabii.” Asya tüm yorgunluğuna rağmen içtenlikle ona gülümsediğinde Doruk kalbinin duracağını sandı.

“Eve derken, ben otelde kalıyorum!”

“Seni villaya götüreceğim ve iyileştigiğine emin olana kadar sana orada ben bakacağım.”

Kaşlarını çatmaya hazırlanan Doruk, alnına saplanan

acıyla gerçekten inlediğinde Asya yerinden fırladı.

“Ne oldu? Yok, ben hemşireyi çağırayım sana bir ağrı kesici yapsın.”

“Dur dur dur!”

Geniş odayı çoktan yarılamış olan kadın durup yüzünü ona döndü. Dişlerini sıkıan Asya, söylemek istediklerini bir kenara bırakıp “Belli ki canın acıyor, neden inatlaşıyorsun?” derken bu bir sorudan çok uyarıydı.

“Hemşirenin beni bu halde görmesini istemiyordumdur belki!”

Dudakları ince bir çizgi haline gelen Asya’nın kızgınlığı Doruk’u neşelendirmişti. Kızmak bu kadına gerçekten yakışıyordu.

“Eminim seni böyle de beğenecektir.”

“Evet, ama önce su istiyorum.”

Hiç itiraz etmeyen Asya aceleyle geri dönüp bardağı suyla doldurdu. Önce yatağın baş tarafını tek düğmeye basarak kırk beş derecelik açığa getirdi. Kolunu Doruk’un başının altına koyup bardağı suyu içmesi için adamın dudaklarına yaklaştırdı.

Sadece bir yudum! Tüm o telaşın ardından Doruk sadece bir yudum su içmişti.

Bardağı yerine koyan Asya, aklından geçenlerle ilgili yorumda bulunmadı. Yeri değildi fakat kesinlikle geri dönüşü olacaktı.

Yan gözle takip ettiği Asya’nın sakinleşmesini bekleyen Doruk, “Yatağı biraz daha kaldırır mısın?” diye sorarken arada inlemeyi de ihmal etmedi. Şansını zorladığının farkındaydı ancak bu oyundan aldığı keyif onu kışkırtıyordu.

Az önce düşündüklerini geride bırakan Asya, yatağın kumandasını alıp düğmeye bastı.

“Ah çok oldu, canım acıyor.”

“Çok özür dilerim, çok özür dilerim.”

Çektiği ağrıdan dudaklarını ısırıyormuş gibi duran Doruk, kafasını pencereye doğru çevirdiğinde tek amacı kahkahasını engellemekti.

“Bu da çok düz oldu. En iyisi eski haline getir.”

“Tabii ki!”

Genç kadının yüzündeki sıkıntılı tebessümle artık durması gerektiğine karar veren Doruk, istemese de oyunu bir kenara bıraktı. Gerçeğe dönmenin zamanı gelmişti.

“Bana Yaren’in başına gelenlerden bahseder misin? Ne anlatıyor, çok incinmiş mi?”

“İşin tek güzel yanı da o, Yaren çok iyi,” diyen Asya’nın dilinde acı bir tat, yüzünde ise yarım bir gülümseme vardı. “Örümcek Adam’la birlikte saklambaç oynadığına inandırılmış...”

Yaşananları anlatmaya devam eden Asya’nın göz ucu- na değen yaşları gören Doruk, uzanıp onları silme iste- ğiyle savaş verse de genç kadının sözünü kesmedi.

Yaren’in iyi olmasına çok sevinmişti, konu hakkında daha detaylı bilgileri almak için sorabileceği başkaları vardı ancak duydukları merakını kabartmıştı.

Bugüne kadar, başlarına bu kadar çorabı örenin kim olabileceğini detaylıca hiç düşünmemişti. İsteddiği tek şey, o lanet olasıca parayı verip Yaren’i geri almaktı. Fakat şimdi, kızını bir çantaya tıktıran adama içlerinden ki- min yardım ettiği ile ilgili bir fikri vardı. Hatta diyebilirdi ki neredeyse emindi.

Son olarak Yaren’in pedagoğla görüşmesini anlatan Asya, sözlerini bitirdiğinde hâlâ yatağın ucunda ayakta dikiliyordu. “Sadece kızımızı değil oğlumuzu da doktora götürmeye devam edeceğim. Biliyorsun Yaren’in yoklu-

ğunda Yağız çok mutsuzdu. Şimdi de gölgesi gibi sürekli peşinde. Sanırım yeniden gitmesinden korkuyor."

Kızımız ve oğlumuz mu?

Aklındaki tüm düşünceleri bir kenara bırakan Doruk, Asya'nın bilerek ve isteyerek sarf ettiği bu iki değerli kelimeye odaklandı. Bugüne kadar hatta genç kadın hamileyken bile ısrarla çocuklarım deyip duruyorken şimdi... Bunun ne anlama geldiğine karar veremeyen Doruk, "Sen bana kur mu yapıyorsun, dağ keçisi?" diye sorarken gerçekten merak ediyordu.

Doruk'un sorusu Asya'yı gafil avlamıştı. Birkaç saniye olduğu yerde donup kalmasına sebep olduysa da hemen toparlanmak için üstün bir çaba gösterdi. Elinde çevirip durduğu kumandayı bıraktı. Çenesini kaldırıp gözlerini süzdü.

"Neden bana dağ keçisi deyip duruyorsun?"

"Keçi inadın olduğu için, dağ keçileri gibi sen de iki tane birden doğurduğun için. Bana kur mu yapıyorsun?"

"Bilmem yapayım mı?"

"Bana zaten yapıyormuşsun gibi geldi!"

"O zaman yapıyorumdur!"

"Bana acıyor da olabilirsin!"

"Evet, o da olabilir!"

Kafasını iyice yastığa gömen Doruk, "İlla her şeyimizin zor olması mı gerek?" diye sordu. "Evet veya hayır, bizim için o kadar mı zor?"

"Unuttun mu, biz buyuz!"

"Sen bana kesin kur yapıyorsun."

Asya bu defa yarım adımlarla ilerleyip Doruk'un yanına varana kadar gözlerini adamın yüzünden hiç ayırmadı. Kollarını kournunda birleştirip başında dikildi.

"Hayır, aslında sana kur yapmıyorum," dedi Asya du-

ruşunu hiç bozmadan. “Senin bana kur yapman için b...
an önce iyileşmeni sağlamaya çalışıyorum.”

Doruk’un midesine saplanan kör bıçak onu ikiye ayır-
mak için mücadele verirken konuşması çok zordu. Asya,
sebebi her ne olursa olsun pes etmiş gibi duruyordu. Genç
kadının kaçırmadığı gözlerinden, Doruk’un en derinleri-
ni görmek için uğraşan bakışlarından bunu anlayabiliyor-
du. Ama çok geçti, bunca acıdan sonra çok geç kalınmış
bir farkındalıktı bu! Kayalıklarda işittiği o sözleri Doruk
kolay kolay unutabileceğini sanmıyordu.

“O zaman işe karnımı doyurmakla başlayalım, çok
açım.”

Dudaklarını büzen Asya’nın beklediği cevabın bu ol-
madığı belliydi ama yine de rengini belli etmemeye ça-
lıştı.

“Ne yemek istersin?”

“İki tane karışık tost ve bir ayran harika olur.”

Çizgi haline gelen dudaklarıyla gülücük saçmaya de-
vam eden Asya, “Tamam,” dedi. Dolabın içindeki çan-
tasından cüzdanını almak için hareketlendiğinde Doruk
onun gerildiğini görebiliyordu. Ne var ki bu konu hak-
kında konuşmaya hazır değildi. Akli fazla karışmıştı. Şu
anda sağlıklı düşünebileceğini hiç sanmıyordu ve artık
yeni hatalar istemiyordu.

Bir de gönül işlerini bir tarafa bırakıp artık gerçek so-
runlarıyla ilgilenmeliydi. Kafasının içinde uçuşan varsay-
ımlar ona başka şans tanımıyordu.

Soğuk rüzgârların estiği odada bir anda “Uyanmışsı-
nız bile!” diyen Sena’nın sesi çınlayana kadar ikisi de bir-
birine bakmaya cesaret edememişti.

Sena ise ona yöneltilen bakışlardaki yoğunlukla bir
ayağı havada donup kaldı. “Eee ben Asya’ya arkadaşlık
edebilmek için gelmiştim ama gidebilirim de!”

“Hoş geldin, girsene!”

Zaten gitmeye niyeti olmayan Sena, Doruk’un çağrısı ile elindeki bavul büyüklüğündeki çantayı geniş duvarın önündeki koltuğun üzerine bırakırken “Peki,” dedi ve önce Asya’yı ardından da hasta yatağının yanına geçip Doruk’u öptü. “Gayet iyi görünüyorsun, bence seni kaldırıp Asya’yı yatıralım!”

“Yok ya çok ağrım var, sanırım kaburgalarımın yarısı kırık, nefes alamıyorum.”

“Sana hemşireyi çağırırım diyorum ama inat ediyorsun!”

“Yok ya geçer birazdan.”

“Hem mızımız hem inatçı!” diye çıkışan Asya, kafeye inmeden önce banyoya girdi. Ne kadar kötü görüldüğüne, Doruk’un karşısında ne halde olduğuna bakmak istedi. Aynaya son baktığından şu ana kadar ne kadar zaman geçmişti onu bile hatırlamıyordu.

Sena’dan makyaj malzemesi istemeye niyetlendiyse de gururu ona geçit vermeyince o da elindeki imkânları kullanmaya karar verdi.

Asya’nın görüş mesafesinden çıkmasını bekleyen Sena, Doruk’u omuzundan dürtüp gözlerini devirdi. “Tamam, biraz nazlanmana izin veriyorum ancak abartma lütfen.”

“Günahımı alma!”

“Sen de günaha girme!”

“O zaman sen de aslında neden geldiğini söyle.”

“Serra’ya ulaşamıyorum, gelişmeleri haber vermek için tüm gece aradım onu. Yani zaten onun aramaması yeterince garipti bir de telefonları kapalı olunca dayanamadım, sabah evine gittim ama ne ondan ne de arabasından eser yoktu.”

Hiç bekletmeden cevap veren Sena'nın zaten anlatmaya ihtiyacı vardı. Çok endişeliydi ve endişesini biriyle paylaşmazsa çatlayacaktı.

"Çok emin değilim ama buraya da gelmedi, saat kaç?"

"Sekiz buçuk, evine gittiğimde sekizdi, yani Serra'nın uyandığı saatin çok sonrası."

"Belki villadadır."

"Yok, Tanem'le konuştum; kavgadan sonra oraya hiç gitmemiş. Üstelik Osman baba ile Şükran anne gelmiş, yani kesin orada olması gerekirdi."

İyice meraklanan Doruk, "Ne kavgası?" diye sordu.

"Sen yokken bazı şeyler oldu!"

"Bence bunları konuşmanın ne yeri ne de zamanı!" diyen Asya, kıstığı gözleriyle Sena'ya *hele bir söyle* der gibi bakıyordu.

Elini yüzünü yıkamış saçlarını da toparlamış olan genç kadın biraz daha iyi görünüyordu. Ancak hâlâ çok yorgun ve bitkin duruyordu. Onu da deliksiz on iki saat uyumadığı sürece örtmesi mümkün değildi.

"Ben yokken Serra'nın ortallardan kaybolması için ne olmuş olabilir ki?"

"Kim kaybolmuş?"

"Serra'ya ulaşamıyorum; telefonu kapalı, evinde yok, arabası yok. Bugün cumartesi, şirkete de gitmemiştir."

"Birinin canı sıkılmış, salonunu değiştirmek istemiştir."

"Sen bu açıklamana inanıyorsan ben de inanıyorum!"

"Bir saniye ya başımı döndürdünüz. Asya, açlıktan ölüyorum, tostlarımı almaya gitsene."

Asya iması çok açık şekilde "Gitsene?" diye tekrarladı. "Tabii ki gidebilirim!"

Çıkmadan önce Sena'ya çeneni kapalı tut bakışı atan

Asya'nın kapıyı ardından kapamasını bekleyen Doruk, hiç bekletmeden muhatabına döndü. "Neler oluyor?"

Sena önce derin bir iç çekti. Nasılsa öğrenecekti, o yüzden söylemekte sakınca görmedi.

"Senin ortadan kaybolmanın şüpheli bir durum olduğunu söyleyen polisin haklı olabileceğini düşünen Serra'ya Asya tokat attı."

Doruk duyduklarıyla katıla katıla gülmeye başladığında göğsüne saplanan ağrılar sesinin boğuk çıkmasına ve karnına sancılar saplanmasına neden olsa da kendini durduramıyordu. Hayatında daha önce hiç bu kadar komik bir şey duymamıştı.

"Polis benden şüphelendi, Serra onlara hak verdi, Asya onu dövdü. Vay be, epey bir eğlence kaçırmışım."

"Hiç komik değilsin."

"Ama bu anlattıkların çok komik! Sence değil mi? Yoksa sen de mi onlara inandın?"

"Tabii ki hayır! Aslında Serra da inanmadı, onun tek amacı yaşananlara tepki göstermekti ancak her zamanki gibi tepkisinde fazla ileri gitti."

Doruk, bir de Saffet'e güvenmekten bahsediyordu. Ortaya bu kadar komik bir iddia atan adama nasıl güvenecekti?

Kızı sağ salim geri dönmüş olabilirdi ancak bu, hayatlarını cehenneme döndürenleri rahat bırakacağı anlamına gelmiyordu. Şu andan itibaren de artık Saffet'e güvenilemezdi. Komiserin eksikleri çok fazlaydı. Mesela hiç birine ya da en azından kendine bir kız çocuğu bir hafta boyunca nasıl kandırılmış ve tatmin edilmişti diye sormuş muydu?

"Avukata ne oldu?"

Sormasa rahat edemeyecekti. Doruk emin değildi an-

cak tüm sorularının cevapları ikizlerle çok fazla vakit geçiren o adama çıkıyordu. Belki geçerli sebeplerinden dolayı onu sevmediğinden sürekli olarak suçlu onu görüyordu ya da zaten aradıkları kişi oydu.

“Ya bak,” diye söze başlayan Sena yatağın hemen yanı başındaki koltuğa oturdu. Anlaşılan genç adamın eksik sorusunu yanlış anlamıştı. “Aslında Metin hiç kimseydi. Biz bu konuda Asya’ya çok baskı yaptık, yani ona bir şans vermesi için. Sanırım o da senin canını acıtabilmek, kendini sana kanıtlayabilmek için onu kullandı.”

“Ben onları gördüm! Asya başını adamın omuzuna yaslamış teselliyi onda arıyordu. O yüzden bu gereksiz açıklamalara gerek yok.”

“Her ne gördüysen yanlış gördün ya da yanlış yorumladın. Bunca olay sırasında neden Metin ortalıklarda yoktu? Ben sana söyleyeyim çünkü Asya onu istemedi. O en baştan beri hep seni istedi sadece nasıl istemesi gerektiğini bilemedi.”

Evet, Doruk bir ara avukatın yokluğunu fark etmişti. Fakat neden diye sorgulamamıştı. Bir sürü nedeni olabilirdi ve o gidip en olmayacak olanı seçebilirdi.

Peki, şimdi ne yapacaktı? Vazgeçtiği kadın için yeniden mi savaşıacaktı?

Doruk’un aklından geçenleri anlayıp kararsızlığını fark etmiş olan Sena adamın elini tuttu. “Bak, ne yapalım biliyor musun? Asya ile konuş, onu bir dinle sonra sen de kendini anlat ona!”

“Bunca yaşanandan sonra biraz geç kalmadık mı?”

Dudaklarını büzüp kollarını koynunda birleştiren Sena, kendini okul kürsüsünde gibi hissetti. “Hım... Sen de haklısın. Yani bu sefer de sen vazgeç! Sonuç olarak, bir araya gelip mutlu olmak gibi sıkıcı bir eylem yerine birbirinizle inatlaşıp ikinizin ayrı ayrı üzülmesi çok daha

eğlenceli olur. Çünkü ortada affedilmeyecek çok büyük hatalar var.”

Gözlerini deviren Doruk sessiz kalmayı seçti. Asya'ya olan aşkının büyüklüğünden dolayı ondan vazgeçmişti. Ve yine o aşkın büyüklüğünden dolayı her şeyi unutamaz mıydı?

“Serra burada olmadığına göre ben de gideyim. Onu bulmadan içim rahat etmeyecek.”

“Mehmet'e haber vermeyi denedin mi?”

Çantasını omuzuna asan Sena, derin bir iç çekip omuzlarını düşürdü.

“Önce ben bir paniklemediğime emin olayım sonra haber veririm. Yani kafasını dinlemek için bir yerlere gitmiş de olabilir.”

Geldiğinde olduğu gibi Doruk'u öpen Sena, “Asya'ya acil çıkmam gerektiğini söylersin, şimdi bana onlarca şey sorar!” dedi ve çıkmadan önce ekledi. “Sen de iyi düşün.”

Asya ve onunla ilgili kurduğu hayaller artık eskisi kadar aklına uğramıyordu. Ya da uğramasına geçit vermiyordu.

Nasıl verebilirdi ki? Doruk uçurumun kenarındaydı ve kendini aşağıya bırakmak için kollarını açmıştı. Pes etmiş kendine yenilmişti. Aynı şeyleri bir daha yaşamayacağına nasıl emin olabilirdi?

Asya, aldığı siparişleri ile yanma gelene kadar düşünen ama hiçbir yere varamayan Doruk, onu gördüğü anda olayları akışına bırakmaya karar verdi. Su akar yolunu bulurdu!

“Doktoruna da uğradım, birazdan muayeneye gelecek.” Doruk'un sessizliğini fark etmeyen Asya, tostları tepsiye yerleştirip genç adamın kucağına bıraktı. “Sena gitti mi?”

“Acil işi varmış.”

“Umarım Serra’dan haber alınca beni aramayı akıl eder!”

“Belki de onu sende aramalısın!”

Hayretle bakan genç kadının gözleri büyüdü. Adama saçmaladığını söylemeyi çok isterdi ama onun yerine “Belki sonra ararım,” dedi sadece.

Kucağındaki tepsiyi yok sayan Doruk iyice arkaya doğru gömüldü. Su kaybından dolayı gece ona verilen serum midesini bulandırmıştı. Ancak bunu Asya ile paylaşmak niyetinde değildi.

“Neden yemiyorsun?”

“Nasıl yiyebilirim? Eşek sudan gelinceye kadar dayak yedim, kolumu kaldıracak halim mi var?”

Asya *sorun yok* diyen tavrıyla “Tamam, ben sana yediririm!” diyerek yatağın kenarına oturdu.

Küçük parçalara ayırdığı ekmeği Doruk’un ağzına götürürken titreyen parmakları genç adamın dikkatinden kaçmadı.

Asya’nın parmak uçları dudaklarına değdiğinde yutkunan genç adam, bunun Asya’dan çok kendine ceza olduğunu fark etti.

“Bana hiçbir şey borçlu değilsin, o yüzden bana böyle iyi davranmana gerek yok!”

“Sen her ihtiyacım olduğunda benim yanımdaydın, şimdi sıra bende!”

Bu, Doruk’un almaktan korktuğu cevaptı. Ne Asya ne de kendi değişmediği sürece ikisinin bir araya gelmesi mümkün değildi. Onlar bir elmanın iki yarısı olamazdı, onlar siyah ve beyazdı.

“Doydum, teşekkür ederim, izin verirsen uyumak istiyorum.”

Gözlerini kapatan genç adam için bu gösteri artık bitmişti.

Kucağındaki tepsiyi masanın üzerine bırakan Asya, çok zorlu bir konuşmaya hazırlanıyordu. Yeniden Doruk'un ayakucuna oturup elini tuttu. Elleri soğuktu ama dokunuşları sımsıcaktı.

"İkimiz için bir şeyler yapma sırası bende! Ama baştan söyleyeyim; ben senin gibi sabırlı biri değilim, kaba kuvvete başvurabilirim."

"İkimiz için ne gibi şeyler yapmayı planlıyorsun?"

Gözlerini hâlâ açmamış olsa da Asya'nın dokunuşuna karşılık veren Doruk en azından artık uyumak istiyormuş gibi davranmıyordu.

"Daha ne yapayım? Sabahtan beri tüm kaprislerini çektim!"

"Hastayım ben!"

"Hasta değilsin, dayak yedin ve doktor muayenesinden sonra çıkabileceğini söyledi. Tek ihtiyacın olan bir ağrı kesici!"

Gözlerini açıp güçlü bir ifade ile Asya'ya bakan Doruk, "Ne oldu Asya? Ne değişti?" diye aniden sordu. Genç adamın tek derdi mutluluktı. Asya'nınkinin ise ne olduğunu hâlâ kestirememişti.

"Ben değiştim. Dert sandığım şeylerin aslında dert olmadığını öğrendiğim şu bir haftada değiştim. Bomboş hayatımda kendi cesaretsizliğimin bedelini soyadima yükledim, her şeye sahip olmaktan şikâyet ettim." Asya'nın titreyen sesi az sonra dökeceği yaşların habercisiydi. "Oysa şimdi acı neymiş, dert neymiş öğrendim."

"Asya, ben seni o zaman da anlamıştım şimdi de anlıyorum ama ne değişti sorumun cevabı hâlâ yok!"

"Her yol tek başına aşılmazmış, oysa ben o yolda tek

başına olmayı seçerek ilk hatamı yaptım. Ancak sen başa-
rı demektin ben ise tam bir fiyaskoydum. Senin için bizim
için mücadele edemezdik, kendime olan güvensizliğim
bana müsaade etmezdi, etmedi de. O yüzden yalnız ka-
lıp kendimi, başta sana olmak üzere herkese kanıtlamak
istedim.”

Dikkatle onu takip eden Doruk ikisinin birleşmiş el-
lerine sabitlediği bakışlarını kaldırmadan “Peki, değişen
ne Asya?” diye ısrarla sordu.

Yutkunmaya çalışan Asya’nın nefesi boğazında kaldı.
Doruk gibi süslü lafları yoktu, onun kadar özgüveni ise
zaten hiç olmamıştı. Bu sorunun gerçek cevabını verirken
hata yapma olasılığı çok yüksekti.

“Sabrina polise ifade verdi ama ondan önce seni ger-
çekten kaybetmekle yüz yüze geldiğimde kendimden
kaçamadım. Sabrina’nın söylediklerini bilmeseydim de
gittiğim yolları geri dönüp eğer kabul edersen sana yine
gelecektim.” “Ya o gün bana söylediklerin ve Yağız’ın evi-
nin bahçesinde o adamın omuzunda aradığın teselli?”

Boğazında düğümlenen nefesini yutmayı başaran
Asya, gözlerinde biriken yaşları da onunla birlikte serbest
bıraktı.

“Öğrendiğim tek bir şey var; AŞK insana önce büyük
laflar ettiriyor, sonra da dönüyor o laflar senin canını acı-
tıyor.” Kafasını önüne eğen Asya, “Ben senin canını yak-
mak istedim. Kendimi sana ispatlamak istedim. Hiçbiri
gerçekten inanarak yaptığım ve söylediğim şeyler de-
ğildi.”

“Peki, avukata ne oldu?”

“O, benim sana karşı silahımdı. Yapamadım Doruk,
sana karşı hissettiklerimin birazını bile...”

Kocaman ve derin sessizliğin aralarına girmesine mü-

saade ettiler. Birinin söyleyecek çok sözü varken ötekinin kelimeleri tükenmişti. Susmak ve konuşmak daha önce hiç bu kadar zor olmamıştı.

Hastane otoparkına bıraktığı arabasına ulaşmak için acele eden Sena hâlâ endişeliydi. Serra'nın nerede olabileceğini başka kime sorup nereye bakabilir diye alternatiflerini değerlendirirken çok fazla bir seçeneğinin olmadığını görmek canını sıkmıştı.

Belki de birkaç saat bekleyip hâlâ telefonu kapalıysa ve ortalıklarda yoksa Mehmet'e haber vermek en iyisi olacaktı. Bu güzel planın tek eksiği, Sena o süre içinde bir şey yapmadan nasıl bekleyecekti?

Karışıp gittiği düşüncelerinin arasında hızla arabasına ilerlerken kendi kendine mırıldandığını fark etmeyen genç kadın ona seslenildiğini de duymamıştı.

Emin adımlarla yolunda ilerlerken anahtarını almak için omuzunda asılı duran çantasının içine elini daldırdı. Tam o esnada biri onu kolundan tutup çekti.

Kapkaççı tarafından saldırıya uğradığını düşünen genç kadın, ağzını açıp bağırmaya niyetlendiği esnada Ahmet'in merakla çatılmış gözleriyle karşı karşıya geldi.

Elini kalbinin üzerine götüren Sena, "Beni korkuttun!" dedi.

"Sana seslendim ama öyle dalgındın ki duymadın beni!"

Sena şimdilik Serra konusunu açmak istemedi. "Aklıma bir şey takıldı da onu düşünüyordum."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Başını sağa sola çeviren Sena, "Hayır," dedi. Ahmet'in

karşısında kendini çıplak gibi hissetmekten kurtaramayınca çantasını önünde tutup sıkıca sarıldı.

Ahmet ona çok garip davranıyordu. Adamın ses tonu bile değişti ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Eğer cesaret edip yüzüne bakmayı başarabilirse nedenini daha kolay anlayabilirdi ancak bir tahmini vardı.

Adam onu uyarmıştı, *ya pişman olacağım ya da unutacağım* demişti ve şu ana kadar da unutmuş gibi davranmıştı. Oysa Sena, her saniyesini hatırlıyordu hatta unutmamak için ayaklarının yerden kesildiği o dakikaları tekrar tekrar hayal edip duruyordu.

Lütfen kalbimi kırmasın diye başladığı yalvarışının sonu gelmeden Ahmet, "Sanırım senden özür dilemem lazım," dedi. Dişlerini sıktı, çenesini havaya kaldırdı. Belli ki Sena'nın canı acıyacaktı en azından gururunu kurtarabilirdi.

Genç kadının kolunu serbest bırakan Ahmet, yapacağı bu zor konuşma için boğazını temizledi. Çok büyük bir hata yapmış, onu abisi gibi gören kızı öpmüştü. Aslında Ahmet'in çok geçerli sebepleri vardı. Fazla içki içmişti ve Sena son günlerde ona karşı garip davranışlarda bulunmuştu. Yine de kendine küfreden genç adam yüzünü buruşturdu. Kaçışı yoktu, yaptığını temizlemesi gerekiyordu. Ellerini cebine koyup olduğu yerde sallandı.

Sena'nın gözlerinin içine bakmaya cesareti olmayan adam ayaklarına bakmayı seçti.

"Yani biliyorum, sen beni abin gibi görüyorsun yani inan ben de seni kardeşim gibi ama o gece..."

"Lütfen! Bu konuşmayı yapmamıza gerek yok. Yaşanan olaylar ve tabii içki bizi istemediğimiz bir duruma düşürdü."

“Yani o geceyi unutup hiç olmamış gibi davranabilir miyiz?”

“Neyi unutacağız?”

“Teşekkür ederim,” diye karşılık veren Ahmet rahatlamıştı ve bunu saklama gereği duymadı.

Gitmeye hazırlanan Sena tekrar adama döndü “Far-
kında değilsin ama çok fazla *yani* kullanıyorsun,” dedi
ve Ahmet’in daha fazla konuşmasına müsaade etmeden
adama şaşkınlığı ile baş başa bırakıp hızla uzaklaştı.

* * *

Bugüne kadar kimseye muhtaç olmamış, kendini baş-
kasının ellerine bırakarak onunla ilgilenilmesine izin ver-
memiş olan Doruk kendine yetmişti.

Bir geceliğine Sancaktar villasında kalmayı kabul emiş
olsa da içi hiç rahat değildi. Asya’nın aşırı ısrarına daha
fazla karşı gelememiş, ona tamam demişti. Dördünün be-
raber uyuyacağına ve her şeyin düzeleceğine dair verdiği
söz onun bu kararı vermesinde etkili olmuştu. Tabii en
önemlisi Yaren’e duyduğu özlem.

Doktor gelip de istediği zaman çıkabileceğini söyle-
diğinde Asya ondan çok daha fazla mutlu olmuştu. Hiç
bekletmeden çıkış için hazırlıklara başlayan genç kadın
zaten ona söz hakkı da tanımamıştı.

Arabasını bıraktığı yerden getirmiş, otel odasından ih-
tiyacı olabileceği tüm eşyaları almışlardı.

Büyük bir özen ve sevgi dolu dokunuşlarla Asya; onun
bir haftalık sakallarını kesmiş, toprak yoldan kurtulmaya
çalışırken tırnaklarının arasına yerleşmiş çamuru temizle-
miş ve nihayet Doruk’un bir insan gibi görünmesini sağ-
lamıştı.

Garip ama güzel bir duyguydu. Yağız dışında birinin

karşılıksız olarak onun için bir şeyler yapması, sevgi ve ilgi göstermesi... Farklıydı ancak güzeldi. Doruk'a değer katıyordu. Bu yüzden alışık olmasa da bir süreliğine kendini Asya'ya teslim etti.

Artık gitmeye hazır olduklarında Doruk onu dikkatle inceledi. Cehennemden çıkmış gibi bir hali vardı. Üstelik yaptığı işe konsantre olmuş olsa da aklının birkaç saat önceki konuşmalarında, özellikle Doruk'un ona cevap vermemiş olmasına takılıp kaldığı belliydi.

Asya soru sormamıştı ama itirafına bir karşılık beklediği aşikârdı. Evet, günlerce peşinden koştuğu, aile olmak için deli olduğu kadına bir cevap vermemişti. Verememişti.

Asya'nın onun gibi yaralarını gizleyen birine yaşattıkları çok ağırdı. Şimdi onun duygusal yorgunlukla böyle konuşmadığına nasıl emin olacaktı. Doruk artık yorulmuştu. Koşuşturmak istemiyordu. Sakinlik ve huzur dolu bir dinginlik istiyordu. Bunun için de Asya'nın duygularından emin olmasını bekleyecekti.

Gitmek için tüm hazırlıkları bitiren Asya, yatağın karşısına geçip son kez genç adamı süzdü.

"Evet koca bebek, artık hazırsın!"

Karşılık olarak Doruk bir şey söylemeden sadece ona gülümsedi. Ama bunda mizahtan çok hayal kırıklığı vardı.

Asya'nın gösterdiği çabalara haksızlık etmemek için mızımızlanmamaya çalışsa da kendini sığınmacı gibi hissetmekten kurtaramıyor, bu da onu susmaya zorluyordu.

"Evde senin için küçük bir şölen hazırlanıyor, seni kıskanmam an meselesi."

Halinden memnun görünmeye çalışan Ahmet'in de

sohbet girişimleri bu derin sessizliği yarmakta başarılı olamamıştı.

Hâlâ yürümekte zorluk çekse de hastaneden çıkarken tekerlekli sandalyeye oturmayı reddeden Doruk, ayaklarını sürüyerek asansöre ulaşmaya çalıştı.

Ahmet'in homurdanmasına ki o bunu zaten sık sık yapıyordu, kayıtsız kalsa da Asya'nın yargılayan bakışlarına aynı kayıtsızlığı gösterememişti.

Doruk nihayet "Bu adamlar kim?" diye sorarak üzerine toplanmış dikkatleri dağıtmayı çalıştı.

İnsan yarması iki adamı fark etmemek mümkün değildi. Hep belli bir mesafede dursalar da genç kadının gölgesi oldukları açıkça belli oluyordu.

"Yakın korumalarım."

"Ona göre ayağını denk al!" Ahmet'in çabası bir kez daha işe yaramamış ve başlamayan sohbet bitmiş, sessizlik yine aralarına girmişti.

Doruk etkilenmişti. Yakın koruma kabul etmek Asya için büyük bir adımdı. Belli ki genç kadın sabah sarf ettiği sözlerin hepsini inanarak söylemişti. Acı da olsa sonunda sahip olduklarının değerini anlamış, tatminsizlikten kaynaklanan mutsuzluğa kendini mahkûm ettiğini nihayet kabul etmişti.

Sancaktarların kalesine ulaştığında onu ilk karşılayan Yaren ve Yağız olmuştu. Çocuklar üzerine saldırdığında ağrıdan nefesi kesilmiş ancak buna rağmen şikâyet etmemiş, onlara sıkı sıkı sarılmaya devam etmişti.

Uzun bir tatilin ardından apar topar gelen Şükran Hanım ve Osman Bey onu sıcak bir şekilde karşılamış, koskoca evde herkes Doruk için seferber olmuştu. Rahatı için ne gerekiyorsa yapılmış, hizmette hiçbir şekilde kusur

edilmemişti. Hatta ona göre abartılmış bile sayılabilirdi

Bir ara kulağına eğilen Yağız, "İnsanı çok kolay etkiliyorlar, kendilerini sevmeye programlamışlar aksi için boşuna uğraşma!" demişti ona.

Doruk tereddüt etti ama sadece bir anlığına. Çünkü önüne gelen yemek, sırtına konan yastık ve gülen yüzler ona başka bir şans tanımamıştı.

Her iki yanına oturan çocuklarını bir an için bile bırakmaya niyeti olmayan genç baba, onların şanslı olduğunu biliyordu ve bu şansı kaybetmemeleri için elinden ne geliyorsa yapacaktı.

Yaren'in keyif dolu kahkahasını ve kıpır kıpır hallerini seyretmenin tadına doyamasa da çocuklar artık oturmaktan sıkılmaya başladığında onları serbest bıraktı.

Sözleşmişler gibi hiç kimse yaşanan olaylardan, onları bekleyen süreçten ve hâlâ ortalıklarda olmayan Serra'dan bahsetmedi. Doruk'un cevap aradığı onlarca soru vardı ancak o da Sancaktarlara ayak uydurdu ve her şeyi yarın sabaha bıraktı.

Şükran Hanım artık yatması gerektiğini söylediğinde Doruk'un gözleri Asya'yı aradı. Geldikten iki saat sonra kaybolan genç kadın yaklaşık iki saatten fazladır da ortalıklarda değildi. Bir de ona bakacağına söz vermişti! Asya'nın odasıyla aynı katta ama geniş koridorun sonunda oldukça uzakta onun için hazırlanan odaya girdiğinde yalnız olmaktan hiç şikâyet etmedi. İncinmiş kaburgaların izin verdiği ölçüde yavaş hareket eden Doruk, Şükran Hanım'ın onu zorla oturttuğu yataktan kalktı. Aslında bu gece ikizlerle beraber olmak için buraya gelmişti ama payına düşen sıcak bir evde soğuk yatakta tek başına uyumak olmuştı.

Onun için bırakılmış pijamaları giymek gibi bir der-

di olmayan adam, gömleğinden kurtulup üst bedenini çıplak bıraktı. Sargıları çıkarılmış ama belini sıkı tutması için acayip bir korse takılmıştı. Dayanılmaz ağrıları yoktu ama üzerinden tır geçmiş gibi hissediyordu.

Pencereye doğru ilerlemek için attığı ilk adımla arkasından açılan kapının ve ardından Asya'nın sesini duydu.

"Annem seni ayakta görmese iyi olur."

Temizlenip üzerini değiştiren Asya kapının önünde güneş gibi parlıyordu. Sevimli yüz hatları ıstırapla dağlanmış olsa da neşe saçmak için çaba sarf ediyordu.

"Ah, itiraf ediyorum annen beni çok korkutuyor!"

"Ondan korkmakla akıllılık ediyorsun."

Elindeki bir bardak sütü ve bisküvi dolu tabağı şifon yerin üzerine bırakan genç kadının gözleri Doruk'un geniş omuzlarında gezerken ıslıl ıslıl parlıyordu.

"Neredeydin? Bana bakacağına söz vermiştin!"

"Onun için buradayım ama önce biraz kendimle ilgilenmem gerekti. Ayrıca çocukları yatırdım. Seni sordular, sabah yanlarında olacağına dair onlara söz verdim."

Yanına kadar gelen genç kadını dikkatle takip eden Doruk kendine hâkim olmakta zorlanıyordu. Fakat bunu sorun etmedi. Her âşık adam gibi odasına dalan kadına tepki gösteriyordu.

"Gözlerin bu şekilde parlamaya devam ederse üzgünüm ama seni öpmek zorunda kalacağım," derken Doruk'un sesi kibirliydi.

İşaret parmağını adamın omuzunda gezdirmeye başlayan Asya'nın elini yakaladı ve onu kendine doğru çekti.

"Bence sen diğer erkeklere çok büyük bir haksızlık-sın," dedi Asya ona meydan okurcasına.

"Ailenin evinde beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Sanırım tam olarak öyle yapmaya çalışıyorum!"

"Eskiden bunu yapan kadınları taşarlardı!"

"O eskidendi!" diyen Asya, kocaman gülümsemesi ile gözlerini süzdükten sonra Doruk'a iyice yaklaştı.

Baştan çıkmaya hazır olan Doruk, genç kadının beklentisinin aksine onu serbest bırakıp bir adım geriledi.

Dudağının iç kısmını kemirmeye başlayan Asya'nın diline değen lafları geri göndermeye çalışırken istediği oyuncuğ alınmayan bir kız çocuğ kadar sevimliydi.

Doruk gün boyunca, dudakları şişene kadar Asya'yı öpmek; gücünün el verdiğince ona sarılmak ve geleceğ dair onlarca vaatte bulunmak istemişti. Ancak her teşebbüsünde susmuş, bir şekilde kendini durdurmayı başarmıştı. Ama artık kendine söz geçiremiyordu.

Neden boşuna uğraşıyordu ki? Asya'ya olan direncini sadece on iki saat koruyabilmişti. Daha önce de dünyanın öteki ucuna gidip ondan kurtulmayı denemişti. Şimdi sonuç ortadayken neden kendini Asya'sız kalmakla cezalandırıyordu ki?

"Üzerimi değiştirmeme yardım eder misin? Kolumu kaldıramıyorum!"

"Az önce beni çekiştirirken pek de sorun yaşıyor gibi görünmüyordun!"

"Yaklaşık on saniye önce ağrı kesicinin etkisi geçti."

Yatağın kenarına yerleşen Doruk, hizmet edilmeye hazır vaziyette beklemeye koyulmuşken Asya da giyeceklerini aldı.

Elinde tuttuğ tişörtle genç adamın önüne gelip onu giydirmeye başladı. Adamın çıplak bedenine bakmaya özen göstererek önce kafasından ardından kollarından geçirdiğ tişörtün belini aşağıya doğru indirmek için eğil-

diğinde Asya'yı belinden yakalayan Doruk, tek hareketle onu dizine yerleştirdi. Genç kadının dudaklarını dudaklarının arasına alıp iştah ve büyük bir zevkle öpmeye başladı.

Dokunuşları bir aşığın dokunuşları gibi naif olmaktan çok uzaktı. Tüm açlığını bastırıp günlerdir içinde yanan ateşi söndürme çabasıyla oldukça sertti. Ona cesaret verense Asya'nın da aynı şekilde karşılık vermesiydi.

Dudakları genç kadının boynuna kadar indiğinde diline değen tat Doruk'un tüm benliğini ele geçirdiğinden az sonra duramayacağını anlamıştı. O noktaya gelmeden önce Asya'yı kendinden uzaklaştırmayı neyse ki başaramıştı.

"Çok daha yeni bu kadar dayak yemişken bir de Ahmet tarafından hırpalanmak istemiyorum," diyen Doruk nefes nefeseydi ve kelimeler ağzından zorlukla çıkmıştı.

Kafasını adamın omuzuna yaslayan Asya da ondan çok farklı değildi. "Bir gün bizim de normal bir ilişkimiz olacağına dair umudumu kaybetmeyeceğim."

"Söz konusu ikimizsek fazla şansımız yok!"

Aç gözlerle birbirlerine bakmaya sürdürürlerken ilk pes eden Asya oldu. Yarım bıraktığı işi tamamlamaya koyuldu. Doruk da kendini ona teslim etti.

Bunlar şefkat dolu, karşılık beklemeden yapılan güzel şeylerdi.

Yatağın içine girip yorganı üzerine çeken Asya'yı son bir defa daha kendine doğru çekip öperken otele değil de buraya geldikleri için pişmandı.

Sabah hiç beklemediği kadar erken uyanan Doruk'un

yapması gereken çok işi vardı ve bu evdeki iç güveysi halinden bir an önce kurtulmak istiyordu. Üstelik aynı çatı altında Asya'dan ve ikizlerinden ayrı kalmak çok zor oluyordu.

Banyoda geçirdiği uzun dakikaların sonunda üzerini giyip aynanın önüne bırakılmış şahsi eşyalarının yanına gitti. Saati ve cüzdanı! Onu ölesiye döven adam bunların hiçbirine ellememişti. Tüm derdi para olan ve bir dolu zahmete giren birisi için oldukça garip bir durumdu.

Doruk'u attığı tekmelerle etkisiz hale getiren adam, saati yarı fiyatına bile satsa Asya'nın evinden aldığı takılardan çok daha fazla paraya sahip olurdu. Cüzdanındaki tek kuruşa bile ellenmemişti. Bu durum oldukça şüpheliydi. Belki de derdi sadece para değildi.

Kendince fark ettiği bu ayrıntıyı da tıpkı diğerleri gibi beynine yerleştirdi. Bundan nasıl bir sonuç çıkardı ya da neye ulaşırdı bilmiyordu ancak peşine takılacaktı. Yapbozun parçaları gibi konuyla ilgili aklındaki boşluklar dolmaya devam ederken bu ipin ucunu kaçırmaya hiç niyeti yoktu.

Elindeki saati çevirmeye devam ederken koridordan gelen Asya'nın sesini duydu. Düşüncelerini şimdilik olduğu yerde bırakıp anın keyfini çıkarmak için kapının arkasına geçti. Yanındakine talimatlar veren Asya belli ki ailecek geçirecekleri birkaç saat için planlar yapıyordu.

Hafifçe kapıyı tıklatıp içeri giren genç kadın dağınık yatağı boş gördüğünde banyoya yönelmeye fırsatı olmadan Doruk kapıyı kapatıp arkasına geçtiği kadının beline sarıldı.

"Size bir erkeğin odasına bu şekilde girilmeyeceği öğretilmedi mi küçük bayan?" diye sorarken dudakları genç

kadının açıkta kalan boynunda keşfe çıkmıştı.

Kafasını arkaya doğru yaslayan Asya, adamın dilini hissettiğinde inlemeye başlamış ne kadar istese de bunu durduramamıştı.

“Öğrettilerse de artık hatırlamıyorum!”

Asya’nın cüretiyle daha da ileriye giden Doruk genç kadının yüzünü kendine çevirip onu kapiya yasladı.

Asya, Doruk tarafından kilitlenen kapının sesini duyduğunda “Bizi bekliyorlar,” demeyi zor da olsa başardı.

“Bana sadece on dakika ver ve sana dünyanın ne kadar güzel bir yer olduğunu hatırlatayım.”

“Sen ve teklifin... Harikasın!”

“Bu lafı bundan sonra sık sık kullanacaksın,” diye vatte bulunan Doruk, hiç istemese de ellerini ve dudaklarını Asya’da uzaklaştırdı. “Ama öncelik çocukların, nerede onlar?”

Hazır halde kaderine bırakılan Asya’nın sert bakışlarından tuhaf bir şekilde haz almıştı. Ona dokunan ilk erkek oydu ve sonuncusu da Doruk olacaktı. Yapmaya çalıştığı ise hissettikleri hakkında karar vermesini beklediği kadına aslında ne istediğini hatırlatmaktı.

“Fatma Ablayla birlikteler bizi bekliyorlar.”

“Hadi o zaman onları fazla bekletmeyelim.”

İkinci katta sadece dördü için hazırlanan yemek masasında geçirdiği bir saat Doruk için yaşanan kötü günlerin ödülüydü. Yemek yemek şimdilik hayattaki tek gayesi olan Yağız ve susmak fiilinin ne işe yaradığını bilmeyen Yaren’le zaman geçirmek gibisi yoktu. Ancak bitmesini istemediği sürenin sonuna doğru yaklaştıkça Doruk’un içi burkuluyordu.

Bu evde yaşayan herkesi çok seviyordu. Onlar; birlikte olmayı her şeye rağmen başarmış, birbirinden çok

farklı olsalar da konu kendileri olduğuunda bir bütün olmuşlardı. Sevmeyi yaşam bişimleri haline getirmişlerdi. Yine de onların, özellikle şükran Hanım ve Osman Bey'in gözünde kızlarını terk eden adamken buraya sık sık gelemezdi. O zamanlar başka türlü davranmak elinde olmasa da şimdi pişmandı. Korktuğu, kaştığu işin pişmandı. Ellerinden uçup giden iki yılı  ocukluğuunun karanlık yanına feda ettiğu işin pişmandı.

Yaren'i kucağına alan Doruk, "Ben şimdi gidiyorum sonra yine geleceğim, yaramazlık yapmak yok, tamam mı?" diyerek onu doyasyıya öptü.

"Saklambaç oynamaya mı gidiyorsun baba?"

Yaren'in sorusu masada şok etkisi yarattı. Doruk ve Asya göz göze geldiğinde ikisi de ne söylemesi gerektiklerini bilmiyordu.

"Artık saklambaç oynamak yok, ben işe gidiyorum!"

"Tamam!" diyen Yaren kucağından inerek oyununa geri döndüğünde Doruk, "Ona nasıl davranmamız gerektiğu konusunda destek almalı mıyız?" diye sordu.

"Bilmiyorum ki! Pedagog bir travma yaşamadığından ama bizden uzun süre ayrı kaldığu işin çok  z ld ğ nden bahsetti."

"Sanırım bir daha terk edilmeyeceğini ona hissettirmemiz yeterli."

"Elimden geleni yapıyorum."

Konuşmaları bittiğinde gitmek işin ayağa kalkan Doruk, "Evdekilere teşekkür edip çıkmam lazım, telefonsuz yaşamak çok zor önce o işi halledeceğim," dedi.

"Herkes aşağıda!"

Kibarca sandalyesinden kalkan Asya'nın elini tutup önüne geçerek onu durdurdu.

“Serra neredeymiş?”

“Hâlâ ona ulaşamadılar. Endişelenmek istemiyorum, bence kafasını dinlemek için bir yere gitmiştir ama bu pek onun tarzı değil.”

Asya’nın düşen yüzünü yeniden güldürmek isteyen Doruk, dudağının ucunu kıvrıp ona göz kırptı.

“Belki sonunda ayağını yerden kesecek bir erkek arkadaş bulmuştur.”

“Serra hakkında böyle konuşma!”

“Peki, peki!”

“Bir de senden bir ricam olacak.”

Aniden ciddileşen Doruk, “Tabii seni dinliyorum,” derken Asya için yapamayacağı bir şey olmadığını söylemesine gerek yoktu.

“Lütfen normal insanlar gibi dudağının iki ucunu uzatarak gül!” diyen kadın iki parmağını dudak uçlarına götürerek yanağına doğru uzattı. “İşte böyle!”

“Benim gülüşümün nesi varmış?”

“Nesi olduğunu gayet iyi biliyorsun. Artık güzel kadınları ve onları etkileme yollarını unut. Sen iki çocuk babası, kırk yaşına merdiven dayamış adamsın. Ve ben uzun yaşamak istiyorum ama sen gülünce benim kalbim duracakmış gibi oluyor.”

“Kırk mı? Daha otuz beş bile olmadım.”

Dizlerini açıkta bırakan kırmızı eteğinin ona çok yakıştığını bilen genç kadın kalçalarını sallayarak yanından uzaklaştı.

Asya çekip giderken Doruk’un gelecek güzel günler için beslediği umut yeşermeye devam ettikçe yüzündeki tebessüm genişlemeye başlamıştı.

“Anahtarla mı? Lütfen şaka yaptığını söyle!”

“Keşke ama polis raporunda aynen böyle yazdı. Herhangi bir zorlama ya da kurcalama olmayan kapıların anahtarla açılmış olmasından başka bir ihtimal yok!”

“Yanılıyorsun Ahmet, ben artık görünmeyen varlıklara inanmaya başladım.”

Arkasına yaslanan Doruk, ifadesiz gözlerle boşluğu seyretmeye başladı. Yağız’ın evine anahtarla girip çıkan biri! Artık *bundan daha fazla şaşıramam* gibi bir cümle kullanmayacaktı. Çünkü edindiği her bilgiyle bir öncekinden daha çok şaşıırıyordu.

Dün çalışmaya başlayan Doruk’u ikinci iş gününde ziyarete gelen Ahmet’in de amacı aslında işti. Ancak henüz sohbetleri o boyuta geçememişti.

“Anahtar olayı senin tezini bozar.”

Çenesini sıvazlayan Doruk henüz pes etmeye hazır değildi. İşler biraz değişmişti ama doğru iz üzerinde olduğuna emindi.

“Metin işi ne oldu? Mehmet onu da...”

Doruk’un sözünü yarım kesen Ahmet devamını getirdi. “Merak etme, Metin’i de araştırdı. Sabıka yok, başarılı bir öğrenci ve iyi bir kariyere sahip. Annesi o küçükken ölmüş babası da dokuz sene önce ölmüş. Pek kimsesi yok. Yani temiz görünüyor.”

Kafasını sallayan Doruk nedense şüphe duyacağı bir şeyler olacağına çok inanmıştı. Belki de inanmak istemişti.

“Parmak izinden de bir şey çıkmadı.”

“Zaten parayı aldıklarına göre gidip bir adaya yerleşmişlerdir. Bence boşuna uğraşıyoruz, kısacası yaptıkları yanlarına kâr kalacak!”

“Senin gibi düşünmüyorum ama şimdilik konuşacak bir şey olmadığına göre konuyu kapatalım.”

“İş konuşmaya geçmeden önce ben sana bir şey soracağım.” diyen Ahmet yapacağı konuşmaya hazırlanmak için önce sesindeki hoşnutsuzluğu gizlemek için boğazındaki gıcığı temizledi sonra da gömüldüğü siyah deri koltukta dikleşti. “O gün bizden ayrıldıktan sonra neden Asya’yı hiç aramadın?”

Kendine inanamayan Ahmet kafasını salladı. Geldiği şu durumu içler acısıydı. Resmen kardeşinin Doruk’la arasını yapmaya çalışıyordu. Bu, kesinlikle orta yaş sendromu olmalıydı. Yoksa o böyle bir şeyi bırak konuşmayı, yanında konuşulmasına bile izin vermezdi.

“Seninle bu konuyu konuşmak çok sıkıntı verici!”

“Bana mı soruyorsun? O yüzden tek seferde cevap ver ve ikimizi de bu eziyetten kurtar.”

Öne doğru eğilip ellerini açtığı bacaklarının arasında birleştiren Doruk sıkıntılı ifadeyle göz temasını kesti.

“Asya’yı ne kadar çok sevdiğimi anlatmayacağım fakat onun yaşadığı gelgitlerden ve yoğun olaylardan dolayı yanlış bir karar vermesini istemiyorum. Duygularından emin olmasını bekliyorum.”

Ancak Doruk, genç kadının yanından ayrılmadan önce ona unutamayacağı ve kararında etkili olacağına inandığı şeyler bırakmıştı. Bunlardan en önemlisi de dudaklarında yarım kalmış tatlardı.

“Bak, olur da yeniden gitmeyi düşünürsen sakın ama sakın bir daha geri gelme. Bu yaştan sonra katil olmak istemiyorum.”

Ahmet, bu aşk işlerinden çok anlamıyordu. Onun tek anladığı güzel kadınlarla nasıl güzel zaman geçirebileceğiydi. Zaten aşk denilen şey insanların gözünü kör edi-

vor ya görmesini engelliyor ya da gördüğünü anlamas-
na mani oluyordu.

Ahmet'in yanından ayrılmasından on dakika sonra kendini dışarı atan Doruk daha fazla bekleyememişti. Geniş, ferah ve aydınlık odası üzerine üzerine gelmişti. Tekrar şirkete dönmeyeceğini söyleyip çıkan adamın ak-
lında bir plan yoktu. Gideceği yer belliydi, gerisi ondan sonra şekillenecekti.

Arabasını çalıştırmadan önce kravatından ve ceketin-
den kurtulup gömleğinin yaka düğmesini de açarak kol-
larını kıvırdı. Tüm bunları yaparken ve on beş dakikalık
yolu giderken hiç bir şey düşünmedi. Zaten söz konusu
Asya ise her türlü sürprize hazır olması ve pek de plan
yapmaması gerektiğini çok önce öğrenmişti.

Cennet'e geldiğinde kafe bölümündeki kalabalık
Doruk'u mutlu etmişti. İşlerin iyiye gitmesi Asya'nın da
iyi olacağı anlamına geliyordu.

Bir yere uğramadan Asya'nın olacağını düşündüğü
arka odaya geçmeyi planlayan Doruk'un önünü kesen
Özge adamın durmasına sebep oldu.

"Hoş geldiniz!"

"Teşekkür ederim," diye kadına karşılık veren Doruk,
Özge ile arasındaki mesafeyi korudu. "İçeride mi?"

"Ah evet ama misafiri var. Avukatıyla beraber."

Tebessümü yüzünde donan genç adam zor da olsa "
Metin mi?" demeyi başardı.

"Evet Doruk Bey, pardon *Bey* yoktu öyle değil mi?"

Özge'nin her şeyinin abartılı olduğunu düşünen Do-
ruk bir kez daha bu fikrinde karar kıldı. Bakışları, mimik-
leri, el ve kol hareketleri kadar eteğinin kısıklığı bile abar-

tılıydı. Ona karşı bugüne kadar bundan daha fazla şey düşünmemişken şimdi onu neden boğmadığını kendi de bilmiyordu. Aklmda gelip geçenleri durdurmayı başaramayan Doruk yaşadığı yarım dakikalık gelgitin ardından artık kararını vermişti. Ama önce halletmesi ve icabına bakması gereken bir şey vardı.

Özge'ye aldırmadan ilerleyen genç adam kapıyı tıklatıp içeri girdi. Küçük masasında dimdik oturan Asya, onu görünce yerinden kımıldamaya çalıştıysa da Doruk'un uyarı niteliğindeki sert bakışlarının altında sindi.

Metin ise tam karşısında duran koltukta Asya'ya doğru oturmuş ancak geleni görmek için kafasını kapıya doğru çevirmişti.

Doruk'un nefret dolu bakışlarıyla karşılaşan avukat, yerinden kalkıp meydan okurcasına odanın ortasında dikildi.

Metin'in küstah tavrım seyretmeye dayanamayan Doruk, "Seni bir daha Asya'nın etrafında görmek istemediğimi oldukça açık bir dille söylediğimi sanıyordum," dedi ve bir adım daha attı.

Oldukça küçük olan odanın ortasında birbirlerine meydan okumaya hazırlanan iki adamı durdurmak için masasını terk eden Asya'nın ne söylemesi gerektiğini fazla düşünmeye ihtiyacı yoktu. Fitili çekilmiş gibi duran Doruk, karşındakinin en ufak bir yanlış hareketinde patlamaya hazırды.

"Sadece geçmiş olsun demek için gelmişti."

Genç kadının açıklamasını duyan ama ilgilenmeyen Doruk, Metin'in yakasını yapışıp onu kapalı olan kapıya dayadı.

"Lütfen yapma!"

"Asya sen karışma!" diyen Doruk ondan kurtulma-

ya çalışan adamın iyice üzerine abandı. "Her ne sebeple olursa olsun bir daha seni bu yakınlarda görürsem o parlak suratını dağıtırım. Duydun mu beni?"

"Metin de gidiyordu, öyle değil mi?"

Asya'nın sorusuna hayretle bakan avukat hissettiği öfkeyle kulaklarına kadar kızarsa da "Evet, ben de tam gidiyordum," diyerek geri çekildi.

"Akıllı çocuk!"

Sertçe bıraktığı adamın Asya'ya bakmasını engellemek için ikisinin arasına girmiş olan Doruk elleri havada beklemeye koyuldu.

Delici bakışlarını zorla da olsa Doruk'un üzerinden çeken Metin'in ceketini düzeltip çıkması sadece on saniye sürdü.

Arkadaş kalabilmek için büyük bir adım atıp yanına gelen Metin'e haksızlık ettiğini bilen genç kadın tabii ki bu fikrini Doruk'la paylaşma niyetinde değildi. Fakat yaptığı bu kabalık ve iki gündür ondan ses seda çıkmamasının bedelini ona ödetecekti.

Ellerini kalçasının üzerine koydu ve kavgacı bir ifadeyle "Tam senlik bir geri dönüş, tebrik ederim," dedi Asya.

"Sen de her defasında arkamı döner dönmez soluğu ne diye bu adamın yanında alıyorsun?"

"Arkadaşım, sen de o zaman arkanı dönüp durma bana!"

Asya'ya aynı şekilde cevap veren Doruk, ellerini cebine sokup kavgaya hazır ifadeyle "Vay, demek şimdi arkadaşın oldum ha!" dedi.

"Arada bir görüşen birileri olarak sanırım sadece arkadaşız."

"Bu lafı aramadığım için yedim sanırım da o zaman sen arasaydın *arkadaşım*."

“Yeni telefon numaranı verme zahmetinde bulunsaydın arardım tabii!”

Doruk’u hesaba katmadığı yerden vurduğunu anlayan Asya, sevinmeye fırsatı olmadan kendini duvara dayanmış ve yüzünü adamın avuçları arasında buldu.

“Laflarının kat ettiği mesafenin hakkını vermek lazım öyle değil mi?” dedi çileden çıkmanın son mertebesinde olan Doruk.

“Yalnız sen benim laflarımdan daha hızlı hareket ediyorsun,” demeyi başaran Asya’nın sesi yaşadığı heyecanla titredi.

“Merak etme, her zaman bu kadar hızlı değilim. Yavaş ve hakkını verdiğim yerler de var.”

Doruk daha konuşmasını yeni bitirmişti ki Asya’yı öpmeye hem de yavaş ama tutkuyla öpmeye başladı.

Eğer Özge sadece beş dakika geç kalsaydı Asya hayatının en değişik deneyimini yaşayacaktı. Biliyordu, o öpücüğünün varacağı noktadan sonra çok utanacaktı ama her anından zevk alacaktı.

Doruk’un dokunuşlarını öyle çok özlüyor, bu adam aklını öylesine başından alıyordu ki ilerisini gerisini düşünmek o an için aklının ucundan bile geçmiyordu. Eğer Doruk isteseydi ve eğer Özge gelmemiş olsaydı onunla birlikte olurdu.

Doruk’la nasıl bir ilişkileri var bilmiyordu. Aksilikler peşlerini bırakmadığı için öpüşmekten ileriye gitmeyen birlikteliklerinde sıkça yaptıkları şey kavga etmek ve ilk adımı karşı tarafın atmasını beklemektir. Neyse ki Asya’nın normal olmayı beklemek gibi bir derdi yoktu. Hele Doruk gibi birinden hiç yoktu. Adamın hayat hikâyesiyle vardığı

nokta ona bolca saygı duymasına ve dudağının ucundaki saçma gülüşün karşısında erimesine sebep olurken ayrıntılarla ilgilenecek durumda değildi.

Fakat hâlâ, hayatın gerçekleri vardı ve bunlardan ilki de işiydi. Muhasebecisi İzzet Bey'le yapacağı görüşmeyi hatırlatmak için gelen Özge, onların ne yaptığını anladığını belli etmek için de pis pis sırtıtmıştı.

Homurdanarak yanından ayrılan Doruk gittikten on dakika sonra bile hâlâ kendini toparlayamamış, fütursuzca odaya dalan arkadaşı Özge'ye kızmadan edememişti.

Hayatları hâlâ normale dönmemişti. Ama normalmiş gibi davranmaya özen gösteriyorlardı. Serra, bir hafta ortalıklarda olmayacağına dair yardımcısına not bırakmış. Bunu öğrenen Mehmet başta olmak üzere tüm ev ahalisi deliye dönmüştü.

Normalde bu, Serra'nın yapabileceği bir şey değildi ama Asya onun adına böyle köklü bir değişiklik yapmış olmasından dolayı memnundu. Ancak ondan özür dilemek için bir an önce gelmesini bekliyordu.

Serra'nın yerinde olsaydı Asya da aynı şekilde davranırdı. Önce can sonra canandı. Onun tek derdi kardeşini korumaktı. Ama maalesef ki Serra henüz kelimeleri nasıl ve nerede kullanacağını tam olarak çözememişti. Bu da onunla değil, kadının kendine vurduğu kilitte ilgiliydi.

Artık siyam ikizi gibi yaşadığı yakın korumalarıyla dolasmaktan hiç rahatsız olmayan Asya, olgunlaştığını ve büyüdüğünü hissediyordu. Empati yapmayı becerebildiğine göre gerçekten değişmiş olmalıydı.

İzzet Bey'in beşinci kattaki ofisine geldiğinde işinden geri kalan konuları kapıda bırakan Asya'nın onu ayakta karşılayan adam "Geçmiş olsun," dediğinde ise içi biraz burkulmuştu.

Unutmak istediği günlerle biraz daha yaşaması gerektiğinin bilincinde olan Asya, kısa bir teşekkürün ardından asıl meseleye dönmek istediye de daha koltuğuna yerleşmeden konuşmaya başlayan İzzet Bey ona müsaade etmedi.

“Evlat gibisi yok. Onlar için yaşayıp onların en iyisine sahip olmasını istiyoruz,” diyerek odasını kaplayan fotoğrafları gösterdi. “Benim bir oğlum var, tabii o artık büyüdü arada bir lütfederse yüzünü görüyoruz, sizin zamanınız varken tadını çıkarın.”

Olduğu yerde huzursuzca kıpırdanan Asya sohbetten pek hoşlanmamış olsa da kabalık etmek istemiyordu. Adamın gösterdiği ama daha önce de gördüğü fotoğraflara göz ucuyla da olsa tekrar baktı.

İçli sıkışan Asya buna neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama yanlış olan bir şey vardı. Kafasının içindeki ses ona bir şey anlatmaya çalışıyordu. Ne yazık ki çok uğraşsa da onu duyamıyordu.

“Haklısınız evlat gibisi yok!”

Asya’nın huzursuzluğunu fark eden adam masanın üzerinde duran dosyayı alıp önündeki kocaman göbeğine rağmen seri hareketlerle karşısına geçip oturdu.

Mehmet’in verdiği parayla neredeyse tüm borçlar, buna evin kredisi de dâhil, ödenmişti. Ancak Asya o evde artık kalmak istediğine emin değildi. Şimdilik orası Gülşah’ındı. Bunu ona da söylemişti. İsterse villaya gelip onlarla yaşamaya devam edebilir, isterse Asya evle ilgili kararını verene kadar orada kalabilirdi. Sonrasını inşaatçıların görecektiklerdi.

Evet, bu defa tablo gayet güzeldi. Asya’nın banyosunda denecek kadar azdı üzerine bir de sigortanın gelmesi para ona kalmıştı.

Boşuna gurur yapıp Mehmet'e tüm parayı geri ödemeyi teklif etmeyecekti. Abisiydi, o kadarını kardeşi için yapmasında bir sakınca yoktu.

"İşler de iyi gidiyor, bence bu parayla da bir yatırım yapabilirsiniz," diyen İzzet Bey'in bir de fikri vardı. "İstanbul'un uçlarındaki semtler gün geçtikçe değerleniyor oradan gayrimenkul alabilirsiniz veya hisse senedi iyi bir yatırım olabilir."

"Şimdilik kalsın, ilerleyen zamanlarda tekrar değerlendirebiliriz"

Ayağa kalkan Asya adamın uzattığı dosyayı aldı. Onu incelemeye hazır halde buraya gelmişti ancak şimdi aklı bir yerlere gitmişti ve onu geri getiremediği gibi nereye takıldığını anlamıyordu.

Geri dönüş yolunda da dalgınlığı devam eden Asya evi arayıp durum yoklaması yaptı. Her şey normaldi. Tanem'i aradı onda da bir sorun yoktu. Doruk'la da bir saat önce ayrılmışlardı ve adam her zamanki gibi sinir bozucu şekilde muhteşemdi.

Cennet'e ulaştığında hızlı adımlarla kuaför bölümüne çıkan Asya, Gülşah'ı buldu. Halinden oldukça memnun olan kız saç bakım bölümünü toparlamakla meşguldü. Ona yaklaşıp "İyi misin?" diye sorduğunda aldığı cevap "İyiym abla, hayırdır!" oldu.

"Yok, merak ettim. Kolay gelsin."

Gülşah'ın şaşkın bakışlarıyla alt kata inip odasına geçen Asya elindeki dosyayı masaya bıraktı. Üzerindeki montu çıkarmadan küçük odada ileri geri yürümeye başladı. Parmak uçlarıyla alnına vururken kendini düşünmeye ve onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu bulmaya çalıştı.

Düşündükçe aklı daha da çok karışan genç kadın, çan-

tasından telefonunu alıp Doruk'un gitmeden önce kendi elleriyle kaydettiği, kaydederken de "Senden bir telefon kadar uzaktayım," dediği numarayı bulmaya çalıştı.

Ancak tüm D harfini taramasına rağmen bulduğu tek şey adamın eski numarasıydı. Önceden *Aşkım* olarak kayıtlıydı, şansını bir de ondan yana kullandı ama bir sonuca ulaşamadı.

Tam ümidini kesmek üzereyken en baştan başlamaya karar verdi. Yeniden rehbera girdi ve annemle başlayan kişiler listesini tek tek okudu.

I boştu, İ de çok fazla kişi vardı. J de bir tek Jale vardı ve onun kim olduğunu hatırlamasa da Doruk olmadığına emindi. K harfine kayıtlı kişiler biraz kalabalıktı ve aradığı numarayı burada bulacağını pek sanmıyordu. Listenin sonuna yaklaşıpken tam vazgeçmek üzereydi ki büyük harflerle KOCAM yazısını gördü.

Asya'nın yazılanı anlaması sadece çeyrek dakika sürdü. Bir film karesi gibi donup kalan genç kadının dizleri titremeye başlayınca masaya tutundu. Gözlerini kırpar ve gördüğü şey kaybolup giderse diye bakışlarını ekrandan ayırmaya korkuyordu.

Doruk yine yapacağını yapmış, evlilik teklifini de olabilecek en karmaşık şekilde gerçekleştirmişti.

Nihayet vardığı sonuçla bir tepki veren Asya gülmeye başladı. İki büklüm olmuştu ama hâlâ kahkaha atmaya devam ediyordu.

Asya'nın sesini duyup telaşlanan Özge yanına geldiğinde onun güldüğünü anlaması için aradan zaman geçmesi gerekti.

Gözlerinden yaş gelene kadar gülmeye devam eden genç kadın anlatmak, aslında doğru mu anladığını teyit

ettirmek için Özge'ye de göstermek istiyordu ancak isteğini uygulamaya geçirmekte sıkıntı çekiyordu.

Yaşanan yılların ve son günlerin ağırlığından nihayet kurtulmuş, içinde barındırdığı tüm acıları okuduğu tek kelimenin sırtına yükleyip onlardan arınmıştı.

Ne yapması gerektiğini bilemeyen Özge, gülmekten iki büklüm olmuş kadını koltuğa oturttu. Asya hep biraz tuhaftı. Vereceği tepkileri önceden tahmin etmek hiç de kolay değildi. Fakat Özge onu hiç bu şekilde görmemişti.

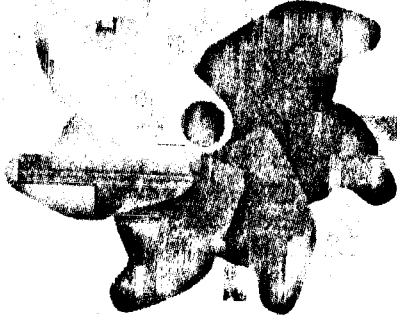
Onun hakkındaki tek fikri, her şeye sahip şımarığın teki olmasıydı. Oysa şimdi, dikkatle baktığında Asya'nın ne kadar mutlu olduğunu görebiliyordu.

Bir süre bekledikten sonra nihayet sakinleşmeye başlayan Asya'nın omuzuna dokunup "İyi misin?" diye sordu.

Konuşma zorluğu çeken Asya iyi olduğunu belirtmek için sadece kafasını salladı. Üst üste derin nefesler aldı.

Şimdi anlıyordu ki, meğer bu teklifi hastanede Tanem'in hasta odasında kutlanan doğum gününden beri bekliyordu. O gece adamın karanlık gözlerinde parlayan umudu görmüştü. Doruk; Asya'nın yüreğinde iyileştirmeyi başaramadığı yaraya dokunmuş, onunla acısını paylaşmıştı.

Affetmek özgürlüğe uçabilmekti ve Asya aşkı seçip özgür kaldığını tüm kalbiyle hissedebiliyordu.

Aşk

En derin duygu, Ferhat'ın gücü Mecnun'un şarkısıdır aşk. Bence Aşk en uzun kelime, anlamı olmayan en kısa cümledir.

Aşkın ne olduğunu anlama ve anlatma telaşımız nedendir ki, hangi cümle anlatabilir ki aşkı?

Aşk benim için mutluluk, senin için derin bir keder, onun için tutku ve herkes için vazgeçilmezdir.

"Aşk, topuklarından etine kadar işlenmiş bir nasırdır. Ya canın acıya acıya adım atacaksın ya da canını acıta acıta söküp atacaksın," demiş aşk için Mevlana. Kim bilir belki de onun dediği gibi acıya mahkûm olmaktı, belki de aşk sadece sarılmaktı.

Aşk nedir bilirim de nasıl anlatılır onu bilmem...

Nihayet kendine gelen Asya, Doruk'u arama dürtüsünü bastırmaya çalışıyordu. Ne kadar bekleyebileceğini bilmiyordu fakat başarabilirse Doruk onu arayana kadar bekleyecekti.

Mantıklı düşündüğünde, acele karar vermiş ve aslında bunun bir teklif değil Doruk'un oyunlarından biri olabileceğini de hesaba katmıştı.

Yaşananları merak eden Özge'yle mutluluğunu paylaşmak için arkasına yaslanan Asya, ne olduğunu anlatıp onun da fikrini almak istedi. Sakinliğini tamamlayabilmek adına birkaç defa derin nefesler alıp ciğerlerini havayla doldurdu.

Paniğinin nasıl olup şaşkınlığa ardından da mutluluğa dönüştüğünü daha iyi anlayabilsin diye önce neden acil olarak Doruk'u aramak için çırpındığını anlatması gerekiyordu.

Bu yüzden İzzet Bey'in odasına girdiğinde hissettiklerinden başlayıp telefonunda K harfine kayıtlı kişilere bakmasına kadarki geçen süreyi tek nefesle ama bolca düşük cümleyle anlattı.

"Peki, sıkıntın neymiş bulabildin mi?"

"Ne?" Özge'nin konunun devamını değil de öncesini merak etmesini tuhaf bulmuştu. Gerçi, arkadaşının zaten olmayacak şeylere takıldığını biliyordu da anlatma hevesi kırılan Asya kısa bir süre için sersemlemişti. "Hayır, bulamadım!"

"Ne olabilir ki acaba?"

Ne olabilirdi? Telefonunu yanına bırakan Asya ayağa kalktı. O tuhaf his Özge'nin derin katkılarıyla geri gelmişti.

Odaya girdiğinde ona tuhaf gelen bir şey olmalıydı ki duyguları birden değişmiş olsun. Düşünmeye ve hatırlamaya çalıştı.

"Odaya girdim İzzet Bey beni karşıladı, sonra çocuklar üzerine ufak bir muhabbet ettik." Hem yüksek sesle düşünüp hem de anlatan Asya aniden durdu. "Odaya girdiğimde değil sonra bir şey oldu. Oğlundan bahsediyordu... Sonra resimleri gösterdi..."

Neyse ki Özge soru sormayı kesmişti de Asya yeniden düşünmeye devam edebiliyordu. Aklına takılan şey aslında gözünün önündeydi fakat şu anda görmeyi başaramıyordu.

"Ahhhhh!" diye duyduğu çığlıkla Özge'nin kendini yere bırakması aynı anda gerçekleşti. Ne olduğunu anlamaya fırsatı kalmayan Asya, telaşla ayağının dibine düşen genç kadının yanına çöktü.

"Ne oldu söylesene?"

Kesik kesik sesler çıkaran Özge, ağır aksak hareketlerle yerinde doğrulmaya çalışırken Asya soru sormayı bırakıp onu kolundan tutarak yüzü bembeyaz olmuş genç kadını nihayet yerden kaldırmayı başardı.

Tüm ağırlığını Asya'nın üzerine veren Özge, "Dün hamile olduğumu öğrendim ama düşük tehlikem vardı sanırım onu kaybediyorum," dedi yaşananlara gerekçe olarak.

Duyduğu açıklama ile afallayan Asya ne yapacağını bilemedi.

"Ne... Ne zaman oldu? Neden bana söylemedin?"

İnlemelerine devam eden Özge, ağrıları el verdiğiince

"Daha çok yeni... Sana anlatmak için fırsatım olmadı zaten senin derdin sana yeter!" dedi.

"Ah Özge, böyle bir şeyi nasıl saklarsın?"

"Zaten yoktun ki, nasıl anlatabilirdim? Lütfen beni doktoruma götürür müsün?"

"Tabii ki!" diyen Asya onu koltuğa oturttu. Kız haklıydı on beş gündür ilk defa dün geldiği Cennet'te işe öyle hızlı başlamıştı ki Özge'ye *nasılsın* diye sormamıştı bile!

Kendini yargılamayı sonraya bırakan Asya, hızla gidip genç kadının çantasını ve montunu aldı. Geri döndüğünde acılar içinde kıvranan Özge'nin koluna girip onu yeniden ayağa kaldırmaya çalıştı.

"Yürüyebilir misin? Birini çağırayım mı?"

"Yok, yürürüm ancak Gülşah'a haber verelim sonra çok merak ediyor."

Küçük odadan çıkarken onları gören çalışanlar yanlarına gelip yardıma koştular. *Hayır* diyemeyen Asya, kucağına yığılmış Özge'yi taşımakta zorlanıyordu.

Kapıya ulaştıklarında otopark görevlisine "Arabayı hemen getir!" diye talimat verip yanındaki çırağa döndü. "Kuaför bölümündeki Gülşah'a acil çıktığımızı söylersiniz."

Birkaç dakika bekledikten sonra gelen arabaya bindiler. Peşlerinde yakın korumayla yola çıkan Asya titreyen parmakları ve durmadan çarpan kalbi ile yanlış bir şey yapmaktan korkuyordu.

"Hangi hastane?"

"Hastane değil, 4. Levent'te muayenehanesi var oraya gidelim."

"Deli misin sen? Tam teşekküllü bir yere gitmen lazım."

"Gerekirse o beni sevk eder!"

Hastane yerine muayenehaneye gitmekten hiç hoşlanmasa da Asya itiraz etmedi.

Sormak istediği bir sürü soru arasında en çok merak ettiği bebeğin babasının kim olduğuydu. Hızlı yaşayan Özge'nin bir ilişkisi olduğundan bile haberinin olmaması tamamen kendi hatasıydı. Ona iyi bir dost olmayı başaramamıştı. Nasıl başarabilirdi ki! Asya'nın yaşadıkları da kendi boyundan büyüktü. Fakat bu bebeği kaybetmelerine izin vermeyecekti.

"Trafığın en yoğun olduğu saat, oraya ulaşmamız zaman alacak."

"Kornaya basıp yol ister misin?"

Özge'nin dediğini yaparak sürekli kornaya basmaya başladığında araçlar kenara çekilmiş ve ona yol vermişlerdi.

Nispeten artık daha hızlı ilerliyorlardı.

Arkasına bakan Özge, korumalarla aralarının açıldığını gördüğünde yeniden inlemeye başladı ve "Asya lütfen acele et, kanamam başladı!" diye yalvardı.

"Oraya gitmek için neden inat ediyorsun ki hadi şu hastaneye girelim."

"Hayır, hayır olmaz, o beni ve bebeğimi kurtarır."

Yeni bir itiraz girişiminde bulunmayan Asya, Özge'nin tarif ettiği ara sokaklara girerek yolu uzatsa da sonunda doktorun muayenehanesine gelmeyi başardılar.

Sanayi mahallesi adı verilen sokak çok kalabalıktı. İnsanlar, iş yerleri ve mağazalar iç içe girmiş tam anlamıyla yaşayan bir yerdi burası. Fakat bir kadın doğum muayenehanesi açmak için pek uygun olduğu söylenemezdi.

Özge'nin gösterdiği yere bakan Asya, "Kaçıncı kat?" diye sordu.

"Üçüncü katta!"

Meraklı bakışlarla tabela arayan Asya bir kez daha şaşırılmışsa da herhangi bir yorumda bulunmadı. İncelemeleri kesilen ve daha iyi görünen Özge'nin arabadan çıkmasına yardım etti.

Sendeleyerek de olsa yürümeye başlayan kadını kolundan tutup apartmana soktu. Riskli bir hamileliği olmasına rağmen topuklu ayakkabılardan vazgeçmeyen Özge'yi azarlama işini de sonraya bırakıp asansöre bindi.

Üçüncü kata ulaştıklarında Özge artık çok daha iyi görünüyor, öyle ki artık yürürken sendelemiyordu. Tuhaf bulsa da sessizliğini sürdürdü. Çocuk çok hassas bir konuydu, yoruma açık ya da şansa bırakılamayacak kadar değerliydi.

Özge'nin çaldığı kapıyı açan otuzlu yaşlarının sonundaki adam oldukça sağlıklı görünen gür saçlı ve atletik yapılı biriydi. Ancak doktor olmadığı her halinden belliydi.

Zaten adam da "Onu buraya niye getirdin?" diye sorduğunda Asya onu tanımıştı. Yüzünün üçte ikisini de görmüş olsa Doruk'un ona gösterdiği resimdeki adamdı.

Evini, işyerini talan eden, zavallı kuşu bir kutuyla ona gönderen ancak en önemlisi kızını bir çantanın içine tıkıştırıp kaçırان adamdı.

Asya'nın yanından ayrılan Doruk'un içi hiç rahat değildi. Kötü şeyler yaşanacağını biliyor, Asya ile Özge'yi aynı çatı altında bırakmak hiç içine sinmiyordu. Çünkü inandığı her şeyin üzerine yemin edebilirdi ki Özge'nin bu işte parmağı vardı.

Mehmet'in araştırmalarından dikkat çekici bir sonuca varamamış olsa da Özge ile ilgili şüphelerinden kurtula-

mayan Doruk, işin peşini bırakmamış ve çok önemli bir sonuca varmıştı.

Anlattığı gibi iyi bir eğitim almış, işinde başarılı bir işletmeciydi. Sancaktar villasından ayrılır ayrılmaz işe koyulan Doruk, kadının ailesini bulmuş ve onlardan hikâyenin eksik parçalarını öğrenmişti. Kızlarının aralarına mesafe koymasından ve onu diledikleri zaman göremekten şikâyet eden ailesinden Özge'nin sorunlu ve çift karakterli olduğunu öğrenmişti. Özellikle annesinin kızlarındaki bu rahatsızlığı görmemeyi seçmiş olmalarından dolayı gözleri yaşlıydı. Tek çocukları vardı ve onu da cahilliklerine kurban etmişlerdi.

Peşine takıldığı adamla giden ve ailesini yılda bir arayan Özge, şüpheli listesinin ilk sırasına hızla yükselmişti. İkinci sırada ise peşine takıldığı adam vardı. Ancak ona henüz ulaşamamışlardı. İki gündür Özge'yi takip edenler, kızın hiçbir açık vermeden ev ve iş arasında gidip geldiğini söylemişti. Ve maalesef ki Özge tek başına yaşıyordu.

Takip işinde henüz bir sonuca varamamış olmaları Doruk'u yıldırmaq için yeterli değildi. Kim ne derse desin Özge, ona göre bir numaralı şüpheliydi.

Hangi akıllı başında insan, kız çocuğunu ikna etmek için Spiderman'i kullanır ki? Bu sorunun cevabını bir tek Doruk biliyordu.

Eğer kandırmaya çalıştığın süsüne düşkün kızın babasına olan hayranlığını biliyorsan ve Örümcek Adam'ın aynı kızla babanın kahramanı olduğuna eminsen hatta bunu kulaklarınla duyduysan işte o zaman başka bir arayışa girmezsın.

Asya'nın ilk sevgilisinin, çocukluğundaki Emine Teyzesinin adını ağızdan iyi laf almayı beceren Özge'nin kolaylıkla öğrendiğinden Doruk'un hiç şüphesi yoktu. Öyle

ki kendi bile ona istediği cevabı verirken, Örümcek Adam derken konunun nasıl oraya geldiğini hatırlamıyordu.

Doruk biliyordu ki, amaçları özellikle Yaren'i kaçırmak değildi, ikizlerden biri olsun yeterliydi. Ancak piyango erken uyanan Yaren'e vurmuştu. Bu yüzden çocukların neyi sevdiği değil, babalarının onlara neyi empoze ettiği önemliydi. Çünkü yüzü maskeli adam "Ben babanın arkadaşıyım," dediği zaman çocuklar bundan şüphe etmeyecekti.

Doruk, planlarındaki kusursuzluktan dolayı onları tebrik ediyordu. Her bir ayrıntı düşünülmüş, planlanmış ve öyle uygulamaya geçilmişti. Ancak neden bunca zahmete girdiklerini merak ediyordu. Kaçırdıkları çocuğun psikolojisi ve mutluluğu ile neden o kadar ilgilenmişlerdi? Tabii ki bundan şikâyetçi değildi de merak etmeden duramıyordu.

Bir de çözülmesi gereken Üsküdar'daki evin anahtarlarına nasıl ulaştıkları konusu vardı. Ve onunla ilgili de Doruk'un aklına bazı fikirler geliyordu ama henüz net değillerdi.

Hepsinin ötesinde, parayı aldıkları halde Özge'nin neden hâlâ kaçmadığı aklını kurcalayan en önemli soruydu. Çok geçerli bir sebebi olduğuna emindi de ne olduğunu henüz kestiremiyordu. Doruk olsaydı çoktan kayıplara karışırdı.

Asya'nın güvenlik önlemlerini artırmışlardı. Yakın korumaların haricinde onu uzaktan takip eden başka bir ekip daha vardı. Tabii bir de Özge'nin peşine taktıkları iki kişi vardı. Yine de Doruk'un içi hiç rahat değildi. Bazen keşke kaçıp gitseler de onlardan kurtulsak demiyor değildi.

Asya'nın KOCAM yazısını görüp ne tepki vereceğini çok merak eden Doruk, yanından bir saat önce ayrıldığı

kadını aramamak için ne gibi bir sebebi olduğunu düşündü. İşin sürprizini kaçırmamak olabilirdi. Asya'nın o yazıyı görünce kafasının karışacağını ve Doruk'a kızacağını biliyordu.

Uzandığı telefonu yeniden bırakan Doruk, buluşmaya gittiği adamla görüşmesi bittikten sonra Asya'yı aramaya karar verdi.

Onlara kapıyı açan adamı tanıdığı anda yaşadığı şok Asya'nın tepki vermesini engellemiştir. Bu boşluktan yararlanan adamın üzerine doğru geldiğini görse de karşı koymak için çok geç kalmıştı.

Kocaman elleriyle ağzını kapatan adam Asya'yı sürükleyerek içeri taşıırken Özge de arkalarından kapıyı kilitledi. Ayaklarını yere vurup elleriyle onu belinden yakalayan adamın canını acıtmamaya çalışması hiçbir işe yaramadı.

Geniş koridorda tutunabileceği bir şey olmaması Asya'nın tek şanssızlığı değildi. Salgıladığı fazla adrenalinle çırpınmaya devam etse de adamın güçlü bedenine karşı hiç şansı yoktu.

Salona girdiklerinde masanın üzerindeki örtüyü Özge'ye işaret eden adam bağırarak "Ağzını ve ellerini bağlamak için onu kullan!" dedi.

Çırpınırları hiçbir işe yaramayan Asya'nın önce ağzını sonra ne kadar da dirense ayaklarını bağlayıp onu sandalyeye oturtular.

Korkudan gözleri kocaman açılmış olan Asya, ellerini ve ağzını bağlayan kadını hiç tanımadığını fark etti. Cıvılcıvıl, neşeli Özge gitmiş nefret dolu bir kadın gelmişti. Ona yalvarmak hiçbir işe yaramazdı.

Kaçışı olmadığını ve direndikçe karşısındakileri daha çok öfkeliendirdiğini fark eden Asya artık durulmuşsa da kalbi yaşadığı korkuyla durma noktasına gelmişti.

Burası oldukça temiz bir bekâr eviydi. Salona, bir erkeğin yaşadığını belli eden sert çizgiler ve koyu renkler hâkimdi. Gayet sıradan bir ev gibi görünse de içinde yaşayanlar normalin çok ötesindeydi.

Aklından önce şey geçen Asya, Doruk'u aramadığı için pişmandı. Nazlanmak için çok yanlış bir zaman seçmişti. İsteddiği tek şey adamı biraz süründürmektir. Oysa şimdi ona cret deme şansının olup olmayacağından bile emin değildi.

Yaren ve Yağız'ı ise aklına getirmek istemiyordu. Eğer onları bir kere daha göremeyeceğini, onların annesiz kalacağını düşünürse yapamaz, güçlü duramaz ve kaybederdi.

Şu anda hiç olmadığı kadar iyiyi düşünmek istese de karşısında dikilen kadın ve adamın gözlerine baktığında panik dalga dalga tüm benliğine yayılıyordu. Ne kadar dirayet göstermeye çalışsa da kazanamayacağını öngörebiliyordu.

"Ben sana gidelim dedim, neden kalmak için ısrar ettin?"

"Eğer gidecek olursak suçlu da biziz demiş olacaktık. Hem neden kaçacaktık ki kimse biz olduğumuzu bilmeyecekti."

"Tabii tabii sen hep haklısın zaten!"

Başını ellerinin arasına alan Özge koltuğa çöktü. Tüm vücudu titrerken Asya'dan daha çok korktuğu gün gibi ortadaydı.

"Sen benim soruma cevap ver! Onu buraya niye ge-

tirdin? Bizi bulmaları mümkün değildi, arkada hiçbir iz bırakmadık.”

Konuşması oldukça düzgün olan adam, Özge’nin aksine korkmuş ya da paniklemiş gibi görünmüyordu. Oda-nın köşesine kurulmuş bilgisayarın başına geçmiş, ekran-da akıp giden yazıları okuyordu.

“Büyük patron sensin, hata yapmazsın ama Cenk; duymuyor musun beni?” diye bağırان Özge yerinden kalkıp gözleri bilgisayar ekranındaki şemaya kilitlenmiş olan adamın yanına gitti. “Babanın ofisinden geldiğinde panik halindeydi. Bir şey hatırlamaya çalışıyordu. Buna nasıl izin verebilirdim?”

Özge, İzzet Bey’le tanışmıştı ama oğlunun sevgilisi olarak değil Asya’nın yardımcısı olarak tanışmıştı onun-la. Bir iki defa da iş için adamın ofisine gittiğinde Cenk’in çeşitli yaşlarda çekilmiş resimlerini görmüştü.

Özge’nin hayatı Cenk’le tanıştığında değişmişti. Bir şeylere inanıp sevmek için çok uğraşmış ancak onu, amaçsızca evden çıktığı bir sabah deniz kenarındaki bir kafede bulmuştu. Çok hızlı başlayan ilişkilerinin daha üçüncü ayında Cenk’in kölesi olmuş ve sorgusuz sualsiz adam ne isterse yapmıştı. Hiç pişman değildi. Yine olsa yine yapardı, onun tek korkusu kaçmak zorunda kalırlar-sa Cenk’ten ayrı düşecek olması ihtimaliydi.

“Ne hatırlamaya çalışıyor olabilir ki? Benim kim oldu-ğumu bile bilmiyor.”

“Ahh yeter! Bir şey hatırlayacak diye korktum, resim deyip duruyordu!”

Sakin hareketlerle sandalyeden kalkan adam Özge’yi sıkıca tutup öpmeye başladı. Her saniyeyle genç kadının gerilen tüm kasları rahatlığa erdi. Sonunda kendini sık-maktan vazgeçip kollarını adamın boynuna doladı.

“Seni o kafede gördüğüm, bana gülümsediğin anda ne kadar cesur olduğunu anlamıştım. Bizimki ilk görüşte aşkı, çünkü sen benim yanıma yakışandın. Şimdi çocuk gibi davranıp sinmekten vazgeç.”

Adamın dokunuşu ve sözleriyle durulan Özge yeniden bambaşka biri haline gelmişti. Kendinden emin gülüşünü yüzüne oturtup Asya’ya döndü “Ona soralım,” dedi. “Kesinlikle haberimiz olmayan bir şey biliyorlar, buna eminim.”

“Haklısın son zamanlarda kendilerini çok kapamışlardı, onlara ulaşamadık.”

Özge’yi bırakıp ona doğru gelen adamdan korkmayacağını söylese de başaramayan Asya kendini geri çekti. Gidebileceği hiçbir yer yoktu.

“Babamın yani İzzet’in orada!” diyen adam pis pis sırtığında Asya’nın midesi bulandı. “Haklısın, şaşırdın değil mi? Aslında her şey bir tesadüften ibaretti. Kırk yılda bir hatırladığım babamla şansa bak ki tam da seninle çalışmaya başladıktan sonra görüştüm. Maalesef ki o kendini övmeyi çok sever. Senden, sizin paranızdan, senin her şeyden vazgeçen şımarıklığından bahsedip durdu. Çok kolaydı!”

“Hiç de kolay değildi, bence küçük işler yapmaya devam etmeliydik!”

“Kes sesini Özge! Artık büyümenin zamanı gelmişti.” İyice Asya’ya yaklaşan adam onunla yüz yüze gelene kadar eğildi. “Tam yirmi aydır her ayrıntısını düşünüp yaptığım bu planı neyin bozduğunu merak ediyorum. Şimdi ağzını açacağım; bağırarak için boşuna uğraşma, bu evde hasta abim var o yüzden insanlar sese alışkın.” Elini Asya’nın ağzındaki beze uzatan adam, “Eğer bağırırsan bu senin sonun olur, anladın mı beni?” dedi.

Gözleri büyüyen Asya başını tamam anlamında salladığında adam ağzındaki bezi çıkardı.

“Anlat!”

“Elimizde fotoğrafın var.”

Asya kendinden çıkan güçlü sese inanamadı. Oysa konuşabileceğinden bile emin değildi.

“Ben sana söylemiştim.”

“Allah kahretsin, sana sesini kes dedim.” Sakin ve güçlü görüntüsü kaybolmuş olan adam da artık panik halindeydi. “Nasıl? Fotoğrafım elinize nasıl geçti?”

“Bilmiyorum, bana sadece tanıyıp tanımadığımı sormak için gösterdiler!”

“Düşünmem lazım! Mümkün değil, yalan söylüyorsunuz!”

“Cenk saçmalama ne düşünmesi, hemen gitmemiz lazım! Yalan söylemiyor, ben onu gördüm, hatırlamaya çalışıyordu.”

Asya’nın ağzını yeniden kapatan Cenk, başında dikiilen Özge’nin üzerine yürüdü. “Peşinizdeki arabayı atlatığına emin misin?”

“Evet eminim, bizi trafikte kaybettiler zaten ara yollar-
dan geldik.”

“Güzel, telefonu da yanında yok,” diyen adam yeniden bilgisayarın başına geçti. “Hemen Gülşah’la Metin’i ara buraya gelsinler ama kendi telefonundan arama!”

“Gülşah gelemez, salondan çıkarsa dikkat çeker. Korumalar bizi kaybedince kesin herkese haber vermişlerdir.”

“Sana ne diyorsam onu yap! Gülşah korkağın teki; o konuşur, oradan bir an önce çıkması lazım. Ellerinde başka bir şey olup olmadığını bilmiyoruz. Hemen toparlanıp gitmemiz lazım.”

“Peki, bunu ne yapacağız?”

“Ne yapacağız, icabına bakacağız!”

Üçüncü toplantısından da çıkan Mehmet odasına geçtiğinde artık günü bitirmeye hazırlanıyordu. İşlerini topladıktan sonra villaya gidecek, annesinin şerhatlı kollarında huzur arayacak ve babasıyla özlediği sohbetlerden birini yapacaktı.

Hızlı adımlarla odasına geçen adam masasına oturup son toplantının notlarını yeniden gözden geçirmek için dosyayı önüne koydu. Uzun boyu, geniş omuzları ve her hareketiyle gücünü belli eden Mehmet, varlığı ile doldurduğu sessiz odada özel işleri için kullandığı telefonun sesini duyduğunda o sesle birlikte akşam için yaptığı planların bozulduğunu anlamıştı.

Masanın ucunda duran telefona uzanan Mehmet, arayanın Özge'nin peşine taktığı adam olduğunu görünce ise yanılmadığını anladı.

Hiç bekletmeden açtığı telefonu “Alo!” diyerek yanıtladı.

“Efendim rahatsız ediyoruz ama bilmek isteyeceğinizi düşündüğüm bir durumla karşı karşıyayız.”

“Dinliyorum.”

“Asya Hanım ve Özge aceleyle arabaya binip Cennet'ten ayrıldı. Trafikte yakın takip ekibi onları kaybetti.”

Koltuğundan fırlayıp ayağa kalkan Mehmet tüm gücüyle elini masaya vurdu. “Ne demek kaybetti? Pe ki ya siz?”

“Efendim biz arkadaydık, araçları bir süre sonra ana yoldan saptığında biz onları gördük ancak maalesef öteki araç o keşmekeşin içinden çıkamadı.”

“Asya nerede şu anda?” diye sordu Mehmet rahatlamış sesiyle.

"4. Levent, Sanayi mahallesinde bir apartmana girdiler, Özge hanım hasta gibiydi ama net bir şey bilmiyoruz hâlâ içerideler."

"Ne zamandır oradalar?"

"Yarım saat oldu. Biz beklemeye devam ediyoruz ancak bilmek istersiniz diye düşündüm."

Telefondaki adamın bir şeylerden huzursuz olduğu ortadaydı. Mehmet de belki sırf bu nedenle normal şartlar altında sorun yok olarak kabul edebileceği bu durumdan rahatsız olmuştu.

Hiç bekletmeden "Senin aklındaki ne?" diye sordu.

"Burası pek Asya Hanım'ın gelebileceği bir yer değil. Ayrıca bu kadar aceleyle neden bu apartmana gelip yarım saattir çıkmadıklarını da merak ediyorum efendim."

"Tamam, gözünüzü dört açın ve beklemeye devam edin!"

Telefonu kapatan Mehmet ara vermeden Asya'yı aradı. İlk denemesinde cevap alamayınca ikinci kere aradı ama bu sefer de sonuç değişmedi. Ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışan Mehmet abartıyor da olabilirdi. Ancak Doruk'un Özge ile ilgili sarf ettiği cümleler kulağında çınlamaya başlamıştı. İçi hiç rahat değildi. Ellerinde hiçbir delilleri olmasa da Özge tek şüphelileriydi.

Masasına geri oturan adam sekreterine Cennet'i aramasını söyledikten sadece otuz saniye sonra hattın öteki ucunda kafenin şefi onu karşıladı.

Merasime gerek görmeyen Mehmet, "Asya ve Özge nereye gitti biliyor musunuz?" diye sordu?

"Özge Hanım rahatsızlandı, Asya Hanım da onu hastaneye götürdü."

"Hastane mi?" diye tekrarlayan Mehmet onu arayan adamın apartman dediğine emindi. Bir açıklamada bu-

lanmadan şefin suratına telefonu kapatıp az önce konuştuğu adamı aradı.

“Apartmana mı girdiler demiştin?”

“Evet efendim!”

“Peki, bir doktor tabelası falan var mı?” diye soran Mehmet alacağı cevabın hayır olduğunu biliyordu.

“Hayır, efendim!”

“Her beş dakikada bir beni arayıp bilgi ver ve sakın ama sakın kendinizi göstermeyin.”

Son talimatını da veren Mehmet, holding bünyesindeki güvenlik şirketinin müdürünü yanma çağırtmak için sekreterini yine aradı.

Artık oturmayan, geniş odada büyük adımlar atan adam boş yere paniklediğine inanmaya çalışsa da başaramıyordu. Durum fazla şüpheliydi, olduğu gibi bırakamazdı. O elinden geleni yapacaktı, varsın sonrasında tüm korkusu ve uğraşı boşa çıksın. Hiç önemli değildi.

Özge ve Metin’in ihaneti onu çok sarsmış olsa da Asya’nın yıkıldığı an, Gülşah’ın adını duyduğu andı. Aynı evi paylaşmış, aynı masada yemek yemiş, ona abla olmaya çalışmıştı. En beteri aylardır çocuklarını ona emanet etmişti. Ancak neden şaşırıyordu ki? Özge’yi işe alıp dost olduklarının ikinci ayında Gülşah’ı o getirmişti.

Özge, “Komşunun çocuklarına bakan kızın bu işe ihtiyacı var, orada hiç mutlu değil,” demişti.

Asya’nın bir bakıcıya, yalnızlığına ortak olacak birine ihtiyacı vardı. Gülşah’ı görür görmez sevmiş, ürkek bakışlarındaki zayıflığa üzülmüştü. Geçen aylar boyunca o kızı biraz daha sevmiş, onu ailesinin bir parçası olarak kabul etmişti.

Asya'nın yanaklarından süzülen yaşlar her şey içindi; inandığı dostluklar, yaşadığı acılar ama en çok da yaşamayacakları içindi.

Çocuklarının dilinde acı bir tat bırakacak, Doruk'un geçmişte kalan hatıralarına gömülmüş bir anı olacaktı. Serra ile konuşamamış olmaktan dolayı ona keşkeler bırakacaktı. Ama en çok sabah evden çıkarken bir kez daha Yaren ve Yağız'ı öpüp koklamadığı için pişmandı ve Doruk'a onu sevmekten hiç vazgeçmediğini söyleyemediği, ondan gerçek bir özrü sakındığı için pişmandı.

Cenk denilen adam belli ki kaybedeceğini, yakalanacağını hiç düşünmemişti. Bu yüzden çok daha hırslanmış, çok daha nefretle dolmuştu. Adamın ne planladığını Asya gözlerinden okuyabiliyordu.

Kaçacaklardı, hem de arkalarında Asya da dâhil herhangi bir iz bırakmadan gideceklerdi.

Yirmi dakikalık sancılı bekleyişin ardından ilk gelen Metin olmuştu. Nefes nefese eve girmiş olan adam Asya'yı salonda eli kolu bağlı görünce olduğu yerde kaldı. Gözlerini Asya'dan ayırmadan "Ne oldu? O burada ne arıyor?" diye sorarken burun delikleri yaşadığı öfkeyle genişlemişti.

"Nasıl oldu bilmiyoruz ama ellerinde Cenk'in fotoğrafı varmış. Bugün de bu, İzzet'in ofisine gitti."

"Allah kahretsin, hep o Doruk denen şerefsiz yüzünden," diye kükreyen Metin, Asya'nın üzerine doğru ilerledi. Genç kadın ondan önce davranıp gözlerini kapamış yüzüne inen tokadı görememişti.

Asya bir anlığına bayıldığını sanmışsa da adam saçlarını avucuna dolayıp çekiştirdiğinde kendine gelmesi fazla uzun sürmedi. "Onu yanında tutmasaydın her şey daha kolay olacaktı."

Asya'yı savurmaya devam eden Metin'i durduran Cenk oldu. "Sessiz olun, düşünmeye çalışıyorum!" Herkesi susturmayı başaran adam yoğun sessizliğin içinde çare arıyordu.

O bir dâhiydi, o çok akıllıydı! Kendini ele veren hatayı nerede yapmıştı? Bunu nasıl yapardı?

Yaptığı hatayı düşünmekten önüne bakamayan adamın bildiği tek şey yakalanmamak için bir an önce kaçması gerektiği idi.

Yıllardır küçük işlerle uğraştıktan sonra bu onların ilk büyük işiydi ama asla son olmayacaktı. Çok değerli beynini, harflere rakam gibi davrananların formülünü çözmek yerine daha önemli işler için kullanıyordu ve kullanmaya da devam edecekti.

Etrafındaki herkes, buna abisi de dâhil, Cenk'in maşasıydı. Annesi yıllar sonra hasta oğlunu bakımevine yerleştirmeye karar verdiğinde Cenk buna izin vermemişti. Çünkü hasta abisine bakan, abisi için kendini feda eden adama herkes güvenir ve saygı duyardı.

Hâlâ ağlamaya devam eden Özge de iyice sinirlerini bozmuştu. Ona aldırmamaya çalışmak giderek daha zor bir hal almaya başlamıştı.

"Gülşah'ı on dakika daha beklerim, sonra gidiyoruz."

"Nereye gideceğiz!"

"Özge, elli milyon dolarımız var; nereye istersek oraya gideriz," diyen Cenk, Asya'ya döndü. "Bunu burada bırakırız. Ölür ya da kalır orası onun bileceği iş. Sonuçta beni bir tek bilen o, hâlâ tehlikede değiliz. Birkaç saatimiz var."

"Peki ya ben, onunla görülen son kişiyim."

"Merak etme, onlar senin peşine düşmeden biz çoktan gitmiş oluruz."

“Ben Gülşah olmadan hiçbir yere gitmem!”

“O zaman sen otur bekle kardeşini. Kadının arabası aşağıda, onu bulmaları an melesi.”

Kardeşi mi? Gülşah ve Metin mi?

Birbirlerinden kaçırdıkları gözleri, Gülşah’ın Metin gelince uzaklaşması demek renk vermemek içindi. Peki, şimdi ne olacaktı? Asya kendine sorduğu sorunun cevabını alamadan yüzüne aldığı yeni bir darbeye gözleri karardı. Sadece üç saniye sonra gelenle ise kendinden geçti.

Telefonu çalıp da Mehmet’in aradığını gördüğünde haberlerin iyi olmadığını anlayan Doruk, binmek için açtığı arabanın kapısını geri kapattı. Müşterisiyle çıktığı yemekte, kim kimi yedi belli değildi. İçine tarif edemediği bir ağrı yerleşmişti. Şimdi de o ağrının sebebini öğreneceğine emindi.

Alo demeye fırsatı olmadan hattın öteki ucundaki Mehmet, “Asya ellerinde,” dedi.

Doruk, “Nasıl?” dediğinde sesindeki öfke ve nefret onu bile korkutmuştu.

“Özge hastalanmış, onu doktora götürmek için beraber çıkmışlar. Trafikte kornaya basıp kendine yol alırken peşindeki arabayı atlatmış.”

“Üç arabayı birden mi? En son nerede görülmüşler?”

Direksiyonun başına geçen Doruk titreyen elleriyle arabayı kullanabileceğine emin değildi.

“Hiç merak etme, nerede olduklarını biliyoruz. Tüm güvenlik ekibini oraya gönderdim.”

“Orası neresi?”

“Daha henüz bir şey bilmiyoruz. Belki de boşuna endişeleniyoruz.”

Sesinin kontrolünü iyice kaybeden Doruk arabayı çalıştırdı. "Mehmet, boşuna endişelenmediğimizi sen de biliyorsun. Bana cevap ver, Asya nerede?"

Kısa bir sessizliğin ardından Mehmet, "Bunu sana söyleyemem," dedi ve açıklamasını sürdürdü. "Farz edelim haklıyız. Kaç kişiler, silahları var mı? Hiçbir şey bilmiyoruz. Öylece kapıyı çalıp içeri giremeyiz."

"Çalacağımı da kim söyledi, o kapıyı kırıp ben..."

Sözünü tamamlayamayan Doruk için dünya yörüngesini terk etmiş, tüm ışıklar sönmüştü. Mehmet haklıydı. Asya'yı tehlikeye atacak bir harekette bulunamazdı. Ama öylece oturup da bekleyemezdi.

"Saffet'i arayacağım."

"Tamam, sen Saffet'i ara ben de Cennet'e gidip Gülşah'ı bulacağım. Eğer düşündüğüm gibi o da bu işin içindeyse kesin neler olduğunu biliyordur. Tabii hâlâ oradaysa!"

Şehir trafiğine aldırmadan hızla arabasını süren Doruk'un dua edecek kadar bile gücü yoktu. Oyunlar oynamamalı, Özge'den ve Gülşah'tan şüphelendiği an onların adını polise vermeliydi. Kalkıştığı dedektiflik oyunu yüzünden Asya'ya bir şey olursa kendini affetmesi mümkün değildi ki zaten o zaman ortada Doruk diye biri de kalmazdı. Ancak elinde varsaydığı birkaç ipucundan başka bir şey yoktu. Onlar da delil niteliğinde değildi. Polis, bırak inanmayı onu dinlemezdi bile.

Gece karası gözleri alev alev yanan adamın yaşadığı dehşetle tüm bedeni titriyordu. Her şeye gücü yeten, bu güne kadar her şeye dayanabilen, yıkılmayan ve yılma-yan Doruk'un dayanamayacağı tek şey Asya'sız yaşamak zorunda kalmaktı.

Cennet'in bulunduğu sokağın köşesinden dönen Doruk, yüz metre ilerisindeki taksiyi görünce arabasını dur-

durdu. Yolun ortasına bıraktığı araçtan indi. Hırkasına sarılmış Gülşah koşar adımlarla taksiye doğru ilerlerken öyle korkmuş ve ürkekti ki *ben de bu işin içindeyim* diye bağıırıyordu.

Onu kolundan yakalayan Doruk, kızı açamadığı taksinin kapısına dayadı. Ellerinin altındaki Gülşah, korku ve panikten titremeye başlamıştı. Ancak Doruk, kendi korkusuyla başa çıkmaya çalışırken onun ne hissettiği ile ilgilenmedi.

“Bana her şeyi anlatmak için sadece on dakikan var!”

“Doruk Bey sizi anlamıyorum.”

“Bence gayet iyi anlıyorsun ve benim bu oyunla kaybedecek bir saniyem bile yok. Şimdi, hemen başla!”

“Ne oluyor burada kardeşim, ayıp değil mi gencecik kızı korkutuyorsun.”

Taksinin içinden çıkan adam Doruk’un delici bakışlarıyla karşılaştığında gösterdiği tepkiyi geri aldığını belirtircesine ellerini havaya kaldırıp sustu.

“Doruk Bey, gerçekten...”

“Kes zırvalamayı Gülşah, bu saatten sonra susmak senin işine yaramayacak.”

Susmayı seçen kızın gözlerine bakmayı bırakan Doruk onu ayaküstü konuşturamayacağını anlamıştı.

Yolun ortasında bıraktığı arabasının arkasında biriken araçlar korna çalmaya başladığında Doruk, Gülşah’ı kolundan tutup Cennet’e doğru sürükledi. Otopark görevlisine aracı almasını söyleyip arka odaya geçti. Kapıyı sertçe kapatıp Gülşah’ı da serbest bıraktı.

Esmerliği, uzun boyu ve siyah gözleriyle her ne kadar dikkat çekici ve yakışıklı görünse de bazı zamanlar, tıpkı şu an olduğu gibi, ürkütücü de olabilen Doruk bu avantajını kullanıp kızın karşısına dikildi.

Parmağını salladığı Gülşah'a "Asya'ya bir şey olacak olursa senin de yaşaman mümkün değil," dedi. Sözlerini kanıtlamak istercesine genç kızın üzerine doğru bir adım daha attığında Gülşah'ın yanaklarından süzülen yaşları gördü. "Bitti. Şu anda herkes Özge'nin Asya'yı götürdüğü apartmanın önünde bekliyor. Benim merak ettiğim kaç kişiniz? Orada kim var? Ve Gülşah, bunu Asya'ya nasıl yaptın?"

Duyduklarına inanamadığı her halinde belli olan Gülşah'ın çöken omuzları titremeye başladı.

"Ben... Ben gerçekten üzgünüm..."

"Üzgün olman umurumda değil! Ben kimsenin canı yanmadan Asya'yı kurtarmak istiyorum, eğer işin içine polis ve silah girerse bunu önleyemeyiz."

Nihayet polis ve silahın adını duyan Gülşah pes etmişti. O kimsenin canının yanmasını istemiyordu. Önünde dikildiği koltuğa oturup yüzünü ellerinin arasına aldığı anda Doruk da kendini toparlaması için ona zaman tanıdı.

"Evin anahtarlarını o gece sen mi aldın?" diye soran Doruk'un sesi nispeten daha sakindi.

Cevap vermek için bekleyen Gülşah bir süre sonra başıyla Doruk'u onayladı.

"Tamam, şimdi her şeyi en baştan anlat."

Gülşah ilk hatasını ana rahmine düştüğü an yapmıştı. Çocukluğundaki kötü anıları hiç unutmadı, zaten annesi de unutmasına izin vermedi. Komşuların şikâyetiyle annesinden kurtulup yurda yerleştirildiğinde daha yedi yaşındaydı. Ancak orada da mutlu ve huzurlu olmayı başaramadı.

On sekiz yaşını doldurduğunda ise her şeyin güzel olacağına olan inancını yıkan yine annesi olmuştu. Onu yanına almış maddi manevi onu kullanmıştı. Her şeyi ge-

ride bırakıp kaçırmaya çalıştığı anda ise abisi Metin karşısına çıkmış, ona güzel bir hayat vaat etmişti.

Başlarda aynen abisinin dediği olmuş güzel bir hayat yaşamışlardı. Sonrasında ise küçük oyunlarla küçük insanları dolandırmaya başlayarak hem eğlenmiş hem de para kazanmışlardı. Bir süre sonra hayatına Asya girdi. Gülşah, Asya'yı Yaren'i ve Yağız'ı çok sevmişti, izin verselerdi bir ömür onların yanında kalırdı.

Metin ondan Üsküdar'daki evin anahtarını istediğinde abisine hiç itiraz etmedi. Tanem uyurken ve diğerleri karakoldayken evi iyice araştırmış kömürlüğü keşfetmiş ve orayla birlikte diğer anahtarların elindeki sabuna kalıplarını çıkarmıştı. Fakat görevi bitmemişti. İlk planlarına göre tüm bu süreç boyunca Asya'nın yanında olacak olan kişi Metin'di. Fakat Doruk'un gelişi her şeyi değiştirmişti.

Duyduklarına inanamayan Doruk, ağzı açık halde seyrettiği genç kıza aklındaki binlerce sorudan ilkinin sordu.

"Kaç kişisiniz?"

"Dört! Ben, Özge, Metin ve Cenk!"

Cenk kim diye sormadan önce "Sizi ele veren şey Yaren'e çok iyi davranmanız. Neden?" diye sordu.

"Çocukluklarımız farklı ama dördümüzün de sorunlu yani çocuklar hepimizin hassas noktası, ona bir şey olmasına kimse izin vermezdi hele ben böyle bir şeyin olmasına müsaade edemezdim."

Avucuyla yüzünü kapatan Doruk her duyduğuyla biraz daha çileden çıkarken kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Yeni bir soru girişiminde bulunan Doruk'un cebindeki telefon çalınca durmak zorunda kaldı. Seri davranarak açtığı telefonda Mehmet ona Metin'in de apartmana girdiğini söyledi. Hiç şaşırmayan Doruk asıl sürprizin onda olduğunu ve Gülşah'ın her şeyi itiraf ettiğini söyledi.

"Senin abini alıyoruz da benim kardeşimi neden alamıyoruz."

"Çünkü Metin, o bizim paravanımız. Kimse yanında hasta olan birinden kuşku duymaz. Üstelik iki saattir bekliyoruz. Sen yirmi dakikada geldin o iki saattir gelemedi. Artık bekleyemem."

"İşten çıkamamıştır. Ha deyince çıkıp gelse dikkatleri üzerine toplar."

Duruşunu bozup tavrını yumuşatan Cenk, "Bak; ona bir şey olmaz, akıllı davranır ve olaylardan uzak kalırsa onun bu işte olduğunu nereden bilecekler ki!" dedi bilge tavrıyla.

"Ellerinde başka bir bilgi olup olmadığını bilmediğimizi sen söyledin. Bu riski alamam, onu arayalım."

"Hayır, delirdin mi? Bu saatten sonra arayamayız." Sabrı tükenen Cenk, kaldığı yerden telaşla hazırlanmaya devam etti.

Elli milyon doların olduğu çantayı abisinin tekerlekli sandalyesine yerleştiren Cenk seyircileri Metin ve Özge'ye döndü. Özge onu duyacak durumda değildi, o da Metin'e yöneldi "Seni bulduğumda sen dokuz ben ise on beş yaşındaydım. Yirmi iki yıldır beraberiz. Sana abilik ettim, ev verdim, aile verdim. Senin kardeşin benim, o yüzden gidiyoruz," dedi.

Cenk haklıydı. Metin, üvey annesinin onu satacağı adamlardan son anda kurtulup kaçtığında soğuk ve açlıktan öleceğini düşünmüştü. Oysa Cenk onu bulmuş, evine götürmüştü. Ailesini ikna etmiş; onu yanlarına almış, büyütmüş, beslemiş ve okutmuşlardı. Fakat tüm bunlar her ikisini de tatmin etmemişti. Onların istediği çok daha fazlasıydı. Çok daha fazla gücü.

Fakat Gülşah'ı da arkasında bırakamazdı. Üvey annesi koynuna girdiği adamların birinden hamile kalınca Metin'in babası onu sokağa atmıştı. Zaman zaman takip ettiği kadının kızı büyümeye başladığında o kızın, yani Gülşah'ın başına gelecekleri tahmin ettiği için ihbarda bulunarak onu kurtarmak istemişti. Ne yazık ki Gülşah yurttan ayrıldığında annesi onun peşini bırakmamış, kıza gün yüzü göstermemiştir.

Sık sık onun neler yaptığını gözlemleyen Metin, şans eseri Gülşah'ın kaçmaya hazırlandığını fark etmişti. Her şekilde işlerine yarayacak olan kızı son anda trende yakalamış ve onu da bu oyunların içine dâhil etmişti.

Dördünün de acayip bir hayat hikâyesi vardı. Bir şekilde bir araya gelmiş ve kendilerini değerli kılmak için oyunlar oynamışlardı ancak şimdi anlıyordu ki kaybetmişlerdi. Kazanmaları zaten mümkün değildi. Yaşayacakları ömrün yönünü belirleyen çocuklukları heba olmuşken zaten kaybetmeye mahkûmdular.

Oysa Metin kazanmaya çok yaklaşmıştı, o hem parasını hem de Asya'yı alacaktı. Özge'den onun bir avukata ihtiyacı olduğunu öğrendiklerinde İzzet Baba'ya gitmiş, işsizlikten yakınıp zengin mükelleflerine onu tavsiye etmesini istemesinin hemen ertesi günü, Asya o şiir gibi sesiyle onu aradığında *işte bu* demişti, *hayatımın kadını*. Ama o kadın ona ihanet etmişti. Her olay sonrası aradığı ya da yanına gittiği kadını hep Doruk'la beraber bulmuştu.

Keşke o gece, o ormanda Doruk denen herifi öldürseydi. Asya'ya *senin için değerli biri* dediklerinde o adamı göndereceğini biliyordu. Bu, oyuna sonradan dâhil olan plandı. Metin'in geçmek bilmeyen öfkesinden kurtulması için Cenk'in bulduğu yöntemdi.

"Nihayet Gülşah geldi. Hadi artık çıkalım."

Yerinden fırlayan Özge, "Ben kaçmak istemiyorum," diye haykırdı.

"Sen bilirsin!"

"Sen de gitme, ne olur?"

Koluna yapışan kadını sertçe iten Cenk, gözleriyle ateş saçıyordu. "Ya sesini kısar benimle gelirsin ya da beni bir daha göremezsin."

Yüzünü omuzuna silen Özge, "Tamam, seninle geleceğim," diyerek adama teslim oldu.

"Güzel, hadi kapıyı aç da gidelim."

Metin de gitmeye hazırdı. Ne kadar garip olsalar da bunlar onun tek ailesiydi. Onlarla gitmekten başka şans yoktu.

Her şey hazırdı. Telefonları bırakmışlardı. Cenk abisine sakinleştirici iğne yapmıştı. Kıyafetleri ne dikkat çekici ne de çok sönüktü. Hatta oldukça normaldi.

Geniş holde yerlerini aldılar. Önde Metin hemen arkasında tekerlekli sandalyeyi süren Cenk ve onun koluna yapışmış Özge...Kapıyı açan Metin başı öne eğik kardeşini gördüğüne sevinmişti. Ancak sadece beş saniye sonra yüzünü kaldıran kadının Gülşah olmadığını anladığında ağzını açmaya fırsatı olmadan nereden geldiğini göremediği adamlar kapıyı sertçe itip sonuna kadar açmıştı. İçeri dolan yüzü maskeli ve silahlı polisler yanından geçip giderken yüzünü duvara yapıştıran adama karşı gelmeye fırsatı dahi olmadı.

Komiser Saffet ağlayan kadının sesini duyduğunda onun Asya olduğunu sanmıştı. O olmadığını anladığında ise "Asya Hanım'ı bulun!" diye talimat verdi.

Salon boştu. Paniklemeye başlamadan önce eğitimli polislerden biri "Kadın burada!" diye bağırdığında banyoya doğru koşan Saffet komiser, karşılaşacağı manzara-

dan hoşlanmayacağını biliyordu. Ve küvetin içindeki kadını gördüğünde yanılmadığını anlamıştı.

Gülşah'ı bir an için bile yanından ayırmayan Doruk hiç zaman kaybetmeden onunla birlikte polis merkezine gitti.

Onları karşılayan kalabalık ekibin içinde Mehmet de vardı. Yanındaki Gülşah apar topar sorguya alındığında iki adam da hiç konuşmadan sadece yarım saat bekleyebilmişti. Geçen her dakika Asya'nın aleyhine işlerken beklemenin adı *işkence* olmuştu.

Koridoru arşınlamaktan vazgeçip Saffet ve ekibinin bulunduğu odaya yönelen Doruk, "Hiçbir şey yapmadan daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye çıktığında Saffet'in yüzündeki ifadenin de çok iç açıcı olmadığını görmek onun daha çok korkmasına sebep oldu.

"Doruk Bey, sizin adamlarınız ve sivil polis arkadaşlar orada bekliyor."

"Tamam, henüz kaçmamış oldukları için sevindirici kısmı ancak Asya'ya bir şey yapmadıklarını nereden bileceğiz? "

"Geçen her saniyenin değerinin farkındayım, bu yüzden izin verin de işimizi yapalım."

Yerinde duramayan Doruk, aynı sorusunu farklı kelimelerle yeniden sordu. "Senin işini yapmanı beklerken Asya'nın iyi olduğuna nasıl emin olacağım?"

İyice sinirlenen Saffet ondan talimat bekleyen ekibine arkasını dönüp Doruk'un yanına ulaştı. "Bu şekilde işimi bölmeye devam ederseniz operasyon bitene kadar sizi nezarete atarım."

Saffet'in blöfü işe yaradı, yarı yarıya çökmüş olan Do-

ruk dişlerini sıkarak kendini susmaya zorladı.

Doruk'un durulduğunu fark eden Saffet "Eğer sessizliğinizi sürdürmeyi başarabilirseniz burada kalabilirsiniz," diye teklifte bulundu. Komiser adamlar için yaşanarlardan uzakta beklemenin zor olduğunu anlamış ve zamanın onlar için kolay geçmesini sağlamak adına böyle bir teklifte bulunmuştu.

Mehmet'le beraber koridor yerine komiserin odasının bir köşesinde ayakta beklemek nispeten çok daha iyiydi. En azından Doruk gelişmeleri takip ederken Asya'nın yaşama olasılığı olan kötü ihtimalleri daha az düşünüyordu.

Nihayet iki saatin sonunda operasyon için herkes hazırıldı.

İstanbul'da görev yapan bayan polislerin arasından Gülşah'a en çok benzeyeni bulunmuştu. Ona Gülşah'ın kıyafetleri giydirilmiş ve saçına uygun peruk takılmıştı. Çevik kuvvetten getirilen tim ekibi de oraya onlardan sadece on beş dakika önce yerleştirilmişti.

Kapıyı iki kere kısa kısa çalacaktı. Eğer Gülşah onları kandırmadıysa ki doğruyu söylediğine inanıyorlardı aralarındaki kapı şifresi buydu.

Soyadı Sancaktar olan birisi için yapılabilecek en güçlü ve hızlı hazırlıklar tamamlanmış, geriye sadece harekete geçmek kalmıştı.

Saffet'in, Doruk'a kesin talimatı vardı. Olay yerine bir kilometre uzakta duracaklardı ve gerisini bekleyeceklerdi. Komiser ondan sadece on dakika istemiş ama on dakikanın nasıl geçeceğini maalesef söylememişti.

Zapt edilmesi oldukça güç olan Doruk'u tutmakta zorlanan Mehmet aileden kimseye haber vermemiş, gelen tüm aramaları da yanıtsız bırakmıştı.

Sadece on beş gün! Daha fazla ne yaşayabilirlerdi Do-

ruk merak ediyordu. Aslında, yeter ki Asya iyi olsun o cehennem ateşinde yanmaya razıydı.

“Babam da geldiğine göre emekliye mi ayrılısam?”

Mehmet’in ani sorusuyla kafasını kaldıran Doruk, kendini küçük arabanın içerisinde sıkışıp kalmış hissediyordu.

“Olabilir!”

“Şimdi bunu atlatınca iki yıl rahatım. Ondan sonra mı ayrılısam?”

Geniş omuzlarını geriye doğru atan Doruk her ne kadar ona minnettar olsa da “Konuşmasak olur mu?” diye sordu. “Sadece Asya’yı düşünmek istiyorum. Bekleyerek hata yapmadığımıza inanmak istiyorum.”

“Tabii, ellerinde olma ihtimali olan silahların neler olduğunu bilmeden içeri girmek iyi fikirdi! Neden içeri dalmadık ki?”

“Tam dört saattir Asya orada! Of çok korkmuş olmalı.”

“Asya güçlüdür, atlatacağına eminim.”

Atlatacaktı. Asya farkında değildi ama o çok dirayetli bir kadındı. Oradan kurtulacak ve bu kâbus dolu günleri unutacaklardı. Üstelik Doruk da ona yardım edecek, onların finali mutlu sonla bitecekti. Başka türlü olmasına imkân yoktu. Olmamalıydı. Çocuklarını onsuz büyütemezdi. Onsuz nefes alamaz baba olmayı da başaramazdı.

Komiser söz verdiği onuncu dakikada arayıp da operasyon bitti hastaneye geçiyoruz dediğinde Doruk, “O iyi mi?” diye sormuş, aldığı tek cevapsa “İyi olacak,” olmuştu.

Yol boyunca “O iyi, o iyi, Asya iyi olacak,” diye sayıklamış, yavaş gittiği için Mehmet’i azarlamıştı.

Kalbinde Asya’nın kalbini hissedebiliyordu. O iyiydi, bunu biliyordu.

Ancak kader onlara kötü bir oyun oynar da Asya'ya bir şey olursa yaşamak zorunda kalmak Doruk için çok ağır olacaktı.

Gözünü saatten ayırmayan adam, yedinci dakikada hastaneye vardıklarında Mehmet arabayı durdurmadan kendini dışarı attı. Onu görenler kenara çekilip geçmesi için ona yer açtı. Tüm heybeti ve yaşadığı dehşetle etrafına korku salan adam acil kapısından içeri girdi. İki adım atıp ne tarafa gitmesi gerektiğini anlamaya çalıştığında gözüne ilişen komiseri ve komiserin yanındaki sedyede yatan sarı saçlı mavi gözlü kadının ona gülümsediğini gördü.

Yutkundu. Güldü ve şükretti.

Gücü bedeninden çekilen Doruk, emin ama ürkek adımlarla ona doğru ilerledi. Mutlu ama ıstırap dolu yüzünde genişleyen gülümsemeye Asya'nın yanına ulaştı.

Dizlerinin üzerine çöküp kadının elini tuttu. Dudakları kanamış, yanağında derin bir iz ve şişmeye hazırlanan gözü onun ne yaşadığını anlatıyordu.

"Beni çok korkuttun. Sürekli seni kaybedip kaybedip bulmaktan yoruldum. Sanırım kendimi sana bağlayacağım," diyen Doruk, incitmemeye özen göstererek Asya'nın parmaklarını tek tek öptü.

"Sanırım düğünü ertelemek zorundayız. Bu halde gelin olmak istemiyorum."

Şişmiş ve acıyan dudaklarıyla konuşmakta zorlanan Asya'nın sözleri Doruk'un kahkaha atmasına sebep oldu.

"Bu bir evlenme teklifi mi?"

"Hayır şapşal, sen bana teklif ettin ya!"

Ayağa kalkan Doruk, telefona yazdığını hatırladı. Üzerine eğildiği Asya'nın alınına değen saçlarını geriye doğru itti.

“O zaman cevabın *evet*, öyle mi?”

“Evet ama daha büyük ve güzel bir teklif istiyorum ve daha romantik.”

“Üzgünüm hayatım, o kadar bekleyemem. İhtiyacımız olan tek şey bir gelinlik ve bir nikâh memuru,” diyen Doruk eğilip genç kadının alnını öptü. “Ama sana söz, kırkınıcı yıl dönümümüzde kırk yıl dillerden düşmeyecek bir teklif ve muhteşem bir düğünle nikâhımızı tazeleyeceğiz.”

Aşk dolu gözlerle ona bakan adam gülüşüyle hâlâ Asya’nın kalbini yerinden oynatmayı, kan dolaşımını şaşırtmayı başarabiliyordu. Birbirlerine kavuşmak için verdikleri sınav çok zordu. Ama onlar aşkla üstesinde gelmişlerdi.

Ulaşılmaz gibi duran Doruk onundu. Asya’nındı. Ve hep öyle kalacaktı. Onlar aşkı seçmiş ve kazanmışlardı.

“Sana söylediğim ve söyleyemediğim her şey için özür dilerim. Biliyor musun aslında ben seni sevmekten bir an için bile vazgeçmedim. Denedim ama olmadı. İyi ki de olmamış.”

Onların hayatı çok yorucu bir o kadarda güzel olacaktı, Doruk bunu tüm kalbiyle hissedebiliyor ve o güzel yılları yaşamak için sabırsızlanıyordu. Biliyordu ki aşk, her zaman sahibini yakmazdı. Sunduğu güzellikler her zaman için daha fazlaydı. Tabii yaşamasını bilene!

Böylelikle bu masal da mutlu sonla noktalandı. Kötü adamlar hak ettiği cezayı aldı ve kazanan AŞK oldu.

Tebessüm, iki insan arasındaki en kısa mesafedir. Doruk ise tüm mesafeleri ve tüm engelleri o tebessüm için aşmıştı. Yaren, Yağız ve Asya için...

Bir yerlerde annesi onu görüyorsa çok mutlu olduğuna emindi. Oğlu için yaşama tutunmaya çalışsa da başaramamıştı. Ancak Doruk, sevgili annesinin başını okşayan elinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu. Zaten hiç unutmamıştı.

Kaybolup gitmediyse bu Doruk'un değil, annesinin duaları ve sevgisi sayesinde olmuştu. Doruk çok anmazdı onu, elinden geldiğince mezarında ziyaret ettiği annesiyle o zamanlar dertleşirdi. Çünkü bilirdi ki, eğer Doruk mutluyorsa annesi de mutluydu. Geçmişte kalıp ezilmiş çocukluğunu sırtında yük olarak taşırsa nasıl önüne bakabilir, annesine nasıl layık olabilirdi ki?

Asya hastaneden çıkar çıkmaz annesinin mezarına gitmiş ve onları tanıştırmış, yüzüğü de Asya'nın parmağına orada takmıştı.

Artık birbirleriyle konuşmayı öğrenmişlerdi. Doruk, geçmişine dair yok saymaya çalıştığı ne varsa hepsini Asya'ya anlatmış ve rahatlamıştı. Artık o adam dediği babasından utanmıyor ona benzeyecek olmaktan dolayı kaygı taşımıyordu. Asya da tüm beklentilerini açık yüreklilikle dile getirmiş, olduğu gibi sevilmek istediğini endişe duymadan söylemişti. Böylece yepyeni hayatlarına arınmış şekilde başlamışlardı.

Çok istediği o evi, bahçesinde çocuklarının koşturduğunu hayal ettiği o evi satın almış, kısa süre içinde yaşanabilir hale getirmişlerdi. Gözlerinde kaybolup gittiği Asya'nın mutluluğunun bir karşılığı yoktu. Ancak bu

evde onları bekleyen yeni bir hayat vardı ve Doruk'un tek gayesi Asya'yı mutlu etmek olmuştı ve hep öyle olacaktı.

Kasım ayının onlara hediye ettiği güneşli bir günde evlerinin bahçesinde tüm dostlarının katıldığı muhteşem bir düğünle evlenmiştiler.

Smokinin içinde minik damat Yağız'la beraber gelinini beklerken heyecandan bacakları titreyen Doruk'un ayakta kalmak için bir yerlere tutunması gerekmişti.

Bembeyaz dantelden oluşan uzun kuyruklu ve hafif kabarık gelinliği Asya'nın belinin tüm güzelliğini ortaya çıkarmıştı. Şelale gibi omuzlarında dökülen saçlarının arasına yerleştirilmiş incilerin ışıkla yaptığı danstan uzun süre gözlerini alamamıştı. Asya'nın hemen yanında yürüyen Yaren; annesi ile aynı gelinliği giymiş, elindeki sepetin içindeki beyaz gül yapraklarını serperken yaptığı işin ne kadar özel olduğunun bilinciyle hareket etmişti. O an ve o gün, Doruk için hiç bitmeyecek rüyanın ilk sahnesiydi.

Beş aylık evliliklerindeki tek pürüz Doruk'un yeni bir çocuk istediğine Asya'nın şiddetle karşı çıkmasıydı. Bu konuda şimdilik sessiz kalan genç adama göre yakında kazanan taraf kendisi olacaktı.

Doruk ve Asya kendi rüyalarını yaşarken hayat onların dışında da akıp gidiyordu.

Serra'nın kendisinden beş yaş küçük sevgiliyle ortaya çıkması Sancaktar erkeklerini çılgına çevirmişti. Fakat genç kadın söylenenlere kulak asmadan ilişkisini doludizgin yaşamaya devam ediyordu.

Hiç olmadığı kadar hayatından memnun görünen Serra adına mutlu olanların başında ise Doruk vardı.

Aynı mutluluğu yaşadığı bir diğer isimde Sena'ydı. İyi

bir aile ve anlayışlı bir eşi hak ettiğine inandığı genç kadın da bu uğurda adım atmak için fazla beklemedi.

Düğün tarihlerini öne çeken Sena ve Onur, nikâhlarının 18 Nisan'da olması için ısrar etmişlerdi. El birliğiyle işe koyulan kızlar kısa sürede çok iş halletmiş düğünü Sena'nın istediği tarihe yetiştirmişti.

Sorunsuz ve güzelliklerle başlayan düğün maalesef Ahmet'in yaşadığı talihsiz kaza ile kâbusa dönmüştü. Altı saattir ameliyatta olan adamın ne zaman çıkacağı ya da ne halde çıkacağını kimse bilmiyor, şimdilik sadece bekliyorlardı.

Ne yazık ki bugün güzel başlamış ancak güzel bitmemiş bir gündü.

Sena ve Ahmet'in hikâyesinde görüşmek dileğiyle!

“Ona, gururuna köle olmamak kadar çok ipektir.
İstisnasız her gece, omuzlarında dans eden saçları dokunduğunu hayal etmişti. Ve her hareketinin sonuna o ipek sarısı, rüzgâra meydan okuyan saçları, her hareketi ilmiik olup boğazında düğümленırken gövdesi kemirilmeye nefes almadan yaşamaya çalışmıştı. Şimdi ona bu kadar yakinken, uzak durmak hiç koluna gelmiyordu.”

Zengin ve ünlü Sancaktarların beş çocuğundan biri olan Asya, önceleri ailenin sosyetik kızıyken hayatı çok kısa sürede değişmişti. Deli gibi âşık olduğu ve çocuklarının babası olan Doruk, onu bırakıp eski sevgilisinin peşinden Amerika'ya gidince yıkılmamış, kendini çocuklarına adanmıştı. Bir gün Doruk, yanında eski sevgilisi Sabrina ile birlikte Türkiye'ye döndüğünde Asya'nın dengesi alt üst olur.

Asya, hayatına yeniden giren Doruk'un varlığına alışamamışken kendisinin ve etrafındaki herkesin hayatını tehlikeye sokan olaylarla mücadele etmesi gerekir. Kendini garip bir oyunun içinde bulan Asya, çocuklarını tehlikelerden korumaya çalışırken; Doruk da ailesine zarar vermek isteyenlerin kim olduğu ortaya çıkarmak için amansız bir savaş vermek zorunda kalır.

Doruk ve Asya, bütün bu olan biten arasında aşkı yeniden bulabilecek mi? Daha da önemlisi aşk her şeyi affedecek mi?

